

ЧАРЛС КЪМИНГ ПО-СТУДЕНАТА ВОЙНА

Част 2 от „Томас Кел“

Превод от английски: Боян Дамянов, 2014

chitanka.info

На Крисчън Спъриър

Определени хора... по природа са предразположени да обитават странния свят на шпионажа и измамата; с еднаква лекота те застават на едната или другата страна, стига да бъде задоволена жаждата им за смразяващи кръвта приключения.

Джон Мастърман,
„Системата на двойни
агенти“

ТУРЦИЯ

Американецът се дръпна от отворения прозорец, подаде бинокъла на Уолинджър и каза:

— Отивам за цигари.

— Не бързай — отвърна Уолинджър.

Наближаваше шест в тихата, прашна мартенска вечер; след по-малко от час щеше да се стъмни. Уолинджър насочи бинокъла към планинския склон и го фокусира върху изоставения дворец при Ишак Паша. Притискайки леко един към друг двата тубуса, за да нагласи уреда към очите си, той откри планинския път и го проследи в западна посока, към покрайнините на Догубаязит. Беше пуст. Последните таксита с туристи се бяха прибрали в града. Долу в ниското не се виждаха патрулиращи танкове, нямаше и *долмуши* — маршрутките, превозващи пътници до и от планината.

Уолинджър чу как вратата се затвори зад гърба му, обърна се и огледа стаята. Ландау бе оставил слънчевите си очила на най-далечното от трите легла. Уолинджър отиде до скрина и погледна дисплея на блекбърито. Все още нищо от Истанбул; нищо и от Лондон. Но къде, по дяволите, се бе покрил Хичкок? Мерцедесът трябваше да е пресякъл турската граница не по-късно от два следобед; тримата пътници би следвало да са вече във Ван. Уолинджър се върна до прозореца и се загледа с присвити очи над телеграфните стълбове, далекопроводните жици и окъртените жилищни блокове на Догубаязит. Високо над планините, в безоблачното небе, от запад на изток летеше самолет, малка сребриста точка, напредваща бавно към Иран.

Уолинджър погледна часовника си. Шест и пет. Ландау беше избутал дървената маса и стола пред прозореца; последните му цигари бяха смачкани в очукания тенекиен пепелник с реклама на турска бира, който преливаше от жълтеникави филтри. Уолинджър го изсипа през прозореца, като се питаше дали Ландау ще се сети да донесе нещо за ядене. Беше гладен и му бе писнало да чака.

Блекбърито върху скрина — единствената връзка на Уолинджър с външния свят — избръмча. Той прочете съобщението.

Дават „Шемет“ от 17:50. Купи три билета.

Това беше новината, която бе очаквал. Хичкок и куриерът бяха минали границата при Гюрбулак в шест без десет и вече се намираха на турска територия. Ако всичко вървеше по план, до половин час Уолинджър щеше да види колата им на планинския път. Той бръкна в скрина и извади дипломатическия паспорт, получен миналата седмица по куриер в Анкара. С него Хичкок щеше да мине през военните контролно-пропускателни пунктове по пътя за Ван; с него щеше да се качи на самолета за Анкара.

Уолинджър седна на средното от трите легла. Дюшекът беше толкова мек, че рамката почти се огъна под тежестта му. Той се облегна назад, за да се закрепил; внезапно си спомни за Цецилия, за няколко блажени дни, които щяха да прекарат заедно. Смяташе още в сряда да отлети с чесната за Гърция, за да присъства на съвещанието в Дирекцията, после — в четвъртък — да отскочи до Хиос за вечеря с Цецилия.

Чу се прещракване на ключ в бравата. Ландау влезе с два пакета „Престиж“ с филтър и чиния пиде.

— Взех нещо за ядене — каза той. — Има ли новини?

Пидето изпълваше стаята с остра миризма на топла извара. Уолинджър пое от ръцете на Ландау нащърбената чиния и я постави върху леглото.

— Минали са през Гюрбулак малко преди шест.

— Без произшествия? — попита Ландау с такъв тон, сякаш отговорът не го интересуваше особено. Уолинджър отхапа от мекото топло тесто. — Много са готини тия пидета — каза американецът, който вече дъвчеше. — Напомнят на пица, само дето са по-бухнали, а?

— Да — отвърна Уолинджър.

Ландау му беше антипатичен. Освен това се съмняваше в изхода на операцията. Вече не се доверяваше кой знае колко на Братовчедите. Запита се дали Амилия не му бе изпратила есемеса, защото се тревожеше за Шахури. Една съвместна операция винаги имаше своите

рискове. Уолинджър беше пурист и когато станеше дума за сътрудничество между разузнавателните агенции, предпочиташе всеки да работи за себе си.

— Колко ще трябва да чакаме според теб? — попита Ландау, дъвчейки шумно.

— Колкото е нужно.

Американецът подсмъркна и отвори единия пакет цигари. Известно време и двамата мълчаха.

— Мислиш ли, че ще се придържат към плана и ще дойдат по шосе сто?

— Кой ги знае?

Уолинджър отново застана до прозореца и огледа планината с бинокъла. Нищо. Само някакъв танк пълзеше през равнината, демонстрирайки въоръжено присъствие пред кюрдите, Иран или кой знае пред кого още. Уолинджър помнеше наизуст номера на мерцедеса. Шахури имаше съпруга, майка и дъщеря, които го очакваха в платения от британското разузнаване апартамент в „Крикълуд“. Очакваха го вече с дни. И държаха да знаят, че мъжът в семейството е в безопасност. Още щом видеше колата, Уолинджър щеше да докладва с есемес в Лондон.

— Все едно натискаш „рифреш“ отново и отново.

Уолинджър се извърна, смръщил вежди — не разбираше какво иска да каже Ландау. Американецът забеляза объркването му и се ухили през гъстата си брада.

— Както когато чакаш поща на лаптопа. Или важно съобщение в някой сайт. Нали все натискаш „рифреш“ на брауъра?

— Аха, да. — В този момент Уолинджър си спомни крилатата мисъл на Томас Кел: „Шпионажът е умение да чакаш“.

Той насочи вниманието си обратно към прозореца.

Може би Хичкок вече беше в Догубаязит. Главно шосе Д100 беше задръстено от коли и камиони по всяко време на денонощието. Може би щяха да се отклонят от плана и да минат по планинския път. По върховете тук-там все още имаше сняг; само преди две седмици се бе образувало и свлачище. Американските спътници бяха заснели, че проходимостта през Бешлер е чиста, но Уолинджър вече се съмняваше във всичко, което му кажеха. Дори в съобщенията от Лондон. Как би могла Амилия да знае с каквато и да било степен на увереност кой точно е в

колата? Как можеше изобщо да бъде сигурен, че Хичкок е напуснал безпрепятствено Техеран? Ексфилтрирането му беше работа на Братовчедите.

— Цигара? — попита Ландау.

— Не, благодаря.

— Твоите хора казват ли още нещо?

— Нищо.

Американецът бръкна в джоба си и измъкна мобилен телефон. Вдигна го пред лицето си, сякаш четеше съобщение, но запази съдържанието за себе си. Доверие между шпиони. Хичкок беше улов на британското разузнаване, но куриерът, ексфилтрирането, планът да вземат Шахури от Догубаязит и да го изведат със самолет от Ван — всичко това беше работа на Лангли. Ако зависеше от него, Уолинджър спокойно би рискувал да го качи на граждански полет от летище „Имам Хомейни“ за Париж и да понесе последиците от решението си. Той чу зад гърба си щракването на запалката на американеца и усети миризмата на тютюнев дим, но вниманието му беше насочено към планините.

Танкът беше спрял от едната страна на планинското шосе, като известно време се наместваше на позиция, танцувайки като танковете от „Тянанмън“. После куполата се извъртя на североизток, така че оръдието сочеше право към планината Арарат. Сякаш по даден знак Ландау каза:

— Дали не са открили Ноевия ковчег?

На Уолинджър не му беше до смях. Той искаше само да прибере трофея си.

Все едно натискаше, отново и отново, „рифреш“ на брауъра.

И тогава най-после я видя. Миниатюрна, стъкленозелена точица, едва различима на кафеникавия фон, която се приближаваше към танка. Беше толкова малка, че той я следваше трудно през бинокъла. Уолинджър примигна, за да проясни зрението си, и отново залепи очи за окулярите.

— Идват.

Ландау пристъпи до прозореца.

— Къде?

Уолинджър му подаде бинокъла.

— Виждаш ли танка?

— Аха...

— От него гледай нагоре по пътя.

— Да. Виждам ги.

Ландау остави бинокъла и посегна към видеокамерата. Махна капачката на обектива и започна да заснема мерцедеса през прозореца. След около минута колата се бе приближила достатъчно, за да се вижда с просто око. Уолинджър я проследи с поглед, докато се движеше с голяма скорост по шосето право към танка. Делеше ги може би половин километър. Триста метра. Двеста.

Уолинджър забеляза, че дулото на танка все така сочи встрани от пътя, нагоре към Арарат. Затова и не можа да си обясни онова, което се случи в следващия миг. Точно в момента, когато мерцедесът преминаваше покрай бронираната машина, някъде зад него избухна мощен взрив, двете му задни колела се откъснаха от земята и взривната вълна го завъртя настрани. Поради разстоянието звук не се чу. Изпод капака на двигателя изригнаха огнени езици, кълба черен дим се издигнаха във въздуха. Последва втори взрив, огнено кълбо обгърна колата. Ландау изпсува тихо през зъби, докато Уолинджър гледаше с невярващи очи случващото се.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита американецът, сваляйки камерата.

Уолинджър се извърна с гръб към прозореца.

— Ти ми кажи — отвърна той.

Ебру Елдем не си спомняше кога за последен път си бе вземала почивен ден. „Една журналистка — бе й казал веднъж нейният баща — никога не почива.“ И беше прав. Животът беше една безкрайна човешка история, която си струваше да се отрази. Ебру винаги наддушваше интересната гледна точка, всяка най-дребна житейска случка й подсказваше сюжети за колонката й във вестника. Докато разговаряше с общуващия, който поправяше токовете й в „Арнавуткьой“, в главата й се оформяше коментар за умиращите дребни занаятчийски дюкянчета в Истанбул. Винаги когато се спреше пред сергията на онзи симпатяга от Кония, който продаваше плодове на местния пазар, разговорът им се превръщаше в статия за земеделието и икономическата миграция в Анадола.

Всеки номер в телефонното й тефтерче — а Ебру смяташе, че е събрала повече номера от който и да било журналист на нейните години в Истанбул — предлагаше готов материал, който само чакаше да се доразвие в текст. Стига да имаше сили и упоритост, за да стигне и до него.

Но този ден Ебру бе оставила настрана творческите си трепети и професионални амбиции и твърдо решена да си почине, макар и само за едно денонощие, бе изключила мобилния си телефон. Това беше сериозна саможертва! От осем часа сутринта — самият факт, че бе останала толкова до късно в леглото, беше нечуван лукс — до девет вечерта тя бе решила да забрави за всякакви имейли и съобщения във Фейсбук и да си живее живота като една необвързана жена на двайсет и девет, каквато си беше — без ангажменти, задължения и отговорности, освен пред самата себе си, пред спокойствието и щастието си. Е, да, по-голямата част от времето до обед бе прекарала в пране и разтребване на потъналия в хаос апартамент, но след това си бе позволила чудесен обяд със своята приятелка Бану в един ресторант в „Бешикташ“, купила си бе нова рокля от булевард „Истиклял“, както и новия роман на Елиф Шафак, от който бе успяла да прочете цели

деветдесет страници в любимото си кафене в „Джихангир“, и накрая се бе срещнала с Райън за по едно-две мартинита в бар „Бльо“.

През петте месеца, откакто се познаваха, връзката им се бе развила от мимолетна свалка без последици в нещо доста по-сериозно. Когато се запознаха, срещите им ставаха почти изцяло в спалнята на апартамента му в „Тарабия“, където — Ебру не се съмняваше в това — Райън бе водил или продължаваше да води и други момичета, но с нито една от тях не бе постигнал такава пълноценна връзка, нито една не го бе предразположила да се разкрие така изцяло, да разголи душата си. Тя го усещаше не толкова по думите, които шепнеше в ухото ѝ, докато се любеха, а по-скоро по начина, по който я докосваше, по който я гледаше в очите. Опознавайки се взаимно, те бяха разговаряли за семействата си, за политическия живот в Турция, за войната в Сирия и задънената улица, в която се бе озовал Обама с неговорчивото мнозинство в Конгреса — за какво ли не. Ебру беше изненадана от солидните знания и разумните възгледи на Райън по политически въпроси. Той я бе въвел в компанията си. Ставало бе дума да отидат заедно на пътешествие, дори да се запознаят взаимно с родителите си.

Ебру знаеше, че не е красавица — във всеки случай не хващаше погледа като някои от момичетата, които си търсеха я съпруг, я възрастен покровител в бар „Бльо“, — но в нея имаше мозък и страст, а мъжете харесваха това у една жена. А пък щом се сетеше за Райън, тя си казваше колко е различен от всички други мъже, които познаваше. Копнееше и за топлината на физическия контакт, разбира се — той определено знаеше как да бъде с жена и да ѝ достави удоволствие, — но особено жадуваше за интелектуалното му присъствие и неизчерпаемата енергия; досега никой не се бе отнасял към нея с такава обич и респект.

Днешният ден беше типичен за тяхната връзка. Изпиха много коктейли в бар „Бльо“, отидоха да вечерят в „Мейра“, говориха си за книги, за безразсъдството на „Хамас“ и Нетаняху. Към полунощ се прибраха, залитайки, в апартамента на Райън, като започнаха да се разсъбличат един друг още в антрето, преди да се затвори вратата зад гърба им. Втория път го направиха в спалнята, върху набраните килими на пода, на светлината на лампиона с повреден абажур, който Райън така и не намираще време да поправи. След това Ебру полежа в прегръдките му, като си казваше наум, че никога не би помислила за

друг мъж. Най-последно бе намерила този, който я разбираше и ѝ помагаше да бъде самата себе си.

Тялото ѝ още ухаеше на дъха на Райън, на потта му, докато се измъкваше тихомълком от сградата малко след два сутринта. Райън хъркаше блажено в леглото, когато тя хвана такси за „Арнавуткьой“, взе си душ и си легна, защото само след четири часа трябваше да става за работа.

Бурак Туран от Националната полиция на Турция обичаше да казва, че хората се делят на две категории: такива, които нямат нищо против да стават рано сутрин, и такива, за които такова действие е непоносимо. Като житейско правило това му служеше много добре. Хората, с които си струва да се общува, не си лягат веднага след сериала по телевизията, нито пък скачат от леглото, свежи като краставица, в шест и половина сутринта. С такива хора трябва да се внимава. Те държат на реда, обичат да се месят в живота на другите, често са работохолици или религиозни фанатици. Туран се смяташе за представител на другата категория — за човек, държащ да извлече най-доброто от живота, изобретателен и ширококроен, душа на всяка компания. След приключване на работа например той обичаше да се разтовари на чаша чай и сладки приказки в един популярен клуб на улица „Мантуклар“, недалече от полицейския участък. Обикновено майка му приготвяше вечеря, после той отиваше на бар и си лягаше между дванайсет и един след полунощ, често по-късно. Иначе кога би могъл да намери време, за да се радва на живота? Кога би могъл да се среща с момичета? Ако човек само работи, ако всяка вечер се вайка дали ще успее да се наспи, що за живот е това? Бурак съзнаваше, че не е най-усърдният служител на закона в техния участък, но нямаше нищо против да си кротува в службата, докато други, по-напористи, получават повишения. Какво го интересуваше него това? Стигаше му заплатата да си тече, да се вижда с приятелката си Джансу в почивните дни, да гледа мачовете на „Галатасарай“ по телевизията в събота вечер — нищо повече не искаше от живота.

Но не всичко беше идеално. Разбира се, животът си имаше и своите неудобства. Едно от които беше, че с напредването на възрастта му ставаше неприятно да изпълнява заповеди на далеч по-млади от

него началници. А това се случваше все по-често. Поколениято след него настъпваше, заплашвайки да го избута встрани. Освен това Истанбул бе станал огромен град, пренаселен до немай къде. Пък и тези хайки, които организираха от две години насам — все призори или в малките часове на нощта, — обикновено срещу хора, замесени по някакъв начин с кюрдския проблем, но понякога и по други поводи.

Като днес например. Някаква журналистка била написала нещо си за крайнодясната „Ергенекон“ или за ПКК — и той не знаеше точно за коя от двете организации — и им бяха спуснали указания да я арестуват. Колегите му си говореха за това в полицейската камионетка, паркирана пред жилището ѝ. Работела в „Джумхуриет“. Елдем се казвала. Лейтенант Метин, който имаше вид, сякаш три дни не бе спал, промърмори нещо за „терористична връзка“, докато слагаше жилетката си. Какво ли не са готови да повярват някои хора? — рече си Бурак. Нима Метин не знаеше как работи системата? Той беше готов да се обзаложи десет към едно, че въпросната Елдем бе настъпила по мазола не когото трябва от управляващата партия и моментално някой около Ердоган бе решил да я пореже за назидание на останалите. Така работеха онези по върховете. От такива хора трябваше да се пази. От рано ставащите.

Бурак и Метин бяха част от тричленния екип, изпратен да арестува Елдем в пет часа сутринта. Те знаеха какво се иска от тях. Да вдигнат патърдия, да събудят съседите, да я уплашат до смърт, да я влачат надолу по стълбите към камионетката. По време на последната подобна операция преди няколко седмици Метин бе вдигнал една снимка от бюфета на някакъв нещастник и я бе пуснал с трясък на пода, изживявайки се като ченге от американски сериал. Но защо бе нужно да правят всичко това посред нощ? Това бе един въпрос, на който Бурак така и не успяваше да си отговори. Не можеше ли просто да я приберат, докато отива на работа, или да наминат покрай редакцията на „Джумхуриет“?

Вместо това трябваше да нагласи онзи противен будилник за три сутринта, за да бъде в участъка в четири, след което да виси цял час в камионетката с натезжала глава, вцепенен от умора и безсъние, с омекнали мускули и мътен поглед. А в такова състояние Бурак ставаше раздразнителен. Някоя изгървана дума, малко закъснение в часа на операцията, какъвто и да било непредвиден проблем — и той бе готов

да се сръфа с колегите си. Когато изпаднеше в такова състояние, нито храна, нито чай помагаше. Той просто мразеше да му се налага да става от леглото, когато цял Истанбул спеше дълбоко.

— Час? — попита Аднан. Както беше седнал зад волана, явно го мързеше да погледне дори часовника на бордното табло.

— Пет — отвърна Бурак, който нямаше търпение да започнат и да приключат с тая история.

— Без десет — поправи го Метин.

Бурак му хвърли гневен поглед.

— Майната му — каза Аднан. — Да вървим.

Първото, което Ебру усети от провеждащата се акция, беше някакъв рязък шум съвсем близо до лицето си, който впоследствие си даде сметка, че е бил от разбиването с ритник на вратата на спалнята. Тя се надигна уплашено в леглото — беше гола — и изпищя, понеже си помисли, че нахлулите в стаята ѝ мъже искат да я изнасят. Беше сънувала баща си и двамата си племенници, но сега трима непознати се бяха скупчили около леглото ѝ, ровеха в дрехите ѝ, крещяха ѝ да се облича, наричаха я „мръсна терористка“.

После разбра какво става. Отдавна очакваше с ужас този миг. Всички се бояха. Колегите ѝ подбираха внимателно думите си, сюжетите на статиите си, защото един погрешен ред, един непредпазлив намек, едно недотам обосновано допускане, и човек като нищо отиваше зад решетките. Съвременна демократична Турция си оставаше една полицейска държава. Каквато винаги е била. И каквато винаги щеше да бъде.

Единият от мъжете вече я влачеше нанякъде, като ѝ крещеше да мърда по-живо. За неин срам, Ебру се разплака. Къде бе сгрещила? Какво бе написала? Докато се обличаше, докато нахлузваше бикините си, после джинсите, ѝ хрумна, че Райън би могъл да ѝ помогне, Райън имаше и пари, и влияние, той щеше да направи всичко по силите си, за да я спаси.

— Остави го! — излая единият от мъжете.

Опитала се бе да си вземе телефона. Забеляза името на баджа му: ТУРАН.

— Искам адвокат! — изпищя тя.

Бурак Туран поклати глава.

— Никакъв адвокат няма да ти помогне — каза той. — А сега се облечи, дяволите да те вземат!

ЛОНДОН
ТРИ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО

3

Секунди след като Томас Кел се изправи до бара, съдържателката погледна към него, намигна му и попита:

— От обичайното ли, Том?

От обичайното. Това не беше добър знак. Том прекарваше четири вечери седмично в този бар, четири вечери от седем пиеше една и съща марка бира в компанията на пакет цигари и кръстословицата от „Таймс“. Може би такава беше съдбата на всеки изпаднал в немилост шпионин. Изпратен в принудителен неплатен отпуск от тайните служби, от осемнайсет месеца Кел се намираше в нещо като будна кома — нито умрял, нито напълно в съзнание. Ролята му в спасяването на Франсоа Мало, сина на Амилия Левин, беше известна само на неколцина от върховните жреци на „Воксхол Крос“. За останалия персонал на МИБ Томас Кел беше все още „Свидетелят Х“ — човекът, присъствал на грубия разпит от ЦРУ на някакъв британски гражданин в Кабул, който не бе успял да предотврати последващото предаване на заподозрения в един от черните затвори на Кайро и от там — в гулага на Гуантанамо.

— Благодаря, Кейт — каза той и сложи банкнота от пет лири на бара.

До него се бе изправил охранен германец и прелистваше неделната притурка на „Файненшъл Таймс“, докато с едната ръка разсеяно ровеше в купичката с ядки. Кел прибра рестото си, излезе навън и седна на масичката под безмилостната жегата на газовата отоплителна печка. Беше мрачен и дъждовен Великден, наоколо се смрачаваше, а кръчмата — като повечето в „Нотинг Хил“ — беше почти празна. Кел беше съвсем сам на терасата. Повечето от местните жители сякаш се бяха изнесли възможно по-далече от града, вероятно на вилите си в Глостършър или по ски пистите на Швейцарските Алпи. Дори иначе добре поддържаният полицейски участък отсреща през улицата изглеждаше полузаспал. Кел извади пакета „Уинстън“ и порови в джобовете си за запалката — „Дънхил“ от масивно злато, с

гравирано посвещение, личен спомен от Амилия, която миналия септември се бе издигнала до поста директор на МИБ.

„Всеки път като си палиш цигара, се сещай за мен“ — бяха думите ѝ, изречени с нисък гръден смях, когато пъхна запалката в шепата му. Беше класическо изпълнение на привидна физическа близост и сърдечно приятелство, но същевременно поддаващо се на алтернативна интерпретация като жест на чисто колегиална благодарност.

В интерес на истината, Кел никога не бе пушил кой знае колко, но в последно време цигарите запълваха донякъде монотонната скука на дните му. През двацет и една годишната си кариера на шпионин той често бе носил в себе си пакет цигари като реквизит — било за да заговори някого, искайки огънче, било за да предразположи агента насреща, като го почерпи цигара. Но сега цигарите се бяха превърнали в част от отшелническия му живот, при което той хем харчеше повече пари, хем бе започнал да губи физическа форма. Повечето сутрини се събуждаше с пристъп на кашлица, като умиращ, което му подсказваше да посегне към пакета за още един пирон в ковчега. Така или иначе, бе открил, че не може без цигари.

Кел се намираше в онова, което един негов състудент бе описал като „ничията земя“ на предполагаемото начало на средната възраст, с провалена кариера и съсипано семейство. По Коледа жена му Клеър най-последно бе подала заявление за развод и сега официално живееше с любовника си — Ричард Куин, борсов играч с два предишни брака, къща за 14 милиона лири на Примроуз Хил и трима синове в престижен колеж. Не че Кел съжаляваше особено за раздялата или пък мразеше Клеър заради внезапното ѝ издигане в обществото; по-скоро бе облекчен от приключването на една връзка, която не носеше и на двама им кой знае колко радост. Той се надяваше, че Дик Чудотворния шланг — както беше известен Ричард сред многобройните си почитателки — ще съумее да донесе на Клеър пълноценния семеен живот, за който тя копнееше. Да имам шпионин за съпруг, бе му казала веднъж, е все едно да съм омъжена за половин човек. От нейна гледна точка двамата с Кел бяха разделени — физически и емоционално — от години.

Той отпи от чашата си. Това беше втората му бира за вечерта и вкусът ѝ беше някак по-блудкав от първата. Изхвърли изпушената до

половина цигара на улицата и извади айфона. Зелената иконка за кратки съобщения беше празна; тази за електронната поща — също. Още преди половин час бе привършил кръстословицата от „Таймс“, а романа, който четеше — „Предчувствие за край“ на Джулиан Барнс, — бе забравил на кухненската маса в апартамента си. Не му оставаше кой знае какво за вършене, освен да си допие бирата, оглеждайки притихналата, почти безлюдна улица.

От време на време покрай кръчмата минаваше някоя кола, съсед разхождаше кучето си, но иначе Лондон беше нехарактерно тих; усещането беше, все едно си бе сложил тапи в ушите. Тази необичайна, леко зловеща тишина само усилваше чувството му на самота. Кел не беше човек, склонен към самосъжаление, но не държеше да прекарва всичките си вечери, като пие сам на терасата на тази квартална кръчма в Западен Лондон в очакване Амилия да реши най-после дали го взема обратно на работа, или не. Разследването на „Свидетеля Х“ се влачеше като охлюв; Кел вече втора година се питаше дали ще бъде оправдан по всички обвинения, или превърнат в жертвен агнец. С изключение на тримесечната операция предишното лято по спасяването на Франсоа, сина на Амилия, и на един месец, през който бе разследвал за промишлен шпионаж някаква фирма в „Мейфеър“, непоносимо дълго бе останал извън играта. Искаше да се върне на работа. Искаше да *шпионира*.

И изведнъж стана чудо. Екранчето на айфона му светна. Появи се надпис: Амилия ЛЗ. Това беше знак от Бога, от онзи Бог, в който Кел — понякога — вярваше. Той вдигна апарата и го поднесе към ухото си още преди да бе отзвучало първото иззвъняване.

— За вълка говорим...

— Том?

Той моментално усети, че нещо не беше наред. Гласът на Амилия, обикновено властен и авторитетен, трепереше от безпокойство. Звънеше му от личния си телефон, не от служебен или криптиран. Отначало Кел си помисли, че нещо се е случило с Франсоа или че съпругът ѝ Джайлс е загинал при катастрофа.

— Става въпрос за Пол.

Той пое шумно въздух. Знаеше, че Амилия може да има предвид един-единствен Пол — Уолинджър.

— Какво се е случило? Добре ли е?

— Пол е убит.

Кел спря такси на Холанд Парк Авеню и след 20 минути беше пред къщата на Амилия в „Челси“. Посегна да натисне звънеца, но осъзнатата най-последна новина за смъртта на Уолинджър го стисна като ледена ръка за сърцето и той остана няколко секунди, подпрян с длан на стената, докато се съвземе. Двамата с Пол бяха постъпили в британското разузнаване по едно и също време. Направили бяха шеметна кариера, като скачени съдове се бяха издигали заедно нагоре в йерархията, получавали бяха най-апетитните назначения сред съвездието от престижни задгранични постове, което се откри след края на Студената война. Уолинджър — арабист, девет години по-възрастен от него, бе служил в Кайро, Риад, Техеран и Дамаск, преди Амилия да го направи шеф на бюро в Турция. Кел — по-младият брат — бе работил в Найроби, Багдад, Йерусалим и Кабул, дублирайки възхода на Уолинджър през годините. Докато погледът му блуждаеше по протежение на Маркъм Стрийт, той си спомняше за трийсет и четири годишния вундеркинд, с когото се бе запознал на курса за обучение на новопостъпили разузнавачи през есента на 1990-а, за оценките на Уолинджър, за блестящия му интелект, за невероятната му амбиция, далеч по-силна от неговата собствена.

Но Кел не бе дошъл тук по работа. Той не бе хукнал при Амилия, за да ѝ предлага сухи съвети за политическите и стратегически последици от ненавременната смърт на Уолинджър. Дошъл бе като неин приятел. Томас Кел беше един от малцината в системата на британските разузнавателни служби, който знаеше за отношенията между Амилия Левин и Пол Уолинджър. Двамата бяха любовници от години, връзката им бе започнала още в Лондон в края на 90-те и бе протичала на пресекулки, прекъсвана и възобновявана безброй пъти, включително когато и двамата бяха вече семейни, чак до назначаването на Амилия за шеф на МИ6.

Той натисна копчето на звънеца, махна с ръка на охранителната камера и чу щракването на дистанционната ключалка. Във фоайето нямаше охрана, не се виждаше дежурен бодигард. Вероятно Амилия го

бе накарала да си вземе почивен ден. Като шеф на разузнаването, ѝ се полагаше безплатен служебен апартамент, докато къщата беше собственост на съпруга ѝ. Кел не очакваше да завари Джайлс Левин у дома. От известно време съпрузите се бяха отчуждили, като Джайлс прекарваше повечето време в къщата на Амилия в Чок Вали или в проследяване на все по-усуканите разклонения на безкрайното си родословно дърво в Кейптаун, Нова Англия или Украйна.

— Смърдиш на цигари — каза му тя, предлагайки му за целувка бузата си — бледа, но с гладка и изпъната кожа, преди да го поведе по коридора към вътрешността на къщата.

Беше облечена с джинси и размъкнат кашмирен пуловер, по чорапи, но без пантофи. Очите ѝ бяха ясни и фокусирани, макар Кел да разбра, че е плакала — по бузите ѝ имаше следи от не толкова отдавнашни сълзи.

— Джайлс тук ли е?

Амилия улови погледа му и не отговори веднага, сякаш се чудеше дали да му каже истината, или да го излъже.

— Решихме да се разделим.

— О, господи! Толкова съжалявам.

Новината предизвика у него противоречиви чувства. От една страна, стана му жал за Амилия, задето ѝ се налагаше да премине през ада на един развод, а от друга, се радваше, че най-после ще се отърве от Джайлс — един толкова скучен мъж, че в коридорите на „Воксхол Крос“ му бяха измислили прякор: Сънчо. Двамата се бяха оженили до голяма степен по сметка. Докато Амилия искаше стабилен, достатъчно състоятелен, но не блестящ мъж, който да не пречи на кариерата ѝ, Джайлс виждаше в Амилия трофей заради светския ѝ блясък и връзките ѝ с елита на лондонското общество. Също като Кел и Клеър, двамата така и не бяха успели да си родят деца. Кел подозираше, че внезапната поява на Франсоа, неизвестния дотогава син на Амилия, бе последната капка, след която бракът ѝ така и не се бе съвзел.

— Жалко, наистина — каза тя. — Но така е най-добре и за двама ни. Едно питие?

Типично в неин стил, Амилия смени темата: *Няма да се занимаваме с този въпрос, Том. Моят брак си е лично моя работа.* Докато го въвеждаше в дневната, Кел погледна крадешком лявата ѝ

ръка. Брачната ѝ халка си беше на мястото, без съмнение за да запуши устата на клюкарите в Уайтхол.

— Уиски, ако обичаш.

Амилия, която бе застанала до барчето с напитките и го гледаше очаквателно с празна чаша в ръка, кимна усмихната като човек, разпознал мелодията на любима песен. Кел чу издрънкването на единственото кубче лед в чашата, после гърленото бълбукане на малцовото питие. Тя знаеше точно как го обича: три пръста и няколко капки вода, за да се отвори ароматът му.

— А ти как си? — попита тя, подавайки му чашата. Имаше предвид собствения му развод с Клеър. И двамата вече членуваха в един и същ клуб.

— Ами... както винаги — отвърна той. Чувстваше се като мъж в края на любовна среща, който е бил поканен да се качи за чаша кафе в дома на дамата си, но се чуди как да поддържа разговора. — Клеър е с Дик Чудотворния шланг, докато аз се свирам под наем в „Холанд Парк“.

— „Холанд Парк“ ли? — попита недоумяващо тя, сякаш Кел се бе издигнал поне с няколко стъпала в социалната йерархия; в същото време той се чудеше как така Амилия не знае къде живее. — И смяташ, че...

Той я прекъсна. Новината за Уолинджър висеше като дим във въздуха помежду им. Той не смяташе да се преструва повече, че нищо не е станало.

— Виж, съжалявам за Пол.

— Не се разстройвай. Много мило от твоя страна, че се появи толкова бързо.

Той знаеше, че Амилия бе прекарала последните часове, преживявайки наново всеки миг от връзката си с Уолинджър. Какво си спомнят в крайна сметка двама любовници един за друг? Очите си? Допира на ръцете си? Любима песен или поема? Амилия притежаваше невероятна способност да запомня проведени разговори, както и практически фотографска памет за лица, образи и контекст. Любовната ѝ афера с Уолинджър щеше да се превърне в храм на спомените, в който да се разхожда на воля и да си възстановява преживяното. Защото тази връзка беше за нея много повече от тръпката на една изневяра и Кел го знаеше. Веднъж в пристъп на непривична

откровеност Амилия му бе признала, че е влюбена в Уолинджър и смята да остави Джайлс. Той се бе опитал да я разубеди — не от ревност, а защото бе чувал за репутацията на Пол като непоправим женкар и се боеше, че връзката помежду им, ако станеше публично известна, щеше да навреди на кариерата ѝ. Сега се питаше дали Амилия не съжالياва, че бе послушала съвета му.

— Бил е в Гърция — започна тя. — На Хиос. Това е един остров. Не знам защо. Джоузефин не е била с него.

Джоузефин беше съпругата на Уолинджър. Когато не беше при мъжа си в Анкара или в семейната ферма в Къмбрия, тя живееше на по-малко от километър и половина от дома на Амилия, в малък апартамент на една пряка на Глостър Роуд.

— На почивка? — попита Кел.

— Предполагам — отвърна Амилия. Тя също си бе наляла уиски и отпи от чашата си. — Наел е самолет. Знаеш колко обичаше да лети. Бил е на съвещание на Дирекцията в сградата на посолството в Атина, после на връщане се отбил в Хиос. Взел е чесната за Анкара. Сигурно нещо не е било наред със самолета, механична повреда. Останки от машината са били намерени на сто и петдесет километра североизточно от Измир.

— Без труп?

Кел забеляза как Амилия потръпна и го досрамя от собствената му нетактичност. Ставаше дума за любовника ѝ.

— Нещо са открили — каза тя и Кел усети как от представата за находката му прилошава.

— Толкова съжالياвам.

Тя пристъпи към него и двамата се прегърнаха, изнесли неловко встрани ръцете си с чашите. Сякаш започваха някакъв странен танц без музика и ритъм. Кел се запита дали Амилия няма отново да заплаче, но когато се отдръпна от него, видя, че тя напълно се владее.

— Погребението е в сряда — каза тя. — В Къмбрия. Дали няма да искаш да дойдеш с мен?

Агентът, известен на офицера от СВР Александър Минасян под кодовото име Кодак, притежаваше почти перфектна вербална и зрителна памет, която един възхитен колега бе сравнил веднъж с компютърна флашка. Докато в Истанбул се запролетяваше, сигналите му до Минасян ставаха все по-чести. Кодак помнеше разговора им в лондонския хотел „Гровнър Хаус“ преди близо три години:

Всеки ден между девет и девет и половина сутринта и между седем и седем и половина вечерта някой от нашите ще бъде в чайната. Някой, който те познава по физиономия, който познава знака. Това е лесно за уреждане. Аз лично ще се заема. Когато се случи да си в Анкара, редът ще бъде същият.

Кодак обикновено излизаше от апартамента си между седем и осем сутринта, без да се оглежда за опашка, вземаше колата си или често такси за булевард „Истиклял“, минаваше по тесния пасаж към руското консулство, влизаше в чайната и сядаше. Вечерта си тръгваше от работа в обичайния час, хващаше влака за града, зяпаше по витрините на разни книжарници и магазини на „Истиклял“, след което в уреченото време сядаше на чаша чай.

Когато имаш някакви документи за мен, трябва само в определения час да се явиш в чайната. Не е нужно да знаеш кой те наблюдава. Не е нужно да се оглеждаш за познати лица. Просто носи знака, за който сме се договорили, поръчай си чаша чай или кафе и ние ще те открием. Можеш да седнеш вътре или отвън, пред кафенето. Няма значение. Там винаги ще има наш човек.

Разбира се, Кодак не искаше да се набива на очи, повтаряйки едни и същи действия. Всеки път, когато се намираше в района около площад „Таксим“, сутрин или вечер, той гледаше да намине покрай чайната, уж за да упражнява турския си със симпатичната млада сервитьорка, да играе на табла или просто да почете книга. Посещаваше и други заведения в квартала, ресторанти и барове, често облечен с почти същите дрехи.

Ако предпочиташ, можеш да водиш със себе си приятел. Но гледай да е такъв, който да не съзнава важността на случая! Ако, докато си в заведението, видиш някой да става от масата си, не тръгвай след него. В никакъв случай! Това може да бъде опасно. Ти няма как да знаеш кого съм изпратил да те открие. Още по-малко ще знаеш кой може да наблюдава моя човек, както не знаеш и кой наблюдава теб. Ето защо ние не оставяме следи. Никакви драскулки с тебешир по стените. Никакви стикери. Аз винаги съм предпочитал статичната система — нещо, което не се забелязва лесно, освен от око, специално обучено да го търси. Преместването на ваза с цветя в стаята. Появяването на велосипед на балкона. Дори цветът на чорапите! Всички тези неща могат да се използват за даване на знак.

Кодак харесваше Минасян. Възхищаваше се от неговия кураж, от инстинктите му, от професионализма му. Заедно бяха свършили сериозна работа; заедно бяха в състояние да донесат невероятна промяна. Но той усещаше, че руснакът от време на време изпада в известен мелодраматизъм.

Ако смяташ, че си бил разкрит, не се появявай в чайната в Анкара. Вместо това намери мобилен телефон, купи си или вземи назаем, и изпрати на номера ми съобщение от една дума: „БЕШИКТАШ“. Ако това по каквато и да било причина се окаже невъзможно — не разполагаш с уречения знак или с мобилен телефон, — иди до телефонна кабина или друг стационарен пост, набери номера и когато някой от другата страна вдигне, изречи същата тази дума. Ако ние се свържем с теб и употребим тази дума, това означава, че си разкрит и трябва незабавно да напуснеш Турция.

На Кодак му се струваше малко вероятно да бъде заподозрян в измяна, камо ли да го заловят на местопрестъплението, докато предава държавни тайни на СВР. Той беше твърде умен, твърде предпазлив, винаги съумяваше да прикрие следите си. Въпреки това си бе дал труда да запамети местата на срещите, инструкциите за действие при извънредни ситуации и всички цифри, имащи отношение към тях.

В случай че бъдеш разкрит, разполагаш с три алтернативни явки. Запомни ги добре. Ако кажеш „БЕШИКТАШ ЕДНО“, нашият човек ще те чака в двора на Синята джамия в уречения час. Ще ти се представи и ти ще го последваш. Ако прецениш, че Турция не е безопасна за теб, премини границата и иди в България; в такъв случай

съобщението е „БЕШИКТАШ ДВЕ“. При никакви обстоятелства не се опитвай да вземеш самолет. В уреченото време ще те потърси човек в бара на грандхотел „София“. При изключителни обстоятелства, ако сметнеш за нужно да се озовеш на територията на бившия Съветски съюз, откъдето могат по-лесно да те изтеглят в Москва, от Истанбул тръгват кораби. Винаги ще си добре дошъл в Одеса. Кодът за тази извънредна ситуация е „БЕШИКТАШ ТРИ“.

В последно време Кел бе открил, че броят на погребенията, на които присъстваше за една календарна година, бе станал по-голям от броя на сватбите. Докато двамата с Амилия пътуваха на север в претъпкания първокласен вагон от гара „Юстън“, той имаше усещането, че тази промяна бе настъпила някак изневиделица: до един момент той беше онзи млад мъж със строгия сив редингот, който хвърляше с шепи конфети над главите на прехласнати от щастие млади двойки всеки трети летен уикенд; и изведнъж се бе превърнал във ветерана шпионин на неопределената възраст между четирийсет и петдесет, който долиташе от Кабул, за да погребее поредния свой приятел или роднина, умрял изневиделица от рак или цироза. Сега, докато се оглеждаше във вагона, Кел изпита особено чувство: беше по-възрастен от почти всички наоколо. Какво се бе случило с него? Дори кондукторът имаше вид, сякаш бе роден след падането на Берлинската стена.

— Изглеждаш ми уморен — каза Амилия, като вдигна поглед от коментарната страница на „Индипендънт“. Напоследък тя ползваше половинки очила за четене и изглеждаше точно на възрастта си.

— Благодаря, много си любезна — отвърна Кел.

Тя седеше срещу него; масичката помежду им лепнеше от недоядени кроасани и недоизпити чаши изстинало кафе. На седалката до нея, в блажено невежество относно ранга и служебното ѝ положение, голоброд студент с билет до Ланкастър играеше пасианс на таблета си. Двамата пътуваха с гръб към движението; покрай вагона профучаваха полята и реките на Англия. Кел беше заклещен на седалката до прозореца, като се опитваше да не допира бедрото си до ханша на някаква дебела бизнесдама, която се приспиваше с роман от Джоана Тролъп. Кел носеше куфар, понеже възнамеряваше да остане няколко дни на север. За какво му беше да се прибира в шумотевицата на Лондон, след като можеше да се разхожда из Къмбрия и да яде гурме специалитети в местния ресторант „L'Enclume“, известен с френския си готвач и двете звезди на „Мишлен“? Никой и нищо не го

очакваше у дома в „Холанд Парк“. Ако не се брояха кварталната кръчма и неизменната бира, която си поръчваше.

Кел беше облечен с графитеносив костюм, бяла риза и черна вратовръзка; Амилия — с тъмносин костюм и черно палто. Погребалните им одежди привлякоха съчувствени погледи, докато преминаваха през гаровия салон. Амилия бе поръчала такси за сметка на Службата и в дванайсет и половина двамата пристигнаха в Картмел. Кел се отправи към хотела си, а Амилия проведе няколко разговора с „Воксхол Крос“, за да се убеди, че нещата са под контрол.

Докато обядваха пай с пилешко в местната кръчма, Кел забеляза на бара Джордж Тръскот, който си поръчваше малка наливна бира. Преди време, като помощник-директор на Службата, Тръскот се гласеше да заеме креслото на Саймън Хейнс, когато Амилия го изпревари и му грабна поста под носа. Лично Тръскот — завършен бюрократ и непоносимо амбициозен кариерист — бе разпоредил присъствието на Кел при разпита на Ясин Гарани; Тръскот повече от всеки друг бе допринесъл за това Кел да бъде хвърлен на вълците, когато някой трябваше да опере пешкира за неправомерното предаване на Гарани на американците. Буквално на третата минута след влизането си в директорския кабинет Амилия бе изпратила Тръскот в Бон, подкупвайки го с шефския пост в Германия, за да ѝ се махне от главата. Оттогава и двамата не го бяха виждали.

— Амилия!

Тръскот се бе дръпнал от бара и носеше неуверено малката си бира в ръка; приличаше на студент първокурсник, който тепърва се учи да пие. Кел се запита дали си струва да крие презрението си към човека, който бе провалил кариерата му, но се насили да му се усмихне, главно от уважение към тъжния повод, който ги бе събрал. Амилия, за която фалшивите изблици на привързаност и лоялност бяха нещо толкова естествено, колкото и дишането, стана от стола си и сърдечно раздруса ръката на Тръскот. Ако някой ги гледаше отстрани, сигурно би си помислил, че и двамата с Кел страшно се радват да го видят.

— Не знаех, че и ти ще дойдеш, Джордж. От Бон ли долетя?

— От Берлин всъщност — отвърна Тръскот, лукаво намеквайки за неимоверната важност на задълженията си в тайнствената германска държава. — А ти как я караш, Том?

Кел забеляза как колелцата в безскрупулния страхлив мозък на Тръскот се завъртяха трескаво при задаването на въпроса; припомни си коварната, неизтощимо пробивна личност, с която се бе борил до пълно изтощение през последните месеци на кариерата си. Мислите на Тръскот бяха лесни за разчитане, като онези мехурчета от комиксите, които едва ли не се появяваха в действителност над тесния му белезникав череп. *Какво прави Кел в компанията на Левин? Дали отново не го е взела под крилото си? Дали Свидетелят Х е получил опрощение?*

Кел забеляза пристъпа на паника в празната и проклета душа на Джордж Тръскот, животинския му страх, че Амилия ще повиши него, Кел, в длъжност Анкара/1, оставяйки него, Тръскот, да кисне в бонското блато, и то тъкмо сега, когато Студената война беше отдавна погребана, една останка от миналото на фона на възраждащите се взаимоотношения с Азия и Арабската пролет.

— О, виж! И Саймън е тук!

Амилия бе забелязала Хейнс, който тъкмо излизаше от мъжката тоалетна. По лицето на предшественика ѝ се изписа лъчезарна усмивка, която тутакси помръкна, когато видя Кел и Тръскот на такова близко разстояние един от друг. Амилия му позволи да я целуне по двете бузи, след което проследи с поглед неловката сцена на подновяването на стари познанства между мъжете шпиони. Кел слушаше с едно ухо баналностите, с които го поздрави Хейнс. Да, наистина много жалко за Пол. Не, Кел още не си бе намерил работа в частния сектор. Наистина беше много неприятно, че следствието не бе стигнало доникъде. Не след дълго Хейнс повлече крака към местната църква, а Тръскот заприпка след него, сякаш още хранеше надежди, че бившият началник на Службата може по някакъв начин да повлияе на кариерата му.

— Саймън искаше да произнесе надгробното слово за Пол — каза Амилия и се огледа в близкото огледало, докато обличаше палтото си. Двата бяха омели пайовете си с пилешко и си бяха поделили сметката. — Той не мислеше, че това би могло да бъде проблем. Трябваше да го спра.

Откакто бе произведен в рицарско звание от принц Чарлс миналата есен, Хейнс се бе появявал на Литературния фестивал на „Сънди Таймс“, правил бе изказвания за разузнаването пред Кралското

географско дружество, ентузиазизирано бе споделял музикалните си вкусове в социалните мрежи. Може да се каже, че той бе първият бивш ръководител на британското разузнаване, който активно извличаше ползи — материални и като средство за печелене на популярност — от шпионската си кариера. Една надгробна реч от неговата уста би разкрила Пол Уолинджър като шпионин пред множеството негови близки и приятели, събрали се в Картмел да го изпратят с убедеността, че покойникът е бил дипломат от кариерата или дори земевладелец.

— Лош навик от Службите за сигурност — продължи Амилия. На шията си имаше златно колие и сега вдигна ръка, за да пипне верижката. — Скоро и мемоари ще започнем да пишем. А къде отиде *дискретността*? Не можа ли Саймън просто да си намери едно местенце в „Бритиш Петролиъм“ като останалите?

Кел се ухили, докато си мислеше дали думите на Амилия не са предупреждение към самия него: *Да не се раздрънкаш за Свидетеля X!* Тя би трябвало да го познава достатъчно добре, за да е сигурна, че никога не би предал службата, камо ли нейното доверие.

— Готова ли си? — попита я той.

Кел си бе поръчал чаша риоха, която сега допи набързо, хвърляйки на масата няколко монети за бакшиш. Амилия срещна погледа му и за един кратък миг усети уязвимостта си пред онова, което предстоеше. Когато излязоха навън, под лазурното следобедно небе, тя го стисна леко за ръката и прошепна:

— Пожелай ми късмет.

— Ще се справиш — каза той. — Късмет е последното, от което имаш нужда.

Беше прав, разбира се. Малко след три, когато събралото се множество стана на крака, за да посрещне Джоузефин Уолинджър, Амилия вече бе възприела достойната поза на лидер и директор — поза, която с нищо не издаваше, че мъжът, за чието изпращане бяха дошли над триста опечалени, е бил за нея нещо повече от уважаван колега. От своя страна Кел се чувстваше странно далече от църковната служба, сякаш тя изобщо не го засягаше. Пееше псалмите, изслуша чинно проповедта, кимаше на съответните места от заупокойното слово на енорийския свещеник, който с подобаващо обтекаеми фрази

възхваляваше добродетелите на този „скромен мъж“, „служил вярно на родината“. Но все някак не можеше да се концентрира.

Докато крачеше към мястото на гроба, той чу сред тълпата еднородна дума — „Хамаршелд“ — и веднага разбра, че конспиративните теории набираха скорост. Даг Хамаршелд беше швед, генерален секретар на ООН, загинал в самолетна катастрофа през 1961 г. на път за подписване на мирната сделка, която би предотвратила гражданската война в Конго. Самолетът му DC6 се бе разбил в джунглите на някогашна Родезия. Твърдеше се, че бил свален от наемници; имаше и такива, които вярваха, че зад инцидента стояли британските служби в съглашателство с ЦРУ и южноафриканското разузнаване. Още откакто чу новината в неделя, Кел не можеше да се отърве от натрапчивата мисъл, че смъртта на Уолинджър не е случайна, че в нея са замесени тъмни сили. Самият той не можеше да обясни защо смята така; знаеше само, че Уолинджър се бе славил като изключително дисциплиниран пилот, педантичен до параноя с предполетните проверки на машината, а сега прошепнатото име на Хамаршелд затвърди подозренията му. Оглеждайки незапомнящите се физиономии на шпиони, пръснати сред множеството — призраци от отминали епохи, участвали в десетки секретни операции под шапките на най-различни служби — Кел си каза, че със сигурност някой от събралите се в този църковен двор знаеше защо самолетът на Уолинджър бе паднал от небето.

Опечалените се подредиха в неправилен правоъгълник около гроба, бяха може би двеста мъже и жени, в десет редици, сред които Кел различи хора от ЦРУ, от канадските тайни служби, трима от МОСАД, както и колеги от Египет, Йордания и Турция. Докато енорийският свещеник четеше напевно заупокойната молитва, Кел се питаше под обвивката на секретност, която някак естествено се образуваше около един шпионин като корички около отворена рана: какъв ли грях бе сторил Уолинджър, какви ли предателства бе разкрил, за да си докара смъртта? Дали бе притиснал твърде силно Сирия или Иран? Дали не бе разкрил операция на СВР в Истанбул? И защо точно в Гърция, защо точно на Хиос? Може би все пак официалната версия щеше да се окаже вярна: механична повреда в машината. И все пак Кел не можеше да се отърси от усещането, че приятелят му бе станал жертва на предумишлено убийство: не беше извън сферите на

възможното самолетът му да е бил свален с ракета или нещо такова. Докато ковчегът с останките на Уолинджър се спускаше надолу в земята, той хвърли крадешком поглед вдясно и видя Амилия да попива сълзите от очите си. Дори Саймън Хейнс имаше вид на съсипан от скръб.

Притворил очи, за пръв път от месеци насам Кел се улови, че се моли наум. Устните му мърдаха беззвучно. Той се сепна, извърна се и тръгна обратно към църквата, като се питаше дали опечалените на някое погребение на колега от британските тайни служби след двайсет години щяха да произнасят шепнешком името „Уолинджър“ като синоним на убийство със заличени следи.

След по-малко от час опечалените се отправиха към фермата на Уолинджър, където един хамбар близо до главната къща беше подготвен за бдението. Импровизираните дървени маси бяха отрупани със сладкиши и сандвичи от триъгълни филийки хляб с изрязани кори. На страничните масички имаше бутилки вино и уиски, а две жени от селото поднасяха чай и кафе на обветрените ветерани от трансатлантическото шпионско братство. Кел бе посрещнат със смесица от радост и съжаление от бившите си колеги, повечето от които бяха твърде предпазливи егоисти, за да засвидетелстват искрената си подкрепа на претърпелия фиаско „Свидетел Х“. Други бяха чули за развода на Кел и полагаха съчувствено ръка върху рамото му, сякаш бе претърпял кой знае каква загуба или му бяха открили рядка и nelечима болест. Той не им се сърдеше. Какво друго можеха да му кажат при такива обстоятелства?

Цветята от ковчега на Уолинджър бяха прибрани и поставени във вази в единия край на хамбара. Кел пушеше цигара отвън, когато забеляза сина и дъщерята на Уолинджър — Андрю и Рейчъл, — които, наведени над букетите, четяха съболезнователните картички и коментираха по-интересните послания. На двайсет и осем, Андрю бе по-младият от двамата и според слуховете работеше в Москва като banker. Кел не бе виждал Рейчъл може би повече от петнайсет години и беше впечатлен от сдържаното достойнство, с което подкрепяше майка си край гроба. Андрю плачеше безутешно за баща си, докато Джоузефин гледаше с невиждащи очи зейналата черна яма, застинала

като истукан — Кел си бе казал, че вероятно е упоена. А през цялото това време Рейчъл бе запазила необичайно спокойствие, сякаш само тя знаеше някаква тайна, която даваше покой на душата ѝ.

Вече беше допушил цигарата си и разтриваше фасата с обувка в земята, давайки ухо на някаква смешна историйка за вятърни турбини, която разказваше местен фермер, когато видя, че Рейчъл се наведе и вдигна една от картичките, привързана за малко букетче цветя в единия край на хамбара. Беше сама, на няколко метра от Андрю, и Кел виждаше ясно лицето ѝ. Той забеляза как тъмните ѝ очи се присвиха, докато четеше картичката. Лицето ѝ почервения от внезапен прилив на гняв.

Онова, което последва, го изуми. Рейчъл се наведе и бръсна с ръка букетчето, което отхвъркна встрани, докато се спря в белосаната стена на хамбара. После пъкна картичката в джоба си и се върна при Андрю. Двамата не размениха и дума. Рейчъл сякаш не искаше да замесва брат си в онова, което току-що бе открила. Малко по-късно тя се обърна и отиде при дървените маси, където я пресрещна жена на средна възраст с черна шапка. Доколкото можеше да прецени, Кел беше единственият, забелязал случилото се.

В хамбара беше горещо и не след дълго Рейчъл свали палтото си и го преметна през облегалката на един стол. Тя почти през цялото време разговаряше с гостите, които се спираха при нея, за да ѝ поднесат съболезнованията си. В един момент избухна в смях и всички мъже в помещението се извърнаха като един, за да я погледнат. Рейчъл се славеше с красотата и ума си; Кел бе ставал свидетел на разговори между колеги, които точеха лиги по нея. Но тя се оказа различна от онова, което си бе представял; в цялото ѝ държание, в достойнството, което излъчваше, в решителния жест, с който бе захвърлила букетчето, в завидното ѝ умение да овладява емоциите си имаше нещо, което Кел намираще за твърде интригуващо.

След време, улисана в разговори, тя се озова в противоположния ъгъл на хамбара, поне на петнайсетина метра от палтото си. Кел, понесъл чиния със сандвичи и чаша кока-кола, се спря до стола и положи собствения си балтон до него. Междувременно бръкна във външния джоб и измъкна картичката.

Огледа се. Рейчъл не го бе видяла. Разговаряше оживено с група хора, с гръб към стола. Кел излезе забързано навън, пресече алеята за

коли и влезе в къщата на семейство Уолинджър. Във вестибюла се мотаеха няколко души — гости, търсеци тоалетната, и сервитьори, пренасящи табли с храна към хамбара. Кел ги заобиколи и тръгна по стълбите към горния етаж.

Вратата на тоалетната беше заключена. Трябваше да намери място, където нямаше да го безпокоят. В една от стаите видя налепени по стените плакати на рок групи. Беше спалнята на Андрю. На стената над дървеното бюро имаше рамкирани снимки от следването му в Итън, по лавиците бяха наредени купи и други спортни сувенири. Кел затвори вратата зад себе си. Извади картичката от джоба си и я разгърна.

Текстът вътре беше на източноевропейски език, който Кел предположи, че е унгарски. Самата картичка беше малка, от бял гланцов картон, с едно-единствено синьо цвете в горния десен ъгъл.

Szerelmem. Szivem darabokban, mert nem tudok Veled lenni soha már. Olyan fájó a csend amióta elmentél, hogy még hallom a lélegzeted, amikor álmodban néztelek.

Дали Рейчъл бе разбрала написаното? Кел постави картичката върху леглото и извади айфона си. Засне текста, излезе от стаята и се върна в хамбара.

Рейчъл не се виждаше наблизо. Кел вдигна балтона си от облегалката на стола и с ловко движение на ръката върна картичката в джоба на палтото ѝ. Бе я задържал в себе си не повече от пет минути. Когато се обърна, видя, че Рейчъл бе влязла в хамбара и отиваше право към майка си. Той излезе навън, за да запали цигара.

Амилия беше застанала сама пред къщата; имаше вид, сякаш си бе тръгнала от парти и чака такси.

— Какво става с теб? — попита го тя.

Отначало Кел си помисли, че го е видяла, докато задигаше картичката. После си даде сметка по изражението на лицето ѝ, че го пита за живота му изобщо.

— В какъв смисъл? Сега? В Лондон?

- В последно време.
- Честен отговор ли очакваш?
- Да, разбира се.
- Теглил съм една... на всичко.

Амилия не реагира на грубата откровеност на отговора му. Обикновено при такива обстоятелства би повдигнала вежди и би изкривила уста в престорено неодобрение. Но днес беше в мрачно настроение, сякаш току-що бе намерила решението на проблем, който я бе мъчил с години.

— Да разбирам ли, че през следващите няколко седмици не си зает с нищо?

Кел усети внезапен прилив на оптимизъм, сякаш ей сега щеше да му излезе късметът. Само задай верния въпрос, подкани я той наум, и веднага се връщам в играта. Погледна към долината, насечена от древни каменни огради, между които се виждаха стада овце, дребни като мравки в далечината. Спомни си за дългите следобеди, през които си бе припомнял арабския във Факултета по ориенталистика на Лондонския университет; празниците, които бе прекарал сам в Лисабон или Бейрут; курса по ирландска поезия на двайсети век, в който се бе записал — само и само за да запълни някак времето, което сега имаше в изобилие.

— Имам една задача за теб — каза тя. — Трябваше да я спомена по-рано, но беше някак си неудобно преди погребението.

Кел чу скърцането на чакъла под нечии подметки. Някой се приближаваше към тях по алеята за коли. Надяваше се да чуе офертата ѝ, преди въпросният човек да ги е прекъснал по средата на разговора. И преди Амилия да е променила решението си.

— Каква задача?

— Би ли прескочил до Хиос вместо мен? И до Турция? За да разбереш какви ги е вършил Пол преди смъртта си.

— Ти не знаеш ли какво е правил там?

Амилия вдигна рамене.

— Не всичко. В личен план човек никога не знае.

Кел сведе поглед към влажната земя и вдигна рамене; беше права. Бе прекарал почти цялата си кариера, прониквайки в личното пространство на други хора, но можеше ли да каже със сигурност, че

знае какво се случва в мислите им, в емоциите им, какво мотивира дори най-близките до него?

— Пол не е имал оперативни причини да бъде в Хиос — продължи Амилия. — Джоузефин мисли, че е бил по работа, но нашите хора не са знаели, че ще ходи там.

Кел допускаше, че с оглед на репутацията и цялата досегашна кариера на Уолинджър Амилия подозираше очевидното: бил е на острова с жена, като е внимавал да прикрие следите си.

— Ще кажа в Анкара, че отиваш. Червен килим, достъп навсякъде. Също и в Истанбул. Ще ти отворят всички папки, които те интересуват.

Кел се почувства като човек, който дълго време е подозирал, че умира от тежка болест, и изведнъж са му съобщили, че е напълно здрав. Бе чакал от месеци този момент.

— Мога да го направя — каза той.

— Ти и сега получаваш пълна заплата, нали? Възстановихме ти я още след Франция. — Въпросът беше чисто риторичен. — Ще ти осигурят шофьор, всичко, каквото ти е необходимо. Ако се наложи, ще ти създадем и фалшива самоличност, докато си там.

— А дали ще се наложи?

Кел имаше усещането, че Амилия не му казва най-важното. В какво ли щеше да се забърка?

— Едва ли — каза тя, но следващата ѝ забележка само потвърди подозрението му, че работата не е съвсем чиста. — Само се пази от янките.

— Какво ще рече това?

— Ще видиш. Там сега нещата са деликатни.

Кел усети ясно напрежението в гласа ѝ.

— Какво не ми казваш? — попита той.

— Просто разбери какво е станало — отвърна припряно тя, после го хвана за китката с облечената си в ръкавица длан и го стисна силно, сякаш спираше кръвоизлив от отворена рана. Очите ѝ го гледаха втренчено няколко секунди, после тя отмести поглед към опечалените, които се изнизваха бавно от хамбара. — Защо Пол е бил на Хиос? — извика тя и във въпроса ѝ Кел усети пронизваща болка и безсилен гняв, гнева на една властна жена, неуспяла да опази мъжа, когото вероятно все още обичаше. — Защо е трябвало да умре?

За момент Кел си помисли, че този път самообладанието ѝ е на път да я напусне. Той улови ръката ѝ и я стисна на свой ред, за да я успокои като приятел. Но междувременно тя се бе окопитила и бе възвърнала увереността си. Прекъсна го още преди да бе успял да каже нещо.

— Искам от теб нещо съвсем просто — каза тя. — Разбери защо сме тук, всички ние.

В рамките на един час Кел си бе опаковал багажа, освободил бе стаята в хотела и бе отменил резервацията си за „L'Enclume“. В седем вече беше на гарата в Престън и тичаше към перона, откъдето щеше да се прехвърли на вечерния влак за Юстън. Амилия се бе върнала в Лондон с колата на Саймън Хейнс, след като бе позвънила на бюрата в Атина и Анкара с указания за пътуването на Кел. Той си купи сандвич с риба тон и пакетче чипс от павилиончето на перона, във влака ги прокара с два кена „Стела Артоа“ от вагон-бюфета и довърши „Предчувствие за край“. Нито един колега, нито един познат от тайните служби не се престаши да седне до него. Във вагоните пътуваха шпиони от пет континента, всеки забил нос в книгата, в лаптопа или в деколтето на съпругата си, но никой не рискува да бъде видян на публично място със Свидетеля X.

Към единайсет Кел си беше вече у дома. Той се досещаше защо Амилия бе избрала тъкмо него за тази важна мисия. Все пак по коридорите на „Воксхол Крос“ бродеха десетки способни агенти и всеки един от тях би подскочил при възможността да разрови до дъно мистериозната смърт на Уолинджър. Но Кел беше сред двамата, най-много трима доверени подчинени на Амилия, които знаеха за дългогодишната ѝ връзка с Пол. В службата се намекваше, че Шефката е изневерявала на Джайлс през цялото време на брака им; че е имала връзка с някакъв американски бизнесмен. Но в огромното си мнозинство хората на „Воксхол Крос“ вярваха, че отношенията ѝ с Уолинджър са чисто професионални. Всяко по-сериозно разследване на личния му живот положително би извадило на показ неопровержими доказателства за тяхната връзка. Амилия не можеше да си позволи в досието ѝ да пише, че е имала извънбрачна авантюра, затова разчиташе на Кел да постъпи дискретно с всичката информация, до която се добереше.

Преди да си легне, той пренареди багажа си, извади паспорта, с който пътуваше под собственото си име, и изпрати снимката с текста на унгарски език на своя стар приятел от Националната служба за

сигурност Тамаш Метка, който междувременно се бе пенсионирал и се прехранваше като съдържател на бар в Солнок. В седем на другата сутрин Кел вече беше в таксито за „Гетуик“, където го очакваше цялата мизерия на пътуването със самолет през дваисет и първи век: безкрайните опашки от раздражителни пътници, фарсът с опаковането на течности в найлонови торбички, напълно безсмисленото сваляне на обувките и колана.

Пет часа по-късно самолетът му кацна в Атина — люлка на цивилизацията, епицентър на световната задлъжнялост. Контактът му — служител от разузнаването, отскоро разпределен в тукашното бюро — го очакваше в кафенето към салона за пристигащи, след като бе получил указания от Амилия да му изработи фалшива самоличност за Хиос. Младият мъж, който му се представи като Адам, очевидно бе работил цяла нощ върху легендата му; очите му бяха кръвясали от безсъние, кожата под наболата му брада беше изрината, сякаш имаше екзема. На масата пред него имаше чаша черно кафе, нахапан сандвич с неопределимо съдържание, както и жълт подплатен плик с надраскана отпред печатна буква „X“. Беше с ватирана риза с емблемата на „Грийнпийс“ и черна бейзболна шапка, по която Кел да го разпознае.

— Как беше полетът?

— Добре, благодаря — отвърна Кел, докато се здрависваха, после седна до него.

Двамата размениха още малко любезности, след което Кел прибра плика в багажа си. Вече бе минал през граничен контрол и опасността да бъде заловен с две самоличности беше до голяма степен отминала.

— Тук сте по работа. Следовател сте към застрахователната компания „Скотиш Уидоус“ и сте дошли, за да съставите предварителния доклад за катастрофата на Уолинджър. Името ви е Крис Хардуик. — Адам говореше тихо, методично, сякаш бе репетираше онова, което имаше да каже. — Наел съм ви стая в хотел „Голдън Сандс“ в Карфас, на около десет минути южно от град Хиос. „Чандрис“ беше пълен.

— „Чандрис“?

— Там отсядат всички командировани. Най-добрият хотел в града.

— Смяташ, че Уолинджър би отседнал там под чуждо име?

— Възможно е, сър.

Вече година и нещо Кел не помнеше колега да се бе обръщал към него на „сър“. Беше започнал да забравя собствения си статут, сериозните постижения в дългата си кариера. Адам едва ли имаше повече от двайсет и седем-осем години. Срещата с разузнавач от калибъра на Кел вероятно беше истинско събитие в живота му. Положително се надяваше да направи добро впечатление, особено предвид близките отношения на Кел с Шефката.

— Уредил съм ви кола под наем, ще я вземете още от летището. Предплатена е за три дни. Бюрото на компанията е непосредствено отвън пред терминала. Имате няколко кредитни карти на името Хардуик, с обичайния код. Разбира се, имате и паспорт, и шофьорска книжка, визитки. Боя се, че единствената ваша снимка, с която разполагахме, не изглежда чак толкова актуална, сър.

Кел не се обиди. Знаеше за коя снимка става въпрос. Беше правена на „Вокхол Крос“, в една стая без прозорци, на 9 септември 2001 г. На нея косата му беше по-късо подстригана, по-слабо посивяла на слепоочията, малко преди животът му да се промени веднъж завинаги. Едва ли имаше шпионин на планетата, който да не се бе състарил поне с двайсет години оттогава.

— Сигурен съм, че ще свърши работа — каза той.

Адам погледна към тавана и примигна напрегнато няколко пъти, сякаш се опитваше да си спомни последната точка от един наизустен списък със задачи.

— Авиодиспечерът, който е бил дежурен онзи следобед, по време на полета на господин Уолинджър, ще дойде да се срещне с вас довечера в хотела ви.

— В колко?

— Казах му в седем.

— Това е добре. Искам да действаме колкото може по-бързо. Благодаря.

Кел наблюдаваше Адам, който прие благодарността му, кимайки безмълвно. *Помня, когато аз бях на твоето място, помисли си той. Помня как се чувствах в началото.* Не без известна носталгия той си представи живота на Адам в Атина: огромния апартамент, заплащан от Форин Офис; членството в разни нощни клубове; красивите момичета,

омагьосани от чара и командировъчните на дипломатическия живот. Млад мъж, чиято кариера тепърва започваше, и то в един от най-страхотните градове на света. Кел пусна плика в чантата си и се надигна от масата. Адам го придружи до близкия безмитен магазин, където се разделиха. Кел си купи бутилка „Макалан“ и стек цигари за Хиос и скоро отново се издигна във въздуха над трептящата повърхност на Средиземно море, проверявайки пощата и съобщенията, които се бяха събрали междуременно на айфона му.

Метка му беше изпратил превода на унгарския текст, който Рейчъл бе видяла написан на картичката.

Скъпи Том,

Винаги ми е приятно да получа вест от теб и, разбира се, за мен беше удоволствие да ти помогна.

И така, какво става с теб? Захванал си се с поезия? Пишеш любовни сонети на маджарски? Сигурно Клеър най-после те е оставила и си се хванал с някое момиче от Будапеца?

Ето какво гласи стихотворението, което си ми изпратил — моля за извинение, ако преводът ми не е „симпатичен“ като оригинала:

ЛЮБОВ МОЯ, ТОЧНО ДНЕС, НА ТОЗИ ДЕН, АЗ НЕ МОГА ДА БЪДА С ТЕБ И СЪРЦЕТО МИ Е РАЗБИТО. ТИШИНАТА НИКОГА НЕ Е ЗВУЧАЛА ТОЛКОВА ОТЧАЯНО. ТИ СПИШ, НО АЗ ЧУВАМ ДИШАНЕТО ТИ.

Наистина е много трогателно. Много тъжно. Питам се кой ли го е написал. Бих желал да се запозная с него.

Разбира се, ако имаш някога път насам, Том, трябва да се видим. Надявам се, че си доволен от живота. Винаги си добре дошъл в Солнок. Напоследък аз рядко отскачам до Лондон.

С най-добри пожелания,
Тамаш

Кел изключи телефона и се загледа през прозореца към редките неподвижни облаци, които се стелеха под самолета. Сега знаеше на какво е реагирала толкова болезнено Рейчъл: на това страстно послание от някоя опечалена любовница на Уолинджър. Но дали Рейчъл знаеше унгарски, или просто бе разпознала почерка на жената? Нямахме как да знае това.

Самолетът се приземи на малко, но удобно летище с една-единствена писта на източния бряг на остров Хиос. Кел различи кулата, видя брадатия тип с униформа на механик, който поправяше спукана гума на една тойота лендкрузър до стоянката за самолети, направи снимки на хеликоптера и частния реактивен самолет, паркирани от двете страни на един Бомбардире Q400 на „Олимпик Еър“. Уолинджър сигурно се бе отлепил от пистата само на няколко метра от тук и още с издигането си бе направил остър завой по посока Измир. След броени минути чесната бе навлязла в турското въздушно пространство и около час по-късно се бе разбила в планините, югозападно от Кютахия.

Местните шофьори на такситата стачкуваха и Кел беше благодарен, че от посолството му бяха наели кола, с която измина няколкото километра на юг до градчето Карфас по тихия път между цитрусови горички и запуснати вили с високи каменни огради. Хотел „Голдън Сандс“ беше разположен по средата на еднокилометровия плаж, от който през тесния пролив се виждаше турският бряг. Кел разопакова багажа си, взе си душ и се преоблече с чисти дрехи. Докато очакваше срещата си в бара на хотела пред чаша турска бира, измъчван от неудържимо желание да запали цигара въпреки забраната за пушене, той размишляваше до каква степен се бяха променили нещата около него.

Само преди двайсет и четири часа той ядеше сандвич с риба тон в претъркания влак от Престън. А сега беше сам на този гръцки остров, представяше се за застраховател и чакаше среща в бара на притихналия извън сезона хотел. Ето че се върна в играта, каза си той. Нали това искаше? Но приятната възбуда го бе напуснала. Спомни си усещането, което бе изпитал при кацането си в Ница преди около две години, с указания от върховните жреци на „Воксхол Крос“ да открие

Амилия на всяка цена. В този случай си бе припомнил триковете на професията, бе влязъл в ритъм, както човек си възстановява движенията при каране на колело. Сега обаче изпитваше единствено страх, че ще разкрие истината за смъртта на своя приятел. Това едва ли щеше да се окаже пилотска грешка. Едва ли бе и повреда на двигателя. Беше си заговор и прикриване на следи.

С други думи, убийство.

Господин Андонис Макрис от Управлението на гражданската авиация на Република Гърция беше набит, месест, петдесетинагодишен, говореше безупречен, макар и леко префърцунен английски и излъчваше силна миризма на афтършейв. Кел му връчи визитката на Крис Хардуик, съгласи се, че Хиос е наистина много красив остров, особено по това време на годината, и му благодари, че се е съгласил по спешност да се види с него.

— Вашата асистентка от централата в Единбург ми каза, че случаят не търпи отлагане — каза меко Макрис. Беше облечен с тъмносин костюм на дискретно райе и бяла риза без вратовръзка. Самонадеян до арогантност, Андонис Макрис създаваше впечатление на човек, напълно доволен от живота. — За мен е чест да ви бъда от помощ след такава трагедия. Мнозина на острова бяха шокирани от новината за трагичната гибел на господин Уолинджър. Не се съмнявам, че неговите приятели и колеги държат не по-малко от нас истината да излезе най-малко колкото е възможно по-скоро.

От държанието на Макрис ставаше ясно, че не изпитва и следа от чувство на лична вина за катастрофата. Кел знаеше със сигурност, че ще се опита да прехвърли отговорността изцяло на турските авиодиспечери.

— Вие познавахте ли се лично с господин Уолинджър?

Макрис отпиваше от чашата си с бяло вино и когато чу въпроса, не отговори веднага. Без да бърза, той попи устни с хартиената салфетка, после каза:

— Не. — Гласът му беше равен, с едва доловим американски акцент. — Полетният му план е бил заведен, преди да дойда на смяна. С пилота, господин Пол Уолинджър, разговарях по радиото, докато

проверяваше бордните си уреди, рулираше към пистата и се подготвяше за излитане.

— Нормално ли ви звучеше?

— Какво означава за вас „нормално“, ако обичате?

— Беше ли превъзбуден? Пиян? Напрегнат?

Макрис реагира така, сякаш Кел си бе позволил да се усъмни в професионалната му компетентност.

— Пиян? Не, разбира се. Ако доловя, че пилотът е пиян или по какъвто и да било начин неразположен, аз не бих допуснал да излети. В никакъв случай.

— Разбира се. — Кел не си падаше особено по обидчиви бюрократи и не счете за нужно да се извинява за душевната травма, която думите му евентуално бяха предизвикали у неговия събеседник. — Разбирате защо съм длъжен да ви попитам, нали? За да съставя пълен доклад за инцидента, моята компания е длъжна да знае всичко.

С отегчена гримаса, сякаш срещата бе започнала да му дотяга, Макрис се наведе, вдигна от пода тънко куфарче и го постави на масата. Кел още не бе привършил обясненията си, когато два месести палеца щракнаха ключалките. Капакът на куфарчето се повдигна нагоре и за момент закри лицето на Макрис.

— Ето полетния план, господин Хардуик. Направил съм ви фотокопие.

— Много любезно от ваша страна.

Макрис затвори капака и подаде на Кел документ от една страница, цялата покрита с неразбираеми йероглифи на гръцки език. Имаше обозначени полета, в които Уолинджър беше надраскал личните си данни, макар явно да бе спестил подробностите за временния си адрес на острова.

— Според плана чесната е трябвало да прелети над Инусес, от там да завие на изток, към Турция. Обикновено всеки самолет, навлязъл в турското въздушно пространство, бива поеман незабавно от диспечерите в Чешме или Измир.

— Така ли е станало и този път?

Макрис кимна тържествено.

— Точно така. Пилотът събщи, че излиза от обхвата ни, и смени радиочестотите. От този момент нататък ние вече не носим отговорност за господин Уолинджър.

— Знаете ли къде е бил отседнал на Хиос?

Макрис насочи погледа си към полетния план.

— Там не пише ли?

Кел вдигна листа хартия от масата и го обърна към него.

— Трудно ми е да преценя — каза той.

Макрис нацупи устни, за да покаже, че Крис Хардуик го е обидил допълнително с отказа си да научи и ползва съвременен гръцки език. Той пое полетния план от ръката му, прочете го внимателно и с неохота призна, че в него наистина не е вписан временен адрес.

— Тук фигурира единствено адресът по местоживеене на господин Уолинджър в Анкара — призна накрая той. Очевидно за него пропусъкът беше незначително нарушение на правилата на гражданското въздухоплаване. Въпреки това Кел живо си представи как още на другия ден ще си го изкара на някой млад колега от летищната администрация за допуснатата небрежност. — Но пък има телефонен номер — каза той, сякаш да оневини недоглеждането с адреса.

— Телефонен номер тук, на Хиос?

Макрис дори не погледна кода.

— Да!

Според предварителния доклад, който Амилия бе получила в деня преди погребението, Уолинджър бе използвал личния си пилотски дневник и свидетелството си за правоспособност, за да наеме чесната в Турция. Преди това бе влязъл в Анкара със собствения си паспорт, но след пристигането си в Хиос бе внимавал да не оставя никакви следи. Телефонът му бе останал изключен почти през цялото време, нямаше никакво движение и по кредитните му карти, не бе използвал нито една от самоличностите, с които бе известен на британските служби. На практика бе прекарал една седмица в Хиос като призрак. Кел допускаше, че е бил с жена, като се бе опитал да скрие координатите си и от Джоузефин, и от Амилия. Но усилията, които бе положил, показваха, че би могло да е имал среща и с агент.

— Познат ли ви е този номер? — попита Кел.

— Да ми е познат? На мен? — Макрис не се и опитваше да скрие презрението в отговора си. — Не, не ми е познат.

— А да сте чували нещо по въпроса какво е търсил Уолинджър на Хиос? Каква е била причината му да посети острова? Някакви

слухове, вестникарски публикации?

Кел си даваше сметка, че хвърля мрежата наслуки, но въпреки това беше важно да си зададе въпросите. Затова не се изненада ни най-малко, когато Макрис намекна с дискретно покашляне, че господин Хардуик го кара да върши неща, които може би надвишават дадените му правомощия.

— Господин Уолинджър е бил просто турист, нали така? — повдигна вежди той. Явно беше, че няма намерение да импровизира. — Аз лично не съм разговарял с когото и да било, нито съм чел някъде нещо, от което да заключа, че може да е имал и други интереси. Защо питате?

Кел го удостои със служебна усмивка.

— А, нищо, просто събирам информация за доклада. Длъжни сме да установим дали има и най-малка вероятност господин Уолинджър да е посегнал на живота си.

Макрис се опита да си придаде подобаващо угрижен вид, докато обмисляше твърде сериозния въпрос за евентуалното самоубийство на Уолинджър. Очевидно вече му бе минало през ум, че подобно заключение на следствените органи би освободило веднъж завинаги летището на Хиос от каквато и да било отговорност за катастрофата. И би зачеркнало с един удар дори и най-далечната възможност за съдебно дело срещу механика, извършил проверката на чесната.

— Дайте ми време да поразпитам — отвърна той. — Ако трябва да бъда напълно откровен с вас, още дори не съм обсъждал инцидента с турските колеги.

— Ами вашите механици?

— Какво моите механици, моля?

— Поинтересувахте ли се кой е бил на смяна в деня на полета?

— Разбира се. — Макрис очевидно се беше готвил за въпроса, за тази най-деликатна част от разпита, и даде точно отговора, който бе очаквал Кел: — Въздушните диспечери не носят отговорност за техническата поддръжка и механичната изправност. Те са различно поделение, членуват в отделен профсъюз. Допускам, че ще провеждате още срещи с други служители, за да си изградите по-пълна представа за тази трагедия.

— Да, така смятам да направя. — Кел усети как отново му се допуши неистово. — И все пак, случайно да знаете името на дежурния

механик?

Макрис очевидно претегляше наум доколко би било уместно да отхвърли тази съвсем проста молба на човека от „Скотиш Уидуус“. После, с пълното съзнание за удара, който щеше да понесе душевното му спокойствие в резултат от този пристъп на безразсъдна доблест, той още веднъж се покашля нервно, после извади писалка и написа нещо върху гърба на полетния план.

— Янис Христидис? — промърмори Кел, с мъка разчитайки усукания му почерк.

Името и телефонният номер му бяха достатъчни, за да проследи движението на Уолинджър в дните преди смъртта му.

— Точно така — отвърна Макрис. После, за изненада на Кел, пресуши чашата си и рязко стана от стола. — А сега, господин Хардуик, ако няма друго... Съпругата ми ме чака за вечеря.

Още щом Макрис си тръгна от хотела, Кел се качи в стаята си и от телефона до леглото набра номера, вписан в полетния план. Включи се гласова поща, но съобщението беше на гръцки. Той слезе обратно на рецепцията и набра оттам номера, като помоли служителката да чуе съобщението и да му преведе в общи линии какво гласи. За негово разочарование тя му обясни, че това е стандартен текст, какъвто се ползва в гласовите пощи, без да се упоменава поименно нито лице, нито организация или фирма. Кел, който беше започнал да огладнява, се качи отново в стаята си, за да звънне на Адам.

— Механикът, който е прегледал самолета на Уолинджър, се казва Янис Христидис. Би ли проверил дали имаме нещо записано във връзка с него?

— Разбира се.

Гласът на Адам звучеше, сякаш се бе събудил от следобеден сън. Кел го чу как се чеше, после отваря някакви чекмеджета, търсейки писалка, някъде наблизо лаеше куче.

— С име като Христидис най-вероятно ще фигурира в телефонния указател на Гърция, но виж дали не е местен жител.

— Дадено.

— Има ли обратни указатели за Хиос? С които по номера можеш да откриеш абоната?

— Сигурен съм, че ще измислим нещо.

Кел продиктува номера, накара Адам да го повтори, за да се убеди, че го е записал правилно, и с това задачите му за деня приключиха. След като изгледа главните новини по Си Ен Ен, той отиде да хапне лаврак със зелена салата в едно ресторантче на път за плажа. От терасата, обляна в лунна светлина, се виждаха далечните светлини на турския бряг, които примигваха като лампички на самолетна писта.

В десет, допушвайки цигарата си край мократа от прилива плажна ивица, Кел усети как телефонът в джоба му потрепна. Адам му бе изпратил текстово съобщение.

Все още работя по Я. Х. Номерът е на агенция за имоти под наем. „Вилас Ангелис“, ул. „Катаника“ 119, до пристанището. Собственикът се казва Николас Делфас.

Александър Минасян, резидентът на СВР в Киев, служителят от Трета главна дирекция, който с вербуването на Кодак се бе превърнал в легенда по коридорите на Ясенево, идваше в Турция като призрак. Понякога със самолет, понякога с кола или камион през България. В един случай бе взел влак през границата до Одрин. Всеки път под различен псевдоним, всеки път с различен паспорт. На три пъти, докато траеше операция „Кодак“, Минасян бе пътувал с кораб от Одеса — любимият му начин да стигне до Турция, — като за срещите си с обекта бе наемал стая в истанбулския „Чираан Палас Кемпински“. На чаша ледено бяло вино от долината на Лоара двамата разговаряха за политическите и моралните ползи от работата на Кодак. Показвайки от самото начало добри инстинкти, обектът твърдо отказваше да се среща на турска територия с необявени служители на СВР, с посредници и изобщо с лица без официална дипломатическа акредитация. Единственият, с когото Кодак бе съгласен да комуникира, беше Минасян, когото той познаваше просто като „Карл“.

Уговорката им беше пределно проста. Всеки път, когато имаше продукт за предаване, Кодак се явяваше в някое от двете кафенета, едното в Анкара, другото в Истанбул, и даваше уречения знак. Служител на посолството забелязваше знака и незабавно изпращаше телеграма в Киев. По причини, които Минасян бе разбрал и приел от самото начало, Кодак не смяташе за нужно да предоставя всяка информация, която достигаше до бюрото му. Продуктът, който подаваше на СВР, винаги беше „специална селекция“ (по думите на Кодак — един израз, който Минасян хареса) и обикновено от най-високо качество.

„Не ми е интересно да ви захранвам с прогнозни бюджетни стойности, инвестиционни цели, разходи за енергийни източници и други подобни гадателства — казваше той. — С тях най-лесно могат да ме спипат. Онова, което подбера да ви подам, когато и както го подбера, ще бъдат твърди факти, действителни данни, обикновено изискващи много високо равнище на допуск.“

В Истанбул имаше два тайника, в които им пускаше пратките. Единият беше в мъжката тоалетна на посещаван от туристи ресторант в „Султанахмет“, собственост на бивш офицер от КГБ, отдавна пенсиониран и женен за туркиня, която му беше родила двама синове. Казанчето във втората от двете неотдавна ремонтирани кабинки, несвързано изобщо с водопровода, беше идеалното място за оставяне на флашки, сидита или документи на хартиен носител — каквото Кодак сметнеше за нужно да им подаде.

Вторият тайник се намираще сред развалините на една запусната стара къща — за която се говореше, че някога била принадлежала на Лев Троцки — на северния бряг на остров Бююкада, в Мраморно море. Това беше предпочитаното от Кодак място; на острова в съседство с къщата живееше негов приятел журналист, така че всякакви пътувания до Бююкада можеха да бъдат оправдани с желанието на двамата да се видят. Неотдавна Кодак се бе изказал не твърде одобрително за тоалетното казанче — макар, разбира се, то да беше основно почистено и дезинфекцирано при ремонта на тоалетните; оплакал се бе, че всеки път, когато вдигал капака, за да пхне нещо вътре, се чувствал едва ли не „като Майкъл Корлеоне, преди да гръмне онзи тип в ресторанта“. Минасян бе обещал да уреди и трети тайник, макар че Кодак все повече се привързваше към пощенската кутия на Бююкада, скрита сред развалините на онази стара къща, защитена от дъжд и гризачи.

Тъкмо към тази пощенска кутия се беше запътил сега Минасян, макар отиването му до нея както винаги да беше шестчасов спектакъл на маневри по контранаблюдение, включващи две преобличания, пет различни таксита, два ферибота (единия на север до Истиние, другия на юг до Бостанджъ), както и общо пет километра, извървени пеша в „Бешикташ“ и „Бейоглу“. Едва когато се убеди, че няма опашка, Минасян се качи на частната яхта в Маринтюрк за краткото пътуване до Бююкада.

Дори на острова той не преставаше да се оглежда. Възможно беше — било турското разузнаване, било американците — да са му поставили засада на Бююкада и да го спипат, докато крачи (на острова не се допускаха никакви превозни средства, освен конски каруци и велосипеди) към местоназначението. По тази причина той извърши втората си дегизировка в един ресторант близо до фериботния

терминал, откъдето се измъкна през задния вход. След като обиколи веднъж острова с каручка, той нареди на каруцаря да го закара на триста метра от къщата на Троцки, като последната отсечка измина пеша.

През рамото си беше праметнал кожена чанта, в която си носеше дрехи за преобличане, бански и плажна хавлия. През топлите летни месеци Минасян обичаше да поплува в морето, преди да прибере продукта от тайника. Беше готов на всичко, с което да затвърди легендата си на безгрижен турист. Днес обаче държеше да се върне с ферибота, за да вечеря с една своя позната в „Бибек“. За целта той се запъти направо към мястото, огледа се, за да се убеди, че е сам, и извади съдържанието на тайника, което бе оставено там предишния ден.

Хартията беше нагъната и защитена от природните стихии с прозрачен найлонов джоб, пристегнат с ластик. Това беше обичайна практика. Минасян разви пакета и незабавно преснима съдържанието. За негова изненада, вътре имаше само едно съобщение.

LVa/UKSIS Техеран (ядрени) Масуд Могадам
Кодово име: Айнщайн

Офисът на „Вилас Ангелис“ се намираше над малък семеен ресторант до пристанището на Хиос. Кел се изкачи по външното стълбище и почука на вратата от плътно, дополовина матирано стъкло. През прозрачната му част се виждаше осветено от луминесцентни тръби помещение. Зад бюрото в дъното седеше жена с пищен бюст, на възраст някъде към четирийсет. Жената вдигна глава и присви очи, после лицето ѝ се разтегна в приветлива усмивка, тя скочи, изтича до вратата и го покани да влезе с многословни любезности.

— Здравейте, господине, здравейте, здравейте — занарежда тя, правилно отгатнала, че Кел е чужденец и не знае и дума гръцки. Беше с пъстра басмена рокля и сини еспадрили, разтегнати до пръсване от подутите ѝ крака. — Заповядайте, седнете. Какво ще обичате?

Кел се ръкува с жената и седна на дървения стол срещу бюрото ѝ. Казваше се Мариана. На ръст беше колкото диспенсъра за вода, до който бе застанала. За тапет на компютъра си бе поставила снимка на възрастна двойка; Кел си каза, че сигурно са майка ѝ и баща ѝ. Върху бюрото не се виждаха снимки на съпруг или приятел, само един портрет на дете по къси панталонки — неин племенник? — застанало между двамата си родители. На ръката си не носеше брачна халка.

— Казвам се Крис Хардуик — започна Кел, като ѝ подаде визитката си. — Следовател към застрахователната компания „Скотиш Уидоус“.

Английският на Мариана беше добър, но не дотам, че да разбере какво ѝ казва. Тя го помоли да повтори, докато разглеждаше съсредоточено картичката му, като да очакваше от нея прояснение.

— Разследвам смъртта на един британски дипломат, Пол Уолинджър. Името говори ли ви нещо?

Изречението на лицето ѝ показваше, че страшно много би ѝ се искало името да ѝ говори нещо. Гледаше Кел с някакъв копнеж, главата ѝ беше наведена на една страна, сякаш за да намести въпроса му в мозъка си. Накрая обаче Мариана се принуди да приеме поражението си, признавайки с извинителен тон непростимото си невежество.

— Не, съжалявам, но нищо не ми говори. Кой е този човек? Така съжалявам, че не мога да ви помогна!

— Няма проблем — каза Кел с ведра усмивка.

Вляво от бюрото туристически плакат на Акропола се беше отлепил от стената и висеше накриво. Зад гърба ѝ три електронни часовника със сребристи рамки показваха часа в Атина, Париж и Ню Йорк. Кел чу стъпки по външното стълбище, обърна се и видя как мъж на възрастта на Андонис Макрис и с подобно на неговото телосложение блъсна вратата и влезе в офиса. Имаше гъсти вежди и рунтави черни мустаци, а косата му беше боядисана в два различни цвята, от които нито един не можеше да вземе явно надмощие. Като видя Кел на стола, мъжът изломоти нещо на гръцки и отиде до най-далечния прозорец на стаята, като разтвори рязко капациите на прозорците. Изведнъж помещението се изпълни с утринна светлина и вой на форсирани докрай мотопеди. За Кел беше ясно, че мъжът е шеф на Мариана и че току-що я бе смъмрил за някакво известно само на тях двамата прегрешение.

— Нико, това е господин Хардуик — каза Мариана, като се усмихна на Кел, вероятно за да му се извини предварително за невъзпитаното държание на шефа си.

После започна да пише нещо на компютъра си, докато Николас Делфас пристъпи към Кел и го покани да се премести при неговото бюро. Поведението му излъчваше мачизъм от най-чиста проба: *Остави ги тия жени бе, я ела да се разберем по мъжки.*

— Търсите квартира ли? — попита той, като му подаде месестата си лапа за здрависване.

— Не, всъщност съм следовател в застрахователна компания. — Делфас съсредоточено ровеше в купчина хартии. — Просто питах колежката ви дали вашата кантора е имала някакви взаимоотношения с британски дипломат на име Уолинджър.

Думата „дипломат“ още не беше излязла от устата на Кел, когато Делфас вдигна поглед и започна енергично да клати глава.

— Кой?

— Уолинджър. Пол Уолинджър.

— Не. Не искам да говоря за това. Не го познавам. Не го познавах.

Очите им се срещнаха за миг, но Делфас бързо сведе поглед към бюрото си.

— Не искате да говорите за него или не знаете кой е?

Гъркът започна да размества предметите върху разнебитената черна кантонерка; от усилието се задъха, като не преставаше да клати раздражено глава. След малко погледна Кел, сякаш изненадан, че го вижда отново.

— Моля? — рече той.

— Попитах ви дали познавате господин Уолинджър.

Делфас издаде устни напред, плътните като тел черни косми на рунтавите му мустаци закриха за момент ноздрите му.

— Казах ви: не знам нищо за този човек. Не мога да отговарям на никакви въпроси. Нещо друго мога ли да направя за вас?

— В полетния план на Уолинджър е посочен вашият офис за контакт тук, на Хиос. Запитах се дали не е наел къща от „Вилас Ангелис“.

Кел погледна Мариана. Тя беше все така погълната от компютъра, макар да бе ясно, че попива всяка дума от разговора — бузите и ушите ѝ бяха аленочервени, Стойката ѝ напрегната, вцепенена. Делфас ѝ кресна на гръцки, после изръмжа по-тихо, на себе си, нещо, от което Кел различи думата *гамото* — вероятно някаква местна ругатня.

— Вижте, господин...

— Хардуик.

— Да. Не знам изобщо за какво говорите. Ние тук сме заети хора. Не мога да ви помогна в разследването.

— Не сте чули за катастрофата? — Кел се забавляваше с представата на Делфас за „заети хора“. Офисът кипеше от активност и енергия не повече от безлюдна чакалня на провинциална гара, където от години не е спирал влак. — Уолинджър е излетял от летището на Хиос миналата седмица. Чесната се е разбила в Западна Турция.

Най-после Мариана вдигна глава от компютъра и погледна към двамата мъже. Тя очевидно помнеше името Уолинджър и поне бегло беше запозната с обстоятелствата около смъртта му. Усетил това, Делфас се надигна от стола си и се опита да избута Кел към вратата.

— Не знам нищо по въпроса — повтори той, добавяйки нещо троснато на родния си език.

После посегна към вратата и я отвори, забил поглед в пода пред краката си. Кел нямаше друг избор, освен да стане и да си тръгне. Дългият му опит с лъжци — умели и не толкова — го бе научил да не ги напада при първа възможност. Ако лъжецът се инатеше и всячески показваше, че не възнамерява да отстъпи, най-добре беше да го остави да се пържи в собствения си сос.

— Е, добре — каза той. — Добре.

Обърна глава към Мариана и ѝ кимна приветливо за сбогом. Докато си тръгваше, огледа помещението за охранителни камери и алармена система, като обърна специално внимание и на ключалките на вратата. Делфас очевидно криеше нещо, следователно щеше да се наложи да проникне в офисите на фирмата в извънработно време и да порови в компютрите им. На излизане Кел го информира, че „Единбург ще поиска писмена справка за взаимоотношенията на господин Уолинджър с фирмата му“, като добави, че му благодари за отделеното време. Делфас измърмори на английски нещо като „Няма проблем“, след което затръшна вратата зад гърба му.

Работното време и телефонните номера на фирмата бяха гравирани върху пластмасова табела, завинтена на стената в основата на външното стълбище. Кел оглеждаше табелата и се питаше дали да не уреди екип от „Технически операции“ да навести офиса на господин Делфас, когато му хрумна много по-добра идея. Рефлексите му на циничен стар шпионин и този път се задействаха в критичен момент.

Нямаше нужда от проникване с взлом. Кел разполагаше с Мариана и знаеше точно какво трябва да направи.

„Вербовката на агент е акт на прелъстяване — бе казал инструкторът във Форт Монктън на амбициозните курсисти от британските тайни служби през далечната есен на 1994-та. — При агенти от другия пол номерът е да бъдат прелъстени, без да ги... хм, прелъстяваме в действителност.“

Кел си спомняше многозначителния кикот, преминал като вълна през банките в залата, изпълнена с млади, физически активни мъже, всеки един от които вероятно в този момент се питаше как ли би постъпил в реална ситуация на сексуално привличане към чужд източник на информация. Такива неща се случваха, естествено. Да спечелиш доверието на непознат, да го убедиш да ти повярва, да го заставиш да постъпи така, както очакваш от него, понякога противно на онова, което му подсказват собствените инстинкти — нима всичко това не минаваше през леглото? Често добрите агенти бяха интелигентни, амбициозни млади хора с емоционални нужди; умелото им ръководене изискваше смесица от ласкателство, човешка доброта и емпатия. Нима работата на шпионина не беше да изслушва, да направлява, да демонстрира сила, често при невъзможно трудни обстоятелства?

Мъжете, които британското разузнаване наемаше на работа, нормално бяха физически привлекателни екземпляри; жените също. На няколко пъти в кариерата си Кел бе изпадал в ситуации, когато, стига да бе пожелал, нямаше да му е никак трудно да преспи с агент от другия пол. Тези жени имаха пълно доверие на своя водещ офицер, възхищаваха се от него, бяха готови на всичко, за да му угодят. Професията на шпионина е обгърната в мистика, която, за добро или лошо, действа като афродизиак. По същата причина атмосферата между стените на Темз Хаус и „Воксхол Крос“ често биваше оприличавана на публичен дом, особено по отношение на по-младите служители. Тайнствеността пораждаше интимност. Един разузнавач би могъл да обсъжда работата си единствено с колеги. Често това ставаше вечерно време, на по едно-две питиета в бара на МИ5 или в някоя

местна кръчма. Неизбежно нещата поемаха по естествения си път, било в родината или зад граница. Това се смяташе за нещо нормално в тяхната професия, а беше и една от причините броят на разводите в британското разузнаване да гони този в Бевърли Хилс.

При агенти от другия пол номерът е да бъдат прелъстени, без да ги прелъстяваме в действителност. Тези думи на инструктора отекваха в съзнанието на Кел, докато седеше в три без четвърт при вълнолома на пристанището и поглеждаше към прозорците на „Вила Ангелис“. Точно в три и една минута Мариана и Делфас излязоха от офиса за едночасовата си обедна почивка. Делфас слезе направо в ресторанта на долния етаж, където бе поздравен от постоянната клиентела, съставена изцяло от мъже, насядали под тентите на терасата. Мариана се отпрати пеша на юг по пътя, който минаваше покрай пристанището. Кел я последва на дискретно разстояние и я видя как влезе в друг ресторант, непосредствено до фериботния терминал. От мястото, където се намираше, виждаше ясно масата ѝ. Отстрани на ресторанта имаше втора врата, през която можеше да влезе, без тя да го забележи. Щеше да седне, да си поръча нещо за ядене, после да намери повод да мине, уж случайно, покрай масата ѝ.

Той изтегли петстотин евро от един банкомат, влезе в ресторанта, кимна на сервитьорката и седна. След минута вече четеше менюто, след още една си бе поръчал наденици, пържени картофи и салата, както и половинлитрова бутилка газирана минерална вода. Мариана беше в противоположния край на помещението, зад бара; освен тях двамата в ресторанта имаше още петнайсетина клиенти. Кел не виждаше масата, на която бе седнала, но с влизането зърна горната половина от главата ѝ.

Още щом сервитьорката му донесе бутилката вода, той стана и се упъти към бара. Обърна се надясно, сякаш търсеше с поглед тоалетната, но се загледа в масата на Мариана. Доловила нечие присъствие с периферното си зрение, тя вдигна глава и веднага го позна. Усмихна му се топло и остави книгата, която четеше.

— О, здравейте! — каза Кел, като си придаде вид на изненадан от неочакваната среща. За негова радост забеляза, че Мариана бе поруменяла цялата.

— Господин Хардинг!

— Хардуик. Наричайте ме Крис. Вие бяхте Мариана, нали?

Тя изглеждаше смутена, задето бе забравила името му.

— Какво правите тук?

Кел се извърна и посочи с глава към масата си.

— Същото като вас, предполагам. Отбих се да хапна.

— Обядвахте ли вече?

Мариана погледна към втория стол на масата, сякаш се мъчеше да събере куража да го покани при себе си.

— Току-що поръчах — отвърна той, широко усмихнат. — Вие какво си хапвате? Някаква супа, а? Изглежда вкусна...

Мариана погледна към купата с пилешки бульон пред себе си и повдигна лъжицата. За момент Кел се притесни, че ще му предложи да опита.

— Да, супа. Много съжалявам за Нико.

Кел реши да се прави на глупак.

— Нико?

— Шефът ми.

— А, тоя ли? Да, беше разочароващо.

Тя не се сецаше какво повече да каже. Кел погледна многозначително към вратата на тоалетната.

— О, извинете! — каза Мариана, схванала намека. — Не исках да ви задържам.

— Ни най-малко! — отвърна Кел. — За мен беше удоволствие да се запознаем тази сутрин.

Мариана явно не знаеше как да отвърне на комплимента му. Вдигна ръка към лицето си и приглади встрани гъстите си вежди с върховете на пръстите. Кел реши да запълни настъпилото мълчание, поставяйки стръв на кукичката.

— Просто бях разочарован. А така бих искал да разбера едно нещо: защо вашият телефонен номер е открит у господин Уолинджър?

В този момент Мариана определено имаше вид на човек, притежаващ отговора на простикия му въпрос.

— Да — каза тя, посягайки машинално към гръбчето на книгата, сякаш се чудеше какво да прави с ръцете си. Руменината се бе дръпнала от бузите ѝ, но видимо преливаше от желание да продължи разговора. — Нико е труден за понасяне, особено сутрин.

Кел само кимна, оставяйки мълчанието отново да ги обгърне като пелена. Мариана хвърли бърз, леко притеснен поглед към бара.

— Колко съм невъзпитана! — възкликна тя. — Та вие сте гост на нашия остров! Бихте ли желали да споделите масата ми? Не мога да ви оставя да се храните сам...

— Сигурна ли сте? — Кел усети леката, но безпогрешно различима тръпка на успешно осъществения план.

— Ама разбира се! — Мариана бе възвърнала обичайната си многословна дружелюбност. Лицето ѝ сияеше. — Ще кажа на сервитьорката да донесе поръчката ви на моята маса. Стига да искате, разбира се!

— Би ми било много приятно.

Натам беше лесно. Кел от години не бе вербувал обект без негово знание, но умениято да залага стръвта, да навива кордата, да извлича неусетно рибата на брега беше за него втора природа. „Осъществена правилно — бе им казал същият онзи инструктор във Форт Монктън през онази далечна 1994-та, — вербовката не би трябвало да прозвучи цинично или манипулативно. И двете страни трябва да имат усещането, че желаят едно и също нещо. Обектът трябва да остане с впечатление, че само вие сте в състояние да изпълните желанията му.“

Така Кел бързо откри границите на лоялността, която Мариана Димитриадис изпитваше към Николас Делфас.

Отначало той избягваше да ѝ напомня за Уолинджър. Вместо това си постави за цел да научи колкото можеше повече за самата нея. Когато стигнаха до десерта — сутляш с лимон, — той вече знаеше къде е родена, колко братя и сестри има, къде живеят, имената на най-добрите ѝ приятелки, как се бе озовала на работа във „Вилас Ангелис“, защо бе останала на Хиос (вместо да направи кариера като пиар специалист в Солун); чу и историята за последното ѝ гадже — германски турист, който живял с нея шест месеца, преди да се прибере при жена си в Мюнхен. В естествената ѝ доброта и сърдечност Кел усещаше самотата на старата мома, на единствената останала неомъжена сестра, емоционалната и социална изолация на една жена, която „не е като другите“.

Той почти не отместваше поглед от меланхоличните очи на Мариана. Усмиваше се заедно с нея, изслушваше я толкова внимателно и интелигентно, колкото тя очакваше от него. И вече не се съмняваше, че когато дойде време да плати сметката, тя ще е готова да изпълни простичката задача, която се готвеше да ѝ възложи.

— Имам проблем — каза той.

— Наистина ли?

— Ако не открия защо Пол Уолинджър е посочил телефонния номер на фирмата ви в полетния си план, шефът ми ще побеснее. Ще трябва да изпрати някой колега до Хиос, това ще отнеме седмици и ще му струва цяло състояние и накрая аз ще изляза виновен.

— Разбирам.

— Извини ме за това, което ще кажа, Мариана, но имах чувството, че Нико крие нещо от мен. Така ли беше? — Събеседничката му сведе поглед към покривката на масата и започна да клати глава, но Кел усещаше, че се усмихва на себе си. — Надявам се, че не звучи нахално от моя страна.

— Не, никак даже — отвърна тя, без да се замисли. Вдигна глава и го погледна право в очите със същия онзи копнеж, с който вече бе започнал да свиква по време на обяда.

— Ами какво тогава?

— Нико не е много... — Тя замълча, търсейки подходящо прилагателно. — Любезен. — Не беше точно думата, която Кел бе очаквал, но бе доволен да я чуе. — Не обича да помага на хора, освен ако и те не му помогнат. Не обича да се намесва в нищо... сложно.

Кел кимна одобрително на безмилостната ѝ характеристика. В този момент сервитьорката минаваше покрай масата им и Кел използва възможността да си поръча едно еспreso.

— Кое му е сложното тук? — попита той. — Да не е бил замесен в някакъв тъмен бизнес с господин Уолинджър?

Мариана се усмихна широко, после избухна в смях; явно случаят не беше такъв. Тя поклати глава.

— О, не! В отношенията им нямаше нищо нередно. — Тя погледна навън през прозореца. В пристанището навлизаше ферибот, пътниците се бяха събрали на носа му и махаха с ръце към сушата. — Просто реши да не ти помага. — Тя забеляза, че господин Хардуик беше обиден от войнствеността на Делфас. — Не го приемай лично — каза тя и за момент Кел си помисли, че ще посегне да го хване за ръката. — Не всички са като него. Аз не съм такава. Повечето гърци не сме такива.

— Разбира се.

Моментът бе дошъл. Кел усещаше как 500-те евро издуват портфейла му, а допреди малко смяташе да ги предложи на Мариана срещу съдействието ѝ. Макар че още от самото начало се бе обзаложил мислено със себе си, че няма да се стигне дотам.

— Би ли желала да ми помогнеш? — попита той.

— Как? — Мариана отново се бе изчервила.

— Би ли ми казала онова, което Нико не желаше да ми каже? То би ми спестило много неприятности.

Ако Мариана изобщо изпитваше някакво двоумение по въпроса, то не трая и секунда. С отегчена въздишка тя се отърси и от последните останки на своята лоялност към шефа си.

— Доколкото си спомням — започна доверително тя, — господин Уолинджър бе отседнал в една от нашите вили. За седмица.

— А защо Нико просто не ми го каза?

Мариана вдигна рамене. И двамата бяха потърпевши от своеволието на един инатлив и сприхав тиранин.

— Той дойде в офиса, за да вземе ключа.

Кел се опита да потисне изненадата си. Новината, че Мариана го бе видяла на живо, му подейства, все едно Уолинджър бе възкръснал от мъртвите.

— Ти си го срещала?

— Да. Беше много симпатичен мъж, един такъв тих и сериозен. — Мариана се поколеба, за да не нарани егото на господин Хардуик, после добави: — Стори ми се доста висок. И адски красив!

Кел се усмихна. По описанието със сигурност беше Пол.

— Значи е бил сам?

— Да. Макар че по-късно същия ден го видях отново. И вече не беше сам.

— Аха. А с кого беше? — Кел за малко да каже „С жена ли?“, но се поправи: — С друг турист?

— С мъж — каза само Мариана. Кел се запита дали паметта не ѝ изневерява. Не това бе очаквал да чуе. — Минах покрай масата им — продължи тя. — Бяха в едно бистро, близо до офиса.

Кел усети, че си повтаря наум думите на Амилия: *Пази се от янките. Там сега нещата са деликатни.*

— Този мъж, за когото говориш... Приличаше ли случайно на американец?

Кел се притесняваше, че задава прекалено много въпроси. Разчиташе на усещането за взаимно разбиране, на безгрижно съзаклятничество, което бе успял да постигне с тази жена.

— Не знам — отвърна Мариана. — Така и не го видях повече.

— Беше ли и той красив като господин Уолинджър?

Кел зададе въпроса лукаво ухилен, надявайки се да не събуди подозрения у Мариана.

— О, не! — каза тя, умираща от желание да му угоди. — Беше млад, но имаше брада, пък аз не мога да понасям бради. Мисля обаче, че вилата беше наета от жена. Всъщност сигурна съм, понеже разговарях с нея по телефона.

Онова, от което Кел имаше нужда, беше името на тази жена. Откриеше ли я, щеше да открие и мъжа. Не се съмняваше в това.

— Не искам да ти създавам неприятности... — започна колебливо той, докато очите му казваха точно обратното.

— Какво имаш предвид?

— Трябва ми само копие от наемния договор. Ако няма нищо незаконно, това наистина би ми спестило много...

Мариана дори не го изслуша докрай. Та нали вече бяха приятели, може би дори нещо повече! Господин Хардуик най-последно я бе спечелил изцяло. Тя се наведе напред и за пръв път го докосна по ръката. Отвън бръмчеше форсиран докрай мотор, чайки кръжаха в небето над пристанището и крещяха пронизително.

— Няма проблем — каза тя. — Къде си отседнал? Как ще ти е най-удобно да ти го пратя? Може би по факса?

Три часа по-късно, както се бе излегал в кревата и вече преполовяваше „Името ми е Червен“ на Орхан Памук, Кел чу как на вратата на хотелската му стая се почука. Отвори я и видя същата рецепционистка, която му бе помогнала с превода на съобщението от гласовата поща предишната вечер. Държеше в ръка лист хартия.

— Факс — каза тя.

Кел й даде пет евро бакшиш и се прибра в стаята си. Мариана му бе изпратила копие от наемния договор, като в полето бе написала на ръка: *Страхотно беше, че се срещнахме! Надявам се да се видим пак!* Документът беше двуезичен и Кел успя да прочете, че вилата е била

наета за седемте дни преди катастрофата срещу 2500 евро. Името на Уолинджър не фигурираше никъде, имаше само подпис и рождена дата на някаква жена, която се бе легитимирила с унгарски паспорт, но вместо номера му бе вписала мобилен телефон. Когато видя почерка, мистерията от бележката на Рейчъл се разкри пред него като разтворена книга. Той отвори албума със снимки в айфона си, за да открие онова, което вече знаеше: почерците съвпадаха напълно.

След броени минути вече набираше номера на Тамаш Метка.

— Том! — възкликна онзи, като го чу. — Кажи ми, с какво изведнъж се оказах толкова популярен?

— Трябва ми профил на едно лице. С унгарски паспорт.

— Той ли е поетът?

Кел се изсмя.

— Не е той. Тя е. Обичайната ни уговорка?

— Разбира се. Казвай името.

— Шандор — отвърна Кел, докато посягаше към пакета с цигари. — Цецилия Шандор.

Рейчъл Уолинджър бе изумена от силата на собствената си скръб. Тя бе прекарала целия си съзнателен живот с мисълта, че баща ѝ е лъжец, мошеник, човек без стойност, кухо и чуждо присъствие в семейството ѝ. А сега, когато вече го нямаше, той ѝ липсваше, както никой досега не ѝ бе липсвал.

Но как изобщо бе възможно да скърби по човека, мамил майка ѝ отново и отново? Защо страдаше по един баща, който ѝ бе показвал толкова малко внимание и обич? Рейчъл не уважаваше Пол Уолинджър, дори не ѝ беше особено симпатичен. Когато приятели я бяха питали за отношенията помежду им, тя винаги отговаряше с вариации на тема „Той е дипломат. Израснала съм в различни части на света. Почти не го виждах като малка“. Но истината беше далеч по-сложна и тя я пазеше за себе си. Нейният баща беше шпионин. Който използваше семейството си като прикритие за тайната си дейност. И чийто двойствен живот в служба на държавата му бе позволил да води и двойствен личен живот, дълбоко вътре в душата си.

На петнайсет, докато семейството ѝ живееше в Египет, един ден Рейчъл се бе прибрала рано от училище и бе открила баща си да целува друга жена в кухнята на тяхната къща в Кайро. Минавайки през градината, бе погледнала през прозореца и ги бе видяла. Познала бе жената, служителка в посолството. Тази случка заличи изцяло тогавашните ѝ представи за семейството. Баща ѝ се преобрази от силния и достоен мъж, в когото вярваше безрезервно и когото обичаше с цялото си сърце, в някакъв непознат, който изневеряваше на майка ѝ и чиято привързаност към дъщеря му беше мъртвородена, закърняла, изпразнена от значение.

А най-неприятното от всичко последва, когато баща ѝ усети, че е разкрит. Жената си тръгна веднага. След което Пол излезе в градината при Рейчъл и се опита да я убеди, че просто бил утешавал колежка, изпаднала в беда. *Моля те, не споменавай за това пред майка си. Ти не разбираш какво си видяла.* Изпаднала в шок, Рейчъл се съгласи да го прикрие, но съучастието ѝ в лъжата промени веднъж винаги

отношенията помежду им. Вместо да ѝ се отплати, задето бе опазила тайната му, баща ѝ я наказва, отчуждавайки се от нея, оттегляйки обичта си. Сякаш с годините собствената му дъщеря се бе превърнала в заплаха за него. На моменти Рейчъл имаше усещането, че *тя* *него* бе предала.

Онова, което бе видяла въпросния ден, остави отпечатък и върху начина, по който вече на зряла възраст се отнасяше с мъжете в живота си. Колкото повече порастваше, толкова по-недоверчива ставаше Рейчъл, играеше си с бъдещи и настоящи любовници като котка с мишка, подлагаше ги на изпитания, за да ѝ докажат верността си, търсеше нови и нови доказателства за тяхното двуличие и лукавство. Болезнено затворена и прикрита, тя обикновено се увеличаваше по мъже, над които нямаше власт. Същевременно, особено като по-млада, се отнасяше с презрение към онези, които ѝ засвидетелстваха обич и привързаност.

През първите месеци след онази случка в Кайро Рейчъл си бе поставила за задача да се рови в личния живот на баща си, развила бе някаква болезнена обсебеност от поведението му. Проверяваше всички срещи, отбелязани в дневника му, разследваше „приятелите“, с които я бе запознал на привидно безобидни семейни сбирки, подслушваше телефонните му разговори, минавайки на пръсти покрай домашния му кабинет или застанала пред вратата на спалнята.

После, години по-късно, едно събитие ѝ напомни за деня, в който животът ѝ се бе променил.

Само седмици преди смъртта му Рейчъл бе открила писмо, което баща ѝ бе написал до друга своя любовница. Писмото бе препратено до семейното им жилище на Глостър Роуд. Рейчъл бе познала хартията, почерка, но не и името на получателя в Хърватия — Цецилия Шандор. Върху плика имаше печат: „Неизвестен адрес“, както и таксова марка за доплащане на пощенски разходи. Рейчъл бе успяла да го грабне, преди майка ѝ да прегледа сутрешната поща.

Тя все още можеше да възпроизведе по памет цели пасажии от него:

Не спирам да мисля за теб, Цецилия. Желая тялото ти, устата ти, жадувам вкуса ти, аромата на парфюма ти,

копнея да чуя смеха ти, искам те! През цялото време!
Нямам търпение да се видим, любов моя!

Обичам те,
П. ххх

Повече от петнайсет години след Кайро Рейчъл бе изпитала същия раздиращ душата шок, както в деня, когато бе погледнала през кухненския прозорец. На трийсет и една, тя в никакъв случай не можеше да се нарече моралистка. Не хранеше илюзии за съпругеска вярност. Но писмото ѝ напомни единствено, че нищо не се бе променило. Че баща ѝ винаги бе поставял своя живот, личните си интереси, многобройните си жени над отговорността към семейството, над съпругата и дъщеря си.

А защо тогава страдеше толкова за него? Докато се прибираше в Лондон в деня след погребението, Рейчъл внезапно бе обхваната от такава силна болка, че отби колата на банкета и избухна в неконтролирани ридания. Сякаш беше изпаднала в транс, не можеше да се овладее. След като пристъпът отмина, тя отново потегли, като си мислеше как ще утешава майка си, дори само с присъствието си в дома ѝ, колкото да не е сама.

Способността да се организира, да разделя чувствата от разума, бе една от чертите на характера, които Рейчъл бе наследила от баща си — корав и държащ на своето мъж, смятан от мнозина за арогантен. От време на време самата тя биваше упреквана в студенина и високомерие, обикновено от мъжете в живота ѝ, които първоначално се чувстваха привлечени от нейната бликаща енергия и самоувереност, но впоследствие биваха отблъснати от отказа ѝ да се съобразява с техните очаквания.

Когато се замислеше за многото черти, които бе наследила от баща си, особено сега, когато него го нямаше, на Рейчъл ѝ се струваше, че той още живее в нея и че тя никога няма да се отърси от неговото влияние. Вече нямаше и желание да се съпротивлява. Чувствата ѝ бяха станали още по-сложни след неговата смърт. Сърдеше му се, задето я бе държал на емоционална дистанция от себе си, но си спомняше с копнеж и редките моменти, когато я бе прегръщал или я бе извеждал на вечеря в Лондон, или бе присъствал на дипломирането ѝ в Оксфорд.

Много ѝ се искаше той да не бе мамил семейството си, но съжаляваше, че така и не му бе поискала сметка за държанието му. Баща ѝ сигурно бе отишъл в гроба със съзнанието, че дъщеря му го презира. Чувството за вина, което Рейчъл изпитваше към него, на моменти беше съкрушително.

Двамата страшно много си приличаха. Това беше заключението, до което бе стигнала. През целия ѝ съзнателен живот се бяха разминавали тъкмо защото в толкова отношения бяха еднакви. Затова ли я бяха потърсили? Затова ли я бяха предпочели пред толкова много други?

Шпионажът като генетичен код. Като вроден талант, който се предава по наследство.

Ако използваше приливната вълна, Кел би могъл да стигне с плуване до Турция за два-три часа. Разстоянието от Карфас до Чешме нямаше и десетина километра; с ферибота от пристанището на Хиос би го изминал за четирийсет и пет минути. Вместо това, придържайки се стриктно към маршрута, който си бе определил още в Лондон, той отлетя обратно за Атина, откъдето се друса няколко часа в следобедния полет за Анкара, пристигайки малко след пет часа, след което близо час си чака чантата в привечерния хаос на претъпканото турско летище.

Дъглас Тремейн, заместникът на Уолинджър в Анкара и временно заемащ длъжността на шефа, го очакваше в салона за пристигащи. Кел не можа да реши за себе си дали присъствието му на летището бе индикация за сериозността, с която приемаше разследването на случая с Уолинджър, или просто признак на отегчение и нужда от компания. Беше облечен с изгладен ленен костюм и скъпа на вид риза, като си бе сложил достатъчно афтършейв, за да предизвика сълзи в очите на всички присъстващи в радиус от 6–7 метра. Косата му беше грижливо сресана назад, черните му обувки с декоративни дупчици лъснати до блясък.

— Не трябваше ли да се видим за вечеря? — попита го Кел, праметнал пътната си чанта през рамо, докато крачеха към паркинга.

Тремейн беше бивш офицер от армията, колоритен, но безхарактерен; двамата с Кел бяха работили заедно за кратко в края на 90-те в Лондон. Заедно с неколцина колеги Кел си бе съставил мнение, че Тремейн все още не е събрал кураж да признае пред себе си, какво остава пред някой друг, че е гей. Приветлив и общителен до лепкавост, умиращ от желание да се хареса, той можеше да бъде изтърпян единствено на малки дози с големи интервали между тях. Мисълта, че ще прекара следващите няколко часа в компанията му, да не говорим за цели два дни в посолството, заровил нос в папките на Уолинджър, изпълваше Кел с униние, граничещо с покруса.

— Ами имах малко свободно време, а и като знам какви са тук шофьорите на таксите, реших да те изненадам, пък може още по пътя да те поставя в течение на нещата.

С оглед на обстоятелството, че Тремейн беше обявен пред турските власти като МИБ, имаше вероятност всяка дума, разменена помежду им в колата, да бъде записана и предадена на турското разузнаване.

— Кога за последен път си проверявал за бръмбари? — попита Кел, като метна със замах чантата си в багажника. В задния десен калник на колата имаше вдлъбнатина, незараснал белег от шофирането в Анкара.

— Не се бой, Том. Не се бой. — Тремейн му задържа вратата като шофьор на лимузина, очакващ бакшиш. — Вчера следобед я взех от инспекция. — Той потупа колата собственически по покрива. — Като нова е.

— Но те следят, нали?

Тремейн седна зад волана и запали двигателя, преди да отговори.

— Да. Иранци. Руснаци. Турци. Но то си ми влиза в дължностната характеристика, нали? Да влача опашки след себе си, за да може такива като теб да си вършат спокойно работата.

Ако тази участ го измъчваше, Тремейн с нищо не издаваше нещастиято си. Той беше от кротките шпиони, с годините се беше измързелвил и определено нямаше нищо против да изслужи до пенсия в сянката на по-динамичните си колеги. Уолинджър беше звездата в Турция, той бе организиран под личното ръководство на Амилия преструктурирането на цялостната дейност на МИБ в Близкия изток. Бе оглавил един екип от амбициозни млади разузнавачи, готови да вербуват агенти и да провеждат операции срещу безброй цели, каквито не липсваха в Анкара и отвъд нея. На Тремейн никога не би му хрумвало да се кандидатира за Анкара/1.

След минути волното на Тремейн вече пълзеше по безличното шосе към безличната турска столица, както Кел бе запомнил Анкара — един с нищо незабележим град, побрал с нищо незабележими сгради, струпани сякаш наслуки на сред степта, на неопределена възраст и в неопределен стил, разхвърляни хаотично тук-там, без план, без градоустройствена мисъл. Беше идвал тук два пъти, единствено за срещи с колеги от турското разузнаване, но не си спомняше нищо от

пътуванията си, ако не се броеше януарската снежна буря, в която британското посолство бе заприличало на алпийска хижа.

— Тъй че ние тук чакаме да отмине бурята, да се уталожат нещата — чу той глас до себе си; беше оставил съзнанието си да блуждае и не можеше да каже със сигурност колко време бе продължил монологът на Тремейн. — Аз не можах да отида на погребението, както знаеш; трябваше да пазя крепостта. Е, как беше?

Кел откряна прозореца, за да запали цигара — четвъртата след кацането на самолета.

— Трудно. Потискащо. Пълно с познати лица. И с въпроси без отговор.

— Смяташ ли, че може нарочно да е разбил самолета?

Тремейн бе съобразил, макар и за един кратък миг, да го погледне в очите, преди да зададе въпроса си, но въпреки това моментът не беше подходящ и Кел усети как го обзема раздражение.

— Ти ми кажи. Смяташ ли, че Пол може да е бил склонен към самоубийство?

— В никакъв случай — отговори Тремейн, без да се поколебае. Но побърза да добави, като шофьор, който коригира волана по време на завой: — В интерес на истината обаче, ние не общувахме много помежду си. Не сме се сприятелявали. Пол прекарваше повечето време в Истанбул.

— Имаше ли конкретна причина за това?

Тремейн се поколеба, преди да отговори:

— Ние сме изнесен пост.

— Много добре знам, Дъг. Затова казах „конкретна причина“.

Кел отново хвърляше мрежата наслуки, на принципа „каквото се хване“: източниците на Уолинджър, съзнателно вербувани и неподозиращи; жените му; хората, с които се срещаше. Папките и телеграмите, в които щеше да се рови през следващите четирийсет и осем часа, съставляваха официалната версия за интересите и поведението на Уолинджър, но нищо не можеше да замени суровите данни, клюки и слухове.

— Ами, на първо място, Уолинджър беше влюбен в този град. Познаваше го като петте си пръста, умееше да извлече от него онази наслада, каквато само Истанбул може да достави. Анкара е казионен град, тук се ражда държавната политика. Но, както знаеш, повечето

важни дискусии за Иран, Сирия, за Мюсюлманското братство и така нататък се провеждат в Истанбул. Пол имаше прекрасна къща в „Еникьой“. Живееше, заобиколен от книги и картини. Там ходеше и Джоузефин. Тя ненавиждаше Анкара. Децата също.

— Рейчъл идвала ли е тук?

Тремейн кимна.

— Веднъж, доколкото знам.

Кел извади айфона си и погледна екрана. Имаше само едно получено съобщение, което се оказа от доставчика му на мобилни услуги, и три имейла, два от които бяха спам. Това беше един лош, прилепчив навик, който бе придобил в резултат от многото самотни дни и нощи в Лондон без достатъчно стимули за интелекта — жажда за новини, за малките опияняващи дози контакт с външния свят. Повечето пъти се надяваше на някой дружелюбен есемес от Клеър, колкото да се убеди, че не е напълно изчезнала от живота му.

— Това новата ли е? — попита Тремейн.

— Нямам представа. — Кел пхна телефона обратно в джоба си. — Кажи ми, върху какво работеше Пол? Амилия ме увери, че ще можеш да ме поставиш в течение.

Тремейн превключи на по-ниска скорост и остави колата да пълзи бавно към червения светофар.

— Предполагам, чувал си за арменското фиаско?

Това напомни на Кел колко отдавна беше извън играта. За каквато и провалена операция да намекуваше Тремейн, Амилия дори не му я бе споменала при срещата им в Картмел.

— Нищо не съм чувал, Дъг. Приеми, че започвам от нула. Решението да бъда изпратен тук бе взето само преди два дни.

Светофарът започна да мига. Тремейн продължи напред със съгъстяващата се колона от автомобили, която в този момент преминаваше под лика на Жосе Моуриньо върху огромен билборд на застрахователна компания.

— Разбирам — каза той, видимо изненадан от неподготвеността на Кел. — Е, тази история може най-добре да се опише като фарс. Осеммесечна съвместна операция между нас и Братовчедите за изкарване на високопоставен ирански военен от страната. Всичко върви като по часовник от Техеран до границата, където човекът стига

заедно с куриера, нает да го изведе. Пол и колегата му от ЦРУ вече се готвят да отворят шампанското и изведнъж — бум!

— Бум?!

— Колата гръмва. Агентът и куриерът загиват на място. Изглежда, вече са били толкова близо, че Пол е виждал бялото на очите му, а Братовчедът направо му е *махал с ръка*, дявол да го вземе! Всичко го има в доклада, който ще прочетеш утре. — Тремейн задмина някакъв камион, който бълваше черен дим в сгъстяващия се полумрак, и смени скоростта. — Амилия не ти ли разказа?

Кел поклати глава. *Не, Амилия нищо не ми каза*. Защо ли? За да си спести неудобството, или понеже историята не се изчерпва само с една провалена съвместна операция?

— Бомбата е била заложена от иранците?

— Така предполагахме. Положително с дистанционно задействане. По очевидни причини не бяхме в състояние да огледаме останките от колата. Чувствахме се, сякаш ни бяха задигнали плячката под носа, след като ни бяха дали да я подушим. Доста унижителна демонстрация на сила. В Техеран са знаели за Хичкок през цялото време.

— Хичкок е кодовото име на агента, така ли?

— Истинското му име е Садек Мирзаи.

За пореден път Кел се запита защо Амилия не му бе казала за бомбата. Дали изобщо на погребението бе станало дума за тази операция? Дали в хамбара, без той да разбере, не се бяха провели половин дузина разговори за Хичкок? Кел усети познатия безпомощен гняв на човек, дълго време държан встрани от важната информация.

— Каква е американската версия за случилото се?

Тремейн вдигна рамене. Той беше на мнение, че след 11 септември Братовчедите играеха своя собствена игра, по свои правила и закони, а останалите трябваше да зачитат това, но и да не ги допускат твърде близо до себе си.

— Уредил съм ти среща с тях в понеделник — каза той. Тонът му се беше променил, бе станал някак извинителен. — Том, има нещо, което бих желал да обсъдя с теб.

— Казвай.

— Шефът на бюро на ЦРУ тук... Предполагам, казали са ти?

— Какво да ми кажат?

Тремейн разкърши мускулите на шията си, изпусчайки нов облак афтършейв в тясното пространство на колата.

— Том, в течение съм на ситуацията около теб. Знам от известно време за случилото се. — Имаше предвид Свидетеля Х. Каза го така, сякаш очакваше благодарност от Кел за проявената тактичност. — Ако искаш да знаеш мнението ми, мисля, че това си беше линч от тяхна страна.

— Ако ти искаш да знаеш мнението ми, мисля, че си прав.

— Окачиха те на въжето, за да защитят службите на Нейно величество. Превърнаха те в изкупителна жертва заради многобройните грешки на нашите началници.

— И подчинени — добави Кел, докато изхвърляше цигарата си през тясната пролука на прозореца.

В този момент, докато преминаваха покрай група мъже, застанали край пътя, той знаеше точно какво се готви да му каже Тремейн. Припомни си Ясин Гарани в онази стая в Кабул през 2004 г., когато наpomпаният мускулест агент на ЦРУ удряше с юмруци в лицето гламавия джихадист с промит мозък.

— Джим Чейтър е в града.

Чейтър беше онзи, чиято репутация и добро име Кел бе опазил с цената на собствената си кариера. Тази негова наивност сама по себе си беше основната причина за гнева му през последните две години, не на последно място, защото той така и не дочака подобаваща благодарност, задето бе премълчал онова, което знаеше за делата на Чейтър. Гарани бе бит до безсъзнание. Бе изтезаван, вързан по гръб и давен през кърпа, праметната върху лицето, след което бе закаран до тайна квартира в Кайро, а когато египтяните бяха приключили с него — прехвърлен в Гуантанамо и подлаган на системен тормоз и унижения. И със същия този Чейтър сега Кел трябваше да обсъжда смъртта на Пол Уолинджър.

Кел се извърна с лице към Тремейн, като се питаше защо ли Шефката бе пропуснала да го предупреди. Амилия бе поставила собствените си нужди — желанието си нейната афера с Пол никога да не излезе наяве — над здравия разум, поставяйки Кел в ситуация на неизбежен сблъсък с един от хората, които обвиняваше за провала на собствената си кариера. Може би дори в това бе видяла някаква полза за себе си.

Докато Тремейн получаваше указания от джипиеса на турски език, Кел размишляваше върху факта, че Чейтър беше непредвидим луд, гнояща язва в иначе колегиалните отношения между двете служби. Но пък, от друга страна, Амилия му бе предоставила възможност да поиска и да получи обяснение, да приключи случая за себе си. Кел усети как нещо вътре в него сякаш се размърда, някаква задрямала безпощадност. Сега, в тази неизбежна среща с Джим Чейтър в Турция, бе неговият шанс поне донякъде да си отмъсти.

Масуд Могодам, професор по химия в университета „Шариф“ и директор по търговските въпроси и снабдяването на завода за обогатен уран „Натанц“ край Исфахан, освен това и агент на ЦРУ, вербуван лично от Джим Чейтър през 2009 г., известен на Лангли под кодовото име Айнщайн, се събуди както обикновено малко преди разсъмване.

Сутрините му протичаха по един и същ начин. Без да буди жена си, той си взе душ и си изми зъбите, после коленичи за молитва в дневната на двустайния им апартамент в Северен Техеран. Към седем часа шестгодишният му син Хуман и осемгодишната дъщеря Ширин бяха вече будни. Нарджес, съпругата му, се бе измила и приготвяше закуска в кухнята. Децата бяха достатъчно големи, за да се обличат сами, но и достатъчно малки, за да превръщат семейната трапеза в бойно поле, когато седнеха с родителите си да се хранят. На закуска Масуд и Нарджес обикновено ядяха безквасна питка с бяло сирене и мед, докато децата предпочитаха обикновен хляб на филии, намазани с течен шоколад или сладко от смокини, повечето от които завършваха на пода във вид на купища трохи и лепкави петна. Докато мама и татко пиеха чай, Хуман и Ширин се наливаха с портокалов сок и обсъждаха подигравателно общите си приятели. В осем вече беше време децата да тръгват на училище. Почти винаги майка им ги изпращаше до училищната врата, а Масуд оставаше сам в апартамента.

Всеки ден д-р Могодам отиваше на работа, облечен по един и същ начин — с черни кожени обувки, черен памучен панталон, бяла риза и тъмносиво сако. През зимата добавяше под сако и пуловер с остро деколте. Под ризата носеше памучна фланелка и практически не сваляше от шията си сребърната верижка, подарък от сестра му Пега, преди да замине за Франкфурт със съпруга си германец през 1998 г. Повечето сутрини, за да избегне чудовищните задръствания, с които се славеше Техеран, Масуд вземаше метрото за „Шариф“ или „Устад Моин“. Въпросния ден обаче той имаше насрочена среща за вечерта в Пардис и му трябваше колата, за да се върне в града след вечеря.

Масуд караше бяло пежо 205, което държеше в подземния гараж на сградата. Той обичаше да се шегува с Нарджес, че единственото място в Техеран, където бе в състояние да развие скорост над 30 километра в час, беше изходната рампа от гаража към улицата. Оттам нататък, подобно на всички жители на града, които пътуваха с колите си за работа, той бе принуден да пълзи по час и нещо в перманентните задръствания. Пежото нямаше климатик и Масуд трябваше да шофира с отворени прозорци, изложен на мръсния околнен въздух и убийствения шум на града.

Някои сутрини той си даваше труда да изслуша новините по радиото с неизменния бюлетин за движението по пътищата, но бе стигнал до заключение, че от това няма никакъв смисъл. В Техеран навсякъде се строяха нови станции на метрото и градът беше до такава степен задръстен от автомобили, че единственото спасение беше да кара колкото се може по-агресивно по най-краткия възможен маршрут. Ако напуснеше основните магистрали обаче и навлезеше в местните улички, винаги имаше риск полицията да го отклони заради ремонт на пътя или повреден камион.

Днес смогът над града беше толкова гъст, че закриваше планината Елбрус. Масуд пхна флашката с музика в уредбата на колата и кликна върху музикалния си избор за деня — „Добре темперираното пиано“. Макар определени тонове и цели фрази да се заглушаваха от шумовете на колата и пътя, той познаваше пиесите наизуст и всеки път откриваше лечебните свойства на музиката на Бах за облекчаване на стреса по вечно задръстеното шосе в горещата лятна утрин.

След близо час Масуд най-после се добра до изходната рампа от „Фазлола Нури“ към „Ядегар-е-Емам“. Беше вече едва на няколко метра от паркинга на университета, но му оставаха още две кръстовища със светофари, а ризата му беше залепнала на гърба от пот. Когато спря на първия светофар, покрай прозореца на колата му мина пешеходец с ментолова цигара в ръка. Ароматът напомни на Масуд за баща му. Някъде далече напред се виждаше пътен полицай, който се опитваше да сложи ред в стълпотворението от коли по шосето. Какофония от клаксони, форсирани двигатели и викове заглушаваше нежните акорди на Бах.

Масуд погледна към дясното странично огледало, за да навлезе в аварийното платно, откъдето след малко щеше да свие към „Хомейнишахр“. На няколко метра зад него се приближаваше мотоциклетист. Ако Масуд свиеше сега, имаше опасност да го закачи. Той погледна отново към него и видя, че на задната седалка на мотоциклета се возеше пътник с каска. По-добре да ги оставя да минат, каза си Масуд.

Мотоциклетът се изравни с него и за изненада на Масуд спря. Пътят напред беше чист, но по някаква причина мотоциклетистът не искаше да продължи. Той се наведе напред и погледна в колата към Масуд; черният визьор на каската му хвърляше слънчеви отблясъци в купето. Масуд го чу да казва нещо — стори му се, че не беше на персийски, — но забрави за него, когато светофарът отпред светна зелено и трябваше да потегли към разклона.

Едва тогава усети как нещо тежко се залепи, сякаш с магнит, за задната врата на колата, навеждайки окачването на една страна като спукана гума. Когато разбра какво се случва, Масуд бе обзет от паника. Мотоциклетът се бе отдалечил, след като пресече пътя на колата му и свърна в насрещното движение. В отчаянието си Масуд посегна към предпазния колан, без дори да загаси двигателя, и прехвърли колана през главата си, докато се опитваше да отвори вратата.

Впоследствие свидетели на взрива разправяха, че д-р Масуд Могодам вече бил стъпил с единия крак на пътното платно, когато взривната вълна го помела заедно с цялата предна част на колата, по чудо без да засегне двигателя. При взрива пострадали и четирима минавачи, включително един клиент на близкото кафене, който в този момент излизал от заведението. Загинал и деветнайсетгодишен велосипедист.

Следващите два дни, от осем и половина сутринта до десет вечерта, Кел прекара в кабинета на Уолинджър на последния етаж в сградата на британското посолство. До бюрото на МИБ се стигаше през поредица от електронноохраняеми врати, които се отваряха с магнитна карта и с набиране на петцифрен код. Последната врата, водеща от секретното деловодство, беше дебела близо трийсет сантиметра, тежеше колкото малък автомобил и се наблюдаваше дистанционно с видеокамера от „Воксхол Крос“. От Кел се искаше да зададе комбинацията на секретната ключалка и да завърти едновременно две ръчки, преди да дръпне вратата към себе си върху добре смазаните панти. Докато вършеше това, се пошегува с една от деловодителките, че това е първото физическо упражнение, което извършва от година насам. Жената не се засмя.

В съответствие с правилниците за вътрешния ред на въпросните бюра по света, преди да замине за Гърция, Уолинджър бе свалил твърдия диск от компютъра си и го бе заключил в сейфа. Първата сутрин Кел помоли една от асистентките да го извади от там и да рестартира компютъра, докато той огледа набързо личните вещи в кабинета на Уолинджър. На стените висяха три снимки на Джоузефин. На едната тя бе застанала наред някаква влажна английска нива, прегърнала през раменете Андрю и Рейчъл. И тримата бяха със зимни палта, широко усмихнати под качулките и шапките си — щастлив семеен портрет. На бюрото имаше още един портрет в рамка на Андрю, облечен с редингота си от Итън, но никъде не се виждаше снимка на Рейчъл от ученическите ѝ години. Некрологът от „Дейли Телеграф“ в памет на бащата на Уолинджър, служил във военното разузнаване през Втората световна война, висеше на отсрещната стена на кабинета, до друга голяма снимка на Андрю — като капитан на отбора по гребане в Кеймбридж. И този път липсваше съответната студентска снимка на Рейчъл, дори от дипломирането ѝ в Оксфорд.

Кел не знаеше много за децата на Уолинджър, но подозираше, че Пол се бе радвал на по-топли и не толкова усложнени отношения със

своя син, най-вече заради безгрижно мъжкарската жилка в характера си. В стаята не се виждаше почти нищо друго от лично естество, ако не се брояха ръчният часовник „Омега“ в едно чекмедже на бюрото и един порядъчно издраскан колежански пръстен, който Кел не си спомняше да е виждал някога на ръката на Уолинджър. Най-голямото чекмедже на бюрото беше заключено и Кел помоли хората от посолството да му го отворят, но вътре имаше само наполовина празни флакони с обезболяващи и витамини, както и написано на ръка любовно писмо от Джоузефин, датирано малко след сватбата им, което Кел прочете само до средата на втория ред от уважение към неприкосновеността на личната им кореспонденция.

На твърдия диск на компютъра бяха записани всички телеграми от и до централата на МИБ, които Уолинджър бе получил и изпратил през последните тринайсет месеца, копия от които в момента се четяха от един от асистентите на Амилия в Лондон. Вътрешната кореспонденция на Уолинджър с персонала на бюрото и с останалите служители в посолството не се копираше автоматично до централата, но в текстовете на докладните до посланика и първия секретар Кел не откри нищо, което да му се стори необичайно.

Амилия му бе издействала през главата на висшето ръководство на МИБ допуск до всички нива на класифицирана информация в Анкара, от които би могъл да възстанови действията на Уолинджър през последните няколко седмици преди смъртта му, включително душевното му състояние. Разрешено му бе да чете свръхсекретни телеграми за анализирани информационни масиви от Иран, адресирани само до шефа на подразделението в Истанбул, Амилия, външния министър и министър-председателя. Копие от класифицирания вътрешен доклад за проваленото изтегляне на Садек Мирзаи беше изпратено до Джим Чейтър, който бе добавил свои бележки в очакване на подобен доклад за инцидента от страна на ЦРУ. Кел не откри нищо нито в начина, по който бе протекла вербовката на Мирзаи, нито в планирането и осъществяването на самата операция, което да му се стори погрешно или недооценено. Както бе намекнал Тремейн, иранците сигурно бяха разбрали, че се готви да избяга, най-вероятно поради негова собствена грешка, дължаща се на неопитност. Но само в личен разговор с Чейтър той би могъл да научи истината.

През третия си следобед в Анкара Кел взе такси до крайградската вила на Уолинджър в Инджек, собственост на Външното министерство и ползвана от шефовете на бюро на МИ6 в Анкара през последните две десетилетия. Още със завъртането на ключа във входната врата Кел си каза, че през кариерата си бе претърсвал много домове, много хотелски стаи, но само веднъж преди му се бе налагало да ровичка в нещата на свой приятел — преди две години, когато издирваше Амилия. Това беше едно от по-здравословните правила на МИ6 и МИ5 — служителите се задължаваха срещу подпис да не разследват поведението на приятели и роднини, използвайки компютри на Службата. Онези, които биваха заловени да вършат това — да правят справки за ново гадже например или да търсят лична информация за колега, — биваха изритвани незабавно.

Вилата беше обзаведена в изчистения, почти спартански местен модерен стил, като в интериорното оформление не се долавяше почти нищо от личния вкус на Уолинджър. Кел подозираше, че къщата му в Истанбул е била доста по-различна като атмосфера: с повече вещи, по-разхвърляна, изпълнена с интелектуален безпорядък. Докато този имот имаше вид на наскоро почистван, всички кухненски плотове бяха полирани като нови, водата в тоалетните чинии беше синя от почистващи препарати, леглата бяха оправени, килимите с изравнени ъгли, никъде по полиците и масите нямаше и пращинка. В шкафове Кел откри само онова, което бе очаквал: дрехи, обувки и кутии с вещи; в банята — тоалетни принадлежности, хавлиени кърпи и един халат. На нощното шкафче до леглото на Уолинджър имаше биография на Линдън Джонсън; под телевизора на долния етаж — кутии с дискове на всичките пет сезона на „Наркомрежа“. Вилата — бездушна като всяко служебно поддържано жилище — разкриваше много малко за личността на обитателя си. Дори кабинетът на Уолинджър беше пропит с едно усещане за временно обитаване — една-единствена снимка на Джоузефин на бюро, друга — на Андрю и Рейчъл като деца — бе закачена на стената. Имаше купчини списания, на турски и английски, лавица с криминалета с меки подвързии, плакат от Зимните олимпийски игри в Инсбрук през 1974 г.

Кел прегледа надрасканите с молив бележки на бюро, в едно от чекмеджетата намери стар дневник от отдавна минала година, но

никакви скрити документи, никакви писма, пъхнати в рамките на картини, никакви фалшиви паспорти и предсмъртни послания. В килера под стълбището Уолинджър бе държал ракетата си за тенис и комплект стикове за голф. Чувствайки се като глупак, Кел провери за скрита кухня в дръжката на ракетата и за двойно дъно в чантата със стиковете. Не откри нищо, освен няколко стойки за топчета за голф и пакетче стара, изсъхнала дъвка. На горния етаж беше същото. Кел бъркаше зад чекмеджета, сваляше абажури от лампите, надничаше под шкафове — в къщата на Уолинджър нямаше нищо скрито. Преминавайки от стая в стая, заслушан в песента на птиците и шума на преминаващите по улицата отвън автомобили, той постепенно стигна до извода, че в къщата няма нищо за намиране. Трмейн щеше да се окаже прав — сърцето на Уолинджър беше останало в Истанбул.

Кел беше в банята до по-малката от двете спални за гости, когато чу входната врата да се отваря и отново да се затръшва. Последва издрънкването на връзка ключове върху стъклената масичка. Не беше крадец с взлом, а някой, който имаше легитимно право на достъп до вилата. Може би чистачката? Или хазяинът?

Кел излезе от банята и се провикна от стълбищната площадка:
— *Merhaba?*

Някой не отговори. Кел заслиза надолу по стълбите, като отново извика:

— *Merhaba? Eho?*

Отгоре се виждаше антрето на първия етаж. Някаква сянка се плъзгаше по полирания под. Който и да бе влязъл, се намираше в кабинета на Уолинджър. Когато стигна до средата на стълбището, Кел чу отговора — напевен женски глас, който позна мигновено.

— *Eho? Някой има там, моля?*

От кабинета излезе жена. Косата ѝ беше пораснала и вързана на опашка, облечена беше със син прилепнал клин и черно кожено яке. Кел не я бе виждал от операцията за спасяването на Франсоа Мало, в която бе изиграла толкова решаваща роля. Когато го видя, устата ѝ се разтегна в широка усмивка и тя изруга цветисто на италиански:

— *Minchia!*

— *Елза!* — каза Кел. — Чудех се кога най-после ще се срещнем.

Двамата се прегърнаха в антрето, Елза обви ръце около шията му с такова настървение, че за малко не го събори на земята. Ухаеше на нов парфюм. Формата на тялото ѝ, възторгът, с който го поздрави, напомниха на Кел как едва не бяха станали любовници онова лято, покрай операцията за издирването на Мало, и как само верността му към Клеър в съчетание с чувството му за професионална отговорност бе попречила това да се случи.

— Страхотно се радвам да те видя! — каза тя, като се надигна на пръсти, за да го целуне по двете бузи.

Кел се почувства като любимия чичко. Не че това чувство му беше особено приятно, но не можеше да забрави лекотата, с която Елза бе пробила обичайната му стена от резервираност, колко се бяха сблизиха за краткото време, прекарано заедно.

— Амилия ли те праща? — попита тя.

Кел се изненада, че Елза не бе очаквала да го види в Анкара.

— Да. Не ти ли каза?

— Не.

Разбира се, че нищо не ѝ бе казала. Колко ли още шпиони на свободна практика бе привлякла да работят по случая „Уолинджър“? Колко ли още щатни разузнавачи бе разпратила до четирите краища на света, за да открият причините за смъртта на Пол?

— Смяташ да му преровиш компютрите ли?

Елза беше специалист по технически операции с частен характер, самороден гений, способна да дешифрира софтуерна програма, компютърна схема или цели кодирани масиви с такава лекота, с каквато други хора превеждат от мандарин или разчитат нотите на концерт за пиано от Шостакович. Във Франция преди две лета бе открила зрънца ценна информация в лаптопи и блекбърита, които се бяха оказали решаващи за разследването на Кел; без нея цялата операция със сигурност щеше да се провали.

— Разбира се — отвърна тя. — Току-що взех ключовете.

Тя погледна към стъклената масичка в ъгъла. Кел проследи погледа ѝ и видя връзката ключове, облепени в основата на една кристална ваза с изкуствени цветя.

— Мисля, че моментът не би могъл да бъде по-подходящ — каза той. — Тъкмо се канех да започна да свалям информацията от твърдия диск.

Елза изкриви лице в объркана гримаса не просто заради очевидното дублиране на задълженията им, но и защото знаеше, че за Кел компютърните технологии са тера инкогнита, сред която трудно се ориентираше.

— Добре, че съм тук, значи — каза тя. Едва тогава пусна ръцете му и се завъртя на токове, за да влезе обратно в кабинета. — За да ти кажа коя част на захранващия кабел се включва в контакта на стената и коя влиза отзад в компютъра.

— Ха-ха.

Кел огледа лицето ѝ. Припомни си нейната естествена жизнерадост на млада жена, която се чувства прекрасно в кожата си. Внезапната им среща го бе извадила напълно от униинето, в което бе изпаднал през последните дни.

— Кога пристигна? — попита той.

Тя погледна навън. Имаше три обици като халки в меката част на дясното си ухо и една-единствена, с формата на нит, промушена през хрущяла на лявото.

— Вчера? — Отговорът ѝ прозвуча въпросително, сякаш самата тя не помнеше.

— В някой момент ще наминеш ли покрай бюрото?

Елза кимна.

— Разбира се. Още утре, имам уговорена среща. Амилия иска да прегледам имейлите на господин Уолинга. — Кел се усмихна. — Кофти ли го казах, Кел? Уолинга?

— Перфектно. Казвай го, както ти идва отвътре.

Колко приятно беше да чуе отново напевния ѝ глас, загатнатата игривост в него!

— Е, добре. Значи ще прегледам компютрите на въпросния господин, а телефоните и може би твърдите дискове ще отнеса в Рим за анализ.

— Телефоните?

Кел бе влязъл след нея в кабинета на Уолинджър и я наблюдаваше как включва настолния му компютър.

— Ами да! Той е имал два мобилни телефона в Анкара. Една от СИМ картите от личния му телефон е била намерена сред развалините на самолета.

Кел не сметна за нужно да крие изумлението си.

— Какво?!

— Ти не знаеше ли?

— Още догонвам събитията.

Елза примижа, било защото не познаваше израза, или защото бе учудена, че Кел е до такава степен извън играта.

— Амилия ме включи преди дни — обясни той.

По време на операцията, при която за пръв път работиха заедно, Кел бе разправил на Елза за ролята си в разпита на Ясин Гарани. Тогава тя знаеше, че е натикан в глуха линия от МИБ, но му показва, че вярва в невинността му. По тази причина Елза винаги щеше да заема специално място сред хората, на които Кел държеше, не на последно място, защото му беше повярвала — нещо, което не можеше да се каже за Клеър.

— Ще ходиш ли до Истанбул? — попита тя.

— Да, веднага щом приключа с американците. А ти?

— Мисля, че и аз. Може би. Там е къщата на Уолинджър, нали?

Също и другото ви бюро?

Кел кимна.

— А където има наше бюро, има компютри за Елза Касани.

Думите му бяха прекъснати от тенекиена мелодийка откъм писалището на Уолинджър; в този момент компютърът му се бе стартирал и бе обявил събуждането си с поредица от електронни звуци. Елза натисна един клавиш. Едва тогава Кел забеляза годежния пръстен на ръката ѝ.

— Ти си сгодена? — попита той, учуден на собствената си реакция.

— Омъжена! — отвърна тя, като вдигна нагоре ръката си с пръстена, сякаш очакваше Кел да се почувства поне толкова доволен, колкото тя самата.

Но защо той не се радваше? Дали защото бе станал такъв циник, че самата мисъл да поведе към олтара жена като Елза Касани — млада,

изпълнена с живот и надежда — вече го изпълваше с ужас? В такъв случай този нихилизъм не бе нещо, с което би могъл да се гордее. Елза имаше всички шансове да намери щастието си в живота. Като много други.

— И кой е щастливецът?

— Германец е — отвърна тя. — Музикант.

— В рок група ли свири?

— Не, класическа музика. — Тя извади портфейла си, за да му покаже снимка, но в този момент телефонът му зазвъня.

Беше Тамаш Метка.

— Можеш ли да говориш? — попита унгарецът и добави, че се обажда от телефонна кабина през улицата срещу бара в Солнок.

Кел му даде номера на защитения телефон в спалнята на Уолинджър и тръгна нагоре по стълбите. След две минути Метка звънна отново.

— Значи така — каза иронично той. — Май ще се окаже, че с тази госпожица Шандор се познавате.

— *Наистина ли?!*

— Тя е била една от нас.

Защо ли Кел не бе изненадан? Най-вероятно Уолинджър за пореден път се бе замесил в любовна афера с колежка.

— Шпионка?

— Именно — потвърди Метка. — Прегледах досието ѝ. Работила е няколко пъти заедно с МИБ. По-точно, пет. Била е при нас допреди три години.

— Под „нас“ разбираш унгарските служби?

— Да.

— А сега е в частния сектор?

— Не. — По линията се чу шум от преминаващ покрай телефонната кабина камион или автобус. Метка изчака, преди да продължи: — Сега е собственичка на ресторант на Лопуд.

— Лопуд?

— Това е в Хърватия. Един от островите край Дубровник.

Кел беше седнал на леглото на Уолинджър. Вдигна от нощното шкафче биографията на Линдън Джонсън, превъртя я в ръката си, погледът му се плъзна по цитатите от възхитени рецензенти на задната корица.

— Омъжена ли е? — попита той.

— Разведена.

— Деца?

— Няма. — Метка гръмко се изсмя. — Защо толкова разпитваш за нея? Да не си се влюбил в красивата маджарска поетеса, Том?

Значи Цецилия била и красива? Разбира се, каква друга би могла да бъде?

— Не аз. Друг е влюбен в нея — отвърна Кел, сякаш Уолинджър беше още жив и замесен с тази Шандор. — Защо е напуснала АНС?

На долния етаж на вилата извън телефон. Кел чу гласа на Елза: *Pronto!* Може би бе съпругът ѝ. Той постави книгата обратно на нощното шкафче; от нея изпадна нещо като снимка. Кел се пресегна и я взе.

— Не знам със сигурност защо — отвърна Метка.

Кел разсеяно обърна снимката с лицето нагоре и застина в изумление. Фотографията беше на Амилия.

— Би ли повторил? — попита той, докато мозъкът му се насилваше да осъзнае току-що видяното.

— Казах, че не знам защо ни е напуснала. От онова, което видях в досието ѝ, знам само, че е станало през две и девета. По собствено желание.

На снимката, правена може би преди десетина-петнайсет години, в разгара на аферата ѝ с Уолинджър, Амилия седеше в оживен ресторант. Пред нея имаше чаша бяло вино, вляво от стола ѝ се виждаше размазана фигура на сервитьор с бяло сако. Тя беше с бронзов загар, по лятна рокля без презрамки, със златна огърлица, която Кел бе виждал само веднъж преди — същата, с която бе дошла на погребението на Уолинджър. Беше на около четирийсет и изглеждаше не само неописуемо красива, но и дълбоко удовлетворена от живота, като човек, най-после постигнал пълно душевно равновесие. Кел не си спомняше някога да я е виждал толкова спокойна и в мир със себе си.

— Все още е имала достъп до класифицирана информация — казваше Метка в ухото му. — В досието ѝ няма вписано нищо негативно.

Кел пъкна снимката обратно между страниците, докато се чудеше какво да каже.

— Онзи ресторант... — започна той.

— Да?

— Знаеш ли как се казва? И адреса му на Лопуд?

Той вече знаеше, че трябва да открие тази Цецилия Шандор, да говори с нея. Тя беше ключът към всичко, което се случваше сега.

— О, да — отвърна Метка. — Разбира се, че знам адреса.

Посолството на Съединените американски щати представляваше комплекс от ниски сгради в центъра на града, с плоски покриви като на Пентагона и заобиколени от триметрова метална ограда. Контрастът с британското посолство — напомняща имперското величие на Великобритания пищна сграда в тузарски жилищен район на един хълм с изглед към центъра на Анкара — не би могъл да бъде по-силен. Освен това, докато британците имаха един-единствен униформен пазач — турчин, който да проверява автомобилите, приближаващи се към сградата, — американците бяха докарали цял взвод ниско подстригани морски пехотинци с бронезилетки, повечето от които бяха заели позиции зад подсилени с волфрамови елементи охранителни бариери, проектирани да устоят на взрив на двутонна бомба.

Кой би могъл да ги обвини, че се презастраховат, след като целта на всеки начинаещ джихадист от Гровнър Скуеър до Манила беше да премери сили с Чичо Сам! И въпреки всички предохранителни мерки обстановката около посолството беше толкова напрегната, че когато пристигна пред портала с раздрънканото такси, Кел имаше чувството, че се е върнал в Зелената зона в Багдад.

След петнайсетина минути проверки, разпити и претърсвания Кел бе придружен от служител на посолството до някакъв кабинет на първия етаж с изглед към градината, в която имаше дървена катерушка. По стените бяха закачени дипломи и удостоверения, два акварела, портрет на Барак Обама; имаше и рафт с книги с меки подвързии. Това, обясни му придружителят, била стаята, в която Джим Чейтър щял да го приеме. Изборът на място веднага предизвика подозрението на Кел. Всякакви разговори между кадрови офицер от ЦРУ и негов колега от МИБ би трябвало съгласно протокола да се провеждат в помещенията на бюро на ЦРУ в съответното посолство. Дали Чейтър бе намислил съзнателно да го унижи, или щеше все пак да го покани в звукоизолирана стая, след като благоволяше да се появи за срещата?

Самата среща беше насрочена за десет часа. Беше десет и дванайсет минути, когато на вратата тихо се почука и вътре влезе млада руса жена на трийсетина години със служебна усмивка и строг костюм с панталон.

— Господин Кел?

Кел се изправи и се здрависа с нея. Тя му се представи като Катрин Моузес, служител на Държавния департамент, категория FP-04, което Кел смътно си припомни като обозначение на новопостъпил или стажант. Най-вероятно беше от ЦРУ, момиче за всичко на Чейтър.

— Боя се, че Джим ще закъснее — каза тя. — Помоли ме да го замествам. Мога ли да ви предложа кафе, чай или нещо друго за пиене?

Кел не желаше да загуби още пет минути от отделения му един час в приготвяне на освежителни напитки. Благодарил я е и отказа.

— Имате ли представа кога ще дойде?

И тогава си даде сметка, че госпожица Моузес е изпратена нарочно, за да бави топката. След като седна на въртящия се стол зад бюрото, тя огледа преценяващо Кел, намести ръкавите на сакото си и му заговори така, сякаш беше министър от либералното крило на Демократическата партия на двудневно опознавателно посещение в Турция.

— Джим ме помоли да ви изложа накратко как гледаме ние на последните развития на обстановката с оглед на отношенията между Сирия и Иран, и конкретно, в светлината на официалната позиция на режима в Дамаск.

— Хубаво.

Съгласието му, загатнато с тази една дума, се оказа грешка, понеже Моузес си пое дъх и не млъкна, докато минутната стрелка на часовника не наближи десет и половина. Запозна го с решенията на Държавния департамент за изместване на консулството в Истанбул извън града и за преустройство на военновъздушната база в Инджирлик в обект за съвместно ползване с турските ВВС. Изложи възгледите си за „противоречията“ между Белия дом и турския министър-председател Реджеп Тайип Ердоган, както и задоволството си, че „периодът на несигурност“, предхождащ нахлуването на САЩ в Ирак — завоалиран намек за нежеланието на Турция да сътрудничи с администрацията на Буш, — бил останал в миналото. По отношение

на Обама и неговата администрация обяви, че турското ръководство най-после било осъзнало нежизнеспособността на еврочленството като своя стратегическа цел, която на всичко отгоре не била и изцяло в интересите на страната. Всъщност, след като приел седем милиарда евро помощ от Европейския съюз за период от десет години, господин Ердоган бил изразил желание Турция да „обърне лице на юг и леко на изток“, с което се очертавал като своего рода „добронамерен ислямски калвинист“ (фраза, чието авторство едва ли принадлежеше на Катрин Моузес), а Турция — като „маяк за останалия Близък изток и ислямска Северна Африка, една модерна, функционираща капиталистическа държава, буфер между Изтока и Запада“.

— Ако ми позволите да попитам, защо е нужно да слушам всичко това?

Но Моузес изобщо не чу въпроса му. Чейтър ѝ бе набил обръчите и тя за нищо на света не би рискувала да си навлече гнева му, оставяйки Томас Кел да ѝ се изплъзне. Бяха ѝ дадени указания да го забаламосва и тя бе твърдо решена да не го остави на мира, пък каквото ще да става.

— Един момент! — каза тя и дори вдигна ръка с дланта напред, сякаш Кел бе постъпил невъзпитано, позволявайки си да я прекъсне. — Джим държеше да получите обща представа за нашите позиции по всички тези въпроси, преди да седнете заедно и да разисквате по-нататък. Както може би знаете, министър-председателят беше доста критично настроен към политиката на Съединените щати в Близкия изток и направо враждебен към Израел, особено след онзи инцидент с флотилията от 2010 г., но пък с радост прие на турска земя радарни системи на НАТО и подкрепи, макар и мълчаливо, отстраняването на Асад като държавен глава на Сирия, страна-клиент на Иран и Русия. С други думи, господин Кел, понастоящем ние гледаме на турското ръководство нееднозначно. Господин Ердоган сложи юзди на военните, стабилизира лирата, под негово ръководство бе постигнат бум в износа и в чуждестранните инвестиции, главно от държавите в Залива, но същевременно се опита да пренапише Конституцията с цел придобиване на по-голяма лична власт. За обикновения човек той е нещо като султан, хората нямат нищо против морализаторския и все по-авторитарен тон на неговото ръководство. Разбира се, за ревностните почитатели на Ататюрк той е обикновен демагог.

Против волята си Кел се възхищаваше на отракаността ѝ. Чейтър сигурно ѝ бе дал десет минути да се подготви, но тя не млъкваше вече половин час. Говореше уверено и гладко като университетски преподавател.

— И каква е равносметката? — Тя най-последно хвърли поглед към бележките пред себе си. — С кого си имаме работа? С един ислямистки вълк в овча кожа, който ограничава светската държава, предизвиквайки трайни поражения в региона, или с единственият човек в същия този регион, на когото Западът може да има доверие?

— Вие ми кажете — отвърна той. — Явно знаете всички отговори. Пък аз си мислех, че съм дошъл тук, за да обсъждаме смъртта на Пол Уолинджър.

Моузес така и не успя да отговори на въпроса му. Като театрален актьор, чакал зад кулисите подадената реплика, Джим Чейтър влезе в стаята, разперил широко ръце. Щом го видя, Кел се надигна инстинктивно от стола си и се остави да бъде притиснат в мечешка прегръдка, топла и искрена като целувката на Юда.

— Том! Така се радвам...

Американецът не довърши изречението си и направи крачка назад, за да огледа Кел. Устата му беше разтегната в лукава усмивка; очите му, сини като метличина, излъчваха умела имитация на добронамерено разбирателство. Чейтър изглеждаше точно така, както Кел го бе запомнил — нисък, набит и неописуемо самодоволен. С набола брада, протрити джинси и маратонки.

— Извинявай, че се наложи да ме чакаш. Нямах избор. Как се отнася Катрин с теб? Изложи ли ти мегаломанските си теории за Америка като център на Вселената? И за Турция като най-важната държава между Ню Йорк и Пекин?

— Нещо такова.

По принцип на това място Кел би се засмял добродушно, отстъпвайки на Чейтър лесна победа; навремето неизменно бе изхождал от презумпцията, че е най-добре да изчеткаш Братовчедите. Сега обаче, като свободен радикал, той бе констатирал, че все пак държи да запази известно достойнство. Томас Кел вече не гледаше на себе си като на човек на службите. Щом погледнеше Чейтър, не виждаше насреща си един добродушен, бърбив янки, верен съюзник със своите добри и лоши страни. Виждаше човек, който бе забравил

човешкото у себе си в една затворническа килия в Кабул. Кел си спомняше вонята и насието, цялата отмъстителност, нагнетена в онова тясно пространство, и изпитваше срам, че бе станал съучастник във всичко онова.

— Та колко дни смяташ да поостанеш в нашия град?

Кел имаше билети за нощния влак до Истанбул, но не държеше Чейтър да го знае.

— Няколко — отвърна той.

Катрин ги наблюдаваше с тихата почтителност на новобранец. Кел се надяваше тя скоро да си тръгне.

— Аха? И гот ли си прекарваш?

— Не бих казал.

Дори човек с непоклатима самонадеяност като Джим Чейтър би разбрал по тона му, че е прекалил. Време беше да му изкаже съболезнования за загубата на неговия приятел и колега.

— Така, така. Виж, Том, всички тук бяхме шокирани от новината за Пол. Каква трагедия! Изпратих телеграма до Лондон от името на целия състав. Дали си я видял?

Кел отговори, че не я е виждал, с което отвори удобна вратичка за Чейтър.

— Та така. И сега с какво се занимаваш? Разбрах, че си въвн от играта. После, че си пак вътре. Какъв ти е статусът? С какво можем да ти бъдем от помощ?

В този момент Катрин сметна за нужно да се изниже от стаята. („Господа, оставям ви да си поговорите на спокойствие.“) Кел се здрависа отново с нея, каза й колко му е било приятно да се запознаят и долови нотка на възхищение в погледа, който Чейтър й хвърли, докато излизаше; цялата й стойка издаваше самочувствие от добре свършена работа.

— Умничка ми е тя — каза той, кимвайки след нея. — Интересна жена.

— Няма съмнение — отвърна Кел, но в отсъствието на Катрин отношението на Чейтър изведнъж се промени. Стана такъв, какъвто Кел го бе запомнил от Кабул: циничен, пресметлив, индиферентен.

— И така — каза той, като прекара длан по ниско остриганата си посивяла коса, — ти не ми отговори на въпроса.

— В играта съм. Амилия чака отговори. И изпрати мен.

— Тъй, тъй. — В тона на Чейтър се четяха и недоверие, и значителна доза надменност. — Е, за какъв ранг става дума? В какво качество си тук? На шеф на бюрото в Анкара? Ние много си падаме по свежа кръв, Том. Действа възбуждащо.

Кел познаваше добре играта, в която се опитваше да го вкара. Разполагаше ли Томас Кел с нужния допуск, с нужния статут, за да заслужи пълен брифинг от Джеймс Н. Чейтър? Или беше просто напомпан с неоправдано самочувствие съдебен лекар, дошъл да извърши задочна аутопсия на Пол Уолинджър?

— Имам допуск на най-високо ниво — отвърна натъртено Кел. — Същия, какъвто винаги съм имал. И какъвто винаги ще имам. Дъг Тремейн няма да бъде шеф, ако това се опитваш да ме попиташ.

— Знам какво се опитвам да те попитам. — Макар да се въртеше леко на стола си, сините очи на Чейтър не изпусаха Кел и за миг. — Значи ти все още си човешкото лице на Шефката? И й имаш доверие след всичко, което ти причини?

Кел разпозна този изпитан похват при воденето на разпит: Чейтър се опитваше да го изкара от равновесие.

— И двамата настояваме за отговори — каза той, без да се поддаде на провокацията. — Миналото е чужда територия.

Чейтър издаде носов звук като човек, мъчещ се да определи източника на необичайна миризма. Устните му бавно се разтегнаха в усмивка.

— Значи не си вече Свидетелят Х? Чух, че роднините на Гарани са получили обезщетение от правителството на Нейно величество. Том Кел няма да получи своя ден в съда.

— От чие име питаш, Джим? От свое или от страна на Управлението?

Чейтър вдигна ръце нагоре, сякаш се предаваше, после сплете пръсти отзад на тила си. Имаше вид на човек, който се кани да си подремне на стола. Не каза нищо, но усмивката не напусна лицето му.

— По въпроса за инцидента с Пол — каза Кел. Беше вече единайсет без петнайсет. — За онази самолетна катастрофа. Засега смятаме, че причината е повреда в двигателя. Разбира се, черна кутия не е имало. Опитваме се да проследим последните действия на Пол, да изчистим последните неясноти.

— Неясноти ли има, Том?

Това можеше да е и въпрос на загрижен съюзник, но по-вероятно бе поредният опит на Чейтър да изкара Кел от равновесие, намеквайки за някакви неразбории в МИБ.

— Всичко е наред.

— Пол е бил през цялото време в отпуск?

— Тъхъ.

— На Хиос?

— Точно така.

— Имал е къща там?

— Поне аз не знам такова нещо.

Чейтър погледна навън през прозореца. За момент очите му сякаш се фокусираха върху катерушката.

— А жена да има замесена в тази история?

Кел усети, че Чейтър вече знаеше отговора на въпроса си.

— Пак ти казвам, и да е имало, не съм в течение.

— Че какво, по дяволите, е търсил там?

— Това е неяснотата, за която говоря.

На Кел му се строи, че чува деца да си играят вън, но когато погледна към градината, тя беше празна.

— Чух, че си се развел.

— Къде го прочете пък това? Във „Форин Афеърс“?

Кел бе раздразнен, но не и учуден от тази недискретност. Беше в кръвта на Чейтър да си вре носа в личния живот на колеги, да подпитва, да се ослушва за клюки и пикантерии и после да обяви наученото на официална среща.

— Не помня — отвърна Чейтър, очевидно лъжейки. — Може би в „Нешънъл Инкуайърър“. — Той се надигна рязко на стола и се надвеси напред върху бюрото, мазно ухилен. — Значи трябва да те обзаведем с момиче, докато си в града.

— Ти да не би да чукаш чуждо, Джим? — Чейтър не отговори, този път остроумието му изневери. — Благодаря, няма нужда.

Чейтър се направи на обиден или поне на трайно загубил интерес към темата. Беше свел поглед надолу, към повърхността на бюрото.

— Значи повреда в двигателя, а?

Пак подпитваше за Хиос. Кел вече не се съмняваше, че Братовчедите се бяха сдобили със собствена информация за инцидента с Уолинджър. Той реши да рискува, за да види каква ще бъде реакцията на Чейтър, като чуе името.

— Пратих мои хора да говорят с механика, който е подготвил самолета на Пол преди излитане — каза той. — Янис Христидис.

— Вярно ли, бе? — Чейтър погледна към часовника си. — Ей, трябва да приключваме. Имам друга среща в единайсет.

— Същото си казах и аз още в десет.

— *Touché* — каза Чейтър.

— Не може ли да поговорим поне за Догубаязит? — предложи Кел.

Чейтър го погледна, сякаш му бе предложил подкуп.

— Тук?!

— Ами къде другаде? — Кел погледна навън през прозореца, както Чейтър преди малко. — Не беше моя идеята да се срещаме до детска площадка.

— Грешката е на Катрин — заяви Чейтър, прехвърляйки вината на младата си колежка със същата лекота, с която бе вързал китките на Ясин Гарани. — Не знаеше кой си и защо идваш. — Извинението на Чейтър остана да виси във въздуха. Той срещна погледа на Кел. — Виж, вече е късно да се местим. Ще трябва да се видим някой друг път.

— Кога? — попита Кел, като погледна многозначително часовника си. — Днес следобед? Утре сутринта?

Той не се съмняваше, че пет минути след края на срещата им Чейтър ще е в бюрото на ЦРУ на горния етаж, за да поръчва справки за Янис Христидис.

— Няма да стане — отвърна американецът. — Утре по обед летя за Вашингтон, дотогава всичко ми е запълнено.

— Кога се връщаш?

Чейтър се загледа в горния ръб на предпазната стена около детската площадка, сякаш се надяваше да му подскаже отговора.

— След около седмица.

Братовчедите знаеха нещо. Поведението на Чейтър беше много показателно за позицията на ЦРУ по случая „Уолинджър“.

— Да се надяваме, че тези стени нямат уши — каза Кел. Отвън по коридора се чува стъпки, мъжки глас казваше на някого: „Става,

утре в шест, до скоро!“ . Чейтър вече не гледаше навън през прозореца. — Очакваме доклада ви за Хичкок. Някаква идея кога може да го получим?

— Съвсем скоро.

— Какво означава това? Утре? Вдругиден? Или ще го отнесеш със себе си до Вашингтон, да ти поотлежи?

Последният въпрос накара Чейтър да се усмихне.

— До седмица, Том. Някъде там. Все още имаме — той с удоволствие зае фразата от Кел — да *изчистим* някои *неясноти*...

Нямаха какво повече да си кажат. До кръглия час оставаха три минути, но Джим Чейтър поглеждаше към часовника на всеки двайсет секунди.

— Има ли възможност да поговоря с Тони Ландау? — попита Кел.

Ландау беше агентът на ЦРУ, придружил Уолинджър до иранско-арменската граница.

— Защо не? — отвърна Чейтър. — Ако ти се ходи до Хюстън. — Кел понечи да отговори нещо, но Чейтър реши да съкрати оставащото време. — Виж, ако питаш мен, ние дори не знаем дали Хичкок е бил в колата. Цялата история може да е била блъф. Съществуваше ли изобщо такъв агент?

Това беше безумно обвинение, не на последно място, защото намекуваше, че МИБ са се оставили да бъдат водени за носа от ирански агент-провокактор. Защо го правеше Чейтър?

— Никой не е в състояние да потвърди, че го е видял с очите си, Том. Никой не знае със сигурност кой е бил в колата.

— Хайде стига! — отвърна Кел. — Та вие го заснехте на видео, дявол да го вземе!

— На което не се виждаше нищо. Пътникът в колата беше с брада като мечка кожа. Кой би могъл да каже със сигурност, че това е бил Садек Мирзаи?

— Какво се опитваш да ми кажеш? Че твоите източници в Техеран са виждали Мирзаи да се разхожда по улицата? Че иранското разузнаване е направило цялата тази инсценировка, жертвайки двама свои служители?

— Кой знае дали са били техни служители? — Чейтър изгледа презрително Кел, сигурно заради ролята на Уолинджър в провала на

операцията. — Могли са да бъдат всякакви. Двама пандизчии с доживотни присъди, подмамани да изкарат по някой долар за семействата си. — Чейтър се надигна, като разтриваше с длан нещо на левия си бицепс, което приличаше на ухапано от комар. — Виж, всичко това ще го прочетеш в доклада ми. — Явно разговорът беше приключил. — Ще се видим след седмица, Том. А дотогава го давай по-полека.

При влизането в посолството Кел беше накаран да остави мобилния си телефон на съхранение. Апаратът му бе върнат от един морски пехотинец с бръсната глава, но на практика беше вече неизползваем. Чейтър и хората му бяха разполагали с повече от час, за да му качат софтуер за засичане на разговори, с какъвто само те разполагаха. Дори да не го бяха направили, Кел не искаше да рискува. Той отиде до едно бистро на три преки от посолството, записа на листче хартия номерата на Мариана и Адам, извади СИМ картата и изхвърли телефона в едно кошче за боклук. После пресече улицата и се обади на Мариана от телефонната кабина на отсрещния тротоар.

— Мариана, Крис Хардуик е на телефона.

— Крис!

Гласът ѝ звучеше бодро и развълнувано. Кел предположи, че е сама в офиса; едва ли щеше да показва така радостта си, ако Делфас слухтеше наоколо. Няколко минути си разменяха любезности — Мариана го постави в течение на семейните новини, — докато най-после той успя да насочи разговора към вилата на Цецилия Шандор.

— Спомняш ли си, когато ми спомена, че си видяла Пол Уолинджър да разговаря с някого в един ресторант, недалече от офиса ви?

Ако Мариана бе изненадана от въпроса му, с нищо не се издаде.

— Да, разбира се — отвърна ентусиазирано тя. — Мъжът с брада.

— Точно така. В кой ресторант бяха? Този на първия етаж под вас ли?

Мариана вече му бе казала, че не са били там, но Кел трябваше да започне отнякъде, за да открие вярното място.

— Не, не! — отвърна бързо тя, точно както бе очаквал. — Мисля, че беше „Марикас“. Да, сигурна съм, че беше „Марикас“.

— Как се пише? — Кел си записа името в тясната и душна телефонна кабина. Оттук нататък беше лесно. — Имам чувството, че се отбих там за кафе една сутрин.

— Да — отвърна Мариана. — Много е възможно.

Кел прочисти гърлото си. Зададе още три въпроса за семейството на Мариана — беше си дал труда да запомни имената на майка ѝ и баща ѝ, — после намекна, че трябва да влиза на среща.

— Надявам се докладът ми да бъде готов до края на седмицата — каза той.

— Сигурно много работа си свършил, Крис! — Мариана звучеше покрусена, че разговорът, самото им познанство отива към своя неизбежен край. — Така ми се иска да се видим пак — каза тя.

Кел си даваше сметка за абсурдната жестокост на лъжите си. Навремето, като млад, бе изпитвал садистично задоволство от уменията си да манипулира хората, но това бе отдавна минало. Един мъж на четирийсет и четири не бива да се гордее, че е накарал една самотна жена да се чувства харесвана.

— На мен също — каза той и се напсува мислено.

— Кога ще се върнеш да ме видиш? — попита тя.

Кел си я представи сама в офиса, леко зачервена, а отвън крещяха чайки. *Вербовката на агент е акт на прелъстяване.*

— Едва ли ще е толкова скоро — каза той, като се насилваше гласът му да не прозвучи студено или безразлично. — Освен ако не ми се отвори път към Гърция, може би на почивка.

— Би било прекрасно да се видим пак — каза тя. — Моля те, нека държим връзка.

— Да. Непременно.

Кел затвори телефона и запали заслужена цигара. Тръгна обратно към хотела. В края на добре поддържания градски парк забеляза друга телефонна кабина, изчака си реда зад някакъв сириец по анцуг и набра атинския номер.

Адам Хейдък си беше на бюрото.

— Имам задачи за теб.

— Казвайте, сър.

Отсреща през улицата двама полицаи с отегчен вид проверяваха наслуки номера на преминаващи коли и мотопеди. Турция си оставаше полицейска държава.

— Задачите включват отиване до Хиос с екип от „Технически операции“. Което на свой ред предполага одобрение от Лондон.

— От Амилия? — попита Адам.

— От Шефката — отвърна Кел.

Кел се събуди преди разсъмване в спалния вагон за Истанбул с цепещо главоболие и жаден като камила — последиците от цялата бутилка „Макалън“, която бе пресушил предишната вечер в компанията на двама млади турски бизнесмени, отиващи на тридневна конференция в България по въпросите на тъй наречената „бяла техника“. С два ибупрофена и половин литър вода в стомаха, той гледаше навън през издрасканото стъкло на спалното купе за четирима, отпивайки подсладено нескафе от пластмасова чаша, заслушан в хъркането на мустакатия вдовец на долното легло.

Малко след шест влакът премина през стрелките на гара „Хайдарпаша“. Кел закопча ципа на чантата си, сбогува се с будните си спътници и взе ферибота през Босфора за Каракьой. При нормални обстоятелства вероятно би изпитвал романтичния трепет на западен турист, пристигащ по море в един от великите градове на света, но беше уморен, раздразнителен и махмурлия. В това състояние възприемаше Истанбул просто като поредна стъпка в търсенето на причините за смъртта на Пол Уолинджър. Беше му все тая дали пристига тук, в Брюксел, Фрийтаун или Прага. Чакаха го безкрайни срещи в консулството, дълги телефонни разговори с Лондон; тежави часове в претърсване на вилата, ползвана от Уолинджър в „Еникьой“. Затворен в стая. И нито една свободна минута — ако можеше да съди по досегашния си опит, — в която да се отпусне, да се порадва на града, да разгледа „Топкапъ“ или да се разходи с корабче до Черно море. Спомняше си първото си идване в Истанбул като двайсетгодишен студент. Клеър беше с него, това бе първото им лято заедно като гаджета. Бяха отседнали за пет дни в евтин хостел в „Султанахмет“ заедно с други бедни западни туристи с по една раница на гърба, преживяващи на анасонлийка и яхния от нахут. Няколко месеца по-късно, в навечерието на двайсет и първия си рожден ден, Кел получи прословутото кимване от МИБ. Сега този период от неговия живот му се струваше като отдавна отминала епоха; двайсетгодишното му „аз“ беше непознат, с когото нямаха какво да си

кажат, сякаш Клеър се бе разхождала из улиците на Истанбул със съвсем друг човек.

Кел крачеше сред тълпите към моста „Галата“. Денят се очертаваше горещ, слънцето вече прежуряше. Фериботите се полюляваха на котвите си и се блъскаха леко в кея, осем потока коли по Кенеди Авеню бяха застинали неподвижно в задръстването. От импровизирани скари до будките за вестници и билетните каси по протежение на крайбрежната алея мъже продаваха миди на пара и почернели мамули царевича, печени на дървени въглища. Кел си купи „Интернешънъл Хералд Трибюн“ и тръгна по долното, пешеходно платно на моста; целта му беше един ресторант на петдесетина метра, който знаеше отпреди. Над него групи мъже ловяха риба от източната страна на моста; найлоновите им влакна се полюляваха покрай прозорците на ресторанта, почти невидими на фона на ярките облаци и сребристите води на Босфора. Млад небръснат сервитьор го заведе до една маса в съседство с шумна компания немски туристи, които пиеха чай в стъклени чаши, надвесени над разгъната карта на Истанбул. Още със сядането си Кел посочи снимката на порция пържени яйца върху ламинираното меню с надписи на пет езика. Сервитьорът се усмихна и попита:

— Чипс?

Кел кимна, имаше нужда от храна, за да победи махмурлука.

Една тогава, седнал удобно на стола с изглед към водата и полюшващите се лодки и към азиатския бряг в далечината, усети, че градът започва полека-лека да се отваря към него, да го обгръща с магията и Романтиката на древния Константинопол. Той отново беше себе си. На югоизток ята птици кръжаха в топлите въздушни течения над минаретата на „Света София“; на север сгушените една в друга къщи на Галата се катереха нагоре по хълма, облени от слънце. Изпи едно двойно еспreso, изпуши една „Уинстън Лайт“ и се зачете в заглавията на „Трибюн“, когато внезапен порив на вятъра затвори страницата под носа му. На стената на ресторанта беше забоден с кабарчета туристически плакат с изглед от Кападокия. Кел изтопи жълтъците на яйцата си с големи зальци мек бял хляб, поръча си втора чаша кафе и поиска сметката. Половин час по-късно той влезе в затъмненото фоайе на „Гранд Отел дьо Лондр“ — местна забележителност на един хвърлей от британското консулство. Малкото,

застлано с червени килими фоайе беше празно, ако не се броеше чистачката, която бършеше прахта от рамката на една маслена картина до стълбището. Старинният кристален полилей над главата ѝ потракваше с висулките си от течението, докато вратата зад Кел се затвори.

Чукна звънеца на рецепцията и от задната стаичка се появи едър мъж. Записа се в книгата с истинското си име, подаде на мъжа британския си паспорт и се натъпка с багажа си в тесния асансьор до стаята с изглед към „Бейоглу“ и, по-нататък в далечината, тясната трептяща ивица на Златния рог.

Около единайсет часа, изкъпан, избръснат и с още два ибупрофена в стомаха, той слезе обратно долу. Срещата му в консулството беше чак следобед, но искаше да си почете „Името ми е Червен“ в бара на хотела. Докато минаваше по стълбите на втория етаж, видя същата онази чистачка, която в този момент благоговейно почистваше стъклото на един портрет на Ататюрк.

Чу как си говорят много преди да им бе видял лицата: напевния английски, примесен със смях, и изисканото аристократично произношение на своята стара приятелка и колежка, която изведнъж се оказа, че не била в Лондон, а била отседнала в същия този хотел.

Амилия Левин и Елза Касани седяха една срещу друга на пищното канапе в бара за гости на хотела; едва ли някой страничен наблюдател би могъл да си помисли, че са нещо друго, освен майка и дъщеря, почиващи си от разглеждане на забележителностите из „Султанахмет“. Кел моментално усети близостта между двете; гласът на Амилия бе станал мек и топъл, както в компанията на най-верните ѝ приятели и душеприказчици. Елза я гледаше с нескрито възхищение, но не уплашено или угоднически, а по-скоро спокойно и дяволито. Пред двете имаше сервиран чай в малки стъклени чашки върху порцеланови чинийки заедно с пакет турски шоколадови бисквити, несъмнено купени от някой магазин наблизо.

— Трябва да престанем да се виждаме така — каза той, пристъпвайки към тях.

Амилия вдигна поглед и се усмихна на шегата му. Елза се обърна да погледне кой е и с видимо усилие се спря да не извика отново „*Minchia!*“ при вида му.

— Питам се кога най-после ще се появиш — каза Амилия, като погледна многозначително часовника си. — Елза ми каза, че си взел спалния влак.

— А пък аз си мислих, че си в Лондон — отвърна той, докато се чудеше дали му е приятно, че я вижда, или е раздразнен, че за пореден път го бе държала на тъмно.

Те се целунаха и в този момент се появи сервитьорът, за да го попита дали би желал да пийне нещо. Кел си поръча чай и седна до Елза, като се питаше колко ли още време трябваше да мине, преди някой да се сети да му каже каква, по дяволите, е тази история.

Кел получи отговора на въпроса си само след час. По предложение на Амилия оставиха Елза да работи в хотела и излязоха да се поразходят из улиците на града, на места хванати под ръка, но повечето време принуждавани да се разделят от тълпите пешеходци, главно туристи, които се блъскаха по „Истиклял“. Амилия беше с шал на цветни мотиви върху туидено сако с кръпки на ръкавите; Кел си каза, че прилича на придворна дама, обслужваща кралицата в Сандрингам, но не беше в настроение да я дразни. Небрежно облечен с джинси и пуловер, той пушеше в движение и настойчиво разпитваше Амилия.

— Не ми каза нищо за СИМ картата, която е била намерена сред останките на самолета.

— Много неща не бях в състояние да ти кажа, Том.

Типичен за Амилия уклончив отговор, от който Кел нищо не разбра. Елегантно облечен турчин с плешивина на темето и лъснати до блясък кафяви обувки седеше на столче пред витрината на магазин, в който бяха изложени разноцветни гранчета прежда в дървени кутийки. Човекът свиреше на инструмент, подобен на лютня, и пееше тъжна песен. До него момче по футболна фланелка с емблемата на „Бешикташ“ ядеше геврек.

— Как беше в Анкара? — попита Амилия, докато наблюдаваше уличната сценка.

Кел допускаше, че има причини да е толкова загадъчна. На въпроса ѝ за Анкара той не знаеше откъде да започне. С държанието си в посолството Чейтър бе постигнал две цели: да го унижи заради неясния му статут и да откаже съдействие на МИБ в разследването на смъртта на Уолинджър. Той не желаше да занимава Амилия с това. От нейна гледна точка всичко, което кажеше за Чейтър, щеше да се пречупва през собствената му враждебност към човека, съсипал кариерата му. Кел искаше Чейтър да крие нещо от тях; и Амилия разбираше това не по-зле от него самия.

И така, той ѝ заразправя за дългите часове, прекарани в бюрото на МИБ; за негово учудване Амилия често го прекъсваше, за да задава поясняващи въпроси, да подлага фактите на кръстосана проверка, за да се убеди, че Кел ѝ предава точно и най-малката подробност от множеството телеграми и факсове, които бе прочел в кабинета на Уолинджър. Говорейки, те неусетно се озоваха на площад „Таксим“, после се върнаха обратно назад по „Истиклял“, като пътом се отбиха в една книжарница за англоезична литература. Амилия си купи „Екип от съперници“ на Дорис Гудуин — „понеже всички, които познавам, я четат“ гласеше обяснението ѝ. Когато най-последно въпросите ѝ за Хичкок се изчерпаха, Кел отново повдигна темата за намерената СИМ карта.

— Кой е претърсвал останките? Кой е открил телефона?

— Турските власти. Имах нещо като служител за връзка. Той успя да прибере телефона и да го донесе в Лондон.

— Е, и?

Двамата се спряха на място. Амилия намести шала си и се обърна на сто и осемдесет градуса, поглеждайки широкия булевард на север. Бяха на не повече от шест метра от входа на руското консулство. При други обстоятелства Кел вероятно би ѝ посочил този факт като любопитна подробност от пейзажа, но не искаше да прекъсва потока на мислите ѝ.

— Има номера, които все още се опитваме да проследим.

— Какво значи това?

— Значи, че още е рано да се каже.

Разбира се. Дори пред доказано лоялен колега като Томас Кел Амилия никога не би разкрила нищо извън минимално достатъчното за целите на разговора. Кел с мъка прикри гнева си от това, че го третираше като слуга. „Рано е да се каже“ означаваше, че Елза — или някой от нейната пасмина — бе изстискал от СИМ картата нещо, което би могло да се използва в контекста на евентуална допълнителна информация, без каквато нямаше смисъл да се пораждат фалшиви надежди у когото и да било. Амилия щеше да му съобщи само онова, което бе нужно да знае. Поглеждайки към прозорците на консулството и задавайки си въпроса дали някой вътре точно в този момент не получаваше апоплектичен припадък при вида на Шефката, скитаща се безцелно по истанбулските улици, Кел изпита нещо от безсилната

ярост, която бе събудила у него срещата с Чейтър. Да му се пречи в работата бе едно; да го пързала колега и приятел, при това с ехидна надменност — съвсем друго.

— Възможно е да откриете, че един от номерата е бил на бивша унгарска разузнавачка на име Цецилия Шандор.

Беше подличък удар под кръста, но Кел държеше да уязви Амилия.

— Коя?

Кел я обгърна с ръка през раменете, опитвайки се да я подкара напред по тротоара. Тя потръпна при допира му, уплашена, че Кел ѝ носи лоши новини.

— Пол е бил на острова с нея.

— На Хиос?

— Да.

Той остави Амилия да обработи в съзнанието си току-що чуто. Това ѝ отне около две секунди, през които тя сякаш се намираще някъде безкрайно далече от гъстите тълпи на „Истиклял“, от смеха на преминаващите влюбени двойки, от шумовете и музиката на широката улица.

— Те са се виждали, като мъж и жена?

— Така изглежда. Шандор бе оставила букет цветя с написана на ръка бележка на погребението му. Имала е наета вила на острова. Прекарвали са в нея около седмица.

Амилия ускори крачка, сякаш се опитваше да избяга от думите на Кел.

— Откъде знаеш, че Шандор е била от унгарското разузнаване?

— Засичала ли си се някога с Тамаш Метка? — Амилия поклати глава. — Стар мой контакт от Будапеща. Запознахме се в Лондон преди десетина години. Помолих го да пусне името през системата. Шандор е на трийсет и пет-шест. През две и девета напуска разузнаването и си купува ресторант в Хърватия. Преди това според Метка е работила с нас, също и с МИ5. Може би си струва да се провери дали името ѝ няма да изскочи в някоя от операциите на Пол. Вероятно така са се запознали.

— Вероятно — измърмори Амилия.

Кел искаше да ѝ разкаже за снимката, да повдигне малко духа ѝ. Да ѝ каже, че Пол бе пазил снимката ѝ на нощното си шкафче до

смъртта си. Но какъв беше смисълът? Съвсем скоро Амилия щеше да намери начин да потисне чувствата си. Той знаеше колко ефективно, дори цинично умее да отделя мозъка от сърцето си. Неслучайно бе преживяла трийсет години със съзнанието, че е дала единственото си дете за осиновяване в деня на раждането му. Тя умееше да контролира чувствата си, да подчинява болката на разума. И в този момент му хрумна една мисъл: ако Уолинджър бе държал снимка на Амилия отпреди десет години в книга на нощното си шкафче, какво ли бе запазила Амилия като спомен от него?

— Разбирам, че си накарал Адам Хейдък да издири механика, работил по самолета на Пол.

— Точно така.

— И да прегледа записите от охранителните камери на Хиос. Вярно ли е?

Кел обясни, че Уолинджър е бил видян да разговаря с някакъв мъж с брада в ресторант на пристанището. Той искаше да провери теорията си, че въпросният индивид може да е бил Джим Чейтър, но не искаше да даде на Амилия възможност да отсече, че това е абсурд.

— Кой го е видял?

— Жената, от която Шандор е наела вилата. Мариана Димитриадис.

— Мъжът американец ли е бил?

— Нямам представа — отвърна Кел. — Мариана не е доловила акцента.

Бяха стигнали до южния край на „Истиклял“. По булеварда бавно се движеше червено трамвайче. На задната стъпенка се возеха две момчета. Кел хвърли угарката си и изведнъж усети, че му става горещо. Свали си пуловера.

— Първоначално ми изглеждаше, сякаш Пол е прикривал следите си, за да не разбере Джоузефин, че има любовница. — Амилия изсумтя разбиращо. — Но дали е имал други причини да бъде там? Оперативна необходимост?

— Казах ти вече. Не е имал работа...

— Въпросът ми беше риторичен. Ами ако се е срещал с контакт извън протокола?

Кел ѝ припомни, че Уолинджър не бе използвал нито паспорта си, нито кредитните си карти или мобилния си телефон след кацането

на Хиос. Това бяха твърде сериозни предпазни мерки за човек, решил да прекара няколко дни с любовницата си.

— Може би не е желал аз да науча, че е бил там.

Кел за пореден път се възхити на прямотата ѝ, не на последно място, защото по този начин му спести необходимостта сам да направи същото предположение.

— Е, стига де! — каза той. — Колко време мина, откакто сте били гаджета?

— Ние никога не сме били „гаджета“, Том.

Това го накара да млъкне. Кел извърна глава и се загледа в една улична котка, която крачеше целеустремено покрай съседната сграда, покрита със строителни скелета. Във въздуха се носеше остра миризма на пържена риба; той си помисли, че котката вероятно се опитваше да открие източника.

— Гладен ли си? — попита го Амилия, която също бе усетила топлото време, свалила бе сакото си и го носеше, праметнато през ръка.

Отсреща през улицата имаше голям, ярко осветен ресторант; зад витрините бяха наредени щандове с храна, покрай които се суетяха мъже в бели престилки. Заведението изглеждаше евтино и популярно в квартала; повечето маси бяха заети.

— Какво ще кажеш да се отбием тук? — предложи Кел.

Някъде в далечината се чу тътен на пневматичен чук.

— Супер! — каза тя и двамата влязоха в ресторанта.

Мястото в ресторанта, избрано от Амилия, говореше много за нея. Вместо да седне на някоя от свободните маси до витрините с изглед към булеварда, тя предпочете най-тъмния и шумен ъгъл на заведението, до някакъв сенилен местен старчок със слухов апарат от каменната ера в ухото. Дори да разбираше английски, беше съмнително дали дядото ще чуе нещо от онова, което си говореха с Кел, и още по-малко вероятно да го възпроизведе по памет пред турското разузнаване.

Кел си поръча агнешко бутче с картофено пюре; Амилия си избра агнешка яхния с къпоолу — местен специалитет, който на вид и консистенция наподобяваше готова бебешка храна. Още на втората хапка и двамата обявиха храната за „отвратителна“, но продължиха да ядат, прокарвайки буламача с глътки газирана вода.

— Нищо не казваш за срещата си с Джим Чейтър — започна тя.

— Мислех си да изчакам по-благоприятен момент. Защо не ми каза, че Чейтър е тук?

Амилия му хвърли още един от своите непроницаеми погледи, докато оправяше ръкавите на блузата си.

— Надявам се, че в тази лудост има система — добави той.

— Я пак? — Нещо в тона ѝ подсказа на Кел, че е прекрачил границата.

— Защо не го споменаваш? Защо досега нито веднъж не си ме попитала за него?

— Снощи си изпратил доклад, нали?

— Който ти си успяла да видиш?

За изненада на Кел се оказа, че Амилия не бе прочела доклада на Кел за срещата му с Моузес и Чейтър. Бе го изпратил като телеграма до Лондон веднага след разговора си с Адам Хейдък в Атина.

— Исках да чуя всичко направо от източника — каза тя, сякаш му правеше комплимент.

— Ами ето го източника — каза той и натъпка залък хляб в устата си.

Внимавайки да не звучи предубедено, Кел възпроизведе подробностите по срещата колкото можеше по-делово и фактологически изчерпателно: монолога на Моузес, очевидното протакане от страна на Чейтър, троснатата му реакция на въпросите за Хичкок. Когато стигна до Янис Христидис, Кел сподели с Амилия впечатлението си, че Чейтър отнякъде познава това име.

— Янис Христидис — повтори замислено тя. — Онзи, когото си помолил Адам да проучи? — Любопитството ѝ беше видимо изострено. — Наистина ли мислиш, че Джим е знаел името?

Кел реши да действа предпазливо. Да намекне на Амилия нещо подобно, от което тя можеше да заключи, че ЦРУ по някакъв начин е замесено в катастрофата на Уолинджър, би било твърде сериозно обвинение.

— Кой знае? — каза уклончиво той. — Стори ми се, че забелязах нещо. Но може да съм си го внушил.

— Да си си внушил какво?

Кел я погледна косо. Бяха минали много месеци, откакто за последен път двамата с Амилия бяха говорили за случилото се в Кабул.

— Виж, знам, че съм вземал решения, за които после ми се е налагало да съжалявам...

— Добре де, добре — каза бързо Амилия, сякаш смутена от думите му. Това го ядоса не по-малко от непрестанната нужда да се оправдава за действията си, и той замълча обидено. — О, за бога, Том! Не бъди такъв! Нека се придържаме към темата. Искам да знам в какво душевно състояние е бил Чейтър при срещата ви.

— Защо? — попита бързо Кел в отговор.

— Защото и аз имам своите съмнения по отношение на него.

Това беше твърде многозначителна забележка, от която Кел веднага се възползва.

— Как така?

Амилия блъсна чинията си настрана; един преминаващ сервитьор моментално я прибра. Тя попи устни с хартиената салфетка и погледна към прозореца.

— Не си ми задал очевидния въпрос — каза тя, докато проследяваше с поглед едно дете, което минаваше покрай ресторанта.

— Очевиден въпрос ли? За какво? За твоите съмнения? Или за нашата гледна точка към цялата тази каша?

Главата ѝ бързо се извърна към него, сякаш движена от пружина.

— Какво правя аз тук? — В тона ѝ прозвуча лека доза мелодраматизъм, едва ли не паника.

Кел си припомни, че ѝ бе задал същия въпрос в кафенето на хотел „Лондр“, но Амилия, както можеше да се очаква от нея в сегашното ѝ настроение, не го бе удостоила с отговор.

— Е, добре. Защо си в Истанбул? Има пробив в Сирия ли?

Тя отново насочи вниманието си към прозореца. И двамата се редуваха да следят за нови клиенти, влезли след тях в ресторанта, оглеждаха се за повтарящи се лица, за очевидни наблюдателни точки през улицата. От страна на Амилия това не беше само професионален навик. Нещо видимо не ѝ даваше покой. Известно време тя сякаш претегляше разумността на онова, което се готвеше да каже.

— Загубихме още един агент.

— Какво?!

— В Техеран. В понеделник. Атентат.

Кел бе видял репортажа по телевизията и бе предположил, както всички останали, че МОСАД са били в дъното на атентата.

— Човекът в колата. Иранският учен. Бил е наш *агент*?

— Един от хората на Пол. С псевдоним Айнщайн.

— Боже господи! — Вербовката на основен играч в иранската програма за обогатяване на уран си беше сериозно постижение за Уолинджър и МИБ като цяло; да го оставят да загине в мокра операция беше болезнен удар за Службата. — Кой го е очистил?

Амилия извъртя очи нагоре. Тя или знаеше отговора, но не можеше да го изрече на глас, или — което беше по-вероятно — нямаше представа кой е извършителят, а не желаше да се впуска в теории.

— Важното е, че Хичкок загина преди три седмици, после Пол се разби със самолет, а в понеделник и Айнщайн. Това са повече агенти, отколкото сме загубили общо в Афганистан и Пакистан за седем години.

Кел, който продължаваше да яде, спря, за да изчопли малко парченце агнешка кост от зъбите си. Тактична като крупие, Амилия извърна поглед встрани.

— Докато преглеждаше телеграмите на Пол, папките му с документи — попита тя, — имаше ли нещо, което да се набива на очи?

— В смисъл?

— В смисъл да ти се е сторило странно. Нещо, което е казал или извършил?

— Всичко, което видях, изглеждаше съвсем коректно — отвърна той. — Бих казал, рутинно. Дъг Тремейн преглеждаше досиетата на източниците, които Пол е водил, и ги разпределяше между новите служители. Нямаше смисъл да го върша аз, защото няма да съм тук достатъчно дълго, за да се нагърбвам и с оперативни функции.

Старецът на съседната маса ядеше плодова салата и издаде мляскащ звук с устата си, сякаш беше недоволен от отговора на Кел. Амилия имаше вид на човек, който се готви да каже нещо, но не се решава.

— Е, казвай де! — подкани я Кел.

— Какво ще кажеш да оглавиш бюро в Анкара?

Този пост беше всичко, което Кел се бе надявал да постигне: изчистване на репутацията му, възстановяване на чувството му за цел и посока в живота. Но той не изпитваше възторга, който моментът заслужаваше. Не че му липсваше самонадеяност, за да си мисли, че постът му се полага по право, но в предложението на Амилия се съдържаше скрито предупреждение. Защо ѝ беше на Шефката да поема сериозния риск да издига Кел за шеф на бюро в Анкара, ако нямаше да иска нещо в замяна?

— Безкрайно съм поласкан — каза той, като предпазливо сложи длан върху ръката на Амилия. Беше ѝ благодарен, но не бързаше да каже нито „да“, нито „не“.

— А проявяваш ли интерес? — попита тя и се наведе напред, за да го огледа над някакви въображаеми очила за четене. — Виждаш ли се трайно тук? За три, може би четири години?

— Не виждам защо не.

— Добре — каза тя. После, сякаш темата бе вече изчерпана, тя се върна на въпроса, който видимо не ѝ даваше покой. — Да си виждал някъде да се споменава името Ебру Елдем?

Старият турчин се надигна от стола, оставяйки след себе си недоядената плодова салата. Кел го проследи с поглед, но мислено се беше пренесъл в кабинета на Уолинджър и ровеше из телеграмите и папките му, опитвайки се да открие името сред стотиците други.

— Журналистката? — попита той повече с надежда, отколкото с увереност, но Амилия кимна и го насърчи да продължи. — Арестувана преди няколко седмици — продължи той, полака-лека възстановявайки си историята. — Типично набеждаване в турски стил. Написала критичен материал за Ердоган и я обявили за терористка.

— Същата.

— И какво?

— Била е американски агент.

— Добре.

Явно този обяд беше изпълнен с изненади.

— Вербувана от твоя стар приятел Джим Чейтър. Който се оплакал на Пол, когато онези я прибрали.

— Пол ли ти каза това?

— Да. Каза ми също, че тя била третият журналист на служба при Братовчедите, хвърлен в затвора в този регион.

— И всичките са турци?

— Да.

— Елдем политическа журналистка ли е?

Дори да бе впечатлена, че Кел е запомнил такава привидно незначителна биографична подробност, Амилия с нищо не се издаде.

— Да. В „Джумхуриет“.

— Но това си е нещо напълно нормално по тия места! В Турция осемстотин журналисти са в затвора. Повече, отколкото в Китай.

— А, така ли? — Амилия замълча, сякаш смилаше чутото. След малко добави: — Е, губили сме и учени. Студенти. Имаме един агент без дипломатически статут в Анкара, който работеше на пряко подчинение на Пол; той пък загуби високопоставен източник в ЕС. Уволнен бил шест месеца след като го бяхме вербували.

Подобно на смътното усещане за леко неразположение, предхождащо настъпването на истинската болест, Кел бе обзет от предчувствието, че Амилия се готви да му съобщи нещо дълбоко обезпокоително. Дали щеше да формулира какво очаква от него в замяна на великодушието си или нещо за Пол? Явно чувствайки се неловко да продължава разговора в присъствието на майката с дете, които се канеха да заемат освободените места до тях, Амилия стана, облече си сакото и поведе Кел навън.

Бяха се отдалечили на известно разстояние и крачеха по една застлана с паваж улица, източно от кулата, когато тя най-после се върна на въпроса, който я глождеше.

— Ще ти кажа нещо като приятел. — Тя го погледна в очите, за да му покаже, че разчита на абсолютната му дискретност.

— Разбира се.

Кел постави ръка на гърба ѝ; този път Амилия не потръпна при допира му.

— Мисля, че Саймън Хейнс направи сериозен гаф в последните седмици на мандата си.

— Продължавай.

— Мисля, че някои неща бяха убягнали от погледа му. По време на преходния период бях все още под силното въздействие на онова, което се случи във Франция — имаше предвид отвличането и последвалото спасяване на сина ѝ, — затова може би не обръщах достатъчно внимание на определени обстоятелства, които днес ми се струват очевидни. — Амилия сви в тясна безлюдна улица; някъде наблизо се беше спукала тръба и в канавката се стичаше вода. — За един период от четири години няколко поредни операции с Братовчедите са се провалили в резултат от саботаж. Най-драстичните случаи са Хичкок и Айнщайн, разбира се, но има и други. В Лондон, в Съединените щати, Турция, Сирия, Ливан, Израел...

— Какво имаш предвид под саботаж?

— Имам предвид, че картите не се подреждат. Че нещата са се объркали напълно. Направих справка и се оказва, че губим твърде много източници, твърде много стратегическа преднина, твърде много разузнавателен продукт.

— Смяташ, че отнякъде изтича информация?

Това бе въпросът, който всеки шпионин по света се надява никога да не му се наложи да зададе. Наличието на къртица беше кошмарът на тайното братство, основната причина за параноичния страх, който държеше за гушата неговите иначе разсъдливи и съдържани обитатели.

Филби. Блейк. Еймс. Хансен. Имената се нижеха едно след друго, всяко поколение си имаше своите предатели, измяната пораждаше измяна, една цяла бюрократична класа се хранеше със себе си, със собствената си параноя и лицемерие. Амилия хвърли бърз

поглед на Кел, за да му покаже, че е чула въпроса, и му поиска — неочаквано и за двама им — цигара. Той ѝ подаде една запалена, докато крачеха, без да спират.

— Не знам точно механизма — каза тя. — Но знам, че не е нещо техническо.

Това по-добре ли беше или по-зле? Човешкото предателство е морално отблъскващо, но в типичния случай не толкова фатално, колкото един пробив в комуникацията. Ако, да речем, иранците или израелците, или руснаците, или китайците бяха проникнали в системата на МИБ за предаване на шифрограми, с тайните служби бе свършено, защото повече не биха били тайни. Ако, от друга страна, сред тях имаше къртица, тя рано или късно щеше да бъде засечена и дните ѝ преброени.

— Трябваше да бъда адски предпазлива — каза Амилия, докато поднасяше цигарата към устните си. — Накарах хората си да проверят всичко, после втори път, после още веднъж. Всеки мейнфрейм, всеки персонален компютър, всяка клавиатура, парола за достъп, ПИН код. Авгиеви обори.

— Не съм подозирал — каза Кел, като масажираше лявото си рамо, което се беше схванало. — И какво, течовете не престават?

— Не престават. — Амилия запрати цигарата в локва вода, обагрена в цветовете на дъгата от разлято моторно масло. Беше дръпнала всичко на всичко два пъти. — Разполагаме и с имената — продължи тя. — Едни и същи хора са получили копия от едни и същи разузнавателни доклади, присъствали са на едни и същи срещи, виждали са едни и същи класифицирани документи.

— От нашите или от тях?

— И от двете страни — отвърна тя.

— Колко са?

— Много. Десетки от тази страна на океана, десетки от другата. Мога да си разследвам, докато съм жива. Да организирам такъв лов на вещици, че Маккарти да им се стори ангел.

Бяха завили в поредната пряка. Двама мъже играеха табла на малка масичка пред магазин за обувки. Единият вдигна глава и се усмихна на Амилия, очевидно възхитен от присъствието на такава елегантна, добре облечена жена в безличния му квартал. Вярна на своята дипломатичност, Амилия му се усмихна в отговор.

— Подозирам твърде много хора — каза тя с равен глас. — Нямам представа кой какво вижда, след като подадената от нас информация стигне отвъд океана. Къртицата, ако има такава, може да е в Държавния департамент, в Лангли... Господи, може да е и в Белия дом. — Тя замълча, в тишината Кел чуваше потракването на зарчетата между двамата играчи. — Но... — Амилия не довърши.

— Но? — повтори Кел.

Откъм Босфора се чу протяжен вой на корабна сирена.

— Има конкретни индивиди, които бих желала да огледам по-внимателно. Четирима на брой. Като единият е Дъглас Тремейн.

Кел инстинктивно усещаше, че Амилия насочва подозренията си в погрешна посока — Тремейн просто не отговаряше на профила на изменник. Но съзнаваше, че точно този вид разсъждения са ахилесовата пета на ловеца на шпиони. Когато има пробив в системата, всеки е заподозрян. Всеки има мотив.

— *Дъг?* — попита той.

— Боя се, че да. — Амилия отново свали сакото си и го преметна през ръка. — Другият заподозрян от наша страна е Мери Бег.

— Никога не съм чувал за нея.

— От дирекция „Близък изток“ в централата. Дойде при нас от МИ5 веднага след като ти напусна. Виждаше е повечето от нещата. Участвала е в много операции. Може да е тя.

— А останалите са янки? — отново я подкани Кел, като се питаше с нарастващо чувство на завист дали въпросната Бег е била достойна за негов заместник.

Амилия кимна.

— Пратих екип в Тексас. В Хюстън. Да огледат на място Тони Ландау. Онази история с Хичкок и другата с Айнщайн носят неговите отпечатъци. Ландау е имал достъп до голямата част от информацията, отнасяща се до вербуваните агенти.

— *До голямата част* — повтори натъртено Кел.

Амилия кимна одобрително; Кел бе доловил нюанса.

— Не е знаел за Елдем. Обменената кореспонденция за нея поначало е била твърде ограничена.

Кел знаеше какво се кани да му съобщи Амилия: че Чейтър е бил в течение за Елдем и вероятно той я е издал на турците. Кел щеше да бъде помолен да сложи ухо на всичките му лаптопи и телефони, да го

следва в тоалетната, да спи под леглото му. Това щеше да бъде неговият шанс да си върне за Кабул.

— Затова си тук — обяви тя, сякаш отгатнала въпроса му. — Братовчедите имат един млад служител, Райън Клекнър.

— Клекнър — повтори Кел, хванат неподготвен. Той никога не бе чувал това име.

— Имал е достъп до същите документи. Бил е на същите срещи. Ние ще се заемем с Бег. Зачислила съм човек и за Тремейн. Искам ти лично да се заемеш с Клекнър. Ще ти дам всичко, което ти е нужно, за да му направиш поведенчески анализ с оглед да го потвърдим или изключим като заподозрян.

Кел кимна.

— Две седмици преди да отлети за Хиос, седмица преди Догубаязит, Пол беше при мен в Лондон. Тогава аз му се доверих, както сега на теб.

— Пол е знаел за къртицата?

— Да.

— А американците? Повдигна ли въпроса пред тях?

— За бога, не, разбира се! — Амилия потръпна от ужас. — Да отида при Братовчедите с подобни обвинения? Това би сложило край на всичко. На всяка съвместна операция. На всяка разменена дума. На всеки грам старателно изграждано доверие след Блейк и Филби.

— Следователно Пол е бил единственият, който е знаел?

— Чакай малко. — Амилия вдигна ръка, за да го прекъсне. Бяха стигнали до подножието на хълма, на югозапад вече се виждаше оживеният мост „Галата“, по „Кемералтъ“ в двете посоки имаше задръстване. — Ако трябва да бъда докрай откровена с теб, не мога да сложа ръка на сърцето и да заявя, че Пол е извън подозрение. — Кел виждаше как тя се разкъсва от вътрешен конфликт, представяше си последиците за нея, ако Уолинджър наистина се окажеше къртица. — Но ние трябва да сложим край на това. Трябва да открием откъде идват течовете. Принудена бях едва ли не да затворя предприятието. Всички съвместни операции са преустановени, достъпът до повечето доклади е ограничен до крайна степен. Братовчедите не разбират какво става и са изнервени. Всичко, което правехме в Турция, Сирия, с иранците, с израелците, всичко е спряно. Не мога да помръдна, докато този проблем не се реши. — Дланта ѝ сечеше въздуха като бравда. —

Трябва да намериш бързо отговорите, Том — тя сви ръката си в юмрук. — Ако не открием нищо за Клекнър, ще трябва да отида при американците. И то скоро. А ако къртицата се окаже някой от нашите...

— Завесата пада — каза Кел.

Двамата се бяха спрели и няколко секунди се гледаха мълчаливо.

— Какво каза Пол за течовете?

Амилия изглеждаше изненадана от въпроса му.

— Обеща да провери — каза тя. — Заяви ми, че няма доверие на Клекнър и че не харесва Бег. В нея имало нещо... не съвсем в ред. Разбрахме се никога да не обсъждаме моята теория по обичайните канали. Никакви телеграми, никакви телефонни разговори, нищо.

— Ясно — каза Кел и я зачака да продължи.

Амилия мълчеше, загледана в минаретата, които се извисяваха отвъд Златния рог. Той я подкани:

— И какво?

Тя се обърна към него и Кел с изненада видя, че очите ѝ са насълзени.

— И повече не го видях.

Плажът беше пуст.

Янис Христидис седеше сам на влажния пясък, заслушан в почти беззвучния ритъм на вълните наблизко; мозъкът му беше мътен от изпития алкохол. Беше два или три сутринта. Янис отдавна бе загубил представа за времето. Той бръкна в джоба на ризата си, извади смачкан пакет цигари и изтръска три, остави двете да се търкалят по пясъка и пъхна третата между устните си. Посегна към джоба на панталона си за запалката.

Последната цигара на обречения. Янис дори не усещаше вкуса на тютюна. При първото вдишване на дима главата му се вдигна сякаш от само себе си нагоре и той се загледа в черното небе. Опита се да различи звездите с мътен поглед, но се задави, изпъшка и падна на една страна.

Подпрян на юмрук, Янис се изправи, погледна отново към водата, към непрогледната нощ, към силуета на рибарската лодка, заседнала в плитчините на петдесетина метра от брега. Това беше неговият остров. Тук бе прекарал живота си. Тук бе взел решението, споменът за което го измъчваше сега. Усещането за грешка беше твърде силно, чувството за вина и срам непоносимо.

Не беше сигурен, че ще го направи. Захапал цигарата със зъби, започна да рови с две ръце пясъка пред себе си, като куче, което крие кокал. Скоро коленете му бяха покрити с мокър пясък.

Като дете си бе играл на този плаж.

Задави се, димът му лютеше на очите. Изплю фаса, по брадичката му протече слюнка и той я избърса с ръкав. Пресегна се, извади портфейла от задния джоб на мокрия си панталон и го хвърли в дупката, която бе изкопал. Свали часовника и брачната си халка и пусна и тях вътре. Започна да заравя дупката с пясък; вълните се бяха усилили, сякаш искаха да го отнесат. Може би кораб бе минал през пролива преди минути. Янис бе в състояние да си го представи. Явно не беше толкова пиян, колкото му се струваше.

Той натрупа и останалия пясък върху личните си вещи, изправи се и го отъпка с крака. Дори не знаеше защо заравя тези неща на плажа. Сигурно за да могат по тях да го разпознаят после. Иначе през близките часове можеше да мине някой и да открадне портфейла, халката, часовника. Христидис свали панталона и ризата си и хвърли пакета с цигари на пясъка. Застанал на един крак, събу първо единия чорап, после другия. Запита се защо изобщо беше с чорапи. Защо не ги бе събул преди? Изведнъж му причерня от натрапчивия шум на морето и от страха пред онова, което му предстоеше да извърши.

Той залитна напред. Надяваше се, че отнякъде някой го вижда и ще го спре. Но никой не се притече. Той навлезе във водата, усети как пясъкът под краката му внезапно омеква. Дъното се спускаше стръмно надолу. Скоро водата беше до гърдите му, до брадичката, влезе му в устата, той изпръхтя, пое жадно въздух. Вече плуваше, движеше се, отдалечаваше се от брега.

Изведнъж и алкохолната мъгла, и страхът го напуснаха. Той заобиколи лодката и навлезе навътре в морето. Едната му ръка почти докосна кърмата, но Янис знаеше, че пипне ли я, няма пускане. Когато я беше подминал, обърна глава и погледна през рамо към поклащащия се черен силует. Брегът се виждаше като размазани черни и кафяви петна. Янис бе останал без дъх. Сети се за дрехите си върху равния мокър пясък, за портфейла, заровен в плитката дупка под тях. Всичко това, целият му живот, беше вече назад, в миналото.

Вече плуваше на място, цапаше с ръце, за да се държи на повърхността, гледаше назад към Хиос, ушите му пукаха от солената вода. *Не бъди страхливец*, каза си той. *Не се връщай към онова, което преживя*. Янис Христидис се бе опитал да се справи с позора. Мислил си бе, че времето лекува всичко. Но се бе лъгал.

Той се обърна и продължи да плува напред. Движеше се на изток, към турския бряг, все по-далече от Хиос. Беше изморен и уплашен. Стана му студено. Знаеше, че това е добре. Че морето най-накрая ще си го прибере.

Кел беше убеден, че къртицата не е Тремейн. За Ландау и Бег не знаеше почти нищо. Искаше да намекне на Амилия, че Чейтър най-вероятно бе имал равностоен или още по-голям достъп до същата разузнавателна информация на ЦРУ, както Райън Клекнър, следователно би трябвало в същата степен да бъде третиран като заподозрян. В този ред на мисли той се запита дали Амилия бе инструктирала и някой друг да се порови в делата на Чейтър. Това определено беше възможно. След смъртта на Уолинджър тя се държеше повече от загадъчно — станала бе умишлено непрозрачна, дори враждебна. Знаеше, че на Кел не може да се разчита за обективна преценка по отношение на Чейтър, и най-вероятно бе помолила някой свой доверен колега да държи американеца под око.

Но кого?

Той спря. Намираще се по средата на моста „Галата“, точно над ресторанта, където бе закусил преди няколко часа. Същите рибари хвърляха може би същите въдици откъм същия южен парапет на моста. А пък Кел си даваше сметка, че след като бе чул теорията на Амилия, вече се намираще в огледалния свят на Ангълтън, където врагът е приятел, а приятелят — враг.

— Том?

Амилия също се бе спряла на няколко метра пред него, обърнала се бе и го гледаше, поставила ръце на хълбоците си. Едно такси профуча на сантиметри от лакътя ѝ.

— Извинявай — промърмори Кел и тръгна забързано напред, за да я настигне.

Около моста се носеше всепроникваща воня на риба.

— Споменах ти, че Джоузефин Уолинджър е в Истанбул, във вилата на Пол в „Еникьой“. Ще намина да я видя.

— Смяташ ли, че това е добра идея?

— Ти мислиш, че е лоша, така ли?

Ти ми кажи, помисли си Кел, като си припомни, че дълбоко вътре в себе си Амилия носеше онази студена сърцевина, която бе

забелязал и у други свои колеги — коравия лед на обръгналата душа. Той познаваше тази емоционална територия: тихото, но осъзнато желание да се изправиш лице в лице с противника, да докажеш превъзходството си, често надянал маската на едва ли не роднинска близост и топлота. Амилия бе мамила Джоузефин безброй пъти. Нима това не ѝ стигаше? Но въпреки споделената им страст, въпреки блестящия ум на Амилия и високата ѝ образованост, и изключителната ѝ красота, и всичките ѝ постижения Пол неизменно се бе връщал при съпругата си.

Дали Амилия не се бе почувствала в крайна сметка унижена от този факт? Тя беше поне толкова амбицирана да побеждава в сърдечните си дела, колкото и в делата на държавата. За нея това беше нещо повече от въпрос на оцеляване. Амилия Левин беше живото олицетворение на желязното правило, че един висш служител на МИБ никога не бива да се примирява с второто място.

— Казах ѝ, че ще се отбия на чай около четири. — Тя погледна часовника си. — А вече е без петнайсет. Ще дойдеш ли с мен?

— Разбира се.

След секунди се появи такси. Шофьорът потегли със свирене на гуми и се понесе на зигзаг през върволицата от коли по посока на моста „Ункапань“. Кел понечи да си сложи колана, но се сети, че досега в историята на турския обществен транспорт не бе регистриран случай на такси с работещи предпазни колани.

През цялото време Амилия запази ледено спокойствие. Тя му бе казала, че смята да попита Джоузефин дали Пол някога е споменавал за къртица в системата; Кел обаче не беше убеден, че ще бъде включен в разговора. Най-вероятно Амилия държеше на присъствието му, за да сваля напрежението от срещата. Въпросът не беше толкова дали Джоузефин е била в течение на аферата ѝ с Пол — съпругата винаги знае, — колкото дали и доколко бе готова да ѝ прости за греховете.

Мобилният му телефон издаде звънтящ звук. Получило се бе съобщение. Кел го извади и погледна екрана. Клеър бе отговорила на есемеса, който ѝ бе изпратил по-рано.

Сякаш беше вчера, Том. Толкова бяхме щастливи.
Какво се случи? Жалко за всичко. xxx

— Добре ли си? — попита го Амилия, забелязала промяната в изражението му.

Той беше свикнал с внезапните, резки като движения на махало смени в настроенятията на Клеър. Когато беше самотна или уплашена за бъдещето, тя се опитваше да го приближи до себе си; когато се чувстваше доволна и щастлива в новия си живот с Ричард, третираше Кел като неудачник. Въпреки всичко в този момент той изпитваше непреодолим копнеж по съпругата си, по всичко, което бе загубил. Макар да съзнаваше, че желае различно бъдеще, имаше моменти, когато му се искаше с Клеър да бяха преодолели различията помежду си, за да живеят в мир един с друг. Тя беше права. Колко жалко, наистина.

— Нищо ми няма — отвърна той. — Беше Клеър.

Мина още половин час, докато намерят къщата — неголяма вила на брега на Босфора, строена от богат търговец в края на деветнайсети век и впоследствие ремонтирана в безличен стил от безименния си сегашен собственик, който я даваше под наем на Форин Офис срещу безобразни суми. Натиснаха бутона на звънеца и изчакаха близо две минути, докато по стълбището се чува ситни стъпки. Кел беше убеден, че не са на Джоузефин. Бяха стъпки на млад човек, бързи, почти безтегловни.

Първоначално той не позна жената, която отвори вратата. Косата ѝ беше късо подстригана и изрусена. Големите ѝ кафяви очи, подсилени с очна линия, бяха озарени от мека светлина. Имаше лек бронзов загар, под носа и по раменете ѝ се бяха появили лунички. Облечена беше с тъмносиня лятна рокля; презрамките на кремавия сутиен бяха леко хлабави на раменете. На единия си глезен носеше златна гривничка, а ноктите на изящните ѝ боси крака бяха лакирани в яркочервено.

Рейчъл.

— Здравейте. Помня ви. Амилия.

— Здравейте. Точно така, запознахме се в Картмел.

Двете жени се здрависаха и Рейчъл се обърна към Кел. Нещо в изражението на лицето ѝ, в цялостното ѝ държание, го накара да реагира мигновено — през тялото му премина тръпка. Тя го привличаше. Докато разглеждаше снимките на Рейчъл в бюрото на МИБ в Анкара, докато я наблюдаваше по време на погребението, не бе

усетил нищо подобно. Рейчъл не беше негов тип. Но в силата и пронизателността на погледа ѝ имаше нещо, което спря дъха му. Кел не бе изпитвал от месеци, дори години това усещане и сега се чувстваше много особено. Той поглеждаше ту Амилия, ту Рейчъл, която разучаваше лицето му със спокойната, едва ли не развеселена увереност на пластичен хирург, колебаещ се откъде да почне да реже.

— Том — каза накрая Кел, като протегна ръка.

Противно на разума, той срещна погледа ѝ и го задържа, задействайки химична реакция между двамата. Може би всичко беше просто мираж. Може би Рейчъл просто търсеше лицето му сред гостите на погребението на баща си, питаше се дали бяха говорили, дали ѝ бе изказал съболезнования. Може би това беше причината да го гледа с такъв интерес сега.

— Здравей, Том — каза тя. Лицето ѝ се озари от лъчезарна, безхитроствна усмивка, сякаш вече бе решила, че Кел ѝ харесва. — Аз съм Рейчъл. Дошли сте да видите мама.

— Да — каза Амилия, преди Кел да успее да отвори уста.

Тя ги въведе в хола, претъпкан с килимчета, лампи и картини. Беше грациозна, без да е слаба, имаше страхотна фигура. Кел вдъхна жадно аромата на парфюма ѝ, докато ги водеше напред; имаше чувството, че Амилия чете всичките му мисли. От някоя стая наблизо се чуваше гласът на Джоузефин, която говореше по телефона. Той не искаше да отделя поглед от тази красива жена, докато се мъчеше да реши за себе си дали току-що случилото се между тях беше плод на въображението му, или вътрешното му чувство и този път го бе подвело. Дали между тях действително бе припламнала искра, или се бе оставил да падне в капана на женската красота?

— Мама разговаря с една приятелка — каза тя, като се обърна и му хвърли същия поглед. — Няма да се бави. Искате ли чаша чай?

Въпросът ѝ ги поведе към кухнята, обляна в естествена светлина. От високите прозорци с много фрагменти, разделени от тънки дървени летвички, се разкриваше панорамна гледка над Босфора към отсрещния азиатски бряг. Водата беше толкова близо, сякаш вилата плуваше върху понтони по повърхността ѝ.

— Какъв красив изглед — каза Амилия.

Рейчъл не си направи труда да отговори, което изпълни Кел с радост. Да, изгледа си го биваше. Всички го казваха. Какво интересно

имаше в тази констатация?

Той се спря до масивна дървена маса, върху която бяха натрупани разни книги и папки. Амилия си свали сакото и го постави на облегалката на един плетен стол, който имаше вид на нападнат от термити.

— Съжалявам, трябваше да го закача — каза Рейчъл, като посочи с пръст сакото, но не направи усилие да го вземе. Вместо това отвори вратата към верандата; в къщата навлезе прохладно течение. После прекоси стаята и постави чайника върху газовата печка. Кел наблюдаваше като омагьосан женствените ѝ движения. — Баща ми обичаше чай — добави тя, като се протегна към ъгловия шкаф, където кутийките „Туайнингс“ и „Липтън“ се бореха за място със стъклени буркани, пълни със спагети и други макаронени изделия.

Това движение, което накара гърдите ѝ да изпъкнат напред, а полата ѝ да се повдигне съвсем мъничко, разкривайки загоряло мускулесто бедро, се стори на Кел предумишлено, но можеше да е признак и на разкрепостеност и самочувствие. Той реши засега да си мисли, че го провокира нарочно, и си заповяда да парира своевременно зараждащата се у него похот.

— Отдавна ли сте тук? — попита Амилия.

— От два дни — отвърна Рейчъл, която очевидно се радваше на възможността да играе гостоприемна домакиня в къщата на баща си.

Същевременно служеше за първа защитна линия на Джоузефин срещу разни досадници, идващи да изказват съболезнования. Тя се надигна на пръсти и свали две чаени чаши. Когато се обърна, забеляза, че Кел не откъсва очи от нея. Погледите им се срещнаха и в неговия тя прочете, че е забелязал красотата ѝ, че усеща играта, която играе с него, и че тази игра му е приятна.

— Захар?

— Две бучки — усмихна се Кел.

Той знаеше, че Амилия пие чая си чист. Тя промърмори нещо в смисъл колко ѝ е приятно да ѝ поднесат чай във висока порцеланова чаша според английския обичай вместо в малка стъклена, както правят турците. И този път Рейчъл не отвърна нищо на забележката ѝ. Ако имаше да казва нещо, щеше да го каже, ако нямаше, щеше да си мълчи.

Кел си даде сметка, че Рейчъл не е от хората, които лесно биха изтърпели едно неловко мълчание. И това също му харесваше в нея.

— Познаваше ли баща ми? — попита тя, докато му подаваше чашата.

От едната ѝ страна имаше репродукция на „Венера“ от Ботичели. Една гола сирена подмамваше към скалите.

— Да — отвърна той. — Много съжалявам.

— Какво беше мнението ти за него?

Кел усети погледа на Амилия; въпросът ги бе сварил и двамата неподготвени. Тонът на Рейчъл, съчетан с прямия ѝ поглед, изискваше искрен отговор. Тя нямаше да се задоволи с общи приказки; Кел вече я познаваше достатъчно, за да е сигурен в това.

— Беше мой добър приятел. Естеството на работата ни беше такова, че не се виждахме много. Беше културен мъж. Интелигентен. Компанията му винаги ми е била приятна.

Какво би могъл да добави? Че Пол Уолинджър, при всичкото си образование и блестящ ум, притежаваше онази опасна себичност — или, както в днешно време беше модерно да се нарича, нарцисизъм, дори социопатия, — която в крайна сметка причиняваше страдание на всеки, имал късмета да се сближи с него. Можеше да каже на Рейчъл, че баща ѝ години наред бе използвал жените за собствено удоволствие и ги бе захвърлял, когато им се наситеше. Бе допуснал Амилия да се влюби в него, с което бе изложил на риск кариерата ѝ, но не му бе достигнала воля — или може би кураж, — за да скъса с Джоузефин и да се ожени за нея въпреки факта, че двамата толкова си подхождаха.

Дали Том Кел се бе възхищавал на Пол, че бе останал при Джоузефин, за да си запази привилегиите като служител на Форин Офис, да гарантира училищните такси на децата си, докато обикаляше света като необвързан мъж, като ерген, свободен да прави каквото си иска? Не особено.

В крайна сметка не беше негова, на Кел, работа. Човек никога не знае на какви взаимни отстъпки са готови двама съпрузи, за да останат заедно.

— Освен това баща ти беше много добър в работата си — добави той, доловил, че Рейчъл очаква да чуе още.

— Което и аз мога да потвърдя — обади се усмихната Амилия, опитвайки се да срещне очите на младата жена, която сякаш избягваше погледа ѝ.

Кел усещаше, че Амилия няма търпение да излезе от тази стая и да намери Джоузефин; Рейчъл я караше да се чувства неловко.

— Значи и ти си шпионин като него?

Въпросът бе зададен с подчертано безгрижен вид. В отговор Кел се ухили.

— Знам ли? — каза той и погледна Амилия, която беше забола нос в чашата си. — Какъв съм, последно?

Шефката на Британските разузнавателни служби бе спасена от необходимостта да му отговори подобаващо шеговито от появата на Джоузефин Уолинджър. Бе се спряла до вратата на кухнята и се взираше навън. Кел бе шокиран при вида ѝ. Изглеждаше уморена и съсипана, сякаш всичко, извършено от Пол — като шпионин, женкар, дори покойник, — бе сторено с едничката цел да ѝ навреди.

— Знаеш ли, че турското название на Босфора означава и гърло?

— Не го знаех — каза Амилия, като тръгна към нея с разперени ръце.

Двете се прегърнаха.

— Благодаря ти, че дойде. Така се радвам да те видя.

Докато Джоузефин казваше това, Кел погледна крадешком към Рейчъл. Търсеше и най-малкия знак, че знае за връзката на баща си с Амилия, но не успя да забележи никаква промяна в изражението на лицето ѝ.

— Познаваш Том, разбира се?

Амилия я насочи към Кел. Джоузефин миришеше на сълзи и крем за лице. Той я целуна по двете бузи и ѝ каза колко много се радва да я види. Когато тя му благодари, че бе дошъл на погребението, Рейчъл възкликна:

— Ама и ти ли беше там? Не те забелязах!

Кел се замисли върху смисъла на думите ѝ. Дали бяха предназначени да го обидят? Дали беше опит за флирт или просто изтървана реплика?

Известно време тримата — Кел, Джоузефин и Амилия — си бърбиха за дреболии. Рейчъл ходеше от стая в стая, от етаж на етаж, но всеки път, когато минаваше покрай кухнята, хвърляше по един поглед на Кел. Когато Амилия прецени, че моментът е подходящ, тя покани Джоузефин да се разхождат из уличките на „Еникъой“. Кел се възползва от възможността да изпуши една цигара на терасата. И никак не се

изненада, когато чу бравата зад гърба му да изщраква и видя Рейчъл. Бе излязла навън да му прави компания.

Втори рунд.

— Ще черпиш ли една?

— Разбира се.

Кел извади от джоба си пакета „Уинстън Лайтс“, изтръска дополовина една цигара и ѝ я подаде. После ѝ поднесе огънче, прикривайки запалката с длан от поривите на морския вятър. Върховете на пръстите ѝ докоснаха ръката му, тя вдиша дима и се отдръпна от него.

— Все имам чувството, че ще заври — каза тя.

Минаха няколко секунди, докато Кел се досети, че има предвид Босфора. Сравнението ѝ беше много уместно. Повърхността на водата сякаш клокочеше от вятъра и пресичащите се течения.

— Ти излизаш ли на разходки с корабче? Баща ти водил ли те е?

— Веднъж — отвърна тя и издиша гъста струя дим, която се огъна пред лицето му и се разтвори във вятъра. — Взехме ферибота за Бююкада. Бил ли си там?

— Не, никога — отвърна Кел.

— Един от островите в Мраморно море. През лятото ходят главно туристи, но баща ми имаше приятел, който живееше там. Американски журналист.

Щом чу думата „американски“, Кел веднага се сети за Чейтър, за Клекнър, за къртицата. Запита се кой ли можеше да е журналистът, когото имаше предвид Рейчъл. Но бързо, като дима, който излизаше от устните ѝ, тя смени темата.

— Защо каза, че е бил добър в работата си? Какво прави един шпионин добър? Защо баща ми да е бил по-добър от когото и да било?

Кел нямаше нищо против да прекара остатъка от следобеда, отговаряйки на въпроса ѝ, защото това бе областта, в която беше най-осведомен. Беше тема, която бе изучавал през по-голямата част от съзнателния си живот. Започна с една проста констатация.

— Ако щеш вярвай, но това е въпрос на почтеност — каза той. — Ако човек е наясно с онова, което желае да постигне, ако се залови обективно и честно с постигането на тази цел, по-вероятно е да успее, отколкото да се провали.

Рейчъл изглеждаше объркана. Не защото не разбираше какво се опитва да ѝ каже Кел, а защото не го приемаше изцяло.

— Живота по принцип ли имаш предвид или шпионажа?

— И двете — отвърна Кел.

— Звучи малко като ония книжлета... как да станем богати за две седмици...

Кел посрещна със смях обидата.

— Много благодаря — каза той, но следващата ѝ забележка го свари неподготвен.

— Да не искаш да кажеш, че баща ми не е бил лъжец?

Трябваше да действа внимателно. Нямахше нищо лошо да изпуши една цигара и да пофлиртува с привлекателна млада жена на брега на Хелеспонт, но тази жена се падаше и дъщеря на човек, който неотдавна бе убит. Кел беше длъжен да пази репутацията на Пол Уолинджър. Каквото и да кажеше на Рейчъл за баща ѝ, тя щеше да го помни, докато е жива.

— Всички лъжем — каза той. — Аз съм лъгал през цялата си кариера. Това е нещо, срещу което и баща ти не е бил имунизиран. Нека си го кажем направо: лъжата и измамата не са нещо толкова необичайно в шпионажа.

Тя отново се намръщи, сякаш Кел се опитваше да се измъкне с увъртане. Той вдигна поглед към къщата, после отново се загледа във водата.

— Архитектите лъжат. Корабните капитани лъжат. Опитвах се да кажа нещо друго. Че ние постигаме най-добрите резултати, като създаваме впечатление за порядъчност. Но това важи за всички човешки отношения, не мислиш ли? А пък моята работа, както и онова, с което се занимаваше баща ти, в крайна сметка опира до изграждането на отношения.

Рейчъл пое дълбоко дим и издиша мълчаливо. На стотина метра от вилата мина двумачтова платноходка. Кел я изпрати с поглед, наслаждавайки се на изопнатите като барабан платна, на бялата пяна от браздата.

— Ненавиждам шпионите — каза тя.

Кел се изсмя, но Рейчъл се беше загледала към отсрещния бряг и не реагира.

— Би ли се пояснила? — каза той.

Не искаше да признае пред себе си, че тази жена, която желаше, по която вече тайно копнееше, го бе оскърбила умишлено.

— Мисля, че това уби нещо в баща ми — каза тя. — Нещо в него беше повехнало, мъртво. Бях започнала да си мисля, че парче от душата му липсва. Наречи го както искаш. Почтеност. Нежност. Честност.

И Пол го е знаел, помисли си Кел. Припомни си множеството снимки на Андрю в Анкара. Такива на Рейчъл почти липсваха. Пол Уолинджър е бил наясно, че неговата умна, красива, чувствителна дъщеря е прозряла истинската му същност. Знаел е, че е загубил завинаги уважението ѝ.

— Съжалявам да чуя това — отвърна той. — Наистина съжалявам. Надявам се, че няма вечно да мислиш така. Не смятам, че си справедлива към Пол. Той беше способен на голяма доброта. Беше почтен човек. — Кел едва не се задави, защото съзнаваше, че тези думи са изпразнени от смисъл баналности, предназначени да утешат една жена, на която отдавна ѝ бе минало желанието да бъде утешавана с лъжи. Затова опита друг подход. — Онова, което вършим, хората, с които сме длъжни да работим, целите, които се очаква да оправдаваме, всичко това отнема по нещо от нас. Невъзможно е да останем изцяло чисти. Звучи ли ти логично дотук? С други думи, ние сме изцапани от допира си с политическите интриги, със света на тайните. — Още докато го изричаше, Кел усети как в него се надигат аргументи за обратното. Пол Уолинджър беше почтен само когато това бе в негов интерес. Когато имаше интерес да бъде безскрупулен, ставаше безскрупулен. — Какъв беше онзи цитат от Ницше? Онзи, който се бие с чудовища, трябва да внимава да не се превърне сам в чудовище...

Рейчъл запрати фаса си в морето.

— Окей — прекъсна го тя, сякаш Кел беше студент първокурсник, който се опитваше да я впечатли с философските си брътвежи.

Засрамен, той се опита да го формулира по-простичко:

— Искам само да ти кажа, че всеки един от нас е сбор от противоречия. Всички правим грешки. Ти може да се чувстваш прецакана от родителите си, но имай предвид, че родителите ти са прецакали най-напред себе си, и то здравата.

Тя се засмя. Най-после! Прекрасно бе да види отново сияйната, подкупваща усмивка на Рейчъл Уолинджър. Той хвърли цигарата си във водата, но и двамата останаха на верандата.

— И така, какви грешки си направил ти, Том? — попита младата жена и го докосна по ръката, сякаш си мислеше, че не я слуша с цялото си внимание.

Ако в този момент Кел притежаваше грам повече самоувереност, ако беше стопроцентово сигурен, че с това няма да я обиди, щеше да я прегърне, да я притисне до себе си, да я целуне. Но му се струваше толкова абсурдно да сваля дъщерята на Пол Уолинджър, колкото и да сваля Амилия Левин.

— Много са — отвърна той. — Като всичките попадат под Закона за държавната тайна. Ще се наложи да изчакаш мемоарите ми.

Тя отново се усмихна, загледана този път на юг, към огромния висящ мост, свързващ европейската и азиатската част на Истанбул. Нощем мостът грееше с хиляди сини светлини — гледка, която неизменно радваше очите на Кел. Как би му се искало да покани Рейчъл на ресторант в „Мода“ или „Ортакьой“, да поръча миди с бутилка шабли, да разговарят с часове. От години не се бе чувствал така в присъствието на жена.

— Колко добре познаваш Амилия? — попита го тя.

Във въпроса ѝ Кел долови предупреждение, може би някакъв смътен намек, че Рейчъл знае за любовната им афера. Той прикри тревогата си с шега.

— Достатъчно добре, че да ѝ кажа, ако има бримка на чорапа.

Рейчъл не се засмя. Погледът ѝ се рече все така на юг, към моста.

— Майка ми ѝ няма доверие.

— Така ли?

— Смята, че знае повече за катастрофата на баща ми, отколкото показва.

Това му дойде изневиделица. Нямахше нищо общо с любовната им връзка. Единствено с катастрофата. Кел се залови да я успокоява.

— Моля те, не се тревожи за това — каза ѝ той. — Всички ние се опитваме да разберем какво се е случило. Затова съм тук. Затова те двете излязоха на разходка.

— Разговаряш с мен, сякаш съм твърде малка, за да чуя тайните на възрастните.

— Знаеш, че това не е истина. Никой не смята така за теб, Рейчъл. А най-малко от всички аз.

— Та ние току-що се запознахме! Ти дори не ме познаваш!

Той искаше да ѝ каже, че я бе срещал и преди или поне, че я бе наблюдавал отдалече и бе видял какво направи с цветята на погребението на баща си; гнева, проблеснал в очите ѝ, когато запрати към стената онзи букет — един жест, с който едновременно показва презрението си към Цецилия Шандор и се опита инстинктивно да защити майка си. Спомняше си и как после бе отишла при Андрю, сякаш за да го предпази от последиците на бащината им измяна. Като преди това бе махнала картичката, преди Андрю да бе имал възможност да я види.

Кел все още не знаеше дали Рейчъл бе успяла да прочете текста на унгарски, или просто бе разпознала почерка.

От вътрешността на къщата се чу шум. Джоузефин и Амилия се връщаха от разходката си. На Кел му се искаше да бе чул какво си говорят, да бе видял как Амилия внимателно тушира презрението на жената, чийто съпруг едва не бе отнела. На свой ред Амилия му хвърли многозначителен поглед, когато го видя на верандата заедно с Рейчъл.

— Може ли да не пушиш, миличка? — попита Джоузефин и се усмихна на Кел, сякаш беше шофьор, убиващ времето в очакване на шефа си. — В колко часа беше онова нещо довечера?

— Какво нещо? — попита Амилия.

— Канена съм на парти — отвърна Рейчъл.

— Някакъв колега на Пол — добави равнодушно Джоузефин, после погледна Кел. — Може би ти го познаваш. Американски дипломат. Райън Клекнър.

Кел реагира светкавично, импровизирайки.

— Странно. Имах среща с човек, канен на същото парти. Клекнър, значи. Работи тук в консулството, нали?

— Да — потвърди Рейчъл.

— Мисля, че някой някому е хвърлил око — обади се Джоузефин, като погледна лукаво Рейчъл.

В този момент Кел си даде сметка, че Клекнър е поканил изрично Рейчъл като своя дама за вечерта.

— Голямо ли е партито? Или само вечеря?

Колкото и да се надяваше гласът му да звучи равнодушно, Кел не можеше да се отърси от напрежението, обхванало цялото му тяло. Ако въпросното събиране беше вечеря в тесен кръг за десетина най-близки приятели на Клекнър, нямаше как да се самопокани, но ако щеше да присъства половината англо-американска общност в Истанбул, все щеше да намери начин да се промъкне и той.

— В някакъв бар. Казва се „Бльо“. Чували ли сте го?

Амилия очевидно не беше, но каза „да“, защото разбираше какво се опитва да направи Кел. Искаше да проникне в кръга на Клекнър, да се срещне лице в лице с обекта на своя интерес.

— Не съм сигурна, че ми се ходи сама — каза Рейчъл. — Няма да познавам никого.

— Тогава остани тук с... — започна Джоузефин.

Амилия не я остави да довърши.

— Вземи Том — каза тя, подхвърляйки идеята със същата небрежност, с която Кел бе изхвърлил фасата си в Босфора. — Той все се оплаква, че е твърде стар за барове, но твърде млад, за да си стои у дома.

На Рейчъл последното изречение сякаш й допадна.

— Винаги ли се оплакваш? — попита тя, наклонила многозначително глава на една страна.

— Никога не съм казвал такова нещо — измънка Кел, докато трите жени го гледаха ухилено.

Зарадвана от моментното му неудобство, Рейчъл се възползва от предложението на Амилия.

— Ами ела с мен тогава — каза тя. — Ще бъде забавно. Ти ще си моят пазител.

Пазител, мислеше си Кел два часа по-късно, застанал срещу запотеното огледало в банята на хотелската си стая, докато бършеше с длан кондензираната пара, зад която надничаше покритото му с пяна лице с мокра от душа коса. *Пазител*. Той отвори вратата на банята и започна да се бърсне, докато парата постепенно се разпръсваше. Сети се за една реплика от „Мунрейкър“ за нежеланието на Бонд да се бърсне два пъти в един ден и се усмихна накриво в огледалото. Томас Кел не беше суетен мъж, но все пак притежаваше достатъчно суета, за да държи да изглежда добре пред Рейчъл Уолинджър. Приближавайки лице към стъклото, той забеляза един косъм, който стърчеше от лявото му ухо, както и два от ноздрите. Изскубна ги и очите му се насълзиха. В гардероба имаше сешоар, но Кел реши да не се престарава, подсуши се с хавлията и се облече с джинси, боти и светлосиня риза, изгладена още в хотела в Анкара.

С Рейчъл се бяха разбрали да се срещнат в основата на кулата „Галата“. Тя бе там преди него, въртеше се на токове с черната си рокличка, пристегнатата в талията с колан, закрила очи срещу следобедното слънце зад дизайнерски очила със сивосини рамки. Той я целуна по двете бузи; парфюмът ѝ му се стори познат, но не се сецаше откъде — може би някоя колежка от МИБ ползваше такъв.

— Вечерял ли си? — попита го тя.

Кел си бе поръчал сандвич от румсървис и го бе изгълтал на две хапки след душа, но отрече, понеже се надяваше Рейчъл да е гладна. Искаше да седнат в заведение, само двамата, за да я опознае по-отблизо.

— Дали да не хапнем нещо набързо?

— Добра идея.

Намериха малко модерно бистро, скрито в лабиринта от барове и ресторанти, северно от Кулата, и седнаха под ъгъл един спрямо друг. Поръчаха си множество малки чинийки с мезета и бутилка охладено турско червено вино. Рейчъл не го попита нищо за катастрофата, нито

прояви интерес да научи нещо повече за кариерата на баща си. Вместо това разговаряха за Лондон; Рейчъл сподели, че скоро започва работа в издателския бизнес, след като няколко години се бе занимавала с документално кино. Кел не спомена нищо за временното си отстраняване от Службата, но ѝ разказа набързо за развода си и за сегашния си живот в Лондон.

— Разбирате ли се с жена ти? — попита тя.

— В общи линии.

— Какво ще рече това?

— Ще рече, че сме още приятели, макар всеки от нас да се чувства измамен от другия.

— В такъв случай не можете да сте приятели.

— Не съм съгласен. Просто отнема време.

Рейчъл се усмихна загадъчно на думите му.

— А ти? — попита той. — Омъжвала ли си се някога?

Рейчъл повдигна вежди, сякаш въпросът му ѝ бе прозвучал старомодно.

— Никога — каза тя. — И не вярвам, че някога ще се омъжа.

— Защо мислиш така?

— Ще ти обясня някой друг път. Засега ми е приятно аз да те разпитвам. — Тя хвърли бърз поглед встрани. — Мъчно ли ти е за жена ти?

Кел изчака да срещне погледа ѝ, преди да отговори.

— Липсва ми компанията ѝ, разбира се. Тя е страхотна личност. Прекарали сме заедно голямата част от съзнателния си живот. — Той постави пакет цигари на масата, сякаш откриваше залаганията на покер. — Може да се каже, че понякога ми липсва структурата на онова, което бяхме създали заедно, безметежното съжителство на двама души, които се познават много добре и се чувстват уютно един с друг. Но останалите работи не ми липсват.

— И какви са тия работи?

Кел бе решил да избягва темата за изневерите и семейните скандали и умело насочи разговора към тема, различна от словесната аутопсия на собствения си брак.

— Исках деца. *Все още* искам деца. А не успяхме да си имаме.

Тя го погледна, сякаш бе предал Клеър.

— И затова я напусна?

— Не — отвърна веднага той. — Много по-сложно е.

Рейчъл избра този момент, за да стане и да отиде до тоалетната.

Кел се заслуша в разговорите наоколо. След отпътуването на Клеър за далеч по-тучните склонове на Примроуз Хил той само два пъти бе излизал с жена, като и в двата случая бе изкопчил колосални количества лична информация от въпросните персони, с които повече така и не се срещна.

Това беше един от парадоксите на живота в обществото на разведените — всеки има своя история за разказване, всеки си носи товара, от който няма търпение да се освободи. В контактите между такива индивиди практически липсва лична неприкосновеност, но затова пък няма и много място за притворство и лицемерие. Времето за позорство, за прикриване на истинското „аз“ неусетно минава с пресичането на рубикона на четирийсетте години. Това, което се показва отгоре, на повърхността, по същество вече не се отличава от другото, което се спотайва отдолу.

Същото беше и с Рейчъл, от която бе очаквал да бъде малко порезервирана в общуването си. Самата ѝ близост сякаш обещаваше, че животът не е свършил, че най-доброто предстои. Трудно му бе да го обясни с думи, но като че ли нещо от някогашната му сила се бе възвърнало, като че ли светът, който му бе омръзнал до смърт, изведнъж бе започнал да му се разкрива от хубавата си страна. Рейчъл беше открита и предизвикателна, радваше очите му, караше го да се чувства жив и пълен с възторг. Той с мъка успяваше да прикрие от нея степенята, до която го бе обсебила.

Бар „Бльо“ беше на пет минути пеша надолу по хълма; уличката, която водеше до него, миришеше на канални води, котки се гонеха по ръждясалите скелета на недостроени сгради, по наклона виеше на първа предавка мотопед. По едно време, докато крачеше с мъка по изтрития от автомобилни гуми паваж, Рейчъл се подхлъзна под слабата светлина на уличната лампа и Кел посегна да я хване. Един кратък миг, който бързо отмина, но Кел знаеше, че е издържал теста за кавалерство.

— Имаш бърза реакция — каза тя, като го докосна леко по ръката.

Върховете на пръстите ѝ бяха меки и хладни в нощта. Един от пръстените ѝ леко го одраска по китката.

— Тренировката си казва думата — пошегува се той. — Моят свят е джунгла от заплахи.

Рейчъл се засмя и двамата изпушиха по една цигара на последната отсечка от пътя към „Бльо“.

Пристигнаха пред входа на бара едновременно с някакъв тунингован джип с черни прозорци и неизменния персонализиран регистрационен номер. Вратите на возилото се отвориха и от него слязоха две добре гледани туркичета с петнайсетсантиметрови токове, следвани от зализани с гел кавалери в дизайнерски костюми.

— Прекрасният нов свят — промърмори Кел.

Мускулист охранител в черно сако огледа критично Кел от глава до пети и с кимване го насочи към хостесата, която стискаше клипборд. Под заглавието *Райън К. — рожден ден* Кел откри вписаното *Рейчъл Уолинджър + 1*. Шишкав индус с бръсната глава и часовник за десет хиляди долара беше приклещен до стената.

— С кого е трябвало да дойдеш? — изрева Кел, надвиквайки се с думкащата музика, докато си пробиваха път през мелето от гости към бара.

Температурата вътре беше поне с десет градуса по-висока, отколкото на улицата.

— С теб — отвърна тя. — Изпратих есемес на Райън, че вода приятел. Той беше чувал за теб.

За двайсет години Кел бе работил с безброй агенти на ЦРУ. Джим Чейтър беше най-високопоставеният американски шпионин в региона. Името Томас Кел би трябвало да е почти толкова известно в Лангли, колкото и по коридорите на „Воксхол Крос“. Коего го караше да мисли, че в забележката на Клекнър едва ли имаше някакъв скрит, зловещ смисъл.

— Как изглежда? — попита той Рейчъл, докато някаква сервитьорка си пробиваше път сред тълпата, понесла над главата си поднос с напитки.

Кел се дръпна встрани, за да ѝ направи път.

— Не помня — отвърна Рейчъл, която също бе започнала да крещи сред какофонията от човешки гласове и гръмко думкане.

— Рейчъл! — чу се мъжки глас.

Ето го и него. Райън Клекнър. С тен и вид на човек, прекарващ доста време във фитнеса. Типичен американски красавец с равни бели зъби, които чак синееха под ярките лампи на бара. По джинси и токущо изгладена бяла риза, достатъчно разкопчана, за да се виждат косматите му гърди. Той беше центърът на купона, ядрото, около което тази вечер кръжеше цялата пияна и надрусана с кокаин тайфа от разгонени момичета и зализани жигола. Клекнър сграбчи Рейчъл в прегръдките си и я целуна по двете бузи, после премести поглед върху Кел и се усмихна широко, когато Рейчъл ги представи.

— Том! Уау, здравей, благодаря ти, че дойде! — Клекнър кимаше енергично, радушно усмихнат, и обливаше Кел с добронамереност. — За мен е чест. Толкова съм слушал за теб.

Това прозвуча като таен поздрав между мъже от братството, между колеги шпиони, напълно изключващ Рейчъл от разговора. Междувременно тя ровеше съсредоточено в чантата си.

— Нося ти подарък...

Покрай тях мина още един сервитьор, вдигнал табла с напитки над главата си.

— Какво е? — попита Клекнър и пое от ръката ѝ нещо, което приличаше на книга с меки корици, загъната в червена хартия. Отгоре имаше залепена честитка.

— Отвори го — извика тя, надвиквайки се с музиката.

На Кел му беше горещо. Пиеше му се. Искаше да запали и цигара, но това означаваше да си пробива обратно път към изхода сред клокочещата маса от човешки тела.

Клекнър отвори първо картичката. От мястото, където се намираше, Кел успя да види карикатура на Гари Ларсън. Американецът се взира няколко мига в нея, после избухна в смях. Книгата беше „Хич 22“ — мемоарите на покойния британски журналист Кристофър Хичънс. Клекнър изглеждаше разочарован, колкото и да се насилваше да не го показва. По лицето му, като лек токов удар по телевизионен екран, премина гримаса на раздражение, преди все пак да благодари на Рейчъл.

— Това е онзи, авторът на „Измамата Бог“, нали? — Клекнър се загледа в корицата. Кел бе готов да се обзаложи десет към едно, че американецът е набожен християнин. — Журналист, който подкрепи Америка срещу Саддам?

— Същият — извика Рейчъл. — Но не се казва „Измамата Бог“, а „Бог не е велик“. Което е горе-долу същото.

Клекнър не отговори. Сякаш искаше да захвърли подаръка ѝ настрана, да забрави за тази дребна нетактичност на англичанката, да не си разваля хубавата вечер. Рейчъл усети това и когато една висока червенокоса жена се приближи до Клекнър и го докосна по рамото, тя улови погледа на Кел и изкриви устни в престорена гримаса на разочарование.

— Явно не е фен на Хич — каза тя.

— Явно — отвърна Кел. — Ще взема и за двама ни нещо за пиене.

Оказа се не толкова лесно да изпълни обещанието си. В течение на двацет минути Кел вися пред бара сред блъсканицата от мъжки тела, всичките облени в пот и афтършейв, които се опитваха да привлекат вниманието на бармана. Когато най-послед плати за двете кайпирини и ги понесе обратно към Рейчъл, той я завари на едно ъглово канапе, притисната между Клекнър и непознат мъж с хавайска риза и сребърен ланец на шията. На масата пред тях имаше огромна шампаниера; две бутилки „Лоран Перие“ и дизайнерско шише с някаква снобска водка киснеха сред лъскавите кубчета.

— Пийни чаша шампанско — извика Клекнър, като гостоприемно сложи лапа на рамото му, докато Кел се готвеше да седне при тях.

Другият мъж — нисък, тантурест и плешив като Боб Хоскинс — се представи като „Тейлър, колега на Райън“. Кел архивира името му за справка по-късно.

— Тъкмо си говорехме за Ердоган — каза Райън.

Кел използва случая да преслуша Клекнър на политически теми. Американецът и за момент не се отклони от линията на Държавния департамент. Според Клекнър Ердоган искал „профила си върху монети, лицето си върху банкноти, улици да носят неговото име, да измести Ататюрк като национален герой“. Не че това беше точно новина; Кел и повечето му бивши колеги от МИБ мислеха същото. Той си отбеляза наум, че най-интересните изказвания в хода на разговора бяха тези на Рейчъл.

— Не смятате ли, че култът към Ататюрк е фатален за Турция? — попита тя и погледна първо към Тейлър, чиято риза беше

просмукана с пот. — Мисля, че това им пречи да вървят напред, да мислят по нов начин. Почитта към него е едва ли не религиозна. От една страна, няма нищо лошо, за турците той е нещо като Нелсън Мандела, духовен баща на нацията. Но не е ли време да се хванат за нещо ново? Те сякаш не могат да излязат изпод огромната му сянка. В това отношение са като деца.

Тейлър беше приблизително на възрастта на Кел и видимо насмукан с шампанско и водка. Воднистите му очи фиксираха Рейчъл, докато мозъкът му се опитваше без особен успех да смели казаното от нея. Клекнър, който пиеше два пъти по-бързо от него, нямаше подобен проблем.

— Разбирам какво искаш да кажеш — отвърна той със самонадеян, едва ли не менторски тон. — Мозъците им са промити като на севернокорейците. Те го боготворят, самата мисъл за него им носи спокойствие, душевен комфорт. Влизат в пощата и портретът му е на стената. Никой не би желал да измени на това наследство. Никой не смее да оспори казаното от него, какво остава да го разкритикува, и тогава да превключи на по-горна скорост.

— Освен онжи пе-де-раш Ердоган — изломоти Тейлър, като гаврътна още половин чаша „Лоран Перие“. После изви врат по посока към тоалетните, преценявайки наум логистичната подготовка спрямо тактическите преимущества на една такава експедиция. Пространството между канапето и вратата на мъжката тоалетна беше задръстено от хора. Тейлър явно се отказа и насочи воднистите си очи към Кел. — А ти как миш-лиш, Том?

— Всички ние се дефинираме от национални митове, които направляват поведението ни — каза Кел. При нормални обстоятелства той би избегнал въпроса или би отговорил уклончиво, но конкурентното начало в него го подканваше да засенчи Клекнър. — Руснаците имат тяхната *Родина* — поясни той, използвайки руската дума. — При тях всичко произтича от това понятие. В което се включва едва ли не мазохистична готовност да подчинят изцяло волята си на вожда, на всесилния лидер.

— Да бе, и как пошле да очакваш от таквиж да прогреси-шират — фъфлеше Тейлър. — Те ши пречакват бъдеш-шето на дечата...

Рейчъл се усмихна, а Кел продължи, без да обръща внимание на прекъсването.

— И при американците го има. Земя на свободните. Дом на храбрите. Правото да носиш оръжие. Оспориш ли тия принципи, ще те обявят за социалист и ще те линчуват.

— Проблем ли имаш с тези принципи, Том? — попита Рейчъл.

Кел се забавляваше с лукавството ѝ, но забеляза, че Клекнър ги наблюдава много внимателно.

— Ни най-малко. Какъв проблем мога да имам със свободата? Или с храбростта? — Кел сбърчи чело и поклати глава, после се утеша с нова глътка шампанско. — Просто се опитвам да кажа, че ако един политик, в американския контекст, се отклони твърде далече от правата на индивида, ако само създаде впечатление, че набляга повече на колективната, а не толкова на индивидуалната отговорност, първо медиите, а после и избирателите ще му видят сметката.

За момент Кел имаше чувството, че Клекнър се кани да каже нещо, но американецът се въздържа. Може би темата бе станала твърде сериозна за един двацет и девет годишен рожденик. По уредбата се разнесе насеченият рап на Джей Зи и до Клекнър се появи бронзова блондинка с рокличка, едва покриваща дупето ѝ. Тейлър най-после се реши да се отпрати към тоалетната, с което даде възможност на новодошлата да заеме мястото му и да положи собственически ръка върху бедрото на Клекнър. Тя се наведе към него и прошепна нещо в ухото му, като същевременно погледна въпросително-заплашително към Рейчъл. Кел не можеше да каже със сигурност дали тя и Клекнър са нещо повече от приятели. Най-вероятно момичето беше поредната истанбулска купонджийка, свикнала да се увърта около красиви американски дипломати.

— Още по едно? — попита той Рейчъл, която сякаш вече съжбяваше, че е дошла на партито.

— Разбира се — отвърна тя.

Кел се изправи и тръгна през тълпите към бара. Какво впечатление му бе направил Клекнър? Припомни си репликата от „Макбет“: *Няма способ да разбереш човека по лицето*. Клекнър приличаше на вярващ. Може би не патриот в пълния смисъл на думата, но със сигурност млад човек, обхванат от идеалистичен плам. Всеки на тази възраст иска да остави следа в историята. Дали имаше особено значение за Райън Клекнър как ще остави своята следа, или за него

всички средства бяха оправдани? Дали такъв като него бе способен да продава тайните на Запада на Москва, Пекин или Техеран? Естествено.

Кел хвърли поглед назад към канапето. Видя, че Клекнър е приковал поглед в Рейчъл. Гледаше я внимателно и преценяващо, докато блондинката с безумно късата рокличка седеше нацупено като пето колело на мястото на Тейлър. Кел съжали, че бе отишъл за нови питиета. Чувстваше се като някакъв старец натрапник сред всички тези непознати хора, на това шумно място, изпълнено с пулсираща музика и красиви млади тела. Беше твърде стар, за да ходи по барове, но твърде млад, за да си седи у дома.

На бара се беше освободило място. Кел постави лакът върху плота, готов да брани територията си, но в този момент усети как телефонът в джоба му започна да вибрира.

— Том? Адам Хейдък е.

Кел едва чуваше. Извика на Хейдък да изчака, напусна с неохота мястото си на бара и отново се запровира през тълпите, този път към изхода.

— Сега чуваш ли ме?

Кел се запита какво ли беше толкова важно, че да не може да почака до сутринта.

— Сега да — отвърна той.

— Реших, че е редно да ти кажа... — Гласът на Адам звучеше някак тайнствено, заговорнически.

— Какво да ми кажеш?

— Янис Христидис е мъртъв.

Кел се отдалечи на няколко метра от бара, в тихата странична уличка.

— Как така мъртъв?

— Трупът му е бил забелязан във водата от местен рибар. Открили са дрехите и портфейла му на плажа, недалече от къщата, в която е живеел. Бил просмукан с алкохол.

— Удавил се е значи.

— Така изглежда. Прилича на самоубийство.

Инстинктът на Кел му подсказваше, че Христидис е убит по нареждане на Джим Чейтър. Чейтър положително знаеше, че Кел е направил връзката с Христидис и че Христидис е бил в състояние да изпорти всичко. Механикът, работил по самолета на Уолинджър и най-вероятно повредил нещо по него, е трябвало да бъде изваден от уравнението.

— Оставил ли е писмо?

— Поне аз не знам за такова.

Глухото думкане от музиката в бара се отдалечаваше зад гърба на Кел. Покрай него мина такси, шофьорът натисна спирачките, после отново ускори, след като Кел се обърна с гръб към улицата.

— Къде си ти, Адам?

— В посолството. Имам двама-трима надеждни източници на Хиос. Единият чул за Христидис и ми се обади преди около час.

— Трябва да отидеш...

Адам го бе изпреварил.

— Вече имам билет. Излитам от Атина след около шест часа. Като стигна, ще поразпитам, докато разбере какво се е случило. Може ли да ви звънна около обед?

— Да, моля те. Събери колкото можеш повече информация за душевното му състояние. Разпитай останалите механици на летището. Проникни в дома му, преслушай телефоните му, почерпи приятелите му по едно питие. Ще ти трябват пари.

Кел знаеше, че Адам няма нужда да му се казва какво да прави; той беше перфектно обучен агент на МИБ и се бе сетил сам за всичко. Но Кел беше педант в работата си, а и в известен смисъл се чувстваше задължен да предаде опита и знанията си на младия колега, в когото виждаше себе си в началото на своята кариера.

— Ако е оставил предсмъртно писмо, полицията ще го е открила. Вероятно и други ще искат да го видят. Ти трябва да ги изпревариш, да се добереш до писмото преди тях.

— Слушам, сър. — Адам беше сякаш леко озадачен от последните му думи. — Кой друг би могъл да се интересува от писмото? Медиите ли имате предвид?

— Медиите не ме интересуват. Притеснявам се от Братовчедите. Внимавай с янките.

С периферното си зрение Кел забеляза някаква сянка встрани по улицата. Вдигна глава и видя Рейчъл да се приближава по отсрещния тротоар, стиснала в ръка цигара. Махна ѝ, извинително усмихнат, докато пожелаваше на Хейдък успешно пътуване.

— Има още нещо, Том.

— Какво?

Рейчъл вече се бе изравнила с него. Изглеждаше божествено в бледата светлина на уличната лампа. Той ѝ посочи с пръст телефона и направи гримаса, сякаш човекът отсреща му губеше времето.

— Имаме фрагменти от записа на камерата в ресторанта.

— Фрагменти?

— Мъжът на масата с господин Уолинджър. Бил е с брада.

Кел погледна Рейчъл. Не искаше да споменава пред нея името на баща ѝ. Доближи телефона до устата си, за да не го чуе какво казва.

— Ние знаехме това, нали?

— Така е, знаехме го. Картината е много лоша, размазана.

— В Лондон виждали ли са записа? Биха могли да го изчистят, да пресеят пикселите или каквото се прави там.

Кел за пореден път се запита дали брадатият мъж на записа от Хиос, седнал в онова бистро с Уолинджър, би могъл да се окаже Джим Чейтър. Рейчъл също бе извадила телефона си и проверяваше за съобщения.

— Няма кой знае какво за изчистване — каза Адам. — Дори в Лондон не успяха да изкарат повече от записа. Освен това.

— Освен какво?

— Масата сякаш е сложена за трима.

— Сигурни ли са?

Рейчъл вдигна глава от телефона си. Явно чуваше всичко.

— Три прибора: ножове, вилици, салфетки. Три чаши за вино. На облегалката на единия стол има сако. Уолинджър и брадатият седят на другите два стола.

— Може да е било сакото на брадатия.

— Обаче е розово — отвърна Адам, който явно се забавляваше.

— Човек никога не знае. Топъл климат, средиземноморска атмосфера, някои мъже си падат по пастелните тонове.

Кел се обърна с лице към Рейчъл и повдигна вежди: *Още две минути*. Тя му направи знак, че не бърза. Усмихна му се. Устните ѝ бяха яркочервени. Изпитото на вечеря вино бучеше в ушите на Кел, примесено с кайпиринята, и всичко това в добавка към двата пръста водка, които бе гаврътнал на тръгване от хотела. Прасците на Рейчъл върху високите токове бяха стройни и загорели, черната ѝ рокля беше пристегната с колан на тънката талия. Не беше болезнено безплътна като повечето момичета в бара. Имаше приятни извивки — фигура на пясъчен часовник, едва-едва покрита с черен плат.

— Нещо друго имало ли е на масата?

Адам беше впечатлен от вниманието на Кел към детайлите.

— Да. Добре че го споменахте. За малко да забравя.

Покрай тях с басово ръмжене мина порше с дипломатически номера. Зад волана се виждаше прероден Матрояни в костюм по поръчка, на седалката до него се беше изтегнала невъзможно красива жена. *Италианско посолство*, каза си Кел, докато Рейчъл проследяваше с поглед колата.

— Какво да забравиш?

— На масата пред сакото се вижда цифров фотоапарат. Между вилицата и ножа. Джобен модел, сребрист. Може да е на собственика на сакото.

— Но нямаш представа кой е третият? Няма кадри от други камери? От охранителните камери на дока? На някой друг бар или магазин по протежение на крайбрежната улица?

— Все още търся.

Шандор. Нима Цецилия е била с тях, нима розовото сако е било нейно? Но за какво му е било на Уолинджър да води любовницата си на среща с Чейтър? Кел вече знаеше, че се налага да отиде до Хърватия. Да се срещне с нея. Да открие кой още е бил на масата с Уолинджър. Да остави на първо време Амилия да се оправя сама с къртицата; тя единствена имаше властта да контролира какво се подава на Братовчедите и какво се държи в тайна от тях.

— Е, на добър час — каза той на Адам, после пресече улицата, за да говори с Рейчъл.

— Съжалявам — каза ѝ той. — Работа.

— Няма проблем. Чудех се къде изчезна. Излязох да изпуша една цигара и те видях да говориш по телефона.

— А щях да те черпя питие...

Рейчъл набърчи нос и поклати енергично глава.

— Вече достатъчно съм пила.

Кел извади цигари и ѝ предложи. Този път тя запали от своите. Нямаше нужда да докосва ръцете му.

— Какво ще кажеш за Райън? — попита го тя.

— Изглежда симпатичен. Готин сваляч.

Отговорът му я накара да се усмихне дяволито.

— А, нали? Мисля, че е и доста интелигентен. На погребението поговорихме малко.

Кел се улови да казва:

— Няма способ да разбереш човека по лицето.

Рейчъл се престори, че се дави с дима, и го изгледа шеговито-учудено.

— Това пък какво ще рече?

— Искам да кажа само, че може да е умен, може да е красив, но това не му пречи да се окаже чекиджия.

— Както и всеки друг.

— Да, разбира се. — Двамата закрачиха обратно към бара. — Не е мой тип това заведение — каза той, опитвайки се да смени темата.

— И мой не е. — Рейчъл дръпна от цигарата, докато с другата ръка се попипваше по тила. — Първото, което ще взривят, ако стане революция.

Беше права. Бар „Бльо“ беше свърталище на новата космополитна класа — млади хора, свръхобразовани и свръхзадоволени, посветили живота си на трупане на богатство и статус, на задоволяване на огромните си, ненаситни апетити. Това беше едно от нещата около Клекнър, които се набиваха в очи. Хората на партито — интелектуално нелюбознателни, напълно лишени от

самосъмнение, издигнали в добродетел неподправената си алчност и амбиции за социално израстване — щастливо се въргаляха в нирвана от показна, снобска мърлящина. Момичета, кокаин, шампанско, маркови дрехи... всичко на показ, всичко достъпно за всеки, който го пожелае.

И все пак Кел бе доловил у Клекнър известно нежелание да се отдаде изцяло на този стил на живот. Дали човекът се бе озовал по случайност в тази хедонистична среда на млади дипломати и бизнесмени, които обикаляха бар след бар, клуб след клуб, и просто се бе отдал на забавления? Или пък с присъствието си преследваше някаква скрита цел, изпълняваше някаква оперативна задача?

— Трябва да се сбогувам с Райън.

Рейчъл бе решила от името на двамата им, че няма да се връщат на партито. Пет минути по-късно тя излезе от бара широко усмихната; погледът ѝ говореше, че за тях нощта сега започва.

— И така — каза тя, като го хвана под ръка и го подкара по улицата, притискайки се в него, — къде ще ме водиш сега?

Кел я обгърна с ръка през кръста, усети парфюма ѝ, допира на гъвкавото ѝ младо тяло.

— Къде ти се ходи? — попита той.

— Ами... например в хотела ти?

Бяха в таксито, коленете им ту се допираха, ту се разделяха. Сърцето на Кел биеше забързано като на картоиграч, очакващ желаната карта.

— С кого говореше по телефона? — попита Рейчъл.

Това не беше обичайното за такива случаи бърборене за стопяване на дистанцията. Кел си даде сметка, че тя бе изчакала подходящия момент, за да зададе въпроса си.

— С един колега от Атина.

— Нещо за баща ми ли?

— Може би.

— Какво ще рече пък това?

Същият пристъп на гняв, обагрил в алено бузите ѝ, същият пронизващ поглед, както когато бе прочела картичката от букета на погребението; в един миг сякаш цялото ѝ същество се промени. Стана далечна, уязвима и студена.

— Извинявай, професионален инстинкт. Забранено ни е да говорим за оперативни...

— Да бе, да — прекъсна го тя, извърнала поглед навън през прозореца. Колата бе спряла на светофар. Бяха на не повече от петдесетина метра от стените на британското консулство. — Да ви се не видят и шпионите...

Беше пияна. Комбинацията от стрес, скръб и алкохол бе предизвикала този пристъп на ярост. Той постави ръката си върху нейната. Тя се остави да я хване за дланта, но не отговори на допира му. Щеше да му е по-малко неприятно, ако просто бе издърпала ръката си.

— Беше един колега от посолството в Атина, който разследва катастрофата с баща ти.

Тя се извърна към него. В тъмните ѝ очи той прочете прошка. Вероятно съзнаваше, че бе реагирала пресилено.

— Как се казва този човек?

— Адам.

— Адам кой?

— Хейдък.

Таксито намали скоростта и спря пред хотел „Лондр“. Валеше дъжд. Кел се надяваше, че няма да завари Амилия или Елза пред чаша бренди в лоби бара; щеше да му се наложи да дава обяснения в десет часа вечерта.

— Сега ли го измисли?

Той подаде на шофьора банкнота от десет лири.

— Това никога няма да разбереш.

Тя не се засмя.

— Господи, Рейчъл! Човекът се казва Адам Хейдък. Окей? Не съм си го измислил.

На три крачки пред него, тя вече изкачваше с бърза стъпка стъпалата на хотела. Някакъв човек продаваше рози в дъжда. Предложи една на Кел, сякаш с едно цвете щеше да спечели благоволенieto на това красиво момиче, но Кел го подмина и влезе вътре. Рейчъл пресичаше фойето. Каквато и химия да се бе развила между тях, каквото и да си бяха обещали телата им на улицата пред бара, се бе изпарило. И все пак Рейчъл беше още с него, в хотела.

Кел я видя как се насочва към лоби бара. За негово облекчение беше празен. От Елза или Амилия нямаше и следа. Единствената жива душа беше папагал в клетка под портрета на Ататюрк. Барът в отсрещния край на помещението беше затворен, светлините намалени.

— Тук е като в „Студио 54“ — каза Рейчъл напълно сериозно. Гневът ѝ беше попреминал; все още изглеждаше обидена от уклончивостта на отговорите му, но беше готова да го допусне отново до себе си.

— Баща ти е имал среща на Хиос преди смъртта си. — Кел знаеше, че трябва да бъде откровен с нея. — Опитваме се да установим с кого се е срещнал. Да определим самоличността на мъжа.

— На мъжа?!

— Да. На мъжа. Защо?

Рейчъл наду бузи и му обърна гръб. Пръстите на ръката ѝ се заиграха с пискюла на една плюшена възглавница.

— Не е нужно да ме щадиш, Том — каза тя. — Познавам баща си. Знам какви ги е вършил. Не се чувствай длъжен да ме пазиш от него.

Какво би могъл да отговори на подобна забележка? Много често същите хора, които те приканват да бъдеш докрай откровен с тях, ти се сърдят и те мразят, когато им кажеш истината в очите. Онова, което Рейчъл знаеше за поведението на баща си с жените, както и за начина, по който се бе държал с майка ѝ като съпруг, щеше винаги да влияе върху отношенията ѝ с мъжете.

Кел притежаваше изключително деликатна информация за личния живот на Пол Уолинджър — знаеше за връзката му с Амилия Левин и любовната му афера с Цецилия Шандор. Не можеше и не биваше да я разкрива пред дъщеря му.

— Разбирам какво ми казваш — рече той. — Никой от нас не е идеален, Рейчъл. Баща ти беше сложна личност, но те обичаше много. Ти и Андрю бяхте всичко за него.

Това беше куха баналност и Рейчъл я прие като такава, оставяйки думите на Кел да се разтворят в полумрака на пустия лоби бар като недочуто съобщение по гарова радиоуредба.

— Ти няма откъде да знаеш дали ме е обичал или не. Как можеш да го твърдиш?

Кел си спомни за кабинета на Уолинджър в Анкара, където имаше снимки само на Андрю, и не отговори.

— Бил е с любовницата си.

Макар да не бе изненадан, че знае, Кел се сепна от прямотата ѝ.

— Да — отвърна той. Нямаше смисъл да отрича.

— Всички ли знаят? Всички в МИБ?

— И да знаят, какво значение има?

— Има, за майка ми. Тя се чувства унижена. Срам я е, разбираш ли?

— И ти искаш да я защитиш.

Рейчъл кимна. От яростта ѝ не бе останала и следа. Беше спокойна и някак замислена, и изумително красива в приглушената светлина.

— Амилия знае, че баща ти е бил с жена. Адам Хейдък също го знае. И още само ограничен кръг хора. Разследването на смъртта му е поверено на много малък екип. Който аз съм поставен от Амилия да ръководя.

Очите на Рейчъл леко се присвиха.

— Защо е нужно разследване?

С риск да си навлече повторно гнева ѝ Кел се опита да обясни.

— Рейчъл, не искам да ти казвам това, но трябва. Повярвай ми. Ако зависеше от мен, бих те държал в течение на всичко, което се случва. Но ако ти кажа защо е нужно да разследваме катастрофата, може да загубя работата си. Звучи ли ти логично?

— Да, има логика — отвърна тихо тя.

Може би в този миг си припомни деня, някъде преди десетина години, когато нейният баща бе повикал двама им с Андрю да седнат до него на канапето и бе споделил, че всъщност не е дипломат. Татко е агент на британското разузнаване. Шпионин. И тогава Пол Уолинджър — вероятно в присъствието на Джоузефин, която го бе държала гордо за ръката — бе помолил децата си за абсолютна дискретност, позовавайки се на законовите и служебни изисквания за боравене с поверителна информация. С каквато малцина имаха привилегията да боравят. Така че Рейчъл знаеше правилата.

— Благодаря ти за разбирането.

Кел постави ръка на рамото ѝ в несръчен, вял опит да събуди тръпката от взаимното докосване. Зад него папагалът се беше събудил от дрямката и изкряка гръмогласно нещо на турски език. Рейчъл погледна към клетката, повдигна рамене и се изсмя.

— Откъде ще си намерим нещо за пиене? — попита тя, излизайки навън към фойето на хотела, като се оглеждаше за някого от персонала.

Кел предположи, че дежурният управител е тръгнал на обиколка по етажите.

— Мисля, че всичко вече е затворено — каза той.

— Констатираш очевидното, Томас Кел.

Физическото желание да я има го връхлетя отново с пълна сила, както преди малко на улицата, когато вдишваше парфюма ѝ с ръка, обвита около тънката ѝ талия.

— Имам бутилка водка в стаята — каза той.

Нямаше намерение да прекара цял час във фойето, избягвайки темата. Искаше Рейчъл в леглото си. Искаше или искрата, припламнала между тях, да се разгори, или Рейчъл да си върви у дома, на вилата.

— А, тъй ли? — попита го тя с дяволито пламъче в очите.

— Да. Но само една чаша.

— Само една чаша? Колко жалко.

С тези думи тя се обърна, наведе се през бара, вдигна една коктейлна чаша от плота и премина с маршова стъпка покрай него, понесла чашата пред себе си като трофей.

— Сега имаш две.

След като влязоха в стаята, Рейчъл се поколеба, отиде до прозореца и се загледа навън, сякаш се опитваше да събере кураж. Когато тя се обърна, Кел пристъпи към нея, обхвана лицето ѝ в длани и я целуна за пръв път. Миг след това те вече бяха вкопчени един в друг и сваляха бясно дрехите си. Кел беше като замаян от желание и наслада. Всяко съмнение в себе си, всеки миг на самота и болка, които бе изпитал през последните месеци и години, бяха останали далеч назад в миналото. Толкова дълго след проваления си брак той бе усещал някаква пустош в душата си, някаква емоционална смърт, неспособност да усети женско привличане. Вече не се съмняваше, че всичката плътска страст, която някога бе изпитвал, си бе отишла, угасена от развода му, че половината му живот бе изтекъл неусетно, останал някъде назад, в огледалото за обратно виждане на неговите разкаяния и грешни избори. Нямаше деца, нямаше нищо, с което да се похвали, нищо, което да остави след себе си, освен фиаското на Свидетеля Х. Това беше неговият паметник.

И сега в разстояние само на няколко часа той бе успял да срещне жената, която по някакъв вълшебен начин го бе освободила от яростта и безсилието му със същата безкомпромисна решителност, с която бе захвърлила настрани букета цветя на погребението, запалвайки в него нещо, което приличаше на живот.

— Помислих си, че ме каниш само защото ти се пие — каза тя, сгушена в него, положила глава на рамото му час по-късно.

Кел вдишваше жадно аромата на кожата ѝ и отново я желаше.

— Колко невъзпитано от моя страна — каза той.

— Спомена нещо за водка...

Бутилката и чашата си бяха там, където ги бе оставил, преди да излезе да се види с нея, да ѝ бъде *пазител*. Бе изпитал нужда да удари един шот, за да успокои нервите си. Кел посегна към бутилката и с несигурна, изпъната докрай ръка наля чашата почти догоре.

— Пардон! Малко се престарях — каза той, като подкани с жест Рейчъл да се изправи в леглото и да отпие.

— Господи! За каква ме смяташ, за Ейми Уайнхаус?!

Той огледа ръцете, раменете и гърдите ѝ, и съвсем леката издутинка на коремчето. В тялото ѝ нямаше нищо от стерилното съвършенство на манекенките и холивудските звезди, беше си съвсем естествено, здраво тяло на апетитна млада жена, излъчващо женственост и ухание на секс и парфюм, което се примесваше с миризмата на алкохол. Известно време поседяха мълчаливо, подаваха си пълната догоре чаша, галеха бедрата, ръцете и коремите си. В един момент Рейчъл се надигна от леглото и тръгна гола към банята, напълно освободена от всякакъв свян и суета, естествена в движенията на тялото си. Изведнъж на Кел му се прищя да провери съобщенията на телефона си и за малко не спусна крака на пода, за да си потърси панталона, но си каза да се отпусне, да забрави поне сега, поне за пет минути за Янис Христидис и Райън Клекнър и просто да се наслади на момента. Колко пъти се случва такова нещо в живота на човек? Да открие нежност, духовна близост и сърдечна връзка с една красива жена? Чу шума от казанчето в банята, жалния вой на тръбите, докато Рейчъл се миеше — всички онези битови, познати до втръсване звуци, произвеждани от влюбени двойки след мигове на върховна интимност. Беше забравил това усещане.

Вратата на банята се отвори и Рейчъл излезе, обвила хавлиена кърпа около тялото си. Усмихна се на Кел и започна да събира дрехите си от пода, като ги трупаше на купчина върху отоманката под прозореца.

— Значи си бил на погребението? — каза тя. — Странно, не те забелязах.

— Направо обидно — отвърна Кел, — защото пък аз те забелязах.

— Наистина ли? Е, нормално, предполагам...

И двамата усещаха тъгата, хвърлила сянка върху тази така закачливо започнала размяна на реплики.

— Видях те да четеш бележката, пъхната в един букет цветя. След което хвана букета и го запокити към стената.

Рейчъл тъкмо сваляше кърпата от себе си и се канеше да си легне обратно в кревата. Когато чу думите му, тя я пристегна и го

изглежда, сякаш по невнимание му бе разкрила нещо далеч по-интимно от голото си тяло.

— *Видял си ме?*

Той кимна. Посегна и дръпна кърпата, като й направи място да легне до него. След това, без да му мигне окото, я излъга.

— Каква беше тази история? Защо захвърли цветята?

Рейчъл се обърна по корем и посегна да се завие с чаршафа. Кел го издърпа нагоре и покри гърба ѝ, по който имаше пресни следи от ноктите и зъбите му. Известно време тя лежа, забила поглед в матрака, без да каже нищо. Накрая стана от леглото и пресече стаята до прозореца, където бяха дрехите ѝ. Изпод захвърлената на купчина черна рокля измъкна ръчната си чантичка. Бръкна вътре, извади смачкан син плик и му го подаде. Беше с клеймо от Франция и бе адресиран до Цецилия Шандор. Почеркът беше на Пол Уолинджър.

— Какво е това? — попита Кел.

Но вече знаеше отговора.

— Чети — подкани го Рейчъл.

Хотел „Льо Гран Кьор е Спа“
 Шемен дю Гран Кьор
 73550 Мерибел
 Савоа
 Франция
 28 декември

Скъпа моя Цецилия,

Както бях обещал, пиша ти писмо на бланка на „Гран Кьор“, понеже знам, че си падаш по хубави хотели, а освен това нямаш доверие на имейлите!

Седя си в бара на хотела и се преструвам, че работя, но мисля само за теб, колко ми липсваш, и ми се иска да можеше да си тук сега, да сме само двамата, да караме ски, да разговаряме, да се любим и да правим разходки сред тези величествени планини.

Кел усети странен прилив на съчувствие към Уолинджър — този стар женкар, който си бе внушил, че е влюбен, и чиято мръсничка тайна бе излязла наяве. Същевременно бе ужасен, че писмото е попаднало в ръцете на Рейчъл. Той дори не можеше да си представи как ли ѝ е подействало съдържанието му.

Чудя се къде ли си сега, в този момент. Какво ли правиш? Намираш ли си работа, след като ресторантът е затворен? Цецилия, искам да ти кажа, че не минават и пет минути, без да мисля за теб. Днес следобед карахме ски с Андрю, но ти през цялото време беше в мислите и в сърцето ми, чувствах се изпълнен с любовта ти и с моята любов към теб. През целия си живот като женен мъж — всъщност през целия си съзнателен живот — сякаш съм

търсил именно теб, търсил съм жената, с която бих могъл да съм напълно свободен, да бъда СЕБЕ СИ, да казвам, каквото искам да кажа, да постъпвам без страх от вина, от мъмрене, от каквото и да било фалш. На четирийсет и шест години! Това е абсурдно!

Думите „съзнателен“ и „себе си“ бяха подчертани с двойна черта, сякаш Уолинджър бе изоставил всякакви претенции за мъжко достойнство и се бе превърнал в разгонен юноша.

Понякога имам чувството, че съм прахосал толкова много време в лъжи, че съм живял по начин, който е абсолютно нездравословен, и то не само за мен, а и за семейството ми, за всички мои близки, които предадох и разочаровах с този двойствен живот на сърцето и ума, който водя вече толкова години. Искам всичко това да престане. Искам да бъда с теб и да тегля чертата на всичко, да забравя за тази шибана професия, да се отдам изцяло на нашата любов. Най-после срещнах жената, с която искам да прекарам остатъка от живота си. Искам двамата да изградим нещо заедно.

Рейчъл стоеше до прозореца и гледаше града през тесния процеп между щорите. Кел не знаеше как да тълкува това писмо. Ако Пол действително се бе влюбил безумно в Цецилия, защо бе държал снимката на Амилия в онази книга до леглото си? Наистина ли сериозно бе мислил да напусне работа, или това беше женкарският му начин да подклажда чувствата на любовницата си? И кои бяха „близките“, за които намекуваше? Амилия, очевидно. Но чии други чувства бе стъпкал? Дали не бе преспал и със съпругите на свои колеги от Службата?

Жадувам по теб, Цецилия. Не мога да престана да мисля за теб. Мисля си за лятото, как ми беше оставила

ключовете от къщата си отвън. Отключих си, ти ме чакаше вътре. Не помня да съм виждал по-красива гледка от теб през онзи ден. Кожата ти беше загоряла от слънцето, устата ти ме очакваше. Не исках да бързаме. Бях зажаднял за теб, защото цяла седмица бяхме говорили по телефона и се измъчвах от копнеж. Спомням си вкуса ти — на лосион за слънце и морска вода, и сладост. Спомням си как свърши, екстаза, който изпита, и бях горд, че съм ти го доставил, понеже всеки миг, прекаран с теб, беше миг в рая.

Кел остави писмото. Беше прочел достатъчно. В този момент имаше чувството, че не с друго, а с това ще запомни Пол. За него той вече нямаше да е колега шпионин, приятел, баща; щеше винаги да си остане човекът, допуснал да загуби разсъдъка си по една жена, оставил се на нагона да изтрие всичко останало от съзнанието му. За негово облекчение, Рейчъл се извърна към него и каза шеговито:

— Виждала съм нейна снимка. Напомня на някоя На'ви.

— На'ви? — повтори Кел, като се опитваше да възприеме същия закачлив тон.

— От „Аватар“. Ония двуметрови сини върлини от не знам си коя планета. Беше толкова висока, че приличаше на някакво екзотично дърво. И с фалшиви цици на всичко отгоре.

Кел сгъна писмото и го остави на нощното шкафче.

— Знаеш ли, помня следобеда, когато той ѝ го написа — каза тя. — Обясни ми, че имал да предава доклад. Затова не можел да дойде с мен до Мерибел. Ако знаеш с какво нетърпение бях очаквала да прекараме известно време заедно, понеже до обед беше карал ски с мама и Андрю!

Кел се съмняваше в това. Смяташе, че Рейчъл се самозалъгва, за да натрупа повече злоба към баща си, повече основания да го обвинява.

— Но не, за него работата беше преди всичко. Цяла седмица си бях мислила, че двамата с мама най-после са щастливи. И тя си мислеше така. В миналото бяха имали проблеми, нали знаеш? — Кел кимна. — Спомням си ги как се целуваха, как ходеха по улицата, хванати за ръце. Ей такива едни простишки неща, старомодни, като

между мъж и жена. — Рейчъл поклати глава и се усмихна. — Но, разбира се, баща ми беше от онези, които могат да се правят на верни съпрузи пред жените и децата си, а следобед да седнат и да пишат ей такива лигавщини до някаква унгарска мръсница, наполовина на годините им.

— Рейчъл...

— Нищо ми няма, не съм ядосана. Повярвай ми, имала съм достатъчно време, за да разбера що за човек е баща ми. Просто се дразня, че както се оказа, онази седмица не е означавала нищо за него, защото през цялото време си е мислил как ще чука проклетата На'ви. Съставял е наум тия лиготии. Писал ги е долу в бара, докато се е преструвал, че съставя шпионски доклад. Намерих още много писма. Може би десетина. Това обаче е единственото, писано от него. Сигурно си забелязал равния, овладян почерк? Никакви грешки, никакви зачерквания. Типично за него, той никога не губеше контрол и обичаше да контролира околните. Всички други са от На'ви. Тя и правописа не знае, неграмотна е, тъпата кучка.

— Значи онази картичка на погребението, с цветята, е била от нея? Изпратила му е лично съобщение, което майка ти не би разгадала, но ти си разпознала почерка?

— Да.

Известно време и двамата мълчаха. В един момент Кел стана и отиде до тоалетната. Когато се върна, Рейчъл още стоеше до прозореца.

— Ела, легни до мен — повика я той.

Без да каже дума, тя го послуша и отново се сгуши в прегръдките му. Кел знаеше, че разговорът им е приключил. Нагласи будилника на телефона си за осем сутринта и затвори очи, като я милваше по гърба, за да заспи. Стори му се, че вече диша равно, когато тя изведнъж прошепна:

— Прекрасен си.

Кел я целуна по челото.

— Ти също — отвърна той, като си мислеше откога не бе чувал тези думи и откога не ги бе изричал.

На другия ден винаги беше едно и също. Той крачеше по същата тиха уличка. Усещаше погледите на непознати. Колко бързо възторгът му отстъпи място на срам. Мъжете в чайните, жената, която търкаше с парцал плочките на площадката пред къщата си — всички го гледаха. Сякаш всички знаеха точно какво е извършил.

Дъглас Тремейн се качи на трамвая. Беше претърпан. Отвсякъде го подпирала тела, повечето мъжки. Той се бе измил впоследствие и усещаше кожата си мека, женствена. Знаеше, че ухае на сапун, косата му беше още влажна при яката на ризата. Хората го зяпаха. Непознати. Турци. Един англичанин с кафяви кожени обувки и панталон от мораво рипсено кадифе. И с туидено сако, насред Истанбул. Тремейн обичаше да ходи добре облечен, но сега му се струваше, че пътниците в трамвая го преценяват с критичен поглед.

Той преповтори наум събитията от изминалата нощ. Същата схема. Разговорите бяха започнали да се сливат в съзнанието му, вече не ги различаваше един от друг. Понякога не си спомняше дори къде е бил, какво точно се е случило, дори в кой град. Той познаваше цяла Турция.

Винаги изпитваше усещането, че е загубил контрол, че доброто в него е изпаднало в състояние на безпомощност. Беше нещо, което просто бе длъжен да направи, и докато не го стореше, не бе в състояние да възвърне чувството си за равновесие и самообладание. Душата му не намираше покой. Тремейн възприемаше това като пристрастеност и бе възприел към нея съответното отношение, макар никога да не бе споделял с никого. Никога не бе потърсил помощ, нито бе прибегнал до малодушна изповед.

Откъде идваха у него тези пориви? Защо бе станал такъв? Защо винаги вземаше едни и същи отвратителни решения?

Трамваят спря. В далечината се виждаше минаре. В Истанбул, където и да се намираш, виждаш по някое минаре. Качиха се още пътници, блъсканицата стана непоносима. Непознати. Вонята на сутрешна пот се смесваше с аромата на парфюмираната му кожа.

Коктейл. Тремейн се попипа по тила, усети мокротата на косата си, запита се дали най-после не го бяха засекли. Дали го наблюдаваха. Фотографираха. Заснемаха на филм.

Може би точно това искаше всъщност. Да се избави от своя таен живот. От чувството за вина. От срама.

Тази нощ Кел спа не повече от час. На зазоряване усети как Рейчъл изпълзя от леглото и започна да прибира дрехите си от отоманката. Със затворени очи, обърнат с лице към прозореца, той я чу как отиде до тоалетната, откъдето след няколко минути се появи, облечена в черната си рокля, която придаваше на фигурата ѝ форма на пясъчен часовник.

Тя се приближи до леглото и се наведе да го целуне.

— Пътеката на срама — прошепна тя. — Заспивай.

— Моля те, остани.

— Не. Трябва да се прибирам.

Отново се целунаха и Кел я притисна до себе си, но страстта помежду им бе отминала. Тя се изправи и приглади роклята си, помахаше му с пръсти и излезе от стаята.

Кел моментално се изправи в леглото. Капаците на прозорците и спуснатите завеси заглушаваха шумовете на града, но той усещаше, че навън Истанбул се събужда, чуваха се шумът на автомобилите и далечният самотен глас на мюезина, призоваващ правоверните на молитва. Рейчъл лесно щеше да си хване такси пред „Лондр“ и до половин час щеше да си бъде у дома, да изкачи на пръсти стълбите покрай стаята на спящата Джоузефин, за да си доспи до обед. Надяваше се единствено да не налети тук на първия етаж на Амилия, връщаща от сутрешното си бягане или пък слязла да си поръча ранна закуска. Тогава наистина щеше да извърви пътеката на срама.

Той дръпна завесите, разтвори капаците на прозорците, отиде в банята и си взе душ, после си поръча закуска в стаята. Малко след шест и трийсет на вратата се почука. Твърде скоро, за да е сервитьор от хотела с яйцата, препечените филийки и кафето му. Рейчъл? Дали не беше забравила нещо?

Само с една кърпа на кръста, той отиде да отвори.

— Томас! Аз съм вече омъжена жена! Я се покрий с нещо!

Беше Елза, ухилена до уши.

— Благодаря за предупреждението — каза й той. — Какво правиш толкова рано?

— Ето това — отвърна тя, като тикна една папка в лицето му. — По това работя, откакто се видяхме. Имах тежка нощ. Амилия помоли да изкопая нещо за Цецилия Шандор. Това е, което открих. Тъжна история, Том, много тъжна. Как мразя любовта да отива на вятъра.

Папката представляваше алманах на скръбта. Имейли от Цецилия до най-близката ѝ приятелка в Будапеща, в които жално оплакваше смъртта на Пол. Телефонни обаждания до някакъв лекар в Дубровник, когото Елза бе успяла да идентифицира като „психотерапевт, специализиран в лечение на травми от преживяна емоционална загуба“. Цецилия бе посещавала интернет сайтове за вдовици и партньори с разбити сърца и се бе регистрирала в онлайн форум на английски език, където обсъждала своята печал и самота със съвършено непознати по целия свят. Записала се бе и в група по йога на остров Лопуд, през два дни ходела на масаж, три пъти седмично на психотерапия. Купувала си книги за душевно здраве и равновесие от „Амазон“, похарчила 2700 долара за двуседмична екскурзия до Малдивите. Четяла трескаво истории за самолетни катастрофи — особено множеството вестникарски статии и коментари в интернет за инцидента с Уолинджър — и затворила ресторанта за цели десет дни, след като научила за смъртта му. Кел с изумление научи, че дори била направила анонимно дарение от 1000 лири във фонд за подпомагане на вдовици на разузнавачи от МИ6.

При по-нататъшните проверки на електронната ѝ поща бе установено, че любовницата на Уолинджър бе отлетяла с „Изиджет“ от Дубровник за „Гетуик“ в деня преди погребението, като имала запазено място в същия влак от Юстън, с който бяха пътували Кел и Амилия. Кел си даде сметка, че са били през един вагон от нея. Цецилия си бе купила билет за връщане с влака до Лондон още същия следобед и имала резервация за полета до Дубровник на другия ден. Най-вероятно бе купила цветята в Престън, отишла бе с такси до фермата, оставила бе букета с картичката в хамбара и се бе върнала на гарата. От един неин имейл до приятелката ѝ в Будапеща — зле преведен от приложението на Гугъл — ставаше ясно, че не бе присъствала на самото погребение.

Кел прочете папката на закуска. В девет часа позвъни на Елза в стаята ѝ, поздрави я за добре свършената работа и попита дали в хода

на разследването бе попадала на конкретни споменавания, в какъвто и да било контекст, на Джим Чейтър и Райън Клекнър.

— Не — отвърна унило тя, като ученик, който не е оправдал очакванията на учителя. — Мисля, че не, Том. Но мога да проверя.

— Не се притеснявай — каза ѝ Кел. Елза не бе мигнала цяла нощ. — Легни и поспи. Заслужила си малко почивка.

Британското консулство беше импозантна останка от имперско величие, триетажен дворец от деветнайсети век в неокласически стил в сърцето на квартал „Бейоглу“, на не повече от стотина метра от хотела на Кел. Бомбена атака, извършена от атентатори самоубийци преди десетина години, бе довела до смъртта на генералния консул и повече от двайсет служители. Кел си спомняше точно къде се бе намирал — на обяд с Клеър в един слънчев ноемврийски следобед в Лондон, — когато бе чул новината за атентата по Би Би Си.

— Всичко е заради онзи идиот Буш — бе казала тогава Клеър, сочейки с пръст американския президент на екрана. Тъкмо в този ден той беше гост на Даунинг Стрийт 10. Кел не отговори, както обикновено в случаите, когато Клеър се впускаше в анализ на причинно-следствените връзки при тероризма. — Ако Блеър не ни беше набутал в Ирак — добави мрачно тя, — нищо от това нямаше сега да се случва.

Амилия бе пристигнала на съвещанието час преди него. Кел влезе точно в десет и бе информиран от Шефката, че тази сутрин била „на крак от шест“ и било „крайно време“ да се захващат за работа.

— Изглеждаш като прекаран през центрофуга — отбеляза тя, докато въртеше напред-назад комбинираната ключалка на специалната звукоизолирана зала за свръхсекретни съвещания.

Чу се предупредителното пицене на алармата, Кел повдигна лоста и дръпна към себе си масивната стоманена врата. Комбинацията от острия електронен звук и физическото усилие усили болката в черепната му кутия. Имаше чувството, че половината му мозък се търкаляше в кома на хотелската възглавница.

— Колко е топличко и уютно! — пошегува се Амилия, потръпвайки от студа на усилената докрай климатична инсталация.

Това беше задължителна характеристика на звукоизолираните зали по целия свят. Кел помнеше случаи, когато негови колеги бяха присъствали на съвещания, облечени в шуби и увити в шалове.

Амилия зае мястото си в челото на масата, около която имаше поставени осем стола. Кел седна по средата на дългата страна, след като затвори плътно вратата. Носеше си двойно еспресо от автомата на приземния етаж — третото му кафе за тази сутрин.

— Как беше партито? — попита го тя, докато вадеше папки и компютърни разпечатки от черното кожено куфарче и ги нареждаше на купчинка на масата пред себе си.

— Забавно — отвърна Кел. — Снобски бар малко под „Галата“. Чужденци и богати местни плеЙбои. Супер...

— А Рейчъл?

— Какво Рейчъл?

— И с нея ли беше забавно?

На крак от шест. Кел усещаше върху себе си всевиждащия проницателен поглед на директор Левин. Дали Амилия бе забелязала Рейчъл да си тръгва от хотела? Нямаше смисъл да я лъже; тя знаеше, че е привлечен от младата жена. В присъствието на Амилия той се чувстваше като пътник на летище, преминаващ през рентгена — всяка костичка, всяко мускулче на вината му грееше от екрана като взривно устройство.

— Рейчъл е страхотна — каза той. — Преродена душа. Умна. Забавна. Пазителят чудесно се позабавлява в нейната компания.

Амилия кимна, видимо одобрявайки чутото.

— Интересува ли се от Абакус?

Кел се намръщи.

— *Абакус?*

— Не ти ли казах? — Амилия наместваше множеството папки пред себе си като внезапно напомняне за непосилния хаос, в който я бе потопила новата ѝ длъжност. — Псевдонимът на Клекнър.

— Аха — промърмори Кел, докато я наблюдаваше с пулсиращи от болка слепоочия.

— Е?

Кел с радост би отговорил на въпроса ѝ. Не, Рейчъл определено не се интересуваше от Райън Клекнър дотолкова, че да остане повече от час на партито му. А вместо това бе дошла в хотелската стая на Кел

и му се бе отдала напълно, със страст и жажда, които го бяха изумили. От което можеше да се заключи, че поне засега Рейчъл Уолинджър се интересуваше повече от Томас Кел.

— Трудно е да се каже — отвърна той, докато си мислеше за тялото на Рейчъл, движещо се под него, за извивките и вдлъбнатините на гърба ѝ, очертани под косата светлина на нощната лампа. Изпи последните капки еспreso в чашата си. — Тя леко флиртуваше с Райън, докато той изглеждаше истински увлечен.

— *Увлечен?* — Амилия го изгледа намръщено. — Нима Братовчедите са склонни да се увличат! Този във всеки случай няма вид да е такъв.

— Какво знаем за него?

С въпроса си Кел съумя да я отклони от темата за Рейчъл. Тя измъкна тънка папка от купчината книжа пред себе си и му изрецитира съкратената професионална биография на Клекнър (седем години в ЦРУ, от които три в Мадрид и две в Турция); образованието му (гимназия с отличие в Мисури, после бакалавърска степен по международни отношения от университета „Джорджтаун“); семейната история (родителите му се развели, когато бил на седем и оттогава не е виждал баща си). Младежът бил захранен — както бе предположил и Кел — с голяма доза религиозен плам (майката, която обожавал, била усърдна учителка в католическо училище и водела молитвен кръжок) в съчетание със здрав, старомоден американски патриотизъм (имал по-голям брат, изкарал две пълни мисии в Ирак, както и по-малка сестра, която работела като лекар към Бърза помощ, след като изслужила шест месеца като доброволка в Баграм през 2008 г.). На двайсет и две години Клекнър бил звездата в отбора по гребане на „Джорджтаун“, а нощем работел като портиер в болница, за да плаща обучението си. След кратък стаж без възнаграждение в екипа на един конгресмен републиканец в Сейнт Луис Райън Клекнър кандидатствал за работа в Централното разузнавателно управление.

— Човек, свикнал да разчита на себе си — отбеляза Кел. — И да постига повече от другите. А дали не е бил и самотник?

— В което няма нищо лошо — каза Амилия, като потропваше с пръсти върху биографията на Клекнър. — Мога да си представя, че в Лангли с готовност са го приели.

— Ти би ли го взела на работа?

Изведнъж Кел усети, че му прималява от глад; от яйцата и белия препечен хляб на закуска в стомаха му бяха останали само киселини. Амилия извади официалната снимка на Клекнър от Държавния департамент и удостои Кел с една от усмивките, които пазеше само за свои хора.

— Той е *страхотно* красив — отбеляза тя, като извърна снимката към него. Кел я огледа внимателно. Клекнър изглеждаше неустойимо прелъстителен като холивудски идол. — Коефициент на интелигентност близо двеста — добави Амилия. — Очи като на Грегъри Пек. И мускули като на Грегъри Пек по всяка вероятност. Разбира се, че бих го назначила.

— Сексистка — отвърна Кел. През малкото прозорче във вратата на звукоизолираната стая забеляза купа с банани и се почувства като умиращ от жажда, зърнал оазис в далечината наред пустинята Сахара. — Значи ще бръкнем по-надълбоко? — попита той, примирен с мисълта, че не му е писано скоро да засити глада си. Твърде много аларми за изключване. Твърде много ключалки за превъртане. И твърде много материал за разговор.

— И още как. След седмица ще знаем повече за младия господин Клекнър, отколкото той знае за себе си.

Тя не преувеличаваше. През следващия половин час Амилия Левин се показва в най-добрата форма, в която Кел я бе виждал от много време насам. Беше не просто Шефката, бъдещата носителка на благородническо звание; беше си възвърнала живеца, страстта към играта. Дори да се боеше, че ще остави в наследство поредния Филби или Блейк — един предател, който да разруши трансатлантическото партньорство, — тя с нищо не го показваше. Кел отново виждаше в нея онази неуморна енергия, от онзи див хъс за работа, с които бе белязана кариерата ѝ преди десет-петнайсет години. Беше концентрирана като патоанатом в началото на сложна аутопсия. Това беше жената, в която се бе влюбил Пол Уолинджър. Най-добрият агент — и от двата пола — на тайните служби за едно цяло поколение.

Оказа се, че много от идеите ѝ за тотално следене на Райън Клекнър вече са приведени в изпълнение. Екип от десет души, командировани от Службата за обществена безопасност, на няколко пъти бе следил Абакус при различни ситуации. Понастоящем десетимата агенти бяха дислоцирани в Истанбул, готови да се

задействат по команда на Кел. Амилия бе разпоредила на Елза да прекъсне безжичната интернет връзка в жилището на Клекнър, докато един инженер от Тюрк Телеком, вербуван като агент на МИБ, постави микрофони в кухнята, банята, спалнята и дневната на апартамента. Покривът на колата му, „Хонда Акорд“, бе „боядисан“ в малките часове на нощта в четвъртък срещу петък от местен екип, за да стане видим за спътниците, ако случайно Клекнър решише да духне нанякъде. (Макар че, както ѝ напомни Кел, повечето от тези спътници се контролираха от американците, което ги правеше практически безполезни. Амилия прие забележката му с презрително изръмжаване.) Освен това бяха поставени камери във всички кафенета, хотели и ресторанти в „периметъра му на действие“. Знаеше се например, че ходел във фитнес клуб на няколко пресечки от жилището си, както и че всеки път, когато имал път към „Бейоглу“, обичал да посещава малка чайна в една от преките улички на „Истиклял“. („Заради една сервитьорка — бе вметнала Амилия, — по която си пада.“) И двата обекта бяха изцяло покрити с камери за видеонаблюдение. Поне веднъж в месеца Клекнър присъствал на литургията в „Сан Антонио от Падуа“ — най-голямата католическа катедрала в Турция. Катрин Уест, съпругата на един служител на МИБ, с която Амилия се познаваше от години, бе получила указания да ходи в същата катедрала и да докладва за поведението и вида на Клекнър, както и за всякакви негови контакти по време на църковната служба. Всеки един от богомолците, особено съседът му по пейка, би могъл много лесно да му подаде или да получи нещо от него.

Когато Кел я попита, Амилия потвърди, че подобни операции вече се извършвали по отношение на Дъглас Тремейн и Мери Бег. Тони Ландау също бил под наблюдение в Съединените щати.

— Остава Янис Христидис — каза тя.

— Той едва ли ще ни е от голяма полза.

— Разбирам. — Амилия гледаше намръщено плота на масата. — Някакви идеи?

Това прозвуча като изпит. Кел се опита да мобилизира всичката умствена енергия, която му бе останала в окаяното състояние, в което се намираше.

— Мисля, че е редно все пак да изчакаме доклада на Адам — отвърна той, припомняйки си някогашната предпазливост. — Току-що

е пристигнал на Хиос. Нека да го оставим да говори с полицията, с хората на летището, с близките и приятелите на Христидис.

— Смяташ, че това ще промени мнението ти по случая? — Амилия все така гледаше надолу, към книгата, натрупани пред нея.

— За кое по-точно?

Тя толкова добре го познаваше. Кел усети какво му готви.

— Според мен ти вярваш, че това е дело на американците — каза тя и стана от стола си. Уж за да се разкърши в тясното мразовито помещение, но по-скоро за да застане срещу Кел и да му наложи авторитета си, като го изгледа отвисоко. — Убеден си, че Джим Чейтър е брадатият от Хиос, че Пол е направил грешката да му спомене за наличието на къртица, след което Чейтър го е премахнал.

Изречена на глас, собствената му теория за пръв път му се стори леко абсурдна. Но Амилия беше напълно права. Тя бе формулирала абсолютно точно онова, което според него се бе случило.

— Мисля, че това е най-вероятният сценарий, да — призна той. — С оглед реакцията на Чейтър в Анкара.

Амилия заобиколи масата и докосна с ръка лоста на заключената отвътре врата. През стъклото Кел видя Дъглас Тремейн, който се бе върнал от Анкара, да влиза. Както винаги приличаше на пенсиониран офицер, отишъл на конни състезания: с лъснати кожени обувки, туидено сако, не липсваше дори и панталонът от мораво рипсено кадифе.

— Бих те посъветвала само да бъдеш готов за изненади.

В тона й нямаше и следа от назидателност, дори от предупреждение. Просто съвет на мъдър приятел. Играй с фигурите на дъската, не си играй с опонента.

— Ще го имам предвид — отвърна Кел.

— Добре. — Амилия вдигна една папка от масата. Кел разпозна корицата. Беше докладът за Шандор. Тя започна да почуква ритмично с ръба ѝ по плота, сякаш си тактуваше наум. — Само дете не приемам това за чиста монета.

— Доклада на Елза?

— Не, докладът си е екстра. Като доклад, имам предвид. — Тя отвори наслуки папката и прекара пръст по редовете. — Само дете пътечката от трохи е твърде перфектна, за да ме убеди. — Амилия започна да описва поведението на Шандор, сякаш четеше от списък. —

Книгата от „Амазон“. Курсът по йога. Масажите. Ако исках от теб да създадеш легенда за момиче, загубило любовта на живота си, щеше ли да подходиш по различен начин?

Кел усети как стаята се завъртя пред очите му. Ако това, което казваше Амилия, беше истина, Уолинджър се бе оставил да го изиграят.

— Може би не — отвърна той, без напълно да се съгласява с нея.
— Какво намекваш? Че всичко това е измислица?

— Намеквам единствено, че трябва да си готов да приемеш и алтернативни обяснения на случващото се. Да се опиташ да вникнеш в ситуацията. Много е възможно Цецилия Шандор да е била унгарска разузнавачка, която се е оттеглила от кариерата, отворила е ресторант на Лопуд и съвсем случайно се е влюбила в Пол Уолинджър. И след смъртта му да се чувства толкова покрусена, че да ходи три пъти седмично на психотерапия и да си излива душата в разни чат форуми. Но е еднакво възможно да е примамка на СВР, на която е било възложено да вербува шефа в Анкара.

Няколко секунди Кел остана безмълвен, докато лишеният му от сън мозък трескаво обработваше различните значения и последици на казаното от Амилия.

— Ти все още ли мислиш, че Пол може да е бил къртицата?

В отговор Амилия само повдигна леко рамене, сякаш Кел я бе попитал за нещо толкова незначително като прогнозата за времето.

— Разбира се, това дълбоко би ме изненадало — каза тихо тя.

— И така, Шандор е намерила начин да чете телеграмите и имейлите му? Декриптирала му е лаптопа, прикачила се е към телефона му? Не мога да допусна, че е бил такъв глупак!

— Хубавите момичета вършат странни неща с мъжете на средна възраст, дори с онези, които не се смятат за глупаци — отвърна троснато Амилия. Кел се запита дали това беше мрачно обобщение за несъвършенството на мъжката природа или завоалирано предупреждение към него да стои далече от Рейчъл. — От теб искам единствено да преценяваш внимателно всички възможности. Ние не сме постигнали никакъв напредък към идентифициране на предателя. Междувременно Службата работи на празни обороти. Не е способна да сътрудничи пълноценно с американците или да работи по десетки операции в региона. Това ти е известно.

— Разбира се.

Кел помълча замислено, докато Амилия извади от куфарчето си бутилка минерална вода и отпи. Дали щеше да страда по-малко, ако знаеше, че Пол бе почитал фалшив Бог, че се бе оставил да го зальжат с несъществуваща любов? Дали така би било по-добре за нея? Или просто търсеше начин да си отмъсти на Шандор, задето ѝ бе отнела любимия? Издирването на къртицата и установяването на истината за смъртта на Уолинджър очевидно се бяха слели в едно цяло в сърцето ѝ.

— Трябва да отидеш до Лопуд — каза му тя сякаш в потвърждение на мислите му. — Запознай се с нея, огледай на място.

— Не възразяваш да оставя Клекнър на екипа за няколко дни?

— Не просто не възразявам, настоявам! Наблюдението на Клекнър е в добри ръце.

— В такъв случай отивам на Лопуд.

— Това е курортен остров — каза тя, сякаш Кел не знаеше. — На един час с ферибот от Дубровник. В единия край на градчето има голям хотел, огърлица от ресторанти около залива. Ще се правиш на бизнесмен, отишъл да прекара там дълъг уикенд. Отбий се да вечеряш в ресторанта на Шандор. Срещни я случайно, ако отиде да плува. Виж дали е онази Цецилия, за която се представя. Дали наистина е бедното скърбящо момиче, загубило любовта на живота си.

Снабден с канадски паспорт на името на Ерик Кок от Квебек, Себастиан Гашон взе редовния полет до Загреб в ранните часове на 11 април. В столицата на Хърватия той нае едно ауди А4, включи айпода си в уредбата на колата и се заслуша, шофирайки, в драматизацията на романа „Мъртви души“. Придържайки се стриктно към разрешената максимална скорост, той пое по магистралата на югоизток към градчето Задар на Адриатическо море.

Според уговорката в паркинга на хотела го очакваше втори автомобил. В кухня под резервната гума той откри нож и пистолет с достатъчно патрони. Същата нощ, след като вечеря в един италиански ресторант, Гашон отиде на бар, намери си жена, плати ѝ шестстотин евро, за да прекара нощта в стаята му, но я помоли да си тръгне в три сутринта, след като го бе удовлетворила изцяло и му се спеше. Повика ѝ такси да я вземе от хотела. Размениха си номерата, макар неговият да беше на мобилен телефон, който щеше да престане да съществува след четирийсет и осем часа. Името ѝ в бранша беше Елена. Каза му, че е от градче, западно от Кишинев, в Молдова.

На следващата сутрин Гашон пое по крайбрежното шосе към Дубровник. Край Сплит имаше катастрофа, заради която и в двете посоки се бяха образували задръствания, и когато пристигна в хотела си, вече изоставаше с два часа от графика. От телефонна кабина в Стария град се свърза с водещия офицер, за да получи потвърждение за местонахождението на обекта и указания да пристъпи към изпълнение на операцията. За негово разочарование и раздразнение, му бе наредено да изчака още двайсет и четири часа в Дубровник, като вземе ферибота за Лопуд не по-рано от неделя сутринта. Останалите елементи от плана трябваше да бъдат изпълнени според първоначалния инструктаж. Водното такси щеше да го чака, за да го върне от острова на кея пред хотел „Лафодия“ в 23:30 часа.

Не получи никакви обяснения за забавянето.

Кел не сметна за нужно да пътува до Лопуд под чуждо име. Ако Цецилия Шандор беше руски агент или работеше срещу заплащане за иранците, китайците или МОСАД, всякаква фалшива самоличност, под която би могъл да пристигне на острова, би била разкрита за минути. В момента, в който Шандор заподозреше Кел, тя щеше да го проследи до хотела му, да провери легендата му в съответната база данни и да го обяви за враждебен елемент. Едно бе да се представя за служител на застрахователна компания от Единбург пред гръцки брокери на недвижими имоти и съвсем друго — да се опитва да мине за Крис Хардуик пред бивша унгарска разузнавачка, вероятно свързана със СВР.

По същата причина не предложи на Елза да я вземе със себе си за прикритие, дори и Амилия да би могла да се лиши от нея. Да, като двойка щяха да привличат по-малко внимание, но Кел искаше да си остави възможности за действие, а присъствието на „сериозна приятелка“ би ограничило достъпа му до Шандор. Ако тя беше толкова невинна, за каквато се представяше, той би могъл да се запознае с нея в ресторанта като колега и приятел на Пол, дошъл на Хиос, за да установи случилото се в дните преди катастрофата.

Освен това — ако трябваше да бъде докрай честен пред себе си — той държеше да не се окаже в положение да преиграва романтичната легенда с Елза. Беше озадачен и донякъде обезпокоен от желанието да се върне в Истанбул, при Рейчъл, колкото бе възможно по-скоро.

От Лондон му бяха направили резервация в „Лафодия“ — големия хотел в южния край на Лопуд, който Амилия му бе описала. В хотела едновременно вървяха две конференции, като освен делегатите бяха настанени и няколко почиващи семейства; Кел беше благодарен за тази пренаселеност, докато се смесваше с тълпите по крайбрежната алея, опасваща залива в еднокилометрова дъга.

Ресторантът на Шандор — „Чентонове“ — се намираще на известно разстояние от хотела, в неголяма преустроена къща на

няколко метра от плажната ивица. На терасата с изглед към залива имаше половин дузина маси, плюс още толкова вътре. На острова не беше разрешено движението на превозни средства; нищо не смущаваше огърлицата от ресторанти и барове.

През първия ден на Лопуд Кел мина покрай „Чентонове“ седем-осем пъти, без да зърне Шандор. От Главното управление на съобщенията — агенцията за електронно следене в Челтнам — бяха поставили на подслушване лаптопа и мобилния ѝ телефон, но някак си бяха пропуснали да го уведомят, че този ден Цецилия е в Дубровник за обяд с приятелка и после на среща с нейния „интериорен дизайнер“. Когато разбра, че в неделя вечер Шандор ще е на смяна в ресторанта, той си запази маса за осем и прекара остатъка от деня в „Лафодия“. Дочете „Името ми е Червен“, няколко пъти влиза в морето да поплува и размени куп имейли с Рейчъл. Беше му забранено да ѝ казва, че е в Лопуд, нито пък би го направил, по очевидни лични съображения. Въпреки това усещаше известно раздражение, че е принуден да я лъже, да създава у нея впечатление, че е „в Германия по работа“. Това му напомняше годините, прекарани с Клеър, когато не беше в състояние да ѝ каже с кого се среща, да я посвети в секретната работа, която вършеше за секретните служби на държавата. Освен това интуицията му подсказваше, че Рейчъл е наясно, че той я лъже, и имаше голяма вероятност лъжите да дадат отражение върху евентуалната им връзка.

Кел се събуди късно в неделя сутрин с идеята да отиде до руините на древната крепост над залива. И от там да хвърля по едно око към апартамента на Шандор, разположен директно над ресторанта.

През нощта Рейчъл му бе изпратила имейл, за да му се оплаче, че била на някакво „изумително тъпо парти, сред изумителни тъпаци“ в някакъв бар над Босфора.

Тук е тегаво и скучно без теб, господин Кел. Кога се връщаш от Берлин? xxx

Пътеката към крепостта започваше от задните улички на Лопуд и веднага започваше да се вие нагоре по хълма сред борови и кипарисови горички. От залива Кел бе забелязал по средата на склона нещо, което приличаше на изоставена овчарска колиба. Отклонявайки се от пътеката през гъстите шубраци, той откри колибата и след като се убеди, че никой отникъде не го вижда, насочи бинокъл към „Чентонове“. От Шандор нямаше и следа, вътре се виждаше само плешивият възрастен сервитьор, когото бе забелязал, докато минаваше покрай ресторанта. На терасата няколко от масите бяха заети от туристи. От Челтнам бяха определили местоположението на телефона ѝ — намираше се в същата сграда — и Кел предположи, че тя си почива. Капаците на прозорците бяха затворени, а верандата към кухнята, откъм западната страна на жилището ѝ — пуста.

Той проследи с бинокъла цялата брегова ивица на залива — наляво към града, после надясно към „Лафодия“. Наближаваше обед и жегата се усилваше. Кел виждаше деца, които се цамбуркаха в плиткото, туристи с гребни лодки, тръгнали да обикалят острова; фериботът от Дубровник забавяше ход, за да акостира на морската гара. Нормалното оживление за един курортен остров. Поиска му се да доведе Рейчъл тук. Да прекарат няколко нощи заедно, да се излежават до късно сутринта, да се попекат на слънце, да ядат вкусна храна. Вместо това той беше наясно, че щяха да минат поне два месеца, ако не и три, докато приключи с Клекнър и успее да се махне от Истанбул, и то само за няколко дни, преди да поеме поста си в Анкара. През това време кой знае какво би могло да се случи с Рейчъл? Най-вероятно скоро щеше да си замине за Лондон и той никога повече нямаше да я види.

Изчака още няколко минути в сянката на овчарската колиба. От Цецилия, както преди, нямаше и следа. Кел се изправи, преметна бинокъла през рамо и се върна на пътеката, където свали ризата си и пое нагоре към крепостта. След десет минути излезе от горичката и се озова сред руините на каменистото било. Подпрян на една стена, той си пое дъх, отпи от бутилката с минерална вода и обърса с длан потта от лицето си. Зад гърба му, на югоизток, сградите на Дубровник блестяха на обедното слънце. На север едва се виждаха миниатюрните корпуси на платноходки и моторници, които пресичаха пролива. Той провери телефона си за съобщения. Нищо от Елза, нищо от Рейчъл,

нищо от Лондон. Направи няколко снимки на руините, после заслиза надолу, подминавайки двойка възрастни британски туристи по пътеката през гората. По средата на склона отново се отби встрани, запровира се през шубраците и скоро се върна в укритието на овчарската колиба.

Този път Кел седна, облегнал гръб на разбитата дъсчена врата. Слънцето бе стигнало зенита и той си даваше сметка за опасността някой долу да види отблясъка от лещите на бинокъла, когато го насочи отново към ресторанта. Грапавото дърво на вратата боцкаше гърба му и той нахлузи ризата си, размазвайки с длан някакво насекомо, което го беше налазило по мократа кожа на врата. Вдигна бинокъла и проследи бреговата ивица, като се спря върху групичката маси на терасата на ресторанта.

И тогава я видя. Цецилия Шандор. Излизаше през вратата на приземния етаж и се насочваше към терасата. Мощният бинокъл му позволяваше да различи чертите на лицето ѝ. И онова, което видя, го изненада. Цецилия изобщо не беше естествена красавица. Цялото ѝ лице изглеждаше напомпано с ботокс и колаген. Устните ѝ бяха издадени напред като зурла, огромните ѝ гърди изглеждаха като някакви абсурдни израстъци върху тънкото като вейка тяло. Кел веднага се сети за прякора, който ѝ бе измислила Рейчъл — На'ви, — и се засмя на себе си, докато по гърба му се стичаше пот. На петдесетина метра зад гърба му по пътеката преминаха няколко души. Един от тях си свиркаше тема от балет на Чайковски — „Лебедово езеро“ или „Лешникотрошачката“, Кел трудно ги различаваше. Натрапчивата мелодийка заседна в съзнанието му, докато наблюдаваше терасата.

Цецилия отново излезе отвътре, понесла в ръка бутилка минерална вода. Тя постави бутилката пред възрастна двойка, после заговори с мъж на около трийсет и пет, с тъмни очила и червена трикотажна риза, седнал на крайната маса, най-далече от входа. Мъжът беше приключил с обяда, на масата пред него имаше чаша от еспресо. Пушеше цигара. Цецилия взе от масата нещо, прилично на метална табличка, върху която имаше поставени банкноти, и я вдигна нагоре, без да спира да говори. Мъжът посегна, положи длан върху кръста ѝ и я задържа там, като разтриваше гръбнака ѝ с ритмични движения. Цецилия реагира едва когато след десетина секунди ръката на мъжа се

спусна надолу и я хвана за дупето; тогава тя просто я отмести встрани и се отдалечи от масата.

Какво означаваше това? Трудно беше да се каже дали Цецилия бе отместила ръката на мъжа, понеже беше раздразнена от ухажването му, или просто защото не искаше останалите клиенти да видят какво става.

Кел веднага реши какво трябва да направи. Стана, остави бинокъла на земята и закрачи с бърза стъпка обратно към пътеката. Беше по къси панталони и маратонки; трънаците драскаха кожата на прасците му. Трябваше непременно да идентифицира мъжа, преди да си е тръгнал от ресторанта. Когато стигна до пътеката, той затича надолу; телефонът в задния му джоб го удряше по бедрото; по едно време почна да звъни, но Кел не му обърна внимание. Облян в пот, останал без дъх, проклинащ пристрастеността си към цигарите, след три минути той стигна до края на горската пътека и свърна по тесните улички към залива. Постепенно забави крачка, но си наложи да продължи напред. Вече бе решил, че ще може да спре и да си поеме дъх едва когато стигнеше на един хвърлей от ресторанта.

На пристанището се смеси с гъстите тълпи между магазинчетата и ресторантите по кея. Това най-вероятно бяха пътниците от обедния ферибот, който бе видял преди половин час да приближава към пристанището. Някои поглеждаха сепнато задъхания, плувнал в пот англичанин със зачервено лице. Без да им обръща внимание, Кел се затича към „Чентонове“. След минута видя терасата на ресторанта. След още десет секунди констатира, че мъжът с червената риза си бе тръгнал. Изруга под нос и се спря на място, превит надве. Белите му дробове пареха отвътре, главата, вратът и раменете му бяха изгорели от палещото слънце.

Вдигна поглед напред и си отдъхна: мъжът се задаваше право насреща му по крайбрежната алея. Пред него вървеше възрастна дама, облечена с черна траурна рокля, явно вдовица; на известно разстояние я следваха двойката англичани, които Кел бе запомнил от хотела.

Сега беше неговият шанс. Поемаше огромен риск, какъвто не помнеше да е поемал от двайсет години, когато като новобранец очакваха от него да доказва съобразителност и бърза реакция. Това можеше да му струва провала на операцията, но нямаше избор.

Двойката англичани бяха вече на десетина метра от него. Надявайки се да отминат, без да го забележат, той се извърна настрани и се престори, че разглежда пощенските картички на стойката пред едно магазинче. Ако двамата се опитаха да се спрат и да го заговорят, мислейки го за турист, изпаднал в затруднение, планът му щеше да пропадне. Кел беше още задъхан и с мъка си поемаше въздух, когато посегна към една от картичките. За негово облекчение, семейството англичани отминаха, без да му обърнат внимание.

Той върна картичката на мястото ѝ, обърна се и застана точно в средата на алеята, с което на практика я запуши. С обляно от пот лице, той впери жален, умоляващ поглед в мъжа с червената риза, който идваше срещу него. Мъжът се понамръщи и забави крачка, давайки си сметка, че Кел се опитва да му каже нещо. Отпуснал тежестта на тялото си върху левия крак, но без да преиграва, подсилвайки ненужно вида на пълно изтощение и безпомощност, Кел вдигна ръка и рискува.

— Говорите ли английски?

— Естествено.

Акцентът му беше някъде от Балканите. Беше по-близо до четирийсет, отколкото до трийсет и пет, но запазен и в добра физическа форма. На загорялата си китка носеше ръбест часовник от бял метал; облечен беше с изгладен ленен панталон и със скъпи кожени обувки. Върху червената му риза се виждаше крокодилчето на „Лакост“.

— Мога ли да ви помоля за една услуга?

— Услуга?

— Бихте ли ми услужили с телефона си?

Думите още не бяха излезли от устата му, когато се сети, че беше забравил да изключи звука на айфона си. Ако звъннеше в задния му джоб, с него беше свършено.

— Искате да се обадите? — Мъжът изглеждаше силно разтревожен от нездравия вид на британския турист, който му бе препречил пътя.

— Само до хотела — отвърна Кел, като кимна към бялата грамада на „Лафодия“, която се извисяваше на половин километър по-нататък. Нямаше как да бръкне в задния си джоб и да напипа бутона за изключване на звука на айфона. Само се молеше да не звънне точно в този момент. — Жена ми. Излязох без жена си...

За негово изумление, господин Лакост извади плосък самсунг от страничния джоб на ленения си панталон, прекара палец по екрана и му подаде отключения апарат.

— Помните ли номера?

Кел кимна, измърмори някаква благодарност и набра номера на личния си мобилен телефон, който бе оставил в хотелската стая. По линията се чу как телефонът започна да звъни, после се включи гласова поща.

Здравейте, търсеното от вас лице не може да отговори в момента, моля, оставете...

Решителният момент бе настъпил. Кел знаеше, че трябва да импровизира нещо като диалог с „жена“ си, и се надяваше да прозвучи убедително.

— Здравсти, аз съм. — Подходяща по продължителност пауза. — Не се бой, нищо ми няма. — Нова пауза. — Лакост го гледаше със странно безизразен поглед. — Помолих един любезен минавач да ми услуги с телефона си. Мисля, че скъсах някакъв мускул. — Отново пауза. Хрумна му, че не след дълго ще може да се наслади на импровизацията си. — Казах, нищо ми няма! Но би ли помолила от хотела да ми изпратят количка? Не искам да куцукам по обратния път.

Кел премести тежестта на тялото си върху „пострадалия“ крак и изкриви лице в болезнена гримаса. Господин Лакост обаче видимо не се интересуваше от театралните му изпълнения; той стоеше, зареял поглед към залива, и чакаше Кел да свърши разговора си.

— Може и да съм го навехнал — каза Кел на сигнала в слушалката, показващ, че връзката с гласовата му поща е прекъснала. — И аз не знам. — Той преброи още две секунди, колкото „жена“ му да се усъмни в сериозността на контузията или може би в разумността на това да моли хотела за помощ. — Е, добре, може и да си права — каза Кел. Когато Лакост отново се обърна с лице към него, той се загледа в лицето му, опитвайки се да запомни чертите. — Виж, хайде да затваряме — каза накрая той. — Ползвам чужд телефон и задържам човека.

Кел бе допуснал, че Лакост говори английски и бе следил всяка дума от измисления разговор. За негово учудване, мистериозният ухажор на Цецилия само се намръщи и повдигна вежди, показвайки на Кел, че така и не разбира за какво му бе услужил с телефона си. За да продължи илюзията, Кел изтърси още три реплики, сбогува се с въображаемата си съпруга и прекъсна връзката. Подаде телефона на Лакост, благодари му многословно и го проследи с поглед, докато се отдалечаваше към пристанището.

Десет секунди по-късно — Кел мислено отправи благодарствена молитва към небесата за щастливо избрания момент — телефонът в задния му джоб иззвъня. Той влезе в магазинчето, за да отговори.

— Том?

Беше Елза. Кел се усмихна на съвпадението.

— Добре че се обади — каза ѝ той. — Искам да ми провериш един номер.

След като господин Лакост се скри от погледа му, Кел излезе от магазинчето и закуцука по крайбрежната алея до едно бистро, където си поръча кока-кола и печен сандвич с шунка и сирене. Бяха минали десет минути, но той все още беше без сили и това му подсказа да си обещае, за кой ли път, че при първа възможност ще се запише на фитнес. След като си плати сметката, той продължи пътя си, накуцвайки старателно покрай „Чентонове“, в случай че Цецилия го мернеше отнякъде. Тя самата не се виждаше никаква, само плешивият сервитьор обикаляше около шумна група туристи на терасата.

Кел продължи нататък по алеята. Няколко хлапета се плискаха в морето, надзиравани от шишжав мъжага по оранжев бански и с фланелка на хърватския национален отбор по футбол, а жена му, по цял бански и с обилно наплескано със слънцезащитен крем лице, дремеше до него. Във въздуха се носеше аромат на борови иглички и машинно масло, цареше лятно безгрижие, никой не бързаше за никъде.

Когато се прибра в стаята си, Кел се насочи право към сейфа. Искеше да изпрати на Елза номера на Лакост като есемес. С обичайната си скорост Елза вероятно щеше да открие самоличността му до двацет и четири часа, да проследи айпи адреса му, да получи разбивка от разговорите му за последните три месеца и да си осигури достъп до всичките му профили за електронна поща. Ако Лакост имаше интимна връзка с Цецилия — тоест ако тя бе спала по едно и също време с него и с Уолинджър, — това щеше да проличи по кореспонденцията им като обриви по лице на болен от шарка.

Кел набра четирицифрения код, отвори вратата на сейфа и посегна за мобилния си телефон. Разбира се, беше се появила иконка за пропуснато повикване. Той чукна с пръст по екрана и изпрати на Елза есемес с номера. Прасците му още пулсираха от тичането, когато излезе на плажа да се топне в морето. После се върна в стаята си и се отдаде на съня под съпровода на крякащи чайки и шума на прахосмукачка отвън в коридора.

Събуди го сигналът на лаптопа за получен имейл; беше от Адам Хейдък, адресиран до Амилия. Кел се подразни, като видя името си, вписано като втори получател в качеството му на „заместващ/Истанбул“.

СТРОГО СЕКРЕТНО/ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ:

Ш/ЗАМИСТАН/АТ4

ОТНОСНО: Я. ХРИСТИДИС

1. Открито от съпругата предсмъртно писмо. (Потвърден почерк/стил на писане.) Описва финансови затруднения, страх от разоряване; съжаление и лична вина за катастрофата на Уолинджър; лоши отношения с дъщерята. (Ориг. (гръцки) изпратен/ВоксКр + замИСТАН.)

2. Колеги го описват като „симпатичен“, „прям“, „честен“. Не пиел, но в кръвта при аутопсията е открит алкохол. Няма данни за алкохолизъм.

3. Източноправославен, непрактикуващ.

4. Сред местната общност са изненадани от самоубийството на Христидис, но мотивите му изглеждат правдоподобни сред онези, които са го познавали. Докладът на съдебния лекар е видян от АХ — заключение самоубийство. Семейството не оспорва заключението.

5. Според Ком (PRISM) ел. поща е била ползвана рядко. Редовно е разговарял по моб. и стац. телефон със съпругата си и с приятели (колеги). Не е теглил порно. Не е вземал дрога. Няма любовница/любовник. Не е ходил на психиатър/не е вземал лекарства за псих. разстройство.

6. Дълг по кредитна карта — 17 698,23 евро. Домът му е негова собственост, изцяло изплатен. Намалени работни часове на летището, доходите му са спаднали с 10% (спрямо 2010). Съпругата — безработна. Брат му е починал 2012 (на 61). Самоубийство от скръб?

7. На Хиос не са установени интереси на трети страни (Братовчеди и др.). От полицията оказват съдействие (срещу еднократно заплащане от 500 евро). Христидис няма полицейско досие.

При представяне на секретен доклад нормалната практика беше агентът на терена в максимална степен да се въздържа от собствено тълкуване на съдържащите се в него констатации. Това беше работа на специалистите и анализаторите в Лондон, които подаваха разузнавателната информация нагоре по веригата, докато някой от висшето ръководство на Службата или член на кабинета вземеше политическото решение по нея. Независимо от това смисълът на доклада, съставен от Хейдък, едва ли би могъл да бъде по-недвусмислен: от негова гледна точка нямаше следи за американска намеса на острова, никакви намеци, че случаят „Христидис“ е бил компрометиран или манипулиран. Хейдък знаеше, че Шефката си има своите съмнения относно обстоятелствата около катастрофата на Уолинджър, а също и че Кел отделно подозира ЦРУ в намеса по случая. Въпреки това той ясно бе посочил, че не подозира зъл умисъл или елемент на принуда в смъртта на Янис Христидис. Беше си самоубийство и нищо повече.

Всичко това остави у Кел усещането, че никога няма да научи истината за случилото се. Ако никой не бе повредил умишлено самолета на Уолинджър, защо се бе разбил? Помисли си за Рейчъл, за гнева, който изпитваше към баща си, за писмото на Пол до Цецилия, за силата на любовта му към една жена, която едва ли бе отговорила искрено на любовта му. Една жена, която, докато си даваше вид, че скърби за смъртта му, бе позволила на друг мъж да я опипва, прекъсвайки ласката едва когато бе станала твърде интимна, твърде публична. Дали Пол бе посегнал на живота си, след като бе открил, че Цецилия му изневерява? Не, разбира се.

Може би в крайна сметка щеше да се окаже, че няма загадка, няма престъпление, няма заговор. Просто случаен инцидент с повреда на двигателя, удар с птица, пилотска грешка. Това беше един от уроците, които Кел бе научил още преди години: в хода на оперативното разследване винаги ще има въпроси, които ще останат

без отговор. Въпроси, свързани с мотива, с фактите и обстоятелствата. Въпреки всички ресурси, с които разполагаше МИБ, въпреки целия професионализъм и настойчивост на служителите човешкото поведение си оставаше нещо твърде непредвидимо, а човешката склонност към притворство и лицемерие — безкрайна.

„Пътечката от трохи не ме убеждава“ — бе му казала Амилия. Може би и тя търсеше конспирация там, където такава нямаше. Това беше един дефект на характера, който засягаше всички тях в един или друг момент от кариерата им. Желанието на Амилия да обясни, да придаде смисъл на внезапната смърт на мъжа, когото бе обичала, бе замъглило неудобната истина: Пол Уолинджър се бе качил на погрешния самолет в погрешния следобед, а съдбата се бе погрижила за останалото.

Кел се изправи, прасците го боляха. Извади половинлитрова бутилка минерална вода от минибара и я пресуши на един дъх. До вечерята оставаше един час и той си каза, че трябва да формулира някаква стратегия за срещата си с Шандор. Преди това обаче реши да провери за постъпили имейли. Рейчъл не се бе обаждала цял следобед.

Той отвори личната си поща и видя, че бе отговорила на предишното му съобщение; пишеше, че има резервация за Лондон след два дни.

Ще се видим ли отново, преди да замина? Мама вече се прибра в Лондон и съм сама в цялата къща...

Перспективата да бъде отново с нея, да прекарат нощта заедно в онази вила, беше опияняваща. За миг той напълно сериозно се замисли дали да не хване последния ферибот за сушата, да се метне на някой чартърен полет от Дубровник и да остави Лакост и Шандор на съдбата им. Но вместо това й отговори, че ще се прибере до двацет и четири часа, след което се преоблече с джинси и риза и превърза глезена си със снежнобял бинт, който си изпроси от портиера на хотела. Ако отново се натъкнеше на Лакост, трябваше да представи някакво щогоде убедително доказателство за нараняването си.

Кел слезе долу, изпи чаша вино в бара и се запъти по алеята към „Чентонове“, докато в главата му настойчиво се оформяше донякъде

налудничавата идея да се представи пред Шандор за приятел на Уолинджър, след което просто да се облегне назад и да наблюдава фойерверките.

Кел се досети, че в „Чентонове“ има проблем още щом видя тълпата отпред на тротоара. Светлините на терасата бяха загасени, масите с изглед към залива — празни. Той се спря пред едно от плажните капанчета и запали цигара, наблюдавайки от стотина метра разстояние.

На пръв поглед ресторантът имаше вид, сякаш в кухнята е спрял токът или е имало изтичане на газ, но после Кел забеляза двамата патрулни полицаи, които излизаха от сградата; единият говореше тихо в микрофона на радиостанцията. От Шандор нямаше и следа. Кел предположи, че е вътре и оглежда последиците от обира или каквото там се бе случило.

Но тогава видя санитарите. Бяха двама. Кел смачка цигарата си и закри по пътеката. Пред ресторанта се бяха събрали поне трийсетина души, повечето местни жители по тениски и къси панталони, но и мнозина туристи, облечени малко по-строго, като за вечеря. Помладият от двамата полицаи се опитваше да избути назад тълпата, за да освободи входа на ресторанта, без да нагнетява допълнително витаещото във въздуха усещане за паника и скандал. По-възрастният му колега все още говореше по радиостанцията. Кел хвърли поглед към залива и видя полицейската моторница, закотвена под терасата на ресторанта; явно полицаите бяха дошли от Дубровник. Каквото и да се бе случило, местните власти бяха извикали помощ от континента. Някой със сигурност бе пострадал.

Кел усети внезапно движение покрай краката си. Две малки момченца преминаха тичешком от двете му страни, едното стискаше под мишница футболна топка. Разговаряха оживено помежду си на немски; тълпата пред ресторанта им подсказваше, че нещо важно се е случило.

В прозореца на първия етаж Кел забеляза раздвижване. Трети санитар с бяла униформа ходеше насам-натам из апартамента на Шандор. Без да отделя очи от прозореца, в ъгъла на стаята Кел с изумление забеляза Лакост с помръкнало от шока лице.

В този момент той разбра, че Цецилия Шандор е мъртва. Стомахът му стана на ледена буца, както в Истанбул, когато Хейдък му се бе обадил с новината, че Янис Кристидис се е удавил. Този път обаче циникът в него му подсказа, че смъртта на Шандор е тъкмо онзи повратен момент в разследването, който бе очаквал. Ако Шандор е била убита, то кой ли е убиецът? Същите, които бяха скалпили легендата за самотната жена, изтерзана от скръб по своя мъртъв любовник? Чуждото разузнаване, което бе използвало Шандор срещу Анкара/1? Кел нито за миг не си помисли, че тя може сама да е посегнала на живота си. Едно самоубийство в рамките на дадена операция беше любопитна подробност, но две вече бяха прекалено голямо съвпадение.

Той пристъпи към младата семейна двойка на няколко метра пред него. Мъжът имаше самонадеяния вид на възпитаник на елитно частно училище в последните години на Империята, докато младата жена, с грижливо сресаната си коса и пастелна пола, беше като излязла от модно списание.

— Англичани сте, нали? — попита ги Кел.

— Сме, наистина. — Момичето имаше по една единична перла на всяко ухо.

— Какво се е случило тук?

Съпругът, който нямаше трийсет години, посочи с глава към морето.

— Управителката — каза той. — Била е открита мъртва.

— Открита от кого?

— От ченгетата — отвърна снизходително той, сякаш даваше интервю в собственото си телевизионно предаване.

Сякаш чул това, по-възрастният от двамата униформени хърватски полицаи излезе от ресторанта и започна да призовава тълпата да се разотива. Първи си тръгнаха туристите, после и местните, докато накрая останаха само санитарите и неколцина служители на ресторанта, сред които и плешивият сервитьор, старият познайник на Кел от последните четирийсет и осем часа. Оказа се, че младото семейство също са отседнали в „Лафодия“ и си бяха запазили маса в „Чентонове“, но сега послушаха указанията на полицията и се отправиха да си търсят друг ресторант, като кимнаха мълчаливо на Кел за довиждане.

Кел също си тръгна и се отби в капанчето, където запали нова цигара, поръча си светла бира и продължи да наблюдава ресторанта. Новината за смъртта на Цецилия бе стигнала до плажното заведение. Барманът беше млад хърватин с бурни непокорни къдрици, който говореше сносен английски и отговаряше на привидно невинните въпроси на Кел с нежелание. Очевидно го смяташе за поредния отегчен турист, жаден за клюки.

— Отдавна ли я познавахте?

— Не. Тя не общуваше с никого. Купи заведението преди три, може би четири години.

— Значи не е била от тук?

Хърватинът поклати глава.

— И се е самоубила?

— Ами да! Явно е нагълтала хапчета. После си е прерязала... — Тук английският речник на бармана му изневери. В ръката си държеше чаша и прекара ръба по вътрешната страна на китката си. — Тук, под кожата. Артерията, нали така?

— Да. — Един съученик на Кел навремето бе използвал същия метод. — Под вода ли? — попита той, който вече си представяше как специално обученият екип бе привел Шандор в безсъзнание и след това я бе завлякъл във ваната.

— Тъхъ.

Който и да бе искал смъртта ѝ, се бе опитал да създаде и впечатление, че е посегнала на живота си от отчаяние. Една огнестрелна рана или отравяне биха повдигнали твърде много въпроси.

— Ами гаджето ѝ?

— Кой, Лука ли? — Отговорът на бармана дойде мигновено, без сянка на колебание, като само потвърди подозренията на Кел, че Шандор се бе виждала с Лука и Пол по едно и също време. Барманът остави чашата. — Мисля, че е от Дубровник.

Междувременно четирима тийнейджъри бяха влезли в капанчето. Трима от тях пушеха саморъчно свити цигари. Барманът се извърна да ги обслужи. Кел излезе отвън на алеята и хвърли още един поглед към „Чентонове“. Щорите на кухненския прозорец вече бяха спуснати, а младият полицай беше застанал на пост пред ресторанта.

Кел изчака, докато барманът наля питиета на четиримата младежи, после се върна на високото си столче.

— Сега изглежда много по-спокойно — каза той, като си поръча второ питие, плати го и остави рестото на бармана.

— А, тъй ли?

— Да. Само един полицай са оставили да пази отвън. Горкият...

— Кой, полицаят ли?

— Не, гаджето. Как му беше името? Лука?

— Точно така. — Барманът отвори съдомиялната машина, пълна с чаши, и коленичи сред облака пара. — Той си е все тук. Но отсега все по-малко ще се задържа наоколо, а?

— Може би — съгласи се Кел, като се надяваше отговорът му да прозвучи съчувствено. — Ресторантът на двамата ли беше?

— Не. Лука работи в града. Има звукозаписна къща. Реге и хип-хоп. Ти падаш ли си по такива щуротии?

— Харесвам Боб Марли, донякъде и Джими Клиф — отвърна Кел, докато си казваше, че сега вече ще спипа господин Лакост. Едва ли в Хърватия имаше толкова много звукозаписни фирми със собственик на име Лука.

— Тъй, тъй — кимна одобрително барманът. — И аз съм фен на Марли.

Двамата продължиха да си бърбят приятелски и към девет и четвърт Кел вече знаеше, че Цецилия Шандор била нова по тия места и много от местните я оглеждали с подозрение; често отсъствала от Лопуд за продължителни периоди от време; минавала за заможна. Лука бил изоставил съпругата и осемгодишната си дъщеричка, за да бъде с нея, но една вечер, пиян в бара, си бил признал, че Цецилия отхвърлила предложението му за брак. Доволен от събраната информация, Кел стисна ръката на бармана и малко преди девет и половина тръгна на разходка по крайбрежната алея, като нарочно мина покрай „Чентонове“ с надеждата да срещне опечаления Лука и да го заговори. Но не му бе писано. Размени няколко думи с полицая, който говореше доста оскъден английски (колкото да потвърди, че собственичката на ресторанта е „починал внезапен“), и бе помолен да продължи пътя си. На раздяла Кел го попита дали Лука е добре, срещу което получи мълчаливо кимване.

Имаше известна възможност приятелят на Цецилия да бъде арестуван по подозрение в убийство или пък, което беше по-вероятно — да придружи трупа ѝ през пролива до Дубровник. Така или иначе, Кел щеше да поиска от Амилия да изпрати Адам Хейдък или еквивалентен служител от бюрото на МИБ в Загреб, за да се сдобие с пълната полицейска и съдебномедицинска документация по случая.

Едва десетина минути по-късно, в коридора пред хотелската си стая, Кел си спомни за фотоапарата, който Хейдък бе видял на записа от охранителната камера в Хиос. Сребрист, дигитален, вероятно на Цецилия, той би могъл да съдържа снимки на мъжа с брадата от ресторанта. Как бе допуснал да забрави такова нещо? Наистина, като бивш разузнавач, Цецилия едва ли би съхранявала компрометиращи кадри в паметта на апарата си. И все пак Кел се чувстваше отговорен — пред Амилия, ако не пред друг — да проникне в жилището на Шандор, за да открие този фотоапарат.

Знаеше защо не му се занимава с това сега. Беше очевидно. *Тук е тегаво и скучно без теб.* Искаше му се да е вече в самолета, в таксито от аерогарата, на вилата.

Кел спря в коридора пред стаята си. Тази вечер нямаше реален шанс да проникне в апартамента на Шандор, нито утре, нито в близките дни. Нека Хейдък или Елза, или Загреб да се оправят с този фотоапарат, помисли си той.

Бръкна в джоба си, извади магнитната карта за вратата и влезе в стаята. Запали всички лампи и извади две миниатюрни бутилчици „Феймъс Граус“ от минибара. Трябваша му петнайсетина минути, за да състави сбит доклад до Шефката относно смъртта на Шандор и да го изпрати до Лондон.

След това отвори личната си поща и написа отговор на Рейчъл:

Утре рано тръгвам от Берлин, ще се върна някъде ранния следобед. Ако имаш някакви планове, отмени ги. Ще вечеряме заедно. xxx

Истанбул си беше все същият, както го бе оставил — душен, претъпкан с хора и коли, с вечните задръствания; на хоризонта през гъстия смог се виждаха небостъргачи и минарета. Но вътрешно градът се беше променил, превърнал се бе в едно гигантско предметно стъкло, върху което всяко най-малко движение на Райън Клекнър се наблюдаваше през микроскоп от цял екип анализатори на МИБ в Лондон и Турция. Докато се прибираше с таксито от летището, Кел нареди на шофьора да минат покрай жилището на Клекнър, където четирима от дежурния екип вече бяха заели местата си. Мъж и жена пиеха капучино в „Старбъкс“ срещу входа, а малко по-нататък двама младежи с азиатски черти чакаха в паркиран до бордюра ван. На всеки половин час Кел получаваше доклади за движението на Клекнър.

Абакус този ден се събудил рано сутринта, отбил се във фитнеса, върнал се вкъщи още по обед, а в момента бил в кухнята на апартамента си и четял книга с меки корици и неизвестно заглавие. Както бе обещала Амилия, жилището на Клекнър, маршрутите, по които минаваше за работа, любимите му заведения, фитнесът и колата му бяха наблъскани с достатъчно камери и микрофони, за да заснемат и запишат всеки миг от живота му. Следяха го, когато пътуваше с влак, трамвай или ферибот. Един турски източник, който работеше като компютърен техник в Американското консулство, дори изпращаше в бюро на МИБ редовни сводки за дневното разписание на Клекнър, за настроенията и навиците му. Ако в някакъв момент Клекнър успееше да разкрие отделен елемент от операцията, МИБ имаше всички уверения, че следите няма да сочат към тях; най-вероятно Клекнър щеше да си помисли, че го следи турското разузнаване — МИТ, — и щеше да докладва в този смисъл на прекия си началник в ЦРУ.

На път за летището на Дубровник Кел се беше обадил на Амилия, която се съгласи с предложението му да възложи на Загреб/З да доизясни историята около смъртта на Шандор. За целта на третия човек на МИБ в Загреб щеше да му се наложи да прекара минимум седмица на острова и да тъпче пари в хърватски джобове.

— Ти ми трябваш в Турция — му каза тя, преди да затвори; това бяха тъкмо думите, които Кел се бе надявал да чуе.

Но му се наложи да почака, преди да се види с Рейчъл. Когато се самопокани лукаво „на чай във вилата“, тя най-невъзмутимо го информира, че е заета до вечерта, и му предложи среща в един рибен ресторант в „Бибек“ чак в девет. „Имайте търпение, господин Кел...“ — написа му тя, украсявайки есемеса си с целувчици. Кел си нае стая в хотел „Джордж“ на „Сердар-и Екрем“ и се опита да убие времето с книга. Тъкмо се бе уловил, че четете може би за десети път един и същ абзац на първа страница, когато Рейчъл най-после се смили над него.

Хм. Току-що открих бутилка водка във фризера.
Имам и две чаши! Да вземем по един аперитив преди
вечеря? xxx

След по-малко от половин час той беше пред вилата.

Рейчъл бе оставила ключа под изтривалката. Кел отвори входната врата и влезе вътре; приземният етаж беше пуст. Не се чуваше никакъв звук, освен плисъка на вълните и глухото гъргорене на съдомиялна машина. Кел свали обувките и чорапите си и ги остави до вратата, после премина по хладния под, качи се нагоре по вътрешното стълбище и се спря на първия етаж.

Вратата на една от спалните беше полуотворена. В огледалото на стената Кел видя отражението на голото й тяло върху купчина възглавници. Свали ризата си, влезе и пристъпи към нея. Тъмните й очи не го изпусаха, докато прекоси стаята.

Прекараха в леглото близо три часа. Едва по-късно Кел си каза, че бяха разиграли почти буквално съдържанието на едно писмо от Пол до Цецилия. Помнеше думите наизуст: *Ти ми беше оставила ключовете отвън. Влязох и те заварих да ме чакаш. Не си спомням да съм те виждал някога по-красива. Не исках да бързаме, макар да копнеех за теб.* Той не знаеше — а и нямаше как да попита — дали Рейчъл си даваше сметка за съпадението.

Отвън се стъмваше, когато си взеха заедно душ. После тръгнаха пеша на север по брега на Босфора. Рейчъл не беше отменила резервацията в ресторанта. Поръчаха си салати и лаврак на скара; на

масата имаше свещи, през прозореца в далечината се виждаше азиатският бряг. В блаженството на повторната им среща нещо между тях се бе променило. Сега Кел се чувстваше абсолютно спокоен. Тази жена беше всичко, от което имаше нужда. Беше изумен от готовността, от безразсъдството, с което се бе отдал на желанието си.

— Толкова много неща се канех да те питам — каза тя, докато топеше зальк пресен хляб в паничката с млечен сос. — Имам чувството, че изобщо не те познавам. Откакто се срещнахме, като че ли само аз дърдорям. Какво обичаш например?

— Какво обичам ли?

Кел се зачуди дали някой някога се бе сетил да му зададе този въпрос. Той се зае да удовлетворява любопитството ѝ, да се разкрива пред нея така, както пред никого друг преди. Отговорите му ѝ подсказваха безброй нови теми за разговор — от малцово уиски през Ричард Йейтс до крикет и гангстерски телевизионни сериали. Кел разбираше, че Рейчъл го изучава, и разкриваше душата си страстно и безрезервно. Досега винаги бе държал поне част от него да остане скрита, и то не само от колеги и агенти, а и от Клеър — жената, с която бе прекарал по-голямата част от съзнателния си живот. Може би и от самия себе си. Докато с Рейчъл, колкото и абсурдно да беше това след толкова кратко запознанство, Кел се усещаше *опознат*. Същевременно от години не се бе чувствал толкова нестабилен, толкова изложен на показ, толкова изцяло под влиянието на друг човек. Дали Пол бе изпитал същото чувство с Цецилия? Дали тя бе успяла да грабне сърцето му толкова изцяло и без остатък, както Рейчъл неговото? Може би двамата с Пол бяха от една порода — безстрашни зверове, които се бяха сражавали с ИРА и талибаните, но в крайна сметка се бяха оказали неспособни да овладеят нещо толкова просто и обикновено като собствените си чувства.

— Разкажи ми за Берлин — предложи Рейчъл, докато си наливаше остатъка от виното.

— Не бях в Берлин — отвърна той.

Лицето ѝ не трепна.

— А къде беше?

— На остров Лопуд.

Рейчъл се надигна на задните крака на стола си, като същевременно сложи чашата си толкова близо до ръба на масата, че

Кел се запита дали няма да падне и да се счупи.

— Не се учудвам, че нищо не ми каза.

— Сега ти казвам. Съжалявам, че не можах по-рано. — Той се наведе напред, но изражението ѝ оставаше неразгадаемо. — Цецилия Шандор е мъртва.

— Господи!

— Още не знаем как е станало. Възможно е да е била убита. Или сама да е посегнала на живота си. Знаем, че е имала любовник по същото време, през което се е виждала с баща ти. — Лицето на Рейчъл помръкна и тя поклати глава. Кел издаваше оперативни хипотези, класифициран материал, секретни сведения, но не му пукаше. — На Хиос са видели някакъв мъж да разговаря с баща ти. В деня преди самолетната катастрофа двамата са обядвали в един ресторант до пристанището. Опитваме се да разберем кой е този човек. Може и да не е бил шпионин, а просто приятел.

— За какво му е потрябвало на някого да убива Цецилия?

Резонен въпрос. А за да му отговори, Кел разполагаше единствено с инстинктите си. С вечната си параноя.

— В предишния си живот Цецилия Шандор е била служител на унгарското разузнаване. Трябва да установим дали не е била вербувана, за да прелъсти баща ти. Имаме съмнения относно характера на връзката им.

Той си даваше сметка, че говори твърде много, че споделя теории, родени от опита и от интуицията му. Ами ако Рейчъл ги споделеше с майка си? Нямахше никакви доказателства, че Цецилия е била използвана за капан, освен наличието на третия в уравнението — Лука. Беше напълно възможно Шандор, също като Янис Христидис, да бе посегнала на живота си от чисто отчаяние.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита тя. — Смяташ, че баща ми е бил *изменник*?

На този въпрос Кел отдавна имаше категоричен отговор: не. Просто не можеше да допусне кошмарната възможност Пол Уолинджър да се окаже поредният Ким Филби, поредният Джордж Блейк; не можеше да си представи Анкара/1 да е работил в тандем с Цецилия Шандор и СВР.

Докато Рейчъл се мъчеше да изрече на глас ужасяващата формулировка, той видя в нея цялата дълбочина на любовта ѝ към

нейния баща, целия ужас, че изневярата му бе напуснала тесните семейни граници и се бе превърнала в измяна на родината. Кел искаше да я утеши. Не можеше да я гледа повече как се измъчва. Амилия беше убедена, че ако има изтичане на информация, то е от страна на американците, на Клекнър. На първо време беше достатъчно всички да повярват, че Абакус е къртицата.

— Убеден съм, че не е бил. Само че не знам нищо за тази жена. Нямам представа дали е била тази, за която се е представяла.

— А сега, след като са ѝ запушили устата, няма и как да разбереш, нали?

— Може би.

Кел вдигна чашата си, загледан в далечината през рамото на Рейчъл, към светлините на моста. Нямаше какво повече да ѝ каже. През две маси малко момиченце с бяла дантелена рокличка гледаше филм на мини дивиди, докато родителите ѝ вечеряха.

— Татко ми е говорил за теб — каза внезапно Рейчъл. — Спомних си го, докато те нямаше. Преди две години. Беше прочел нещо във вестниците. За някакви изтезания. — Кел вдигна глава. Очевидно Рейчъл имаше предвид Гарани и Чейтър. — Предаване на обект? — попита тя. — Участвал ли си в нещо такова? Ти ли си Свидетелят Х?

Кел си спомни, че бе провел подобен разговор с Елза в една къща в Уилтшър и тогава не бе отговорил на въпроса ѝ. Сега болезнено се надяваше Рейчъл също да му прости мълчанието.

— Баща ми казваше, че ти си един от най-почтените хора, които някога е познавал. Беше в шок от случилото се, от отношението им към теб. И изумен от факта, че тогава ти не напусна.

— Така ли ти каза?

Рейчъл кимна. Кел не знаеше до каква степен може да се довери на убедеността в гласа ѝ.

— Не напуснах, защото знаех, че нищо лошо не съм направил — каза ѝ той. — И защото все още обичах работата си. Усещах, че мога да допринеса с нещо добро. — Рейчъл го погледна, сякаш беше някакъв сантиментален глупак, в най-добрия случай наивник. — Освен това какво друго бих могъл да върша? Та аз съм на четирийсет и четири. Това е единственото нещо, от което разбирам.

— Не е вярно. — Отговорът ѝ дойде светкавично, едва ли не като присъда. — Просто така си казваш, защото алтернативите ти се виждат непосилни.

— Дявол да го вземе, адски ми е противно, когато днешните млади са толкова мъдри. Кога пораснахте?

— Не съм толкова млада, Том.

Покрай масата мина сервитьорът и им предложи кафе. Двамата отказаха едновременно. Рейчъл му хвърли бърз поглед. И двамата си мислеха едно и също.

— Може би е време да поискаме сметката? — каза той, без да изпуска погледа ѝ.

— Добра идея — съгласи се тя.

Споменът за тази нощ, застинал като моментна, ярка снимка в съзнанието му, дълго не напусна Кел. Докато прелиташе между Анкара и Истанбул, докато преравяше папка след папка с документи, докато измиташе от кора до кора докладите за Уолинджър и Абакус, той черпеше сили от образа на Рейчъл, от спомените за нея; раздялата им го изпълваше със същия безсилен гняв, както и безкрайното търсене на улики в огромния масив от данни за Клекнър.

Рейчъл си бе тръгнала за Лондон още на другия ден. Кел, заринат в срещи и документи, се чувстваше като човек, заседнал в автобуса в улично задръстване, на когото шофьорът отказваше да отвори вратата между две спирки. Със същия успех той можеше да анализира всички тези доклади, дневниците от наблюдението и разпечатките от кореспонденция в някой от кабинетите на „Воксхол Крос“. Вместо това Амилия го бе оставила в Турция, в готовност внезапно да замине където се наложи, и да се храни с имейли и есемеси от Рейчъл, които с времето все повече оредяваха.

Но това не му пречеше да си върши и работата. Докато измиташе разпечатките от личните имейли на Клекнър, докато слушаше записите от телефонните му разговори, докато гледаше видеоматериали от камерите, поставени в дома му и къде ли не другаде, Кел успя да си състави максимално пълна картина за ежедневието на Абакус. Установи например, че този полов атлет поддържа сексуални връзки с поне пет жени едновременно в Истанбул. Внимателно прочете и всяка дума от кореспонденцията му с Рейчъл, разменена в навечерието на партито за неговия рожден ден в бар „Бльо“, като се взираше да открие между редовете ѝ каквито и да било следи от взаимно привличане. Душейки в личните ѝ дела, макар и с легитимното оправдание, че изпълнява важна държавна задача, Кел се почувства като долен мръсник, който рано или късно щеше да си плати за моралното падение. В същото време алфа-мъжкарят в него се почувства успокоен от констатацията, че каквото и привличане да бе изпитвал Клекнър към нея на погребението, явно междуременно се бе отказал. Той

остави настрана информацията за Рейчъл и с облекчение се оттегли от личното ѝ пространство.

Докато преглеждаше списъка с приятелите на Клекнър във Фейсбук, Кел се натъкна на странно съвпадение. Ебру Елдем, двайсет и девет годишната журналистка от „Джумхуриет“, вкарана преди месец в затвора по обвинения в „тероризъм“, се бе познавала твърде отблизо с Клекнър. Освен това тя бе служила — макар и несъзнателно — като източник на информация за Джим Чейтър, снабдявайки го с клюки от коктейли и редакционни съвещания. Чейтър беше побеснял, задето турските власти се бяха отнесли така с нея, и го бе споделил с Уолинджър. Кел се свърза с Елза в Милано и ѝ възложи да хакне неактивния за момента профил на Елдем и да провери дали не бе имала интимна връзка с Клекнър. След два часа Елза му изпрати няколко страници кореспонденция между двамата, от която ясно личеше, че са били любовници.

Кел веднага позвъни на Амилия в Лондон от звукоизолираната стая в Истанбул. Откри я в кабинета ѝ.

— Знаеше ли, че Абакус е имал вземане-даване с една от агентките на Джим Чейтър?

— Да, знаех.

Въодушевлението, което бе изпитал, откривайки връзката между Елдем и Клекнър, се изпари в мига, когато чу незаинтересования тон на отговора ѝ.

— Не ти ли светва лампичка? — попита Кел.

В стаята беше убийствено студено, а той бе забравил да си вземе пуловер.

— А трябваше ли?

Очевидно я бе хванал в кисело настроение или съзнанието ѝ беше заето с други неща. При последната им среща, на обяд в Истанбул, Амилия се бе държала открито и дружелюбно, не като негов шеф, а като приятел. Дори му бе разправила една лична история — как веднъж, докато пазарувала в „Уейтроуз“, се натъкнала на някакъв висш държавен служител от Уайтхол („Нямаш представа колко съжалително изгледа белезите на старомоминската ми самота — джина и сладоледа в кошницата ми...“). Днес обаче от подобна фамилиарност нямаше и следа, тя се държеше троснато и делово, искаше от Кел резултати, а не незначителни подробности от интимния живот на Абакус и някаква си

изпаднала в немилост турска журналистка. Той си даде сметка, че това го очакваше за в бъдеще. Ако Амилия му повереше бюрото в Анкара, това щеше да е краят на приятелството им. Тя щеше непрекъснато да му напомня кой е шефът, при всеки опит за самостоятелно мислене щеше да го поставя на мястото му.

— Ами ако е знаел, че Елдем снася на Чейтър, че му подава информация срещу Ердоган? Ами ако нейната идеология е влизала в противоречие с ценностната му система...

По линията се чу шум, който Кел си обясни с раздразнението на Амилия от посоката, която бе взел разговорът. Теории. Предположения. Ами ако? Тя не се интересуваше от такива неща. Кел подозираше, че по някакъв начин се бе досетила за връзката му с Рейчъл; нещо повече: допускаше, че до някаква степен тази връзка му пречи да си върши работата.

— На Хиос ни провървя.

— Адам?

— Да. Съобразително момче. Открил камерата, свалил записа. Слушай сега внимателно. Идентифицирахме мъжа, който е бил на масата с Пол и Цецилия. Онзи с брадата.

— Е, и?

— Прилича на един офицер от СВР. Минасян. Александър Минасян.

Изведнъж в стаята стана толкова горещо, колкото и навън, под палещото истанбулско слънце. Кел, който досега бе слушал гласа на Амилия по система от високоговорители, вдигна телефонната слушалка и я притисна до ухото си.

— Пол е бил в ресторант с охранителни камери, пред очите на всички, в компанията на офицер от СВР?

— Да.

— С Цецилия Шандор? Неговата любовница?

— Да.

— Господи...

Кел посегна към цигарите си, но се сети, че пушенето в консулството беше забранено. Вместо това грабна запалката, подарък от Амилия, и започна да я премята през пръстите си, да почуква с нея по плота на масата. Съзнанието му отказваше да смели новината. Тя доказваше всичко и едновременно с това нищо.

— Още ли си там? — попита тя. В гласа ѝ се прокрадваше ехидна нотка. Явно бе очаквала Кел да изпадне в шок от чутото.

— Да, тук съм — отвърна той, докато записваше *МИНАСЯН?* на лист хартия, после отново грабна запалката и почука с ръба ѝ по въпросителната. — Имаме ли нещо от Пол или друг източник за евентуално вербуване на Минасян? Бил ли е някога в нашето полезрение? Наш агент ли е?

— Не. Де да беше! — Мечтата на всеки служител на МИБ, от Хартум до Сантяго, беше да вербува и контролира руски източник на информация. — Всичките ни предварителни данни сочат, че Минасян си е автентичен руски шпионин, от Трета главна дирекция на СВР, почти със сигурност шеф на бюрото им в Киев.

Киев беше второразреден пост в системата на СВР. Това означаваше едно от две неща: Минасян беше или надежден млад кадър, за когото Киев бе нещо като изпит преди стремителното му издигане нагоре, или безперспективен бюрократ, заседнал на това

равнище, без шанс да стигне някога до Лондон, Париж, Вашингтон или Пекин.

— На колко години е?

— Трийсет и девет.

Какво му говореше това? Че е поставен в Киев, за да обслужва къртицата в Турция? Да влиза и излиза, когато си поиска?

— И името на Минасян изобщо не изскочи, докато с Пол сте разговаряли за къртицата? Ландау, Бег, Тремейн?

— Не. — Гласът на Амилия прекъсна за миг, моментно смущение по линията. После тя продължи: — Подозираше единствено Ландау и Клекнър. Освен това смятаме, че Тремейн е чист.

— Така ли смятаме?

— Да. Както и че е гей.

Кел не се учуди.

— Трябва да призная, че и аз имах известни подозрения.

— Всички ги имахме — отвърна Амилия. — Проследяващите екипи го засекли на едно-две места в Анкара и Истанбул, където едва ли би желал да бъде видян. Ще го извикам при мен. Ще си побъбрим.

— Нямах ли усещането, че просто е бил жертван? — попита Кел.

Ако в СВР знаеха за сексуалните предпочитания на Тремейн, имаше известна, макар и далечна вероятност да се бяха опитали да извлекат полза от чувството му за срам.

— Няма такова нещо — отвърна Амилия.

— И така, когато разговаряхте с Пол за изтичането на информация, кой пръв повдигна темата за наличието на къртица? — Кел се надигна от стола, кръстът му започваше да се схваща. — Ти или той? — Най-последно мозъкът му превключи на по-високи обороти. — Пол ли каза, че подозира теч, или ти му обърна внимание?

— Второто.

— И тогава не си знаела нищо за връзката му с Шандор? Пол не ти ли каза, че отива на Хиос?

— Не. Казах ти вече, не.

Това не бяха отговорите, които Кел се бе надявал да чуе. Ако Уолинджър бе снасял на СВР, ако беше двоен агент, контролиран дистанционно от Минасян от Киев или Одеса, той би могъл да поиска спешно среща на Хиос, за да обсъдят подозренията на Амилия. Но

защо да включва и Цецилия? Тя ли беше посредникът между двамата? Дори да беше така, защо му бе притрябвало да организира срещата посред бял ден, пред очите на целия остров? Кел постави всичките тези въпроси на Амилия, която сякаш искаше да го остави да говори, за да проследи анализа му, да надникне в мисловните му процеси. Накрая той я попита дали има новини от Хърватия.

— Официалната версия все още е самоубийство — Кел чу леко плискане на течност, после преглъщане и накрая глухо тупване, сякаш тежка кристална чаша бе поставена със замах върху дървена повърхност. — Във всеки случай местните приемат това на доверие. Само дето няма оставено предсмъртно писмо. А твоят приятел господин Лука Зигич разправя на всеки, когото срещне, че приятелката му е била убита.

— И кое му дава основание да твърди такова нещо?

— Загреб/З точно това се опитва да установи. Лука определено не смята, че тя е била склонна към самоубийство. В шкафчетата над мивката в банята няма открити лекарства, той твърди, че Шандор била готин човек и двамата се забавлявали чудесно. И в спалнята, и извън нея. Спомняш ли си, че по едно време Цецилия беше затворила ресторанта за десет дни?

Температурата в звукоизолираната стая спадаше. Кел отвърна:

— Да.

— По-голямата част от това време Цецилия била прекарала със Зигич в Дубровник. Имаме и разпечатки от редовните им телефонни разговори, докато беше в Англия за погребението. Когато се върнала в Хърватия, той я чакал на летището. Бедният Лука останал с впечатление, че любовницата му е на конференция в Бирмингам, организирана от Хърватската туристическата камара.

— Май си го проси — каза Кел, който тихомълком се бе обзаложил сам със себе си, че Лука ще бъде мъртъв до края на месеца. Ако продължаваше да разправя наляво и надясно истории, противоречащи на официалната версия за опечалената самотна жена, посегнала на живота си от скръб по любимия, нейният убиец с радост щеше да му види сметката, за да му запуши устата. — Ето какво мисля аз... — Той постави слушалката на вилката и се обърна към невидимите микрофони в стаята. — Шандор е била използвана от Минасян като примамка. Прелъстява Пол по заповед на СВР. Полека-

лека успява в интимен момент да изкопчи от него едно-друго, а може би и трето-четвърто. Когато Минасян преценява, че моментът е подходящ, поисква лична среща с Пол на Хиос. Опитва се да го изнуди, за да им съдейства. „Заснели сме ви заедно, разполагаме с писмата ви, със записи от разговорите ви. Ела да работиш за нас, иначе ще кажем на света, че шефът на МИБ за Анкара, който на всичко отгоре е и женен, чука руска шпионка.“

По линията откъм Лондон настана тишина. Кел нямаше как да попита колко души има в стаята при Амилия, но подозираше, че е сама. Бяха само двамата значи. Ловците на къртици.

— И тогава Пол слага край на живота си, забивайки самолета в земята, вместо да понесе последиците от глупостта си?

— Възможно е. А може и просто да е *катастрофирал*. Повреда в двигателя. Човешка грешка. — Кел се стресна от студенината, с която обсъждаше смъртта на приятеля си, сякаш беше история, за която е прочел във вестника. — Или, да кажем, неудачно подбран момент.

— Наистина ли го мислиш, Том? Или просто не искаш да приемеш другата възможност?

— Каква друга възможност?

Кел стана и закрачи около масата, за да подреди мислите си. Той не спираше да се изумява от настървението, с което Амилия се бе захванала да докаже, че любовта на живота ѝ се бе оказал изменник. Защо ѝ беше нужно? Това щеше да я съсипе в личен план, да провали кариерата ѝ. Тя сякаш искаше да разполага с него дори в смъртта му. — Искаш от мен да приема, че Пол е работил за Москва? Че Минасян го е вербувал? Че *Цецилия* го е вербувала? Амилия, по-скоро бих повярвал, че тази вечер имаш среща с Бърт Ланкастър в „Савой“, отколкото че Пол Уолинджър е бил руска къртица. Това изтичане на информация, тези провалени операции, тези грешки в системата, всичко това се случи през последните трийсет и шест месеца, нали така?

— Точно така. Хичкок, Айнщайн и тъй нататък.

— Ти винаги си вярвала, че течът е при американците. Клекнър или Ландау, нали така?

— Да.

— Ами тогава да проследим интуицията ти и да видим къде ще ни отведе. Остави Пол, забрави за момент Мери Бег, подозирай

единствено Братовчедите.

— Не съм готова да направя това.

— Нещо около Мери те притеснява? — попита Кел, но съжали за шегата си още преди да я бе доизрекъл.

— Остави я на мен — каза тя. — Бег е проблем на Лондон.

Настана кратко мълчание, напрегнато и лишено от хумор. Кел се запита какво знаеше Амилия за Бег; кого ли бе поставила да я наблюдава, какво чуваха и виждаха, защо момичето беше още под подозрение.

— Пол не отговаря на психологическия профил на изменник — каза той, защитавайки инстинктивно Уолинджър.

— Има ли такова нещо като профил на изменник?

— Знаеш, че има. — Кел напрегна паметта си, за да си припомни редовете от Судоплатов, които бе наизустил преди години. — „Оглеждай се за мъже, които са оцетени от съдбата или от природата. Грозни, жадни за власт и влияние, хора, победени от обстоятелствата.“ Това да ти прилича на Пол? — Амилия не отговори. — Да направим една историческа справка — продължи той. — Филби: нарцистичен социопат. Блънт: също. Бърджес, Маклейн, Кеърнкрос: идеолози. Еймс и Хансен: алчност и суета. Пол не попада в нито една от тези категории. Парите никога не са го интересували. Беше суетен, наистина, но никога не са му липсвали жени, нито колеги, които да му разправят колко е велик. Беше образцов във всяко отношение.

В края на тирадата му Амилия изсумтя.

— Същото може да се каже и за Филби.

Кел си я представи как завърта очи.

— Пол беше хитрец, това е вярно — продължи той мисълта си, — но греховете му бяха открити, на показ, стига да се вгледаш достатъчно. Що се отнася до идеологията, ти сериозно ли вярваш, че на един висш служител на британското разузнаване, някъде през две хиляди и осма, две хиляди и девета, след 11 септември и Чечения, и Литвиненко, внезапно би му хрумнало да работи за Владимир Путин? Защо?! За какво би направил подобно нещо? За пари? Пол вече не плащаше за частни училища, Рейчъл и Андрю бяха напуснали семейния дом преди години! — Колко странно прозвуча името ѝ в устата му, поредна тухличка в защитната стена, която издигаше около Пол Уолинджър. — Джоузефин притежава апартамент на Глостър

Роуд, който струва поне седемстотин и петдесет бона. Видя фермата им в Картмел. Сложи отгоре два милиона, инвестирани в недвижими имоти. Плюс щедри командировъчни за пътувания в чужбина, плюс вилата в Истанбул, плюс тази в Анкара... Пол обичаше Службата. Обичаше работата си.

Кел за малко щеше да добави: „Обичаше теб, по дяволите!“, но се спря. Истината беше, че вече самият той не знаеше кого или какво защитава. Мъртвия си приятел? Амилия, чиято репутация щеше бъде унищожена, ако бившият ѝ любовник бъдеше изобличен като къртица? Службата, към която изпитваше, в най-добрия случай, смесени чувства след Свидетеля Х? Или може би Рейчъл? Децата на Филби, на Маклейн, на Еймс и Хансен — всички те по един или друг начин бяха платили цената за измяната на бащите си. По-добре беше да вярва в невинността на Пол, да проследи докрай всички останали улики, да провери всички други хипотези, преди да приеме, дори на теория, възможността Уолинджър да ги бе предал.

— Бих се съгласила с всичко — заяви Амилия. — Както и с анализа ти на случилото се с Минасян и Шандор. Но това не ни решава проблема.

— Не, разбира се.

— Какво ли е казал Пол на Шандор? Доколко я е допуснал до себе си?

Кел прехвърли в паметта си папките и имейлите, любовните писма и снимките.

— Невъзможно е да се прецени — отвърна накрая той. — Трябва да установим дали всяко изтичане на информация — Хичкок, Айнщайн и другите — произлиза от връзката на Пол с Цецилия, или все още имаме заплаха в лицето на Клекнър или Ландау.

Амилия отпи още вода. Дъното на чашата ѝ отново издумка глухо по дървеното бюро във „Воксхол“.

— Какво мислиш по въпроса? Ти наблюдаваше Абакус. Ландау ни изглежда чист. Не ми прилича на човек, който би имал достатъчно яки топки да измени на родината, ако разбираш какво искам да кажа.

Това беше класическо изказване в стил Амилия. Язвително и по същество. *Достатъчно яки топки да измениш на родината.* Кел прие с усмивка забележката ѝ и седна на стола. Вдигна отново криптирания телефон, убеден, че не бе видял никъде — в нито една папка, в нито

един доклад от наблюдаващ екип, на нито един запис — нищо, което да предизвика у него и най-малко подозрение към Клекнър.

— Всичко изглежда чисто — каза той. — Но пък какво доказва това? Този не ти е някой отмъстителен държавен чиновник, който не е в състояние да изпрати имейл до водещия си офицер, без да го прочете половината свят. Имаме насреща си обучен служител на ЦРУ, който може да работи, а може и да не работи за контраразузнаване от най-висока проба. Ако Райън Клекнър продава тайните на Запада на Москва или Пекин, вербувалата го институция би трябвало да е генетично програмирана да направи всичко възможно това да не се вижда отстрани.

— Разбира се.

— И така, аз продължавам да търся — каза Кел.

— Именно — отвърна тя.

Пробивът дойде след по-малко от двацет и четири часа.

Кел се беше настанил в кабинета на Уолинджър в истанбулския офис на МИБ; на екрана в единия край на бюрото вървеше подборка от видеозаписи, заснети от екипа за наблюдение на Клекнър през последните шест седмици. Дните му бяха почти изцяло запълнени с четене на доклади за Клекнър — всичко, което Лондон бе успял да изрови за живота и кариерата му, — както и на цели купчини засекретени папки с документи относно Айнщайн, Хичкок, Шандор и Уолинджър. Много от тях препрочиташе за втори или трети път с надеждата да улови нещо, което бе пропуснал досега — някаква закономерност, съвпадение, някоя издйническа грешка, която да се превърне в ключ към загадката.

Задачата му се усложняваше допълнително от това, че не знаеше дали установените особености на придвижване и засечените маршрути на Абакус из града бяха резултат от официалната му работа като служител на ЦРУ, опитващ се да вербува местни източници на информация под дипломатическото си прикритие като „аташе по здравеопазването“, или сочеха нещо по-съмнително. Четири пъти екипът на МИБ, натоварен с наблюдението му, бе допуснал Клекнър да се изплъзне. Първия път се бе повредил автомобилът, с който го следяха. Втория път същият ван бе попаднал в задръстване и Абакус се бе възползвал, за да изчезне. Но в другите два случая Клекнър бе приложил активни мерки за контранаблюдение срещу екип от шестима агенти и бе успял да се отърве от тях в рамките на четирийсет и пет минути. Дали се срещаше като агент с водещия си офицер или като водещ офицер с някои от своите източници? Ръководителят на екипа — млад, трийсет и четири годишен британец от азиатски произход на име Джавед Мосин — неведнъж се бе оплаквал, че е невъзможно Абакус да бъде следен ефективно, ако екипът наброява по-малко от десет души. На него му трябваша чифт очи не само зад обекта, но и пред него, за да отгатват накъде би могъл да тръгне, съдейки по предишното му поведение.

Това означаваше едно: по-голям брой агенти. Повечето от екипа, както и двама специалисти от „Технически операции“, които отговаряха за гората от камери и микрофони, инсталирани из целия град, вече бяха прекарвали по шест седмици в Истанбул и — напълно разбираемо — искаха да се прибират. Амилия не гореше от желание да поиска нов екип, не на последно място, защото такъв трябваше да бъде командирован от МИ5. Това повдигаше риска да ѝ се наложи в Лондон да отговаря на прекалено много въпроси относно операция, която по същество беше насочена срещу американски съюзник на чужда територия. По предложение на Кел тя прие да помисли дали да не наеме Харолд Моубри, Кевин Вигърс и Дани Олдрич — професионалисти на свободна практика, които ѝ бяха помогнали в издирването на нейния син Франсоа преди близо две години. Елза Касани също бе дала съгласието си да работи и занапред по случая „Абакус“.

Оглеждайки Клекнър от всички възможни страни, Кел бе забелязал една подробност от ежедневието му, която изглеждаше твърде необичайна: редовните му визити в малка чайна на булевард „Истиклял“, на не повече от петдесетина метра от входа на руското консулство. Амилия бе споменала за някаква симпатична млада сервитьорка, от която уж бил привлечен, но оттогава момичето бе напуснало, а нямаше никакви сведения с Клекнър да са се виждали извън заведението. Две седмици след като сервитьорката бе изкарала последната си смяна там, Абакус продължаваше да посещава чайната два-три пъти седмично, обикновено след някоя обиколка из книжарниците на „Истиклял“. В което нямаше нищо необичайно, само дето той не показваше подобна привързаност към нито едно друго заведение в града, ако не се броеше кафето във фитнеса му (в което често закусваше след упражнения) и един ливански ресторант, недалече от американското консулство, където се събираха негови колеги.

Освен това самата чайна — казваше се „Арада“ — не беше забележителна с нищо. Кел се бе отбивал в нея и всеки път му бяха правили впечатление липсата на клиенти и качеството на чая — толкова преварен, дори по турските разбирания, че беше практически негоден за пиене. (От записите се виждаше, че самият Клекнър рядко допиваше, а понякога дори не докосваше чая си.) Само по протежение

на няколкостотин метра по „Истиклял“ американецът със сигурност би открил безброй заведения с повече атмосфера, по-хубави момичета и по-качествени напитки и закуски. „Арада“ се намираше в края на тъмен безистен, където никога не огряваше слънце. Вътре не беше особено комфортно, а на всичко отгоре Клекнър не се понасяше с управителя. В един от случаите се бе заиграл на табла с възрастен турчин и изпусна нервите си, защото реши, че човекът вдига заровете твърде бързо, след като ги бе хвърлил на дъската. Наистина, „Арада“ притежаваше известен старомоден чар и предлагаше спокойствие на метри от шума и блъсканицата по най-натоварената истанбулска артерия, но все пак привързаността на Клекнър точно към това заведение изглеждаше леко ексцентрична.

Освен това нямаше как да не направи впечатление и близостта на чайната до руското консулство. Ако с посещенията си Клекнър подаваше сигнал на водещ офицер или посредник, това би било безобразно рискован ход, но най-вероятно си беше част от двойния блъф на СВР. Кой нормален човек би допуснал, че служител на ЦРУ се среща с водещия си офицер от СВР на един хвърлей от руска територия? Кел бе поръчал да му донесат докладите от наблюдението на „Арада“. В посещенията на Клекнър нямаше никаква видима логика или закономерност. Всеки път, когато Абакус се отбиваше на чаша кафе или чай през деня, той или отиваше, или се връщаше от среща, обиколка по книжарниците или магазините за дрехи. Вечерните му посещения обикновено бяха преди ангажименти в консулството — дипломатически коктейли, официални вечери — или срещи с някоя от петте местни жени, които с такава готовност се хвърляха в обятията на чаровния американски дипломат. В поне три отделни случая Клекнър се бе появил в „Арада“ с момиче.

Докладите съдържаха и информация за Клекнър, получена при подбор на материали от други източници на МИБ, с които случайно бе влязъл във връзка в Истанбул. Тя включваше откъслечни части от разговори на партита, протоколи от срещи между съюзниците, дори приятелски разговор с една прелъстена и изоставена ирландска гувернантка, с която Клекнър бе преспал еднократно — всичко, което би могло да помогне на Кел да си изгради представа за личността и характера на Абакус.

В докладите се посочваше, че Клекнър е „фен“ на Обама, изненадващо „пламенен“ защитник на атаките с безпилотни самолети и в състояние на „тежка алкохолна интоксикация“ се бил изказвал особено критично по адрес на Брадли Манинг, като в същото време произнасял „безмилостни и безкрайни тиради“ против Джулиан Асанж, а също и че като студент в университета „Джорджтаун“ подкрепял решението на Буш да нахлуе в Ирак. Други подробности от биографията му — например това, че „харесва Боб Дилън“ или че „му е мъчно за майка му“ — на пръв поглед се бяха сторили на Кел скучни в битовизма си, но тъкмо такъв привидно безобиден детайл послужи за ключ към решаване на загадката.

На вечеря, дадена от холандския посланик в частната резиденция на съпругата му в „Ортакьой“, Клекнър бил чут да казва, че още като студент се „надявал да не му се налага да носи костюм на работа“. Кел бе запомнил тази фраза само защото го бе накарала да се усмихне, но сега, докато разглеждаше внимателно записите от посещенията на Абакус в „Арада“, изведнъж с невероятна бързина нещо му се изясни.

Два пъти Клекнър бе посетил чайната рано сутрин, но с вратовръзка — и то в почивен ден. И три пъти — вечер с костюм, двата в работни дни, но третия в неделя. А нито веднъж през останалото време, дори в компанията на жена, не се бе отбивал в заведението, облечен другояче, освен спортно-небрежно. Колкото повече Кел връщаше записа назад и го гледаше отново и отново, толкова повече дрехите на Клекнър изглеждаха не на място. За какво му бе притрябвало да се издокарва със сако и вратовръзка в горещата лятна утрин на път за работа или дори в почивния си ден? Защо да не си ги сложи на влизане в консулството или непосредствено преди среща? Защо бе водил елегантно облечено момиче на вечеря по памучен панталон и риза с къс ръкав? И обратното — защо се потеше с костюм, докато играеше разпалено табла с някакъв местен човек, без дори да си даде труда да си свали сакото?

Кел се загледа в датите и часовете, отбелязани на записа. Интересуваха го действията на Клекнър в период от двайсет и четири часа преди и след появяването му в „Арада“ с костюм и вратовръзка. Ако облеклото му беше сигнал — било към фиксирана камера за наблюдение, било към жив човек, получил указания да бъде в „Арада“ в точно определен ден и час, за да го види — Кел бе длъжен да изясни

това. Имаше ли и други особености във външния му вид? Дали вратовръзка означаваше нещо конкретно, а шорти — нещо друго? Ако Клекнър седнаше на определено място в заведението, това беше ли знак, че е готов да предаде класифицирана информация? Дали играта на табла не трябваше да се тълкува като настояване за извънредна среща? Кел не можеше да знае. Усецаше само, че нещо не е както трябва. Температурите в Истанбул бяха все над трийсет, а Райън Клекнър ненавиждаше костюмите. Нещо с дрехите му не беше наред.

Той позвъни до тайната квартира в „Султанахмет“ с надеждата да открие член на екипа, който в момента да не е на смяна. Отговори му Джавед Мосин.

— Том е.

— А, здравейте.

Типичният хладен поздрав. Мосин сякаш се дразнеше всеки път, когато Кел си позволяваше да се намеси в дневния му режим. Типичната арогантност на подчинения към началника; на човек, който смята, че не отива на възрастта му да бъде командван.

— Имаш ли десет минути, за да ми направиш една справка?

— Предполагам, че да.

— Не изглеждаш твърде ентузиазирани, Джавед.

От другата страна се чу само изръмжаване. Кел го помоли да му изпрати докладите от наблюдението за период от седемдесет и два часа, по средата на който се падаше първото съботно посещение на Клекнър в „Арада“, при което бе носил вратовръзка. На Мосин му бяха нужни близо пет минути, за да изпълни молбата му, през което време Кел чу шум от тоалетно казанче и покашлянето на друг член от екипа някъде наблизо.

— Окей, събрах всичко — чу се накрая гласът на Мосин по телефона.

— Би ли ми казал какво е правил Абакус в петък, петнайсети март, и в неделя, седемнайсети март?

— Нямате ли докладите? — Тонът на Мосин показваше, че смята Кел за мързелив, или по-скоро за тъп. — Изпратих ви електронните файлове много отдавна!

— Това са синтезирани извадки, в момента са на бюрото ми. Искам да се запозная с оригиналите, на хартия. Искам да знам какво си спомняш, като ги четеш.

Троснатият му отговор не се отрази по никакъв начин на нафуканото самодоволство на Мосин. По причини, неясни на Кел, той започна отзад напред, с доклада от неделя, 17 март. Предишната вечер Клекнър бе ходил на нощен бар, прибрал се сам вкъщи, спал до късно, после прекарал остатъка от деня в четене на книги, в разговори с майка си по телефона и в „мастурбиране“.

— Не едновременно, надявам се. — Още щом изрече шегата си, Кел се запита защо си бе дал труда. — А в петък?

Чу се шумолене на хартия, докато Мосин търсеше съответния доклад.

— Ден като ден. Отива на фитнес. Хваща влака за консулството. Дълъг обяд с колега, който още не е идентифициран. После взема катамарана от Кабаташ.

— За къде?

— Принцовите острови.

Мосин продължаваше да важничи, предоставяйки само минимума от информация в отговор на всеки въпрос. Раздразнен, че трябва да му вади думите от устата, Кел попита:

— Някой проследи ли го?

— Тъхь!

— Би ли развил мисълта си, Джавед? Твоите лаконични отговори започват да ми лазят по нервите.

Мосин смотолени някакво извинение.

— Слезе на Хейбелиада.

— Какво е това? Някой от островите?

— Тъхь.

— В Мраморно море?

— Тъхь.

При нормални обстоятелства Кел би го наругал, но сега не искаше да го настройва враждебно, поне докато не приключат разговора.

— И после?

Нова пауза. Когато заговори, тонът на Мосин беше сякаш леко променен.

— Ами... от там отиде на Бююкада. По-нататък не знаем. Това беше единият от случаите, когато ни се изплъзна.

На стената в кабинета на Уолинджър имаше карта на Истанбул. На нея се виждаше огърлицата от миниатюрни острови в Мраморно море, до които се стигаше с ферибота от Кабаташ: Киналиада, Бургазада, Хейбелиада, Бююкада. И четирите бяха забранени за моторни превозни средства.

— Оставили сте го да ви се изплъзне на остров с размерите на Хайд Парк, където няма коли, мотоциклети, нито мост да го свързва със сушата?

— Да, сър. Съжалявам, сър.

Най-после Кел получи нещо, с което да му извие ръцете.

— Няма проблем. Случват се такива неща. Да видим сега някои от другите дни. — Той си бе записал датите, на които Клекнър бе посещавал „Арада“ с вратовръзка. Една от тях беше следващата неделя. — Какво пише в доклада за Абакус от понеделник, двацет и пети?

— Март?

— Да.

По всичко изглеждаше, че и този ден е бил като всички останали. Фитнес, работа, после обратно у дома.

— А съботата преди това?

По линията отново се чу шумолене на листа. Този път някак по-енергично, сякаш Мосин се старал повече.

— Ъъ... да, ето. Събота, двацет и трети март. Обектът се събужда по-рано от обикновено. В шест. Прекарал е нощта сам. Закусва в апартамента, слуша музика. Я! — Той внезапно млъкна, настана тишина. Кел усети как сърцето му спря. — Хм, това е интересно. Обектът поръчва такси за Картал.

— Къде е това?

— На азиатския бряг. Тази случка си я спомням. Бях в екипа. — Кел имаше чувството, че разговаря с друг човек. От заядливата надменност на Мосин не бе останала и следа, гласът му беше спокоен, говореше като човек, който разправя истории в кръчмата на халба бира. — Бяха ми нужни два часа, за да стигна до там. Той се качи на ферибота за Бююкада.

— Значи пак на Принцовите острови?

— Да, сър.

Кел почувства как го облива мощна вълна на тържество; беше като човек, поел доза стимулант.

— А като стигна там? Какво се случи?

Мосин заговори още преди да бе задал въпроса.

— Да видим... Седна на сладолед и кафе с приятел до фериботното пристанище.

— Кой е приятелят?

Мосин не отговори няколко секунди.

— Тъъ, Сара успя да му направи ясна снимка. Идентифицирахме го. Журналист, живее там. Матю Ричардс. Познава много хора от имигрантската колония, дипломати. С Райън се срещат често.

Ричардс. Репортер от Ройтерс. Кел бе виждал разпечатки от телефонните му разговори с Клекнър, както и копия от разменени между тях имейли и есемеси. Досега никога не им бе обръщал сериозно внимание, понеже в Лондон нямаха подозрения, че Ричардс би могъл да е нещо различно от това, за което се представяше. Мосин продължи разказа си:

— Оказа се, че искал да огледа една от къщите до плажа, обявена за продажба. В съседство с тази на Ричардс. Може би Ричардс му я е препоръчал. Съжалявам, че не можахме да се доближим достатъчно и на моменти звукът ни се губеше, сър. Реших да останем на разстояние на моя отговорност. Щеше да ни надуши.

— Да, разбира се.

— Но си спомням, че си носеше плажна хавлия и влезе в морето да поплува. Пише го в доклада. Когато отново го прихванахме на фериботното пристанище, косата му беше още мокра.

— Ами Ричардс? Не се ли натопи и той с него?

— Не. Поне не съм забелязал. Ричардс има две деца. Женен е за францужойка. Може да ги е слагал да спят, беше станало късно. Възможно е Райън да е бил при него в къщата преди плуването. Той се разбира добре с цялото му семейство. Учи сина му да играе бейзбол.

Кел знаеше това от докладите и само каза:

— Добре.

Имаше още една дата — онази вечер по средата на седмицата, когато Клекнър бе играл разгорещена партия табла по сако и вратовръзка при 80 процента влажност. Мосин се забави няколко минути, докато открие оригиналния доклад от наблюдението. Този път

започна с действията на Абакус през двайсет и четири часовия период преди появата му в „Арада“.

— Аха, ето го! — възкликна той.

Кел гледаше втренчено пакета с цигари върху бюрото на Уолинджър. Веднага след този разговор щеше да отиде до чайната между консулството и хотел „Лондр“ и да запали цигара.

— Казвай! — подкани го той.

— Предишната вечер беше прекарал с момиче. Онази, туркинята, Елиф. — Кел беше запомнил името. Силиконова мацка, която обикаляше около бар „Бльо“, за да си търси съпруг. — Тя си тръгва на разсъмване и Райън отива във фитнеса. — Кратка пауза, после се чу: — Божичко!

Кел се приведе напред върху бюрото; вече усещаше в костите си какво се готви да му каже Мосин.

— Познайте къде отива след това, сър.

— Мисля, че знам къде.

— Взема ферибота от Кабаташ.

— За Бююкада?

— Именно.

След пет минути Кел вече беше в таксито. Шофьорът му разреши да запали цигара — „Само свалете прозореца“ — и докато пътуваха, той изпрати есемес на Мосин, който в отговор потвърди, че Клекнър е в Бурса на конференция, организирана от Червения кръст, за кризата със сирийските бежанци. С това поддържаше легендата си, като вероятно щеше да използва случая, за да извърши някоя вербовка. С други думи — нямаше опасност да се натъкнат на него да се разхожда с файтон из Бююкада.

Половин час по-късно двамата седяха в откритото кафене до фериботния терминал на западния бряг на Босфора. Кел бе пристигнал пръв и бе поръчал две чаши чай, за да убият времето, докато чакаха следващия кораб. На тротоара възрастен турчин продаваше печени кестени от количка; вятърът разнасяше миризма на жар от дървени въглища. Кел беше гладен. Над бара в кафенето имаше осветени цветни реклами като в „Макдоналдс“, изобразяващи бъргъри и клубсандвичи с различна степен на ядливост. Кел за малко да си поръча нещо, но в този момент по пращящата уредба обявиха пристигането на кораба.

Двамата станаха, Кел допи остатъка от чая си като шотче уиски, горещата течност оцави небцето му, оставяйки вкус на захарен сироп в устата. Тръгнаха към билетните каси, загърбвайки оживения булевард с потоците автомобили, рева на клаксони и жалния вой на спирачки.

Фериботът не беше препълнен. Кел преброи деветнайсет пътници, които се насочваха по кея към рампата за качване. Двама бяха британци — акцентът им беше някъде от западните графства, а останалите — смесица от местни и туристи от други националности. Той се качи на палубата и последва Мосин към една от седалките на предната палуба. Някой от предишните пътници беше повърнал — във въздуха вонеше на стомашен сок, примесен с дезинфектант. Още щом корабът се откъсна от кея, завая дъжд; тъмни облаци бяха покрили Босфора, водата изглеждаше сива и леденостудена.

— Ето, някъде тук беше седнал — промърмори Мосин, като се настани на седалката до Кел. — Може дори да е същият кораб. — Наблизо семейство турци ядяха хляб и сирене от кошница с провизии. Мосин, който по къси панталони и футболна фланелка на „Галатасарай“ се сливаше перфектно с тълпата, започна да си припомня подробностите по операцията. — Стив го следеше най-отблизо. Бяха с Агата, правеха се на гаджета. Прия беше горе, забулена с хиджаб. Аз бях седнал ей там — той посочи с пръст телевизионния екран в края на палубата — и гледах мач.

— Какво носеше Абакус?

— Кожена чанта, праметната през рамо. Същата, с която обикновено ходи на работа. Носи я навсякъде със себе си. Държи в нея книгите си, вестници и списания, дезодорант, ако ще излиза някъде вечерта и няма време да си вземе душ в консулството.

И *продукт*, помисли си Кел. Разузнавателни доклади за водещия си офицер. Флашки. Твърди дискове. Ако Абакус бе оставил нещо в тайник, Кел трябваше да прихване материала, да изпревари водещия офицер.

— Чантата изглеждаше ли с нещо различна от обикновено? Поиздута? По-лека?

— Определено беше по-лека. Беше купил бутилка вино, понеже беше канен на вечеря у Ричардс.

— У тях?

— Да.

— И къде се намира това на острова?

— Спокойно, всичко ще ви покажа.

По пътя за острова фериботът спря на четири места. На азиатския бряг останаха десет минути на котва, докато се качи голяма група китайски туристи, които задръстиха средната палуба, с памучните си шапчици и слънчеви очила, посърнали заради лошото време. Крановете, които разтоварваха контейнери на пристанището, се очертаваха едва-едва в ръмящия дъжд; Кел различи цяла редица чисто нови лилави автобуси, строени на кея. Старата железопътна гара на „Кадикьой“ си беше още там. На Кел гледката му напомняше крайбрежния булевард „Бунд“ в Шанхай, където преди много години

бе участвал в операция за изпържване на някакъв африкански търговец на оръжие, дошъл в Китай от Найроби.

Дъждът падаше на талази и плющеше по палубите, когато корабът стигна до устието на Босфора и пое в открито море за двайсетминутното плаване до Киналиада — първия от Принцовите острови. Там дъждът спря и Кел отново излезе навън, на палубата, и запали цигара. В небето над далечните минарета на „Света София“ се изви дъга.

Половин час по-късно, докато навлизаха в залива на Бююкада, Мосин се качи при него на горната палуба и продължи да му разказва стъпка по стъпка за посещението на Абакус на острова.

— Ричардс го чакаше на кея. Децата му ходят всеки ден на училище в града. Той чакаше и ферибота от Картал, който трябваше да ги докара.

— А междуременно?

На път за Кабаташ Мосин очевидно бе назубрил наизуст доклада от въпросния ден и сега беше готов с всяка подробност.

— Пиха кафе във второто кафене ей там. — Той посочи на юг, по протежение на вълнолома, зад билетните каси, откъдето започваха уличките на градчето. — После минаха на бира, изиграха една табла и отидоха да вземат децата.

— Табла, а?

— Ъхъ.

За Кел всяко нещо вече беше улика, знак, сигнал — или поредната задънена улица. Целият му професионален опит на шпионин му казваше, че изборът на острова е грешка. За какво би й притрябвало на една къртица от ЦРУ да се изолира чак на Бююкада, да използва тайници на място, където лесно можеха да я спипат натясно, да й отрежат пътя за бягство? Дали това не бе още един двоен блъф на СВР, като близостта на „Арада“ до руското консулство? Или може би Кел си въобразяваше улики и схеми, където такива просто липсваха?

Изведнъж, без сам да знае защо, без всякакъв повод, той си припомни един разговор с Рейчъл на вилата отпреди няколко седмици. Двамата си бяха поделили една цигара горе на терасата, загледани към Босфора. Амилия бе извела Джоузефин на разходка. Как бе могъл да го забрави?!

Баща ми имаше приятел, който живееше на Бююкада. Американски журналист.

Дали бе имала предвид Ричардс? И ако бе така, защо му бе казала, че е американец? Кел извади айфона си и написа есемес до Лондон.

Здрасти. Правилно ли съм запомнил, че на Бююкада баща ти имал приятел журналист? Ако не полудявам, би ли се опитала да си спомниш името му? Ричардс ли се казваше? А ако полудявам, би ли забравила този есемес? Разстоянието помежду ни ме кара да си въобразявам разни работи... Т. ххх

Кел последва Мосин по широкия кей под палещото слънце, разпръснало остатъците от дъждовните облаци. Влязоха в тесен безистен с магазинчета, предлагащи пощенски картички и лосион против изгаряне, обиколки с екскурзовод из острова, слънчеви очила и фалшиви моряшки шапки с надпис „Капитан“, извезан със сърма над козирката. Мосин го заведе в кафенето на главната улица и посочи масата, на която бяха седели Абакус и Ричардс за партията си табла, което го подсети, че „обектът“ отишъл до тоалетната и се забавил вътре „поне пет минути“. Това беше достатъчно. Кел се запъти към мъжката тоалетна и започна да се оглежда за тайник — кухня или процеп, където биха могли да се пхнат свитък документи. Може би някъде наоколо имаше коридор или складче, където Клекнър да се вижда за миг с водещия си офицер или с посредника, колкото да му предаде „продукта“. Но мястото беше крайно неподходящо — оживено, тясно, биещо на очи. Той повдигна капака на казанчето в мъжката кабинка, но само колкото да не се обвинява после, че го е домързяло. По-вероятно бе Клекнър да използваше Ричардс за посредник, а приятелството помежду им — като прикритие за дейността си като къртица.

— Сега накъде? — попита той Мосин. — Покажи ми откъде минахте.

Мосин послушно спря файтон и разведе Кел из острова, следвайки точно маршрута на Абакус при едно от по-ранните му

посещения на Бююкада. Кел се почувства леко неловко, притиснат на тясната седалка хълбок до хълбок с начумерения агент, докато ухиленият кочияш подкарваше застарелите си коне, като ги шибаше по хълбоците с тънка пръчка.

Островът беше пренаселен край морето, но почти пуст във вътрешността. Добре поддържани къщи с дворове оформяха карета между широки улици, осеяни със засъхнали конски фъшкии. След половин час на Кел започна да му писва от люлеенето на файтона, от скърцането на ресорите и ритмичното тракане на конските копита. Беше му горещо, а и не научаваше нищо полезно за Клекнър. Той нареди на кочияша да ги върне в центъра на градчето и скочи от файтона пред „Сплендид“ — хотел от времето на Отоманската империя, който се славеше с изгледа си през пролива чак до Истанбул. Мосин се беше уморил и двамата влязоха в бара, за да се разхладят с по една лимонада под вездесъщия портрет на Кемал Ататюрк.

Рейчъл не му бе отговорила. Дали я бе засегнал, споменавайки баща ѝ, или в Лондон ставаше нещо? Кел вече втори ден не беше получавал съобщение от нея и започваше да се презира за бързината, с която бе завладяла изцяло мислите и сърцето му; в живота му на самотник имаше все пак някакво достойнство, което тя с един замах му бе отнела. След като приключеше претърсването на острова, щеше да ѝ позвъни от ферибота за Кабаташ; надяваше се да я предума да се върне в Истанбул за един дълъг уикенд.

— Покажи ми къщата — каза той на Мосин.

— Коя?

— Онази, която се продавала. Която Абакус идвал уж да оглежда.

Беше на десет минути от хотела. Кел плати сметката и двамата отново излязоха навън под късното следобедно слънце, като се насочиха обратно към тихите улички в покрайнините, западно от града — почти сами, ако не се брояха преминаващите рядко велосипедисти и пешеходци.

— Някъде тук се принудих да го оставя — призна си Мосин, като обясни, че след като двамайсет минути следвал Абакус сам, се притеснил, че американецът ще го надуши.

Той поведе Кел надолу по тясна уличка, която извеждаше на последния ред къщи преди плажа. От двете ѝ страни имаше големи частни градини, от време на време излайваше куче.

— Ричардс живее в една къща стотина метра натам. — Мосин посочи през горичката от пинии в края на уличката, която стигаше до Т-образно кръстовище. — Не можахме да се доближим, защото къщата е изолирана. Обикновено единият от нас прикрива другия. Хваща файтон, прави се на градинар или нещо такова. Но когато Абакус върви пред нас пеша...

Кел го прекъсна; разбираше причините за случилото се и не му се слушаха извиненията на Мосин.

— Всичко е наред — каза той. — Не е нужно да ми обясняваш.

Продължиха да крачат мълчаливо. Кел чуваше шума на морето, което беше само на стотина метра на север. Семейство Ричардс живееха в частично ремонтирана вила на улица, успоредна на плажа. Отвън не можеше да се каже дали в къщата има някой, нито пък Кел имаше намерение да смущава спокойствието на собствениците, като почука изневиделица на вратата им. Според докладите от наблюдението, подкрепени с имейли и разпечатки от телефонни разговори, Клекнър бе посещавал къщата на Ричардс три пъти през последните шест седмици, като при един от случаите бе останал да нощува и на следващата сутрин бе благодарил на домакина си за превъзходната вечеря и „монументалния махмурлук“. Но Кел се интересуваше повече от съседната къща, обявена за продан, която Клекнър бе посетил. Имотите на острова бяха чудовищно скъпи, особено онези, които се намираха по-близо до плажа.

Остров Бююкада беше лятното убежище на истанбулския елит; хиляди заможни жители на близкия метрополис се стичаха тук през юли и август, за да прекарат на вилите си двата най-горещи месеца от лятото. От къде на къде един два̀сет и девет годишен шпионин — с по-малко от трийсет хиляди долара в спестовната сметка, който при това имаше четирина̀сет месеца до края на мандата си в Турция — ще оглежда имот за продан в най-скъпия квартал на най-скъпия от четирите Принцови острова?

След няколко минути Кел получи отговора, който търсеше. Докато се приближаваше към къщата, той забеляза табелата ПРОДАВА СЕ на турски и английски, закована за дънера на едно дърво. За имота се минаваше през разбита дървена портичка. Когато Кел я бутна, миниатюрна треска се заби в пръста му. Озоваха се в гъсталак от бурени и саморасли храсти. През пролуките между листата

се виждаше онова, което бе останало от някога луксозната резиденция. Очевидно целият имот бе оставен да се руши.

— Кажи ми точно какво видя — поиска той от Мосин, когато излязоха обратно на улицата. И двамата бяха плувнали в пот, ризата на Кел бе залепнала на гърба му като целофан. Градината се бе оказала непроходима и те се отказаха да се провират по-нататък. — Беше ми споменал, че Абакус влязъл да плува в морето.

Мосин се подпря на дървото с табелата ПРОДАВА СЕ; жегата беше изпила силите му.

— Така е — каза той. — Първо известно време обикаля с файтона, както ви показах. После го спря в центъра на града и се върна пеша до къщата на Ричардс. Аз тръгнах подире му по пътя, точно откъдето минахме днес. — Тонът на Мосин беше станал едновременно нетърпелив и сякаш гузен; или му беше писнало да повтаря едно и също, или приемаше въпросите на Кел като изпит за собствените му способности. — Когато прецених, че съм се приближил твърде много, поизостанах. Другите от екипа — въпросния ден бяхме трима — бяха в града. — Той посочи с глава към брега. Кел също беше останал без сили и се ядосваше, че не си бяха взели вода. — Но Абакус си носеше хавлия и малко след това го видях на плажа. Беше ходил да плува. После се облече, изкачи се по скалите и влезе в къщата.

— В тази къща тук?

Мосин кимна.

— И носеше чантата със себе си?

Агентът се поколеба, после си спомни.

— Да. От тази страна дворът не е чак толкова обрасъл.

— И какво те накара да мислиш, че възнамерява да я купи?

— Само това — отвърна Мосин, като почука с пръст по табелата. — Каква друга причина би имал човек да се мотае около къща за продан в горещ следобед, след като е плувал в морето? Помислих си, че Ричардс може да му е казал за къщата. Или случайно да се е натъкнал на нея. Или може би просто обича да гледа стари сгради.

Може би, каза си наум Кел, но в папките нямаше нищо, което да подсказва, че Клекнър е проявявал какъвто и да било интерес към имота. Той се запита защо, по дяволите, Мосин не бе споделил по-рано тази информация.

— Да идем на плажа — каза той.

Отвъд дърветата и оттатък водата, на запад от „Кадикьой“ и малко по на север на отсрещния бряг на пролива, едно такси спря пред фериботния терминал, където само преди няколко часа Кел и Мосин бяха чакали кораба на чаша чай.

Александър Минасян, по шорти, тениска и бяла бейзболна шапка „Адидас“, плати на шофьора, прекоси тичешком откритото пространство пред терминала, подмина кафенето и вкара билета си в процепа на турникета точно когато корабната сирена се обади откъм водата, после се метна на борда миг преди фериботът да потегли.

Минасян беше закъснял поради задръстванията по шосето след четири часа сложни маневри за контранаблюдение и знаеше много добре, че изпуснеше ли кораба, щеше да чака поне още три часа, докато следващият хвърли котва на Бююкада. И още два, преди да стане безопасно да отиде до къщата на Троцки, при което щеше да му се наложи или да ношува на острова, или да си вземе посред нощ водно такси обратно за Истанбул. А както знаеше от горчив опит, през нощта морето ставаше особено бурно.

Фериботът се отдели от брега, Минасян срещна погледа на един от членовете на екипажа, кимна му с благодарност и се насочи към редицата пластмасови седалки покрай левия борд. Огледа кея за закъснели пътници, които биха се опитали да се метнат на палубата в последния момент. Дали наблюдаващият екип би рискувал да се разкрие, догонвайки го на кораба? Едва ли. Ако бяха добре организирани, ако имаха хора в „Кадикьой“ или „Картал“, щяха да изпратят някой от агентите си напред на Бююкада, за да го пресрещне в града. Напълно възможно бе и в момента на ферибота да има американски или турски екип. Но те не бяха добре организирани — той знаеше това лично от Кодак. В Истанбул Александър Минасян си оставаше един призрак.

Над водата се разнесе повторна сирена, корабът сигнализира навлизането си в талвега, вливането си в потока от плавателни съдове, които се движеха на юг и на север през пролива. Минасян извади книга

с меки корици от джоба на якето си и се зачете, уверен, че и този път ще остане незабелязан, докато прибира продукта от пощенската кутия на Кодак.

Бяха на плажа.

За изненада на Кел, Мосин беше свалил ризата си в жегата, излагайки на показ обилно татуирания си атлетичен торс, с който видимо се гордееше. Зад тях се виждаше фасадата на къщата на семейство Ричардс, частично закрыта от висока каменна ограда. От брега навътре в морето се вдаваше бетонен вълнолом, ограждащ малък пристан с една дървена платноходка, привързана без фендери до очуканата метална стълба. На петдесетина метра от двете страни на вълнолома нямаше нищо, освен скали — остри, покрити с жилави треви над водата, облепени с раковини отдолу. В далечината, по посока към центъра на града, бреговата линия ставаше по-равна, улеснявайки достъпа до морето.

— Казваш, че Абакус е дошъл тук да плува? — попита Кел.

— Да — отвърна Мосин. — Спусна се надолу по тези стълби, навлезе с плуване навътре в морето, после се върна. Аз го наблюдавах от ей там.

Той посочи пътеката, по която бяха слезли до плажа от шосето. За Мосин едва ли бе представлявало проблем да се скрие в сянката на дърветата и ниските храсталаци.

— И след това отиде към старата къща?

Кел тръгна по стъпките на Клекнър, като се опитваше да се постави на негово място. Защо не бе взел със себе си Ричардс или поне едно от децата, които видимо толкова обичаше, за да му прави компания, докато плува? Защо бе влязъл в морето да се разхлади само за да се върне после в къщата на приятеля си?

Може би просто обича да гледа стари сгради.

Нагоре към полусъборената къща водеше каменно стълбище. От някои стъпала се бяха отчупили големи парчета и Кел трябваше да гледа в краката си, за да не стъпи накриво. Мосин го последва до северната ограда на обраслата в тръни и шубраци градина. От мястото, където се намираха, се виждаше пълната разруха. Покривът на къщата

се беше сринал под тежестта си. От дупки в стените се подаваха стволоче на дървета, стаите бяха пълни с дива растителност.

Кел се провря под перголата над отдавна изгнилата дървена веранда и се озова в помещение, голямо колкото звукоизолираната стая на посолството в Анкара. От едната страна непроходим гъсталак закриваше изгледа към морето; от другата в ниската стена имаше пролука, през която проникна в съседната стая. Подът беше покрит с ръждиви тенджери и стъклене бутилки. Ако някой изобщо идваше насам, това едва ли бе често; част от боклука изглеждаше от предишни археологически епохи.

Кел се сети за Робърт Хансен, арестуван от ФБР в един закътан парк на Вашингтон, след като бе поставил секретни документи в тайник под дървено мостче. Провирайки се под една паднала под ъгъл дървена греда, той нареди на Мосин да огледа стаите за всякакви места, които биха могли да послужат за скривалища.

— Най-вероятно ще е нещо, което се слива напълно с фона. Стара ръждясала тенекиена кутия. Дупка в земята. Търси стикери, знаци, оставени върху стените. Възможно е да използва различни места и да ги обозначава за водещия си офицер.

Мосин, все още гол до кръста, изглеждаше приятно развълнуван от поставената му задача.

— Разбира се — каза той, доволен, че най-после му бе отредена някаква по-активна роля. Край на дебненето, на километрите трамбоване, край на писането, на безкрайното чакане нещо да се случи. Отсега нататък щеше да играе във висшата лига. — Ще започна оттук.

— Действай.

В същото време Кел тръгна да търси пряк път към къщата на Ричардс, която Клекнър положително бе използвал за прикритие. Едно питие в градината, самотна разходка с цигара след вечеря, може би дори в три след полунощ, когато оставаше да ноцува — и той би могъл да дойде до тук и да се върне за по-малко от минута. Под прикритието на нощта или на гъстата растителност посред бял ден краткото му отсъствие щеше да остане незабелязано.

Когато стигна до източния край на имота, Кел чу детски смях, може би на двацетина-трийсет метра по-нататък. Сигурно беше някое от децата на Ричардс. Напред се виждаха само преплетени клони на

дървета и шубраци, които въпреки жегата и задуха изглеждаха като непроходима английска гора. Кел се покачи върху една от здравите стени и погледна наляво. От едната страна на къщата, успоредно на някогашната врата, имаше тясна пролука в гъсталака. Той тръгна натам по посока на детския смях и откри вита пътека през шубраците, която съединяваше двата имота. Това със сигурност бе пътят на Абакус. Но защо тогава той се бе приближил към съборената къща откъм плажа?

Към детския смях се прибави и глас на жена. Французойка, най-вероятно Маргьорит Ричардс.

Кел замръзна на място. Не можеше да рискува да бъде забелязан от някое от децата или да го подуши куче и да залае. Остана неподвижен няколко минути, после се върна в съборената къща, където го чакаше Мосин.

На по-малко от километър от мястото, където се намираха, Александър Минасян се бе наредил на дългата опашка от пътници, чакащи да слязат от ферибота. След като стъпи на кея, той тръгна на юг към главната улица, мина покрай билетните каси и навлезе в безистена с магазинчета, откъдето някога бе купил на племенника си фалшива моряшка шапка с надпис „Капитан“, избродиран над козирката.

Кодак си бе харесал второто кафене на главната улица като първа спирка по пътя си на острова, където да се отърси от евентуална опашка. От своя страна Минасян предпочиташе един по-голям ресторант, западно от фериботния терминал. Обикновено сядаше на външна маса, поръчваше си питие, понякога и нещо за ядене, после двайсетина минути се правеше, че чете книга, а всъщност наблюдаваше останалите клиенти, търсейки познати лица от другия бряг. Когато се убедеше, че няма заплаха, той плащаше сметката си, оставяше книгата на масата и влизаше в ресторанта — уж за да търси тоалетна, — след което излизаше през задния изход. От там хващаше една от тихите тесни улички зад пристанището и тя го отвеждаше до къщата на Ричардс в западния край на острова, като по пътя, разбира се, той се оглеждаше за нова опашка.

В този хубав летен следобед руснакът избра една от най-външните маси на терасата, поръча си бутилка турска бира, плати на

сервитьора предварително и продължи да чете романа, който бе започнал на ферибота. Книгата много му харесваше — беше подарък от любовницата му в Хамбург — и той не без чувство на съжаление я остави на масата, за да си даде вид, че отива до тоалетната, докато всъщност се упъти към изхода за персонала и напусна ресторанта.

Според уговорката с консулството в Истанбул откън го чакаше велосипед. Минасян го отключи с ключа, който бе получил по-рано същия ден от един колега от СВР в хотел „Пера Палас“, и си направи приятна велосипедна разходка из градчето, минавайки покрай църквите „Агиос Димитриос“ и „Сан Пасифико“, преди да се отправи на запад и надолу по хълма към къщата, в която живееха Матю и Маргьорит Ричардс с двете си малки дечица.

Кел бе прекарал повече от половин час в отместване на каменни плочи и катерене по рушащи се стени; измъкнал бе дори чувала от зебло, натъпкан в цепнатината между една от касите на вратите и стената. Вече си мислеше, че са ги пратили за зелен хайвер. Мосин беше станал толкова раздражителен — отчасти и заради хапещите насекоми във въздуха, — че след като на няколко пъти напсува „тая шибана жега“, слезе обратно до плажа, за да се натопи в морето и да се поохлади. Отново и отново Кел се убеждаваше в налудничавостта на самата идея да се използва тайник на малък остров. Без път за бягство. Където лесно можеха да те спипат натясно. Това не беше професионален подход, а чисто самоубийство. Беше готов да се откаже и да последва Мосин на плажа, когато забеляза ръждясала бутилка от пропан-бутан в ъгъла на помещение, което приличаше на изоставена кухня или килер в югоизточния край на къщата.

Коленичи. Газовата бутилка беше полузакрита от природните стихии под нещо като дървен плот. Наоколо беше осеяно с дребни камъчета и изсъхнали листа, сред които се въргаляше и праисторически пакет цигари, избелял от годините, прекарани на слънце и дъжд. Кел посегна да го вдигне от земята, но ръката му се спря в гъста паяжина и той се отказа; не искаше да променя нищо. Вместо това удари с юмрук по бутилката, която издрънча на кухо. На китката му беше кацнало някакво насекомо и той разтърси ръка, за да го прогони, като удари главата си в дървения плот.

Вляво от бутилката имаше тъмна пролука, която продължаваше навътре под плота. Кел извади айфона, наведе се напред и с екранчето освети пролуката. В нея нямаше паяжини, беше чисто и празно, ако не се смяташе някаква стара, порядъчно износена футболна топка с отдавна изпуснат въздух, смачкана и заклещена вътре. Кел протегна ръка и я издърпа навън.

Кожата беше суха като пергамент, но повърхността на топката не беше толкова прашна или покрита с мръсотия, колкото можеше да се очаква. Той усети нещо да хлопа вътре, може би камък. Пръстите му напипаха разрез в кожата. Той хвана топката с две ръце и я разтвори.

Отвътре изпадна смачкан на топка лист хартия, завит в целофан и пристегнат с два ластика. В този момент Кел вече знаеше с цялото си същество, че държи в ръцете си „продукт“. Изпаднал в еуфория, с пръсти, разтреперани от прилива на адреналин, той свали ластичите и разгъна листа.

Хартията беше още нова и шумолеше в ръцете му; буквите бяха черни, тлъсти и лесни за четене.

1. ДжЧ/ЛВ отново губят спора с БД за интервенция в С. ОК ще направи това, което й кажат САЩ. Опитвам се да науча повече по въпроса, но достоверността на използването на хим. Ор. а) се оспорва от ДжЧ и б) не е праг за БД, както бе заявено. Инфо за ССА противоречиво. БД няма против ЛВ да въоръжава тайно.

2. Асад фарма VX за АК прихванат ЦРА (април).

3. Нов източник на БНД в Худа-Пар/Батман — зам.-предс. ХА.

4. Нов източник на ДжЧ в кметството. Неидентифициран. Очаквай още инфо.

5. Пратка оръжие ССА предназначено за проникване и ползване при Ярабулус 5.2.13. Очаквай № с есемес 4.30. Много малко се знае по въпроса.

6. Ликвидиране ЦШ? Защо? Обяснение? ПУ компрометиран? Предлагам ОК вт 30-пт 3 (потвърди есемес).

Александър Минасян беше жаден. Някакъв човек продаваше безалкохолни на сергия край пътя, на триста метра южно от къщата на Троцки. Руснакът подпря велосипеда на една градинска ограда и си купи еднолитрова бутилка ледена минерална вода. На острова беше все така горещо въпреки буйната растителност в тази вилна зона и той свали бейзболната шапка от главата си, преди да изпие на един дъх почти половин литър вода от бутилката.

Тази кратка почивка му даде възможност да се огледа още веднъж за опашка и да се убеди за пореден път в предимствата на островния тайник. Към къщата водеха три възможни пътя, всеки от които бе ползвал многократно според случая. Най-прекият беше през градината на семейство Ричардс, но Минасян минаваше оттам само в отсъствието на собствениците. Вторият маршрут водеше надолу до морския бряг, заобикаляше вилата на Ричардс и стигаше до имота по стълбите откъм плажа. Третият маршрут предполагаше да продължи още около километър напред с велосипеда и да се върне пеша назад по тясната пътека, която следваше извивките на брега.

Поради жегата той се спря на втората възможност. Щеше да заключи велосипеда, да се спусне надолу до плажа, да се разхлади приятно в морето и на връщане да прибере продукта от тайника.

Кел извади отново айфона си, направи четири снимки на листа хартия, веднага изпрати най-ясната до един от адресите на електронната си поща и подсвирна, за да повика Мосин от плажа.

Разгадал бе веднага съкращенията, използвани от Клекнър. „ДжЧ“ беше Джим Чейтър, „ЛВ“ означаваше Лангли, Вирджиния; „БД“ — Белият дом; „ССА“ не можеше да бъде друго, освен Свободната сирийска армия. (Пратката оръжие щеше да бъде превозена с автомобил на Червения кръст до границата при Ярабулус.) „ЦШ“ беше Шандор, „ПУ“ — Пол Уолинджър. Кел предположи, че „ХА“ са инициалите на заместник-председателя на „Худа Пар“ — кюрдската ислямистка партия, чиято централа се намираше в Батман, малък град, на стотина километра източно от Диарбекир. В т. 2 Клекнър бе предположил, че известно количество от невропаралитичния газ VX, замаскиран като фармацевтични продукти за свободна продажба от режима на Асад и предназначен за „Ал

Кайда“, е било заловено от Централната разузнавателна агенция на Йордания.

Кел трябваше да вземе бързо решение. Дали да върне писмото на мястото му и да рискува то да попадне в ръцете на водещия офицер на Клекнър? Като разузнавателен продукт, не беше нищо особено: Абакус не бе разкрил самоличността на нито един агент на ЦРУ или МИБ в Турция. Името на новия източник в кметството на Истанбул не му беше известно. Това, че Лангли и Белият дом не можеха да постигнат съгласие относно разумността на една военна интервенция в Сирия, си беше публична тайна, каквато беше и позицията на Даунинг Стрийт по въоръжаването на въстаниците срещу режима на Асад. И никой дори за момент не бе вярвал, че използването на химически оръжия ще премине прага на търпимост на Белия дом.

Очевидният оперативен риск се отнасяше до пратката оръжие, предназначена за Свободната сирийска армия. Посочената дата за предаването ѝ на граничния пункт при Ярабулус бе 2 май. След 3 дни. Ако Клекнър беше агент на СВР, почти сигурно Москва щеше да предаде детайлите за автомобила на Червения кръст, включително регистрационния номер, на своя клиент, което щеше да доведе до ареста и почти сигурната смърт на хората, наети от американците да превозят оръжието. Може би това беше една цена, която нямаше как да не се плати. Ако Кел предупредеше Чейтър сега, това би означавало да разкрие Клекнър като изменник. Все още беше твърде рано да изиграе този коз.

Кел чу стъпките на Мосин по разнебитеното каменно стълбище откъм плажа. Свирна отново, за да го насочи към кухнята. Хвърли един последен поглед върху листа хартия, после отново го смачка на топка, зави го в целофана, пристегна го с ластичките и го пъкна обратно във футболната топка. Като внимаваше да не докосва паяжините, провиснали под дървения плот, той бръкна с ръка зад газовата бутилка и върна топката на мястото ѝ.

— Открихте ли нещо?

Мосин беше застанал на прага. Плувал бе по къси панталони, от крачолите и косата му капеше вода.

— Стой на място! Дяволите да те вземат, не влизай вътре! — почти извика Кел, уплашен, че Мосин ще окапе пода в стаята и ще

издаде присъствието им. — Къде беше Абакус вчера? Ходи ли до „Арада“?

— *Какво?! —* Раздразнен от грубия тон, Мосин бе възвърнал характерната си надменност.

— Казах, бил ли е вчера Абакус в „Арада“?

— Много добре чух какво казахте.

Кел скочи на крака. Вече не виждаше смисъл да крие гнева си.

— Джавед, писна ми от нахалството ти. Отговори ми на въпроса. Това е важно. Времето е от фатално значение. Беше ли Абакус вчера в „Арада“, или не?

Агентът го погледна обидено и каза:

— Да.

После обърса с длани капките засъхваща вода и сол от ръцете си.

— С костюм ли беше? Носеше ли вратовръзка?

Кел видя как колелцата в черепната кутия на Мосин най-после се завъртяха. *Шефът се интересува дали Абакус е подал сигнал за пратка в тайника. Шефът иска да знае дали някой няма да дойде да прибере въпросната пратка.*

— Да. Мисля, че да.

— А къде отиде вчера? След работа?

— Не знам.

— Не знаеш?! Как така не знаеш?

— Изгубихме го, сър. Вчера беше единият от случаите, когато ни се изплъзна. Мисля, че ви бях казал това.

Кел пристъпи към него, сграбчи го за раменете и го обърна на сто и осемдесет градуса. Ако предишния ден Клекнър се бе отбил в „Арада“ с вратовръзка, за да сигнализира, че тайникът е пълен, то водещият му офицер от СВР щеше всеки миг да се появи в къщата. А ако вече бе пристигнал незабелязано и ги видеше в кухнята, операцията за засичане и обезвреждане на къртицата щеше да приключи, преди да е започнала. Докато извеждаше Мосин от къщата и го буташе пред себе си надолу по ронещите се каменни стъпала, нареждайки му да прибере ризата и останалите си неща колкото се може по-бързо, Кел знаеше, че може би точно в този момент водещият офицер на Абакус вече изпраща есемес с кодирано съобщение за прекратяване на операцията. Клекнър щеше да бъде качен на първия полет за Москва и никой нямаше да го види повече.

— Ама какво става? — поиска да знае Мосин, докато Кел го насочваше към малкия бетонен пристан, побутвайки го с длан в гърба.

Бяха си тръгнали от къщата толкова бързо, че Кел дори не бе успял да огледа наоколо за мокри следи, за малки издайнически локвички вода, накапали от ръцете и крачолите на агента. Можеше само да се надява всичко да изсъхне бързо в отслабващата следобедна жега. На стотина метра по-нататък, където брегът ставаше равен, се виждаше къща; човешки фигури плуваха и се плискаха с вода в плиткото.

— Има опасност всеки момент някой да дойде. Открих тайника. Беше пълен.

— Господи. — Мосин припряно занавлича ризата си. — Искате ли да остана, да хвърлям по едно око?

Кел бе помислил за това, но беше твърде рисковано. Да хвърля по едно око откъде? От върха на някое дърво? От гребна лодка навътре в морето? Не. Мястото на тайника беше умело подбрано. Дори поставянето на малка камера за видеонаблюдение, насочена от разстояние към къщата, би било прекалено рисковано.

— Остави — каза той, като извади цигара и я запали. Бяха стигнали до края на равния плаж. — Трябва просто да се махнем от тук колкото се може по-бързо.

Александър Минасян изплува на седемдесет метра от брега и изпръхтя енергично, за да продуха морската вода от ноздрите си. Виждаше както фасадата на вилата на семейство Ричардс, така и останките от къщата на Троцки, полузакрити зад стена от дървета. В далечината се чуваха детски гласове, плътното боботене на двигател на моторница, плискането на вълните в брега. Обръщайки се назад, към безкрайната шир на Мраморно море и хоризонта с неясните очертания на Истанбул, той си спомни за дългите препирни с Клекнър за разумността от поддържане на тайник точно тук, на Бююкада. Руснакът бе спорил яростно, но американецът се бе оказал колкото упорит, толкова и убедителен.

„Виж какво, Мат ми е приятел, ходя често при него, той прави партита, дава вечери. Мога да се шмугна незабелязано в къщата на Троцки, да оставя каквото съм донесъл, да взема каквото си ми

оставил. След което да се върна, преди някой изобщо да се е сетил, че ме няма. Ако пък ме видят там, ще кажа, че съм историк и се интересувам от живота на Лев Бронщайн. Или пък че имам планове да купя къщата и да я преустроя във вила като тази на Мат. Чаткаш ли? Ако се налага да ходя в някой парк в Истанбул или в обществена тоалетна, ще обикалям пет часа из града, ще се оглеждам гузно, накрая ще ме хване шубето и ще се откажа. Или ще ме *хванат*. А пък не искам да ме хванат, защото държа да ви бъда от помощ, момчета. А не мога да ви бъда от помощ, ако ме тикнат в затвора, нали?“

И така, от СВР се видяха принудени да отстъпят пред исканията на Райън Клекнър. Все пак най-важното бе агентът да се чувства комфортно в работата си, да има усещане за лична безопасност. За Минасян беше облекчение, че все пак има работа с обучен служител на ЦРУ, макар и не особено опитен, чиито придобити умения и техники за контранаблюдение в голяма степен ограничаваха опасността да бъде разкрит.

Кодак беше уравновесен и усърден агент, понякога дори неестествено спокоен. Все пак Минасян си даваше сметка за притесненията на Москва, както и за обстоятелството, че проявите на характер от страна на американеца невинаги минаваха пред повисокопоставените му колеги. Минасян беше убеден например, че при нормални обстоятелства не би се стигнало до ликвидирането на Цецилия Шандор. Този акт беше знак за параноята, обзела Москва по отношение на Кодак, за твърдата им решимост да защитят източника си на всяка цена. Ако се бяха допитали до Минасян относно операцията, той би настоял и Шандор, и Лука Зигич да бъдат оставени на мира.

Минасян се обърна и хвърли поглед към плажа. Беше се отдалечил от брега и някой местен можеше да се възползва, за да чопне чантата или хавлията му. Двама мъже — единият бял, другият мургав, вероятно турчин — си тръгваха от плажа по пряката пътечка. Три малки деца подтичваха подир майка си по пътя за града. Денят беше към края си. Минасян погледна на запад, към залязващото слънце, и реши, че е време да приключи с плуването и да изпълни задачата си. Той се обърна по гръб и загреба с бавни, мощни движения на ръцете към брега, а високо над него самолет безгрижно оставяше дълга бяла диря в синьото небе.

— Какво означава според теб?

— Не е ли очевидно? — отвърна Кел.

Намираще се в звукоизолираната стая, със същите подгизнали от пот дрехи, които бе носил цял ден, и разговаряше с Амилия в Лондон. Беше десет и половина в Турция, осем и половина във „Воксхол“. Погледът на Амилия се бе спрял на последния абзац от документа на Клекнър, който бе получила с криптирана телеграма преди час.

Ликвидиране ЦШ? Защо? Обяснение? ПУ компрометиран? Предлагам ОК вт 30-пт 3 (потвърди есемес).

— Явно се прави връзка с Цецилия Шандор — каза Кел. — „ПУ“ би трябвало да е Пол.

— Разбирам това, Том.

— Тогава кое в казаното от мен те смущава?

Разговорът продължаваше вече близо час и търпението му започваше да се изчерпва. Не беше хапвал нищо от закуска, Рейчъл не му бе отговорила, когато се бе опитал да се свърже с нея от ферибота, а в звукоизолираната стая беше толкова студено, че се бе навлякъл със зимно палто, взето назаем от склада за изгубени вещи на консулството, което на всичко отгоре му беше и тясно. Беше се надявал от острова да отиде направо на летище „Сабиха Гьокчен“ и да вземе късния полет за Лондон, но откритието на тайника като доказателство за измяната на Клекнър — плюс възможното съучастие на Пол — бе объркало сметките му. Освен това бе измъкнал Амилия от важна среща на „Уайтхол“ и я бе докарал под пара на „Воксхол Крос“, за да говори с него.

— Нищо не ме смущава — отвърна троснато тя, реагирайки по очаквания от Кел начин на арогантността му. Тонът ѝ бе станал надменно-снизходителен, както този на Клеър, когато почваха да се

карат. — Исках просто да се допитам до теб. Например какво смяташ, че следва да се разбира под „компрометиран“? Пол вербуван агент ли е бил или наивна марионетка? И защо Клекнър се е загрижил за него?

— Защо се е загрижил ли?

В този миг Кел си представи бъдещето си като Анкара/1 и си каза, че тези безкрайни разговори с Лондон няма как да не му опротивеят до смърт, докато Рейчъл отдавна ще е напуснала живота му и ще се чука с някое лъскаво младо юпи в снобския му апартамент в Шордич. А самият той ще е затъпял и душата му ще е хванала мазоли от работа, от вербовки на агенти, от събиране на информация и писане на доклади като единствения начин да я забрави. През последните седмици беше започнал да възприема звукоизолираната стая като една от онези тапицирани отвътре килии, в каквито държат прекалено опасните луди; хладилник, в който го бе поставила невидимата сила, контролираща живота му. Разбира се, че би било по-добре, ако можеше да е сега в Лондон, да поспори директно с Шефката, лице в лице, и после да си иде у дома, в познатия апартамент, сред познатите книги и картини. И да си легне в леглото до Рейчъл.

— Защото убийството на Шандор беше грешка — каза той. — Само привлича внимание върху него. Някой ще открие, че Цецилия се е виждала с Пол, и ще почне да задава неудобни въпроси.

— Точно така.

Кел чу подрънкване на лъжичка в чаша; звукът му прозвуча донякъде като сигнал за предстоящ тост. Сигурно Амилия си бе направила кафе от новата машина в кабинета си.

— По въпроса за Уолинджър няма развитие — добави той. — Или е съзнавал, че Шандор е агент на СВР, следователно ѝ е бил съучастник, или не го е знаел. Това, което ми звучи странно, някак не на място, е загрижеността на Клекнър за една операция, осъществена от СВР. Ако Минасян е бил водещ агент и на двамата — единия от ЦРУ, другия от МИБ, — може и да ги е информирал един за друг, но все пак е било рисковано. Удвоява шансовете, ако единият бъде хванат, да изпее и другия.

— Именно. — Амилия явно беше доволна, че с Кел разсъждават по сходен начин. — Макар и двамата да сме на мнение, че в професионално отношение цялата тази операция се провежда твърде ексцентрично, ако трябва да бъде по-деликатна.

— Да, и двамата сме на това мнение.

Кел закопча палтото до брадичката си и отхапа една гризина — единствената храна, която бе слагал в уста през последните осем часа, ако не се брояха шепа бисквитки, които откри в една купа във фоайето на консулството.

— Том?

— Да?

— Трябва да уведомя Братовчедите.

Тъкмо това бе очаквал да каже. Наличието в ЦРУ на къртица, вербувана от СВР, бе само по себе си катастрофа; фактът, че първи я бяха засекли британците, щеше да представлява допълнително унижение за хората в Лангли и да ги направи завинаги длъжници на Лондон. И въпреки това Кел подскочи като ужилен от думите ѝ.

— Това е единственото, което не бива да вършим. Засега.

— Защо?

— Защото онези ще се опитат да изкарат Пол виновен за почти всичко. Да кажем, че най-страшните изтичания на информация, тези за Хичкок и Айнщайн, са дошли от наша страна. Ние сме длъжни да изчистим всякакви подозрения към него, като открием истината за взаимоотношенията му с Шандор и Минасян.

— Нямаме време за това — отвърна Амилия. — Американците трябва да знаят. На Джим Чейтър трябва да му бъде казано.

— Всяко нещо с времето си. Клекнър пътува за Англия, нали?

— Да.

— Ами извикай ме в Лондон. От вторник до петък той ще е на наш терен, а знаем, че там сме в състояние да го контролираме. Остави ме да прехвърля операцията по следенето му от Истанбул в Лондон, да върна екипа у дома, да му зачисля няколко чифта нови очи и крака. Клекнър иска да говори за убийството на Шандор. Така ще ни заведе при водещия си офицер.

— Ами ако го изгубим? Ако ни се изплъзне?

— Ами тогава ще сме го изгубили.

Кел разбираше, че на Амилия ѝ е нужен в Истанбул. Чакаше го работа: да се опита да постави камери около тайника, да засече сигнала, с който Клекнър уведомяваше Минасян, че има продукт, да измисли начин да закара на Бююкада достатъчно голям екип за наблюдение, който да не изпуска от очи Абакус при следващото му

отиване там. Кел щеше да предложи МИБ да поеме изцяло контрола върху тайника и да охранява СВР с плява, от която в Москва да им се замътят мозъците. Но Лондон означаваше Рейчъл. Кел искаше да бъде с нея, дори само за няколко дни, през които Райън Клекнър щеше да остане в града. Достатъчно време, за да проследи американеца до бърлогата на водещия му офицер, но и за да възобнови връзката си с любимата жена.

— Няма нужда да идваш тук, Том.

В тона ѝ Кел долови извинителна нотка, сякаш искаше да му спести пътуването.

— Разбира се, че има. Трябва да поговорим на четири очи, да подготвим всичко за идването на Райън. Ще взема ранния полет на Бритиш Еъруейс утре сутринта, ще се видим към обед.

— Ами конвойт на Червения кръст?

— Какво конвойт?

— Ще оставим руснаците да предупредят Асад? Това ли е позицията ти? — Амилия сякаш подлагаше на съмнение моралните му устои. — Ако конвойт бъде разкрит и ударен и Джим разбере, че сме знаели, няма да се зарадва особено.

— Откога ти пука толкова за Джим Чейтър?

Това се оказа по-добър отговор, отколкото го бе замислил Кел, защото засягаше пряко лоялността на Амилия към своите.

— Добре казано — рече тя с подobaваща нотка на презрение към човека, който за малко не бе съсипал кариерата на Кел. — И все пак не ми допада идеята хора на Червения кръст да бъдат арестувани и разстреляни от сирийците, след като сме можели да ги спасим.

Кел се запита какъв ли отговор очакваше от него Амилия. Тя не можеше да не вижда колко важно е да се отложат всякакви разговори с Лангли.

— И на мен не ми допада — отвърна той. — Но нямаме избор. Кажеш ли на Джим, той ще те попита откъде сме научили, че строго секретна пратка американско оръжие е била на път за Свободната сирийска армия. Ако пък предупредим шофьора, руснаците ще се сетят, че има пробив в тайника на Клекнър.

— Странични щети, а? — каза Амилия, сякаш държеше Кел да поеме отговорността за онова, което предлагаше.

— Странични щети — отвърна той.

Дванайсет часа след този разговор колелата на самолета му допряха пистата в Лондон.

От безспирния шум и потна жега на Истанбул Кел се озова в града на вечния дъжд. Връщането у дома беше винаги едно и също. Небето над „Хийтроу“ беше оловносиво както винаги, шофьорът на таксито, както можеше да се очаква, беше фен на „Кристъл Палъс“ със стероидни бицепси, а двигателят на колата му, както обикновено, гъргореше като астматик. Така постепенно Кел се потопи в успокояващата, приглушена теснота на родната Англия. Рейчъл, която бе изчезнала от живота му за близо три дни, изведнъж се появи с канонада от есемеси, която продължи през цялото време на пътуването му от летището за центъра, примесена с обичайните шегички за напредналата му възраст, и завърши с покана за вечеря.

При мен. Ще ти сготвя. Да не си забравиш пейсмейкъра, старче... xxx

Преди да отлети за Хиос, Кел бе забравил да изхвърли боклука. Сега още с отварянето на вратата към апартамента в носа го удари отвратителна воня, сякаш в жилището имаше разложен труп. Трябваше да разтвори всички прозорци, преди да свали чувала долу и да го изхвърли в един контейнер през десет къщи. След като прегледа набързо натрупалата се поща, той си взе душ, облече чисти дрехи и малко след един часа взе такси за „Бейзуотър“.

Амилия го очакваше в местния клон на „Коста“ в северния край на мола „Уайтлис“ и го отведе в празния офис на отдавна несъществуваща фирма за доставки по каталог на Ридан Плейс. Точно на това място преди почти две години Кел ѝ бе съобщил за заговора за отвличане на сина ѝ. Още помнеше разговора им — един от най-трудните, които някога им се бе случвало да водят помежду си, — но докато се изкачваха с асансьора към четвъртия етаж, Амилия му се

стори спокойна. Споменът за преживяното сякаш бе отдавна изтрит от съзнанието ѝ. Беше облечена с едва ли не точно копие на дрехите, които бе носила през онзи ден: пола и сако в тъмносиньо, бяла блуза и тънко златно колие. Кел забеляза, че е същото, което си бе сложила на погребението; същото от снимката, която Уолинджър бе пазил в книгата на нощното си шкафче в Анкара. Осъзнавайки този факт, той усети прилив на увереност, сякаш символичният ѝ избор на бижу идваше да покаже, че Амилия все още не се съмнява в невинността на Пол.

— Този офис сега собственост на Службата ли е? — попита той, докато Амилия набираше кода на беззвучната алармена система.

— Под наем — отвърна тя и пусна чантата си на пода. После тръгна към кухнята. — Искаш ли чай?

— Не, благодаря.

Офисът сега изглеждаше различно. Преди две години беше едно голямо помещение, покрай южната стена с множество закачалки, на които висяха увити в найлон рокли; имаше и бюра с компютри и празни чаши от чай и кафе. Сега беше разделен с прегради на шест зони, по средата с коридор. В далечния край Амилия вече наливаше вода в електрическата кана. Пред кухнята навремето бе имало червено канапе; сега го нямаше.

— Значи офиса вече функционира? — попита я той, докато се приближаваше към нея.

— Скоро. — Тя се обърна с лице към него. — Казах си, че можем да наблюдаваме нашия приятел от тук. Екипът пристига в три, за да съставим план за проследяването. Става, нали?

— Ти май си се погрижила за всичко. — Кел беше впечатлен от бързината, с която Амилия бе организирала посрещането на Клекнър.

— Нека да ти покажа програмата му.

Докато каната завираще със свистене, Амилия му подаде документ от три страници, в който се описваха всички подробности по пътуването на Абакус: часове на полетите, хотели, срещи, обеда, вечери. Документът беше съставен през последните 24 часа.

— Брей, много сте бързи! Кой го попълни, Елза ли?

Оказа се, че Клекнър бе телефонира на Джим Чейтър от Бурса, за да помоли за два-три дни отпуск. Разговорът бил засечен от Челтнам. Чейтър дал съгласието си и Клекнър прекарал остатъка от

вечерта в апартамента си в Истанбул, готвейки се за път. Елза наблюдавала през цялото време електронната му поща и движението по кредитните му карти, а от Главното управление по съобщенията следели телефонните му разговори.

— Ще бъде в „Рембранд“? — Кел се опитваше да си спомни къде бе отсядал Клекнър при предишните си посещения в столицата. В леглата на няколко различни момичета — самият той едва ли ги броеше, — но никога преди в хотел. — Защо не ползва някой от апартаментите на посолството? Опитал ли се е да си уреди такъв?

— Да, опитал се е. — Амилия търсеше чаша за чай в бюфета. Намери една и я свали от лавицата, докато мърмореше нещо за „прясно мляко“. В съзнанието на Кел внезапно изплува Рейчъл в кухнята на вилата. Спомни си как се бе навела напред, облежната на барплота, и се бе пресегнала за кутията с чай. Беше в деня, когато за пръв път бяха говорили. — В града е пристигнала делегация — каза Амилия. — Всички апартаменти на посолството били заети. Което много облекчава задачата ни.

Кел се питаше дали може да запали цигара, или и в този още ненаселен офис вече важаха наредбите против тютюнопушене в обществени сгради.

— Може да е димна завеса. Може да е решил да отседне другаде и да няма никакво намерение да ползва стаята в „Рембранд“.

Амилия се извърна към него, но не отговори веднага.

— Може би — каза накрая тя. — Но утре сутринта изпращам екип в „Рембранд“ за всеки случай. Ще го води Харолд. Ще подготвят две стаи. Ако нашият Райън се оплаче от първата, ще бъде преместен в другата. Тъй или иначе, ще бъде в обхвата на бръмбарите.

Кел за пореден път се впечатли от бързината, с която Амилия бе организирала всичко.

— „Рембранд“ е на „Найтсбридж“, нали?

— Да — отвърна Амилия, като наливаше гореща вода в чашата си.

— Питам се дали Райън е почитател на „Тайният пилигрим“.

Тя го погледна неразбиращо. Кел отиде при нея в кухнята и си наля чаша студена вода от машината до прозореца.

— „Хародс“ — каза той. — Най-доброто място за маневри по контранаблюдение в Западна Европа. Ако един тип с неговото ниво на

тренираност влезе вътре, ще се отърси от екипа ни за пет минути. Толкова много чупки по коридорите, толкова много стаи, скрити една в друга. Цял лабиринт!

— Пустиня от огледала — отвърна кисело Амилия.

Кел забеляза, че бе заета да пресмята наум числеността на живата сила, която щеше да ѝ е нужна за операцията. Как можеше да се организира екип, който да покрива целия „Хародс“, когато — и ако — Клекнър реши да мине оттам? Това би означавало да зачисли поне двайсет агенти на дежурство през всичките пет дни на престоя му в Лондон — искане, което по никакъв начин не можеше да оправдае пред бюрократите от МИ5.

Кел се смили над нея.

— Остави на мен това — каза той. — Със същата вероятност може да иде и в „Харви Никълс“ или да убие няколко часа във „Виктория и Албърт“. — Тя извади торбичката с чая от горещата вода и я хвърли в кошчето за боклук. — Разправи ми за жените.

Амилия го погледна объркано.

— Какво искаш да знаеш за тях, Томас?

— Елза провери ли профила му във Фейсбук? Нямах ли там една, по която си пада, с която бе спал предишния път, когато имаше път към Лондон? — Той се напрягаше да се сети за името на жената. Беше запомнил физиономията ѝ от снимката, понеже лявата половина на главата ѝ беше почти изцяло обръсната. И двамата си бяха обещали, че при следващото му идване в Лондон непременно ще се видят отново. — Трябва да наблюдаваме апартамента ѝ, както и всички, с които Райън се е свързал, за да ги уведоми за пътуването си. Той има навик да си урежда предварително срещи, вечери, запивки по барове, секс нощи. И сега ли е така?

— Секс нощи? — повтори Амилия със скандализиращия тон на стара мома. — Ще проверя. Доколкото знам, няма други планове, освен да се види с някакви приятели от „Джорджтаун“.

Кел си тръгна от офиса малко след три. Обиколи магазините в „Уайтлис“, купи си това-онова за ядене от „Уейтроуз“ на Порчестър Роуд и удари една наливна бира в кръчмата „Ладбрук Армс“, където

съдържателката Кати го посрещна с възторга на моряшка съпруга, дочакала половинката си след околотетско плаване.

Даваше си сметка, че предстои за пръв път да се срещне с Рейчъл на родна земя. Очакваше в Лондон тя да бъде някак различна, порезервирана, скрита зад невидима броня срещу едно по-дълбоко и трайно обвързване. Може би и двамата щяха да констатират, че случилото се между тях през последните седмици не беше нищо повече от моментно опиянение, кратък ваканционен роман. Но още щом престопа прага на апартамента ѝ, започнаха да се целуват, да се събличат трескаво, препъвайки се в дрехите си към спалнята. Всичко в нея беше същото, както го бе запомнил: и божественият аромат на парфюма ѝ, и упойващият вкус на целувките ѝ, формата и мекотата на щедрото ѝ тяло; и парапсихологичното общение, с което ѝ предаваше чувствата си без думи. В желанието му имаше някаква задъхана лудост, която не си даваше труд, не смяташе за нужно да прикрива. А Рейчъл му отговаряше с такава нежност и страст, която не помнеше да е получавал някога от когото и да било.

През живота си Томас Кел бе виждал насилие и ужасяваща бруталност, коварство и измама. Ставал бе свидетел на убийства, на насилствени раздели, наблюдавал бе кариери, съсипани от алчност и лъжи. В никакъв случай не беше сантиментален мъж, нито хранеше никакви илюзии за мотивите на човешкото поведение или способността за жестокост към ближния. През дългия си брак с Клеър — една връзка, която неведнъж тя бе застрашавала с изневерите си — той бе изпитвал въпреки всичко обич и дълбока привързаност към нея. Но никога не бе познавал това наркотично усещане за тотална екзалтация, за абсолютно блаженство, в което го пренасяше близостта с Рейчъл. Нито веднъж за четирийсет и четири години.

Също както и в Истанбул преди две седмици, два часа по-късно двамата се облякоха и излязоха да си търсят нещо за ядене. („Излъгах те за готвенето — каза му тя. — Идеята беше да ти смъкна панталона.“) Поговориха си за новата ѝ работа, за един проблем със съседите ѝ, за семейната почивка, която бяха планирали с Джоузефин за август. Едва към края на вечерята Кел се осмели да ѝ съобщи за офертата на Амилия да оглави бюро в Анкара; главата му беше замаяна от втората бутилка вино и му се стори нечестно да премълчи тази вероятност.

— Предложено ми бе назначение в Турция.

— Но това е страхотно — каза тя. — Сигурно си много щастлив.

Суетата му се почувства донякъде обидена, задето не долови дори сянка на разочарование в тона ѝ.

— Още не съм приел — каза той. — Много зависи от операцията, по която работя сега.

Рейчъл сведе очи към масата. И двамата знаеха, че Кел няма право да говори свободно за работата си. Макар и усетил нежеланието ѝ да навлизат в темата, той продължи:

— Става дума за поста на баща ти. — Рейчъл все още гледаше надолу, към покривката на масата. — Как ти се струва това?

Кел усети, че е отишъл твърде далече. Целият ресторант беше пълен с влюбени двойки, семейства, групи приятели, но хората не разговаряха помежду си. Бяха в един от любимите тайландски ресторанти на Рейчъл, но изведнъж подрънкването на инструментална музика от тонколониите му се стори дразнещо като стъргане с нокти по черна дъска.

— Рейчъл?

— *Какво?*

Ето го отново — внезапния, експлозивен гняв от първата им вечер заедно в Истанбул, лицето ѝ изкривено в начумерена маска на разочарование. Този път обаче Кел знаеше, че не е пианя; беше докоснал оголен нерв в душата ѝ и бе попарил като слана доброто ѝ настроение.

— Съжалявам — каза той. — Беше глупаво от моя страна. Да говорим друг път за това.

Но тя продължаваше упорито да мълчи. Кел се опита да я въвлече в разговор за една книга, която и двамата бяха чели неотдавна, но неприязънта, която се излъчваше от нея, припукваше като статично електричество помежду им; тя просто не му отговаряше. Той изпита раздразнение от бързината, с която романтичната им вечеря се бе вкиснала. Може би въпреки секса и многото теми за разговор, въпреки хилядите имейли помежду им те винаги щяха да си останат двама непознати.

— Хайде да не си разваляме вечерта — каза той. — Съжалявам. Не съобразих. Не трябваше да повдигам темата.

— Забрави — отвърна тя.

Но вечерта бе приключила. Известно време поседяха мълчаливо, заслушани в някакви арфи и флейти, Рейчъл поглеждаше настрани с отегчено, намръщено лице. Обзет от ярост, примесена с безсилие след поредната смяна на настроението ѝ, Кел не знаеше какво да направи, за да я развесели. Накрая използва отиването ѝ до тоалетната, за да поиска сметката. Когато след пет минути излязоха от ресторанта и се изправиха наред сивотата и боклука на мократа от дъжда улица в Източен Лондон, Рейчъл се обърна към него и му каза:

— Може би е по-добре да си вървиш.

Кел беше на косъм да изригне, но не каза нищо. Откъм ресторанта все още се чуваха вбесяващите звуци на арфа. Той се обърна и си тръгна. Романтикът в него беше смазан от чувство на разочарование; рационалният, опитен мъж просто се дразнеше от несъразмерната реакция на Рейчъл. Той се наруга наум, задето бе повдигнал въпроса за Анкара, но още повече го бе яд на нея заради липсата на търпение и добра воля да му прости неуместната постъпка.

Не се обърна назад. Нито реагира по някакъв начин, когато усети телефона в джоба си да вибрира. Запали цигара, отиде до спирката на метрото, изчака да дойде последният влак за вечерта и мълчаливо се прибра у дома в Западен Лондон.

Половин час по-късно, на излизане от асансьора на спирка „Холанд Парк“, той видя, че има две пропуснати повиквания от Рейчъл; беше му изпратила и есемес, съдържащ само една въпросителна. Той не отговори. Вместо това излезе на Холанд Парк Авеню и извади от джоба си пакет цигари. Покрай него минаха мъж и жена, хванати за ръце; мъжът му поиска цигара и Кел му услужи, поднесе му огънче да си запали цигарата и прие мълчаливо многословните му благодарности. Във въздуха се носеше миризма на кучешки изпражнения; запита се дали някой от двамата не бе стъпил в нещо, или така си миришеше в квартала. Тръгна на изток, в обратната посока на жилището си, и изведнъж усети странен прилив на трудоспособност. Той спря такси и след по-малко от пет минути беше на Ридан Плейс.

Долу на партера не се виждаше дежурен пазач. Кел влезе в сградата, като си отключи с миниатюрното дистанционно, което му бе дала Амилия. Качи се с асансьора до четвъртия етаж и видя вратата на офиса, подпряна с кашони, натрупани на купчини по три един върху

друг. Лампите в по-голямото помещение надолу по коридора бяха запалени; от там се чуваше шум, по пода пробяга човешка сянка.

— Ехо? Има ли някой?

Шумът престана. Кел чу мъжки глас, който изръмжа: „Това пък какво беше?“, и видя Харолд Моубри да подава глава покрай рамката на вратата, присвил очи като човек, който наднича във фурна, за да види дали вечерята му е готова.

— Ти ли си, шефе? Какво правиш тук по това време?

Моубри беше отговорникът за техническото обезпечаване на операцията преди две години, когато откриха сина на Амилия. Беше колкото сръчен с микрофоните и миниатюрните камери, толкова и цапнат в устата и остър в езика, когато трябваше да се пусне някоя солена шега за разведряване на настроението.

— Тъкмо щях да те попитам същото — отвърна Кел. — Радвам се да те видя.

За негова изненада, това си бе самата истина. Присъствието на стария и верен колега му подежда облекчаващо след изнервящата вечер. Той пристъпи към Харолд в полутъмния коридор и двамата се здрависаха.

— Е, какво ще правим този път? — попита Харолд. — Да не се окаже, че Амилия е имала и дъщеря, за която не е подозирала? Последния път се чувствах като герой от „Мама Миа“.

Кел се изсмя, докато се опитваше да потисне надигащото се в него разкаяние, че в късогледото си упорството не се бе обадил на Рейчъл.

— Един Братовчед, който ни създава грижи. Райън Клекнър. От бюро им в Истанбул. Ще бъде в Лондон за пет дни, в един момент ще има спешна среща, която сигурно ще иска да мине без свидетели.

Харолд кимна. Кел се върна до входната врата и натисна електрическия ключ; лампите в кабинета му примигнаха и се запалиха. Харолд потвърди, че е доволен от инсталираната апаратура в двете стаи в „Рембранд“. Междувременно Кел се беше сдобил с имената и адресите на жените от Фейсбук и му каза да постави в домовете им микрофони, но без камери. Срещата с приятелите от „Джорджтаун“ беше насрочена за сряда вечер в „Галвин“, ресторант на Бейкър Стрийт. Двамата обсъдиха накратко възможността за поставяне на бръмбари в една от масите, но си казаха, че би било безсмислено.

Вместо това щяха да заемат позиции с таксита пред ресторанта в момента на излизането му.

— Това май е повече по специалността на Дани, а? — Моубри имаше предвид Дани Олдрич, друг ветеран от 2011 г., който щеше да оглави екипа за наблюдение в отсъствието на Джавед Мосин.

— Така е — съгласи се Кел. — В един момент Клекнър ще се опита да изчезне. — Харолд беше застанал до вратата в кабинета му. И двамата бяха запалили цигари, след като разтвориха широко прозорците. — Ще имаме само седем души проследяващ екип, максимум осем. В идеалния случай бих желал да му турна нещичко, или малко пращец, или микрофонче.

— Да, Амилия спомена нещо такова.

Кел вдигна глава.

— Наистина ли?

Харолд го погледна смутено, сякаш бе казал повече, отколкото бе нужно. Кел заподозря, че крие нещо. Спомняше си разговора с Амилия в Истанбул, неприятното усещане, че някаква паралелна операция се извършва без негово знание, че от него се укрива секретна информация.

— Какво искаш да кажеш? — попита той, като смачка цигарата си.

Харолд се обърна и излезе от стаята. Кел го последва по коридора към затвореното помещение, където подготвяше мониторите за наблюдение на „Рембранд“. Лицето на Харолд не се виждаше, когато каза:

— Ами... обичайното, нали знаеш? Най-новите джаджи. Всичко онова, което можем да направим, за да не изпускаме обекта от очите и ушите си.

— И какво можем да направим?

Харолд се беше съвзел, обърна се към него и го озари с характерната си усмивка.

— Работя по въпроса, шефе — каза той. — Работя по въпроса.

Райън Клекнър зае мястото си в самолета за полет ТК 1986 на Търкиш Еърлайнс от истанбулското летище „Кемал Ататюрк“ в 17:30 ч. във вторник, 30 април. На петнайсет реда зад него Джавед Мосин вече се бе настанил до прозореца, прибрал бе пакистанския си паспорт във вътрешния джоб на сакото, надул бе възглавницата зад врата си и се унасяше в сън. Пет часа по-късно, след кратко удължаване на полета поради атмосферните условия, Мосин видя Абакус да показва дипломатическия си паспорт на гишето на трети терминал, изпреварвайки виещата се опашка, която щеше да го забави поне с четирийсет и пет минути. Мосин звънна на следващия от екипа, заел позиция в зоната за получаване на багаж, и му описа облеклото на Клекнър: бели маратонки, сини джинси, бяла риза с копчета на яката, черен пуловер с шпиц деколте; както и ръчния му багаж: твърд куфар от черна пластмаса на колелца, с полуобелен стикер на „Ролинг Стоунс“ върху капака, и кожената чанта за през рамо, с която никога не се разделяше. Абакус не бе чекирал друг багаж и щеше да премине транзит през салона за пристигащи за по-малко от три минути.

Вторият агент — млада жена, известна сред колегите си от екипа като Каръл — засече Абакус, докато преминаваше покрай багажните ленти, и позвъни на Ридан Плейс, когато го видя да си купува СИМ карта от автомата в южния край на салона.

— На коя фирма? — попита Кел, който седеше в най-малката от шестте стаи — онази, която сам си беше избрал за кабинет.

Ходът на Клекнър беше предвидим, но щеше да създаде известни главоболия на Елза и ГУС.

— Трудно е да се каже. Отдалече приличаше на „Лебара“, предплатена.

— Сложи ли я вече на блекбърито?

— Още не.

Каръл последва Абакус през автоматичните врати към митническия салон и срещна погледа на третия агент — Джез, който се беше смесил с шофьорите на минитаксита, струпани при изхода на

„Пристигащи“. Джез се беше издокарал с евтин черен костюм и държеше лист с надпис „Керин О’Конър“, надраскан със зелен маркер. Когато Абакус мина покрай него, той смачка листа и го последва на пет метра разстояние, докато Каръл изтича напред, за да заеме позиция на перона на Хийтроу Експрес, в случай че Клекнър предпочетеше да пътува с влак до центъра на града.

Клекнър обаче взе такси. Джез изпрати есемес с номера му до екипа на МИБ, заел позиция с работещ двигател малко преди кръстовището на Паркуей и М4; после, следвайки го със своята кола, видя как колегите прихванаха Абакус на светофара и от там двете коли го съпроводиха чак до хотела в „Найтсбридж“.

Междувременно Каръл се върна с Хийтроу Експрес до „Падингтън“, откъдето се насочи към един ресторант, недалече от хотела, и зачака по-нататъшни инструкции от Кел. Джез паркира колата в една уличка с преустроени в самостоятелни къщи някогашни конюшни зад „Рембранд“ с надеждата да поспи няколко часа, докато шофьорът на другия автомобил бе изпратен някъде по работа. Джавед Мосин се прибра при жена си, която не бе виждал повече от шест седмици.

Всяка подробност от пристигането на Клекнър се предаваше в реално време до Ридан Плейс. Още щом Абакус се качи в таксито си, Кел позвъни на Дани Олдрич в стаята му в „Рембранд“. Харолд бе свързал охранителните камери на хотела с лаптопа на Олдрич, за да държи под око коридора пред стаята на Клекнър, централното фоайе, предния и страничните входи. Ако американецът решише да излезе на разходка след настаняването си, Олдрич щеше да се присъедини към мобилния екип, натоварен със следенето му. Ако си поръчаше румсървис или легнеше да спи, повечето агенти щяха да са свободни да се приберат рано по домовете си.

Амилия се оказа права — Клекнър смени стаята си. След като се настани в №316 — бе отнело цели четири часа, за да я оборудват за електронно наблюдение, — американецът я огледа набързо, после слезе на рецепцията и поиска по-висока категория. Една агентка, командирована от бюро в Австралия, беше дегизирана като рецепционистка в „Рембранд“ — със знанието на управителя, разбира се — и реагира невъзмутимо на молбата му, като дори му пусна примамката за „прекрасен изглед към «Найтсбридж»“. Абакус начаса

получи стая на последния етаж, която също беше подобаващо натъпкана с микрофони и камери.

Кел се запита какви ли бяха мотивите му — дали Клекнър просто искаше по-хубава стая, или се боеше, че неговата се подслушва и наблюдава? Ако беше второто, дали го правеше от обикновена предпазливост или от надигаща се параноя?

— Трябва просто да запазим спокойствие — каза той на Амилия в десет вечерта.

— Това и правим, Том. Това и правим — отвърна тя, след което обяви, че си ляга.

Беше дълга нощ. Клекнър взе душ, поръча сандвич от румсървис, преоблече се с джинси и чиста риза и излезе навън в късната лондонска вечер. Джебз, който току-що бе заспал в уличката зад хотела, бе събуден по телефона от Кел, който му нареди да кара в широки кръгове около Абакус, докато Олдрич, Каръл и още двама агенти го последваха пеша към „Кензингтън“.

Оказа се, че Клекнър си бе уредил среща с някаква ливанка в „Еклипс“ на Уолтън Стрийт. Най-младата жена от екипа на име Луси влезе в бара след десетина минути, но усилията ѝ да заснеме компаньонката на Абакус бяха временно затруднени от натрапчивото внимание на двама дубайски бизнесмени.

— Изглежда на около двайсет и пет — докладва тя на Кел направо от бара. От шума наоколо Кел едва различаваше думите ѝ. — Чух го да я нарича „Зена“. Държат се доста интимно. Или са се виждали преди, или я е поръчал изрично за секс.

— Защо нищо не знаем за нея? — попита той Елза, докато изпращаше на Дани есемес и указания да не мърда от Уолтън Стрийт. Отдавна не беше чувал думата „поръчал“ в контекста на междучовешки отношения. — Коя е тази Зена?

Елза вдигна рамене.

— Може да е ползвал новата СИМ карта — предположи тя.

Кел бе разпоредил да махнат една от преградните стени в офиса, за да се образува по-голямо общо пространство, където да седят членовете на екипа. Бяха купили и допълнително канапе за целта. Сега Елза лежеше върху него с поглед, вперен в тавана; изглеждаше уморена и раздразнителна.

— Човек винаги може да използва нов имейл адрес, сайт или айпи, за да се свърже с когото си поиска — каза тя.

— Така е — съгласи се Кел. — Което не отменя необходимостта да засечем тази СИМ карта.

Клекнър прекара още час в „Еклипс“, докато затвориха, след което със Зена си тръгнаха заедно. Луси бе разрешила на дубайските бизнесмени да ѝ платят сметката и бе излязла, придружавана от двамата, половин час по-рано, за да накара Клекнър да си мисли, че е с тях. Още щом се озоваха на улицата обаче, тя набързо ги разкара и си отиде у дома — беше „изгоряла“, което на професионален жаргон означаваше, че бе допуснала Клекнър да види лицето ѝ и не биваше повече да му се мярка, за да не я разпознае.

Междувременно Олдрич бе задигнал едно фалшиво такси от гаража на МИ5 и успя да проследи Клекнър и Зена до нощен клуб в източния край на Кензингтън Хай Стрийт. Луси вече беше извън играта и Кел разбираше, че екипът им се бе свил до петима души. Не можеше да рискува да изпрати друг агент на място, за да наблюдава Абакус и дамата му. Нещо обаче му казваше, че Клекнър ще напие момичето, ще я покани на танц, след което ще ѝ предложи да пийнат по едно последно в стаята му в „Рембранд“. Това си беше нормалният му маниер на действие и на Кел му се струваше малко вероятно Клекнър да си развали свалката, за да тръгне посред нощ да се среща с Минасян.

Така се и оказа. Малко след три сутринта Кел получи есемес от рецепционистката, с който потвърждаваше, че Абакус „се прибра в стаята си с жена (с левантински черти, на около двацет и пет). И двамата са пияни/любовно настроени“.

Когато включиха мониторите от видеокамерите в стаята, на единия се виждаше Зена, която бясно търкаше зъбите си с четка в банята, а на другия — Клекнър, гол до кръста, се беше навел над минибара за бутилка шампанско. Покривката на леглото беше доста смачкана — знак, че двамата вече се бяха целували и натискали.

— Върви му на копелето — промърмори със завист Харолд. — Какво не бих дал да съм отново на двацет и девет...

— Сигурен съм, че много жени мислят като теб — отвърна Кел. — Да вземем Зена. Ако можеше да избира между теб и Клекнър и ако ти също беше отседнал в хотела...

— Няма база за сравнение, нали така? И тя е човек...

Харолд спря звука от банята. Телевизорът в стаята работеше, включен на музикален канал. Кел не познаваше песента.

— Е, да ги оставим на мира, а? — предложи той, като си спомни първата си нощ с Рейчъл в „Лондр“.

— Става — отвърна Харолд и двамата се преместиха в съседната стая.

Зена се измъкна от стаята малко преди седем. Клекнър, който се преструваше на заспал, стана от леглото още щом чу вратата да се затваря зад нея, и погледна часовника си. След като посети тоалетната, той се просна по очи на пода и направи петдесет бързи лицеви опори, серия коремни преси и упражнения за укрепване на бедрените мускули, последните опрян с гръб на стената. Кел бе виждал и преди пълната му програма за разхубавяване, но за Харолд беше интересно да го наблюдава.

— Знаех си аз, че забравих да свърша нещо, когато се събудих тази сутрин — каза той.

— И аз, и аз — отекна Кел, който бе успял да поспи три часа на матрака в кабинета си.

Той стана от стола и се упъти към кухнята, като се потупваше по корема.

В осем Клекнър вече поглъщаше здравословна закуска от мюсли, плодове и кисело мляко в ресторанта на хотела под зоркия поглед на Олдрич от първия етаж. Осем агенти за наблюдение бяха разпръснати из квартала — един с Олдрич, още двама в шоурума на „Рено“ с Джез и трима пеша из „Найтсбридж“. Елза се бе включила към безжичната интернет връзка в стаята на Клекнър, както и към турския му телефон, но все още не бе засякла СИМ картата от „Хийтроу“. В нищо от електронния трафик на Абакус не се съдържаше и намек за плановете му за деня, не се бе свързал дори с Чейтър в Истанбул. Кел усещаше с всяка клетка на тялото си, че американецът ще се опита да се изплъзне от наблюдението.

Малко след девет и петнайсет му докладваха, че Клекнър е излязъл от „Рембранд“ и се движи пеша на изток, право към „Хародс“. Бил с бейзболна шапка и с три ката дрехи един върху друг, като най-отгоре бил навлякъл черно кожено яке, което можело да бъде свалено всеки момент, променяйки из основи външния му вид. Кел, който ръководеше операцията от командния център на Ридан Плейс, нареди на Джез да тръгне към „Хародс“ и да разположи вътре двамата си

агенти — един в западния край на магазина и един в гастронома. Други двама бяха изпратени напред, към „Харви Никълс“.

Първият знак, че Клекнър се готви да се отърси от наблюдението, дойде веднага след като при Бийчам Плейс, на по-малко от сто метра от входа на „Хародс“ зави на юг. На Уолтън Стрийт още веднъж сви вдясно, като на практика тръгна в обратната посока, към „Рембранд“. Кел изтегли агентите от „Хародс“ и им нареди да заемат позиции в шоурума на „Рено“, при Джез. Олдрич, който седеше в черното такси с работещ двигател на Търлоу Плейс, засече Абакус на Дрейкът Авеню и успя да го проследи до Пелам Стрийт. Каръл, по шорти, тениска и маратонки, със затъкнати в ушите слушалчици, по които чуваше указанията на Кел от командния център, тичаше на запад по Саут Теръс, успоредно на посоката на движение на Клекнър, и го прихвана, когато стигна до „Саут Кензингтън“.

— Ще вземе метрото — обяви Кел, който никак не се учуди, когато Олдрич докладва, че Клекнър говори по телефона от пешеходната зона на запад от станцията.

— Чуваш ли го? — подвикна той през стаята на Елза.

Елза, която се бе включила на непрекъснато подслушване към блекбърито на Клекнър, поклати глава. Американецът или говореше от новата си СИМ карта, или — най-вероятно — си мърдаше устата пред изгасен апарат, печелейки време, за да огледа обстановката. Повтарящи се лица? Нещо не на място? Райън владееше всичките номера на контранаблюдението, както Джавед Мосин се бе убедил на свой гръб в течение на шест седмици.

— Прилича ми на бавно триста и шейсет — докладва Олдрич, потвърждавайки оценката на Кел, че Клекнър се е спрял на място, за да огледа заобикалящото го пространство. — А сега тръгна към влаковете.

Каръл нямаше как да го последва. Не и по екип за тичане. Вместо това Олдрич и други двама агенти слязоха с Абакус в станцията на метрото. Това беше най-гадният момент от една операция по проследяване. Времето без връзка. От метрото агентите не бяха в състояние да комуникират с центъра и помежду си, освен с някой и друг есемес, когато по чудо се появеше слаб сигнал или попаднаха в зона на безплатен безжичен интернет, обикновено на някоя гара. През останалото време Кел бе принуден да крачи нервно из кабинета си и да

чака, опитвайки се да вдъхва кураж и спокойствие на Елза и Харолд, докато самият той клокочеше отвътре. На младини бе харесвал това усещане — прилива на адреналин от риска и предизвикателството, — но Клекнър беше твърде важна риба, а греховете му — твърде тежки, за да си позволи каквито и да било лични чувства, освен силното желание за възмездие. Сети се за Рейчъл, за покойния ѝ баща и за удоволствието, което щеше да изпита, когато ѝ поднесе главата на Клекнър като трофей. Ако ли пък лондонската мисия се провалеше — а той си даваше ясна сметка, че през следващите пет дни бе напълно възможно да изгубят Абакус и да не успеят да идентифицират водещия му офицер — Кел щеше да се върне безславно в Истанбул и да чака седмици, а може би и месеци да му се отвори нова възможност. Резервният му план — който бе обсъждал надълго и широко с Амилия — бе да подменят пратките на Абакус във футболната топка на Бююкада с плява. Но този план означаваше да оставят Клекнър да действа необезпокояван и нямаше да мине без помощта на ЦРУ. Това щеше да изисква намесата на Чейтър с неговите леко недодялани методи и щеше да сложи край на участието на самия Кел.

Елза му правеше знаци — едната ѝ ръка беше вдигната във въздуха, а с другата сочеше ухото си.

— Есемес от Нина. Линия „Пикадили“, на Хайд Парк Корнър.

Нина беше последвала Клекнър в станцията на метрото. Ниска и леко кривогледа, с коронки на предните зъби, които блещукаха страховито в устата ѝ, Кел я бе виждал само веднъж и веднага я бе намразил.

— Да не би да излиза?

В отговор Елза само вдигна рамене.

Минаха още двацет минути в мълчание.

— Шефе? — Този път беше Олдрич.

— Дани! Какво е положението?

— Разиграва ни. Проследих го до Грийн Парк. Слиза от влака, качва се на следващия. Пътува още една спирка до „Пикадили“. От там тръгва на север към Оксфорд Съркъс.

— Сега държиш ли го?

— Да, държа го. Виждам го в момента. Но останах само аз.

— Къде е Нина?

— Дявол я знае!

Кел изруга наум. Все пак беше добре, че засега можеше да разчита поне на Олдрич.

— Къде си?

— До хотел „Хайд Парк“.

Възможно място за среща с водещия офицер? Почти изключено. Твърде прибързан избор, твърде очевиден. Един агент с опита на Клекнър би трябвало да им приложи минимум два часа маневри за контранаблюдение, преди да поеме подобен риск. Хотел „Хайд Парк“ беше просто пореден етап от предварително разработен маршрут.

— Имаш ли визуален контакт?

— Невъзможно! Ще ме познае.

В този момент пристигна есемес от Джез, който по някакво чудо — Кел така и не разбра как — бе успял да се вмъкне в хотела преди Клекнър и да го проследи чак до мъжката тоалетна. След като получи тази информация, Кел изтегли останалите членове на екипа обратно в зоната на „Найтсбридж“ да чакат по-нататъшни инструкции.

— Мислиш, че „Хародс“ е на ред, така ли?

Елза беше застанала до Кел пред един от прозорците на кабинета му и гледаше навън, към „Уайтлис“. За негова изненада тя го прегърна с ръка през раменете, сякаш се опитваше да му вдъхне кураж.

— Така мисля — отвърна той, като се обърна и й се усмихна. — До там има по-малко от петстотин метра. Барът на „Хародс“ винаги е бил любимо свърталище на руснаците. Сигурно са му казали да отиде там, ако вече и без това не го е знаел. НКВД, КГБ, ФСБ... От десетилетия висят там.

— Свърталище? — попита тя с недоумяваща гримаса. — Би ли ми казал какво значи това?

— Няма значение — отвърна той, загледан над покривите и разветите знамена на Лондон към крановете, които въртяха стрели на хоризонта.

Абакус беше тръгнал на пазар.

Джез изпроводи Абакус от хотела и го предаде отвън на Каръл, която междувременно се бе преоблякла в строг делови костюм с високи токове и бе вдигнала косата си на кок. Беше достатъчно близо до американеца, за да го докосне с ръка, когато той се обърна и тръгна на запад по „Найтсбридж“, пресичайки улицата на светофара по посока към „Хародс“.

Целият екип, с изключение на Нина, се бе събрал в околността, но Кел бе позиционирал в магазина само един-единствен агент — шейсет и две годишен мъж, известен като Еймъс. Да задели повече, при положение че Клекнър можеше да влезе в сградата за броени минути и след това да се шмугне в станцията на метрото, му се стори твърде рисковано. Вместо това хората му щяха да се разпръснат по протежение на четирите страни на сградата, за да наблюдават изходите на приземния етаж. Нямаше смисъл да следят Клекнър на всяка стъпка от обиколката из магазина. Нека да се надбягва със сенки, нека да прилага наученото от курсовете по контранаблюдение. Можеше да остане и пет часа вътре, да мине по няколко пъти през всички отдели, но в крайна сметка все някога трябваше да си подаде носа навън.

— Вътре е — каза Каръл.

Клекнър бе влязъл през входа откъм „Ханс Кресънт“, на северния ъгъл на сградата; беше си все така с бейзболната шапка и черното кожено яке. Джез влезе след него, продължавайки да осведомява Кел в реално време за действията на обекта, докато Каръл остана на входа.

— Придвижва се с бърза крачка през мъжкото облекло. Петнайсет метра... — Гласът на Джез беше нисък и продран, с източнолондонски акцент. — Как са изходите ми?

Кел и Елза бяха наредили пред себе си поне по половин дузина мобилни телефони, по които постъпваше информация за местонахождението на всеки член от екипа. Обработвайки есемесите, те съставяха картина на разположението на силите в района — тежко умствено упражнение, изискващо от Кел концентрация, каквато не

помнеше да е постигал от години. Чувстваше се особено приповдигнато.

— Всичките са покрити — отвърна той и Джез тръгна нагоре към първия етаж, оставяйки на Еймъс да поеме Клекнър от гастронома.

— Виждам го — каза Еймъс със слаб акцент някъде от Съмърсет. Докато останалите агенти ползваха миниатюрни слушалчици и скрити микрофони, на Еймъс бяха дали допотопна „Нокиа“, по каквата си падат старци и самотни вдовци. Кел се бе надявал, че телефонът ще допринесе за завършеността на образа му. — Гледа черния хайвер. Или нещо такова. На деликатесите. Още е с бейзболната шапка.

Работейки в екип, Джез и Еймъс бяха в състояние да следят неотклонно Клекнър през следващите деветдесет минути, каквито и трикове по контранаблюдение да им прилагаше. Той премина през ароматите и красивите момичета на парфюмерийния отдел и се качи два етажа нагоре, на щандовете за завеси и дамаски, след това се спусна надолу по ескалаторите с египетски мотиви покрай осветения със свещи паметник на Даяна и Доди ал Файед. Всеки път, когато американецът се скриеше от погледа му след някой внезапен ляв или десен завой, Харолд използваше камерите за видеонаблюдение на магазина, към които се беше свързал, за да го намери. Това проработи на два пъти — на монитора в контролния център се появи неясен трептящ образ на мъж с тъмно кожено яке и бейзболна шапка, — като и двата пъти Кел успя да определи приблизителното му местоположение и да го съобщи на екипа. В същото време към тях се присъедини Нина след безплодно половинчасово пътуване в източна посока по линията „Пикадили“, понеже се била припознала в някакъв мъж в съседния вагон, който ѝ заприличал на Клекнър. — Не беше той — рече сега гузно тя. — Тая шибана бейзболна шапка! И якето много приличаше.

— Няма значение — каза Кел и я насочи към „Мода и козметика“, откъдето да наблюдава изходи 6 и 7, разположени под прав ъгъл в югоизточния край на сградата.

Междувременно Олдрич, Каръл и още трима агенти бяха заели позиции отвън, разперили чадъри над главите си, за да се пазят от внезапно бликналия дъжд.

Малко преди пладне Еймъс докладва на Кел, че Абакус се е насочил към отдела за играчки на третия етаж, преминавайки през голямата книжарница в центъра на втория, където си купил списание за компютри. В момента играел компютърна игра на един телевизор с голям екран в северния край на етажа. Кел се възползва от възможността да замени Джеб и Еймъс, изпращайки ги да наблюдават отвън изходите, докато Каръл и Луси поеха следенето на обекта от различни етажи. През цялото време, докато наблюдаваше случващото се на мониторите, четеше есемеси, провеждаше кратки разговори или мъчително очакваше нещо да се случи, Кел усещаше, че дотук операцията му се развива добре, че владее положението, че взема правилните решения и натиска верните лостове. Клекнър все някога щеше да излезе от сградата, да не забележи, че Дани или Каръл и Нина са по петите му, и да заведе МИБ при водещия си офицер от СВР.

Всичко това обаче се провали в един миг.

Луси бе засякла местоположението на Абакус в отдела за играчки и Каръл докладва, че Клекнър вече се придвижва с бърза крачка през детското облекло. След което просто изчезна. Нямахше го на камерите. Не се появи на никой от изходите на приземния етаж. Мобилните телефони в Ридан Плейс престанаха да бръмчат, екраните на лаптопите застинаха неподвижно, осем превъзходно обучени агенти за проследяване спряха да подават данни до Томас Кел, който вече усещаше как в него се надига буря от безсилен гняв при мисълта, че е позволил Райън Клекнър да му се изплъзне. В продължение на още два часа той остави екипа си да наблюдава всичките десет врати на нивото на улицата, докато Олдрич и Нина обхождаха „Хародс“ с надеждата да открият американеца. Но от него нямаше и следа. Най-после Кел ги освободи и позвъни на Амилия.

— Загубих го.

— Не се учудвам.

Гласът ѝ звучеше по-скоро спокойно, отколкото раздражено, но Кел отвърна:

— Много ти благодаря.

— Не исках да прозвучи така — каза тя.

— „Хародс“! — възкликна той. — Дяволите да го вземат този „Хародс“!

— Не се притеснявай. — Кел чуваше как в кабинета ѝ звънят и други телефони. — Знаем, че Абакус има агенти и извън Турция. Много е възможно да се среща с някой от тях, а не с водещия си офицер. Все в даден момент ще се прибере в хотела си и ще започнем отначало.

Кел ѝ благодари и затвори. После слезе с асансьора до партера и отиде да хапне риба с пържени картофи в ресторантчето на Порчестър Роуд. Опита се да изпрати есемес на Рейчъл, но не получи отговор. Когато се върна в командния център, Елза се готвеше да ходи на кино в „Уайтлис“, а Харолд тъкмо се бе прибрал от тайландски масаж в „Куинсуей“.

— Усещаш ли миризмата, шефе? — попита той. — Тигров балсам. — С усилие Кел успя да се усмихне. — Не се тормози — каза Харолд, като го хвана за лакътя. — Случват се такива неща. Имаме още някой и друг коз в ръкава.

— Наистина ли? — попита недоверчиво Кел.

Харолд му намигна. Кел не знаеше дали говори сериозно, или просто се опитва да му повдигне духа.

— Някой намерил ли е бейзболната шапка? — попита Харолд. — Якето?

Кел поклати глава. Може би Клекнър бе променил изцяло външния си вид, задигайки униформа на служител от „Хародс“ или купувайки си нов костюм от мъжката секция. Или пък просто бе успял да се шмугне през някой от изходите точно в момента, когато Джебз или Каръл, или Нина, или Дани бяха отклонили за момент погледа си. Човешкото око се уморява. Концентрацията отслабва. Беше неизбежно. Тъй или иначе, Абакус се бе превърнал в призрак.

Следващите няколко часа Кел прекара в разместване на фигурите по шахматната дъска: Олдрич бе върнат на първия етаж в „Рембранд“, Каръл — изпратена да тича за здраве около Гровнър Скуеър, ако случайно, колкото и малко вероятно да бе това, Клекнър решише да се отбие в американското посолство. Но това беше игра срещу несъществуващ опонент. Елза се върна от кино („Гледах филм за Земята с Уил Смит и сина на Уил Смит. Не ми хареса много“) и се зае с профила на Клекнър във Фейсбук. Търсеше размяна на бележки с някое от многото му лондонски гаджета. Амилия бе отхвърлила решението на Кел да постави бръмбари в апартаментите на две от

бившите еднократни свалки на Клекнър с мотива, че това би било чисто губене на време. Кел нямаше никакъв полезен ход. Клекнър беше някъде в Лондон — някъде в *Англия*; можеше да минат дни, преди да се появи отново. На Кел не му оставаше нищо друго, освен да убива времето в пренареждане на екипа за наблюдение. Освободи Каръл, Джеб и останалите да си вървят у дома; щяха да бъдат заменени от осем агенти на МИ5, никой от които не бе виждал Райън Клекнър на живо. Кел изпитваше безпомощния гняв на воин, държан с вързани ръце по време на сражение. Свикнал бе да играе активната роля в подобни операции, а не да бездейства зад бюро, опитвайки се да отгатне ходовете на опонента си. Шпионажът беше три четвърти чакане, наистина, но Кел искаше в този момент да се намира в „Рембранд“, в такси пред Еджъртън Гардънс, да обикаля улиците на „Найтсбридж“, а не да се пече на бавен огън пред редиците монитори на Ридан Плейс, заобиколен от вонята на тигров балсам, излъчваща се от Харолд, и от сумтенето на Елза, потънала в езотериката на кодове, байтове и алгоритми.

В десет излезе да вечеря. Поръча си агнешки кебап с ментов чай в един персийски ресторант на Уестбърн Гроув и мислено се пренесе сред файтоните на Бююкада и воя на корабни сирени по Босфора. Харолд си беше отишъл за няколко часа у дома, но щеше да се върне в полунощ. Елза спеше на матрака в кабинета му. Дани Олдрич бе останал на пост пред мониторите с обещанието да му позвъни, ако пристигнеше новина за Абакус.

Малко след единайсет телефонът на Кел иззвъня.

— Шефе?

Беше Дани. Кел бе спрял да запали цигара пред една будка за вестници. Отсреща през улицата две пияни момичета се качваха в такси. Едното имаше вид, сякаш всеки момент ще повърне.

— Да?

— Появи се.

— В „Рембранд“?

— Още не. Пат го е засякъл при станцията на „Саут Кензингтън“. Но явно отиват натам.

Кел вече крачеше към Ридан Плейс. Пусна изпушената си дополовина цигара в локва дъждовна вода и я чу как изсъска, преди да угасне.

— Отиват? — попита той.

— Американецът е с момиче.

— Същото като предишната нощ? Зена?

— Не. Друга. Може да е някоя от ония във Фейсбук. До две минути ще мога да я огледам.

Кел се затича към Ридан Плейс, колкото го държаха краката. Извади дистанционното от джоба си, отвори вратата, премина на бегом през фоайето и зави към редицата асансьори. Мина повече от минута, преди една от вратите да се отвори пред него. В кабината миришеше на къри. Някой си бе занесъл храна в офиса.

— Тук сме — чу гласа на Дани, който му махаше откъм залата за наблюдение.

Харолд и Елза бяха седнали пред мониторите, показващи картина от „Рембранд“. И двамата не вдигнаха глави, когато влезе, само Елза промърмори тихо: „Чао“.

— В хотела ли са? — попита Кел.

— Аха. Току-що излязоха от асансьора. — Харолд се беше надвесил напред. — Да беше видял мацката. Жестоко гадже! Тоя тип е някаква машина за секс.

Звукът от стаята на Клекнър беше включен. На екрана се виждаше панорамен кадър от коридора; Клекнър и момичето бяха вече пред стаята му. Когато вратата се отвори, Кел чу първо нейния глас с американски акцент да възкликва предвзето, цитирайки стих от стара песен на „Пинк Флойд“:

— О, боже! Каква страхотна стая! Това все твои китари ли са?

Клекнър се изсмя. Харолд се усмихваше, погледите на всички бяха приковани в екрана. Жената влезе в стаята. Едва тогава Кел я позна.

Беше Рейчъл.

Кел извърна глава от екрана и тръгна, препъвайки се, към вратата, оттам по коридора към асансьорите. Смътно чу зад гърба си нечий глас да вика името му, докато завиваше по късия проход към мъжката тоалетна. Бутна вратата и влезе вътре. Представи си как в този момент Рейчъл докосва Клекнър, ръцете ѝ шарят по тялото му, устните ѝ го целуват; превит надве, той остана известно време, подпрял ръка на стената, докато дробовете му се напъваха да вдишат глътка въздух.

Посегна към джоба си за цигара. Пристъпи към умивалниците и приседна на плота, за да запали. Отвори прозореца, като държеше цигарата с ръка близо до рамката и отчете с някаква част от мозъка си наличието на димни детектори, автоматични противопожарни системи и правила. Още с първата глътка дим в него се надигна такъв мощен прилив на ярост, че едва се сдържа да не стовари юмрук върху стената. Представи си Клекнър с разбита челюст, с окървавено лице; представи си деня и обстоятелствата, при които щеше да му отмъсти. Той щеше да убие Клекнър, вече не се съмняваше в това. Знаеше, че американецът бе подмамил Рейчъл в хотела си нарочно, за да го унижи. Абакус знаеше, че бившите колеги на Уолинджър го наблюдават.

На вратата се почука.

— Том?

Беше Елза. Кел установи, че се радва да чуе гласа ѝ. Хвърли цигарата през прозореца, извърна се към мивката и пусна крана.

— Да.

— Добре ли си?

Кел погледна отражението си в огледалото; яката на ризата му беше почнала да се разръфва, тялото му вонеше на пот, устата — на цигари.

— Нищо ми няма.

Представи си Рейчъл гола пред Клекнър. Отваря уста за жадна целувка, краката ѝ са увити около гърба му. Точно сега, в този момент.

Кел се наведе и пъхна лицето си под крана.

Елза беше влязла при него в тоалетната.

— Том, какво става?

— Прилоша ми, нищо особено — излъга Кел, без да се замисли.

— Сигурно съм ял нещо... Извинявай за цигарата.

— Няма нужда да се извиняваш.

Напевният глас на Елза, излъчващ щастие, беше като балсам за душата му, прорязана като с нож от оргазма на Рейчъл в онази хотелска стая. Кел си носеше телефона в джоба. Можеше да ѝ се обади, още сега, и да сложи край на цялата комедия.

— Имам нужда от още една цигара — каза той.

— Не — каза Елза, като го подкарваше с ръка около кръста. — Имаш нужда да си идеш у дома. Да си починеш. Какво искаш, да се разболееш ли?

Кел знаеше, че Елза се досеца за случилото се между тях. Поклати глава. Ако останеше, щеше да е принуден да гледа екраните, да се прави, че не познава жената, че не му пука какво става в онази стая. Да седи и да слуша коментарите на Харолд за Абакус като полов атлет, похотливите му шегички за тялото на Рейчъл — поредната наивница, станала жертва на фаталния чар на Райън Клекнър.

— Може би това е добра идея — каза той.

— Да си идеш у дома?

— Да.

След петнайсет минути Елза седеше до Кел на задната седалка на черното такси, което спря пред жилището му в „Холанд Парк“. Тя плати на шофьора. Кел тръгна напред, отключи входната врата и си представи Рейчъл, заспала върху гърдите на Клекнър, или двамата заедно под душа, или поръчващи румсървис по телефона от леглото. Трябваше да е по-внимателен. Не биваше да сваля гарда. Накрая винаги се оказваш измамен. Самият той бе измамил много хора по този начин.

— Чакай да ти помогна.

Елза бутна навътре входната врата и попита Кел за номера на апартамента му.

— Пет — отвърна той. Двата се заизкачваха по стълбището, докато Кел се питаше защо ли Елза идва с него. Какво ли искаше? — Наистина не е нужно да влизаш — каза той. — Нищо ми няма, ще се оправя.

— Напротив, ще вляза.

Още щом влязоха в кухнята, Кел си наля коняк и гаврътна чашата на един дъх. Предложи на Елза нещо за пиене, но тя вече оглеждаше апартамента. Откри я в един ъгъл на хола, разглеждаща библиотеката му.

— Греъм Грийн... — каза тя. — Харесва ли ти?

Кел кимна. През януари бе прочел есето на Хичънс, разбило на пух и прах репутацията на Грийн, и оттогава му беше трудно да посегне към книгите му. Рейчъл бе подарила на Клекнър „Хич 22“ за рождения му ден.

— Имаш и книга на италиански автор! „Гепардът“ на Ди Лампедуза! Чел ли си я?

Кел поклати глава.

— Не още.

Може би половината от книгите в апартамента му бяха купени в резултат от моментен импулс или по съвет на приятел и той така и не бе намерил време да ги отвори. Но беше благодарен на Елза за

въпросите, с които го разсейваше от другите му мисли. Извади от джоба си пакет цигари.

— Имаш ли нещо против да запаля?

— Ти си у дома си, Том! Прави каквото искаш.

Той запали цигара и взе от кухнята две чаши и бутилка червено вино. Седнаха един до друг на канапето срещу телевизора. От двете им страни направо на пода бяха натрупани купища дивидита. Някои от тях луксозни и юбилейни издания. Събраните филми на Бъстър Китън. Любовни драми. Елза все така си беше с три обици в меката част на дясното ухо и една, с форма на нит, в хрущяла на лявото.

— Добре ли си, Том?

— Нищо ми няма — отвърна той.

— Всичко ще е наред — каза тя, като сложи ръка на коляното му. Кел гледеше втренчено брачната халка на пръста ѝ. — Знам коя е жената. Онази, в хотела.

Кел срещна погледа ѝ и потрепера от гняв, породен от срам. Елза не отмести очи; беше твърдо решила да спечели доверието му.

— Ти я обичаш, нали? Обичаш Рейчъл Уолинджър?

— Да.

Той отпи от виното, всмукна от цигарата. За негова изненада, Елза взе цигарата от ръката му и дръпна бързо два пъти едно след друго, после вдигна глава нагоре и издиша струя дим към тавана. Челюстите ѝ бяха стиснати, погледът ѝ съсредоточен, сякаш в този момент си припомняше всички свалки, всички любовни афери, всеки момент на страст, които някога бе изпитала.

— На колко е? Двайсет и осем, и девет?

— На трийсет и една — отвърна Кел.

Тя му подаде обратно цигарата. За един кратък и абсурден миг Кел си помисли, че ще го попита защо не се бе влюбил в нея. Вместо това тя му каза нещо съвсем неочаквано:

— Аз я познавам.

Той я изгледа смаян.

— От Истанбул. Бяха с госпожица Левин. С Амилия. Разбирам защо ти стана кофти. Тя е много... специална. Не просто хубава. Рядка личност. Повече от... *simpatica*.

— Да — отвърна Кел, който не гореше от желание да прави комплименти на Рейчъл, нито да си признава, че не бе успял да

задържи любовта ѝ. — Наистина е специална.

— Но се чувстваш като глупак, защото си се поболял от любов?

Кел се усмихна, мислейки си колко всъщност ценеше приятелството на Елза, навика ѝ винаги да казва онова, което мислеше.

— Да — отвърна той. — Може и така да се каже.

— Не се чувствай така — каза разпалено тя. — Защо сме на този свят? Да обичаш значи да си жив. Да разтвориш сърцето си за някого е най-красивото нещо на земята. — Кел сигурно бе направил гримаса, защото тя се спря, после добави: — Сигурно ме мислиш за романтична италианка. Точно според стереотипа.

— Не, не мисля това — каза той, като я докосна по ръката, предлагайки ѝ цигарата.

Елза поклати глава.

— Не, благодаря. Искях само да опитам вкуса на тютюн.

Тя стана и отиде до отсрещния край на стаята, където имаше друга библиотека, също отрупана с книги. Шеймъс Хийни. Пабло Неруда. Одън. Ларкин. Т. С. Елиът.

— Държиш всичката поезия на едно място.

Това беше по-скоро констатация, отколкото тема за нов разговор. Кел смачка цигарата си. Още помнеше колко близо бе стигнал до свалка с Елза преди две години в една подобна на тази вечер, когато само двамата бяха обсъждали Ясин Гарани в Уилтшър. Тя му бе сготвила вечеря. Слушала бе историите му. Отново се запита какво правеше сега с него в апартамента. Нямахше да се учуди, ако след време откриеше, че е било по указания на Амилия.

— Том?

— Какво?

— Беше лоша вечер за теб.

— Да.

— Толкова съжалявам. Не мога дори да си представя какво усещаш. Но нещо усещаш и това е добре.

Кел имаше чувството, че Елза се опитваше да му каже нещо повече от думи на утеха. Да му съобщи нещо по-дълбоко, нещо за него самия. Тя свали от полицата една книга, сякаш искаше да печели време, докато думите се оформеха в съзнанието ѝ. Беше „Джейн Еър“. Докато я гледаше, Кел се опита — без сам да знае защо — да си внуши, че Елза го привлича. Не успя.

— Когато се запознах с теб, ми се стори затворен.

— Затворен — повтори той.

Усмихнатата, Елза остави книгата на ниската масичка в средата на хола и приклепна пред него, като се подпря с колене на неговите, за да запази равновесие. Той не знаеше дали ще се опита да го утеши с целувка, или просто се държеше мило, защото го виждаше, че страда.

— Когато започнахме да си говорим, първо в Ница, после в Тунис и Англия, забелязах, че си изпълнен отвътре с тъга. Не с безсилие. Не със самота. С тъга, сякаш сърцето ти беше мъртво от години.

Кел отмести поглед към прозореца. Спомни си, че Рейчъл му бе казала почти същото в Истанбул, докато крачеха, хванати за ръце, към ресторанта в „Ортакьой“: „Ти си в състояние на вечен полусън“. Той бе шокиран от способността ѝ да долови интуитивно нещо такова, като в същото време бе приел истината в забележката ѝ като откровение. Рейчъл го бе върнала към живота. Той съзнаваше, че не бе намерил щастие в брака си с Клеър, в същата степен, в която съзнаваше и собствената си отмъстителност.

Елза се надигна от пода и отново седна до него. Ръката ѝ го обгърна през гърба, сякаш утешаваше опечален.

— Този път — каза тя, — като те видях в Истанбул и сега в Лондон, виждам, че си различен човек. Рейчъл те е изтръгнала от тъгата ти. Сякаш чувствата ти към нея са повдигнали огромна тежест от плещите ти.

— Понякога се чувствах така наистина. Но вече не.

Елза се поколеба, сякаш естественият ѝ оптимизъм я бе подвел, карайки я да изглежда глупаво.

— Разбира се — каза тя. — Сигурно ти е адски кофти. Всички сме губили гаджета. Оставяли сме се да ни мамят. Казваме си: е какво пък, намерил си е ново сърце. Но да видиш с очите си как става, да станеш пряк свидетел, това не е... не е за вярване. И за понасяне.

— Нищо ми няма, ще се оправя — каза Кел. Внезапно му се прииска Елза да си тръгне.

— Разбира се, ти не знаеш дали онова, което видя, е било истина.

Не беше в стила на Елза да ръси баналности без покритие, дори като утеха. Кел се зачуди какво точно искаше да му каже с тези думи.

— И двамата видяхме едно и също. Или може би ти си видяла нещо повече от мен?

Елза внезапно се изправи и сграбчи пакета цигари от масичката пред него. Запали една и закрачи из стаята, сякаш за да подреди мислите си, да формулира някаква своя теория и да приеме последиците от нея.

— Когато за пръв път срещнах Рейчъл, двете с Амилия като че ли бяха приятелки.

Кел вдигна глава.

— Тя е дъщеря на Пол. Амилия и Пол бяха много близки. Вероятно Амилия я обича.

— Сигурна съм, че е така. Че я обича. Остави. Забрави какво казах.

— Нищо не си казала — отвърна Кел, забелязвайки вълнението ѝ.

— Така е! — каза тя, като се изсмя насилено. Изглеждаше смутена, дори уплашена, сякаш бе нагазила в дълбокото и не знаеше как да се измъкне. Наведе се и смачка недопушената си цигара в пепелника. — И аз не знам какво говоря.

— Аз още по-малко знам. Да не би Амилия да те е помолила да ѝ свършиш услуга, свързана по някакъв начин с Рейчъл?

— Не.

Кел вече виждаше, че Елза го лъже. Тя очевидно знаеше нещо, с което би облекчила страданията му, но нямаше как да му го каже — беше обещала, ангажирала се бе пред Амилия да мълчи.

— Трябва да ми кажеш, Елза.

— Какво да ти кажа?

Кел я изгледа. Каквато и частица от истината да бе понечила да му разкрие, мигът за това бе отминал. Елза вече беше просто негова приятелка, дошла да го утеши в момент на лична загуба.

— Наспи се и ела в офиса утре сутринта — каза му тя. — Обещаваш ли ми? Тази вечер трябва да си починеш.

— Да, сестра — отвърна той и я попита: — Би ли искала да останеш тук? — Той видя по лицето ѝ да пробягва гримаса на отвращение и бързо добави: — В свободната стая! Имам една свободна стая...

— Не, ще те оставя — отвърна спокойно тя. — Сигурен ли си, че ще се справиш?

— Ще се оправя. Аз съм голямо момче. Виждал съм и по-лошо.

— Трябва да е било много лошо, наистина.

На другата сутрин Кел се събуди чак в десет. Взе си душ, отиде да закуси бекон с яйца и портокалов сок в „Карлучо“ на Уестбърн Гроув и се появи на Ридан Плейс малко преди обед.

— Нещо ново?

Харолд четеше „Дейли Мейл“ на канапето. При влизането на Кел той вдигна глава и го поздрави с нехарактерно пресилена усмивка. Дани Олдрич беше в стаята за наблюдение и гледаше живата картина от камерите в „Рембранд“. От Елза нямаше следа.

— Абакус още спи — обяви Олдрич.

Кел влезе в тясното помещение и се насили да погледне мониторите. На път за офиса той се бе отбил в един бар и бе обърнал двойна „Смирноф“, за да успокои нервите си, ако се наложеше да види Рейчъл, заспала в прегръдките му. Сега беше готов за тази гледка.

За свое учудване, видя Клекнър сам в леглото. В стаята нямаше друг, освен него, на монитора от банята не се забелязваше движение. Рейчъл не се виждаше никаква.

— Къде е момичето? — попита той.

— Отдавна си тръгна.

Пътеката на срама. Няколко часа блажено чукане и после — хоп, на влака за Бетнал Грийн.

— Кога си тръгна?

— Всъщност остана много малко при него.

Гласът на Олдрич беше равен и делови. Ако знаеше нещо за връзката на Кел с Рейчъл, доста майсторски се прикриваше.

— Защо? Да не са се скарали?

Олдрич се извъртя на стола си и го погледна в очите. Кел инстинктивно се дръпна крачка назад и се облегна на стената.

— Нямам представа какво е станало. Отидох да си легна. Харолд остана да наглежда тук. Как си, между другото? Елза каза, че си ял развален кебап или нещо такова.

— Добре съм, нищо ми няма.

Кел се усмихна на легендата, която му бе измислила Елза, и отново се взря в монитора.

Американецът се събуждаше. Изритал си бе чаршафите надолу и лежеше, обърнат на една страна. Беше по тениска и боксерки. Кел изпита странно облекчение от факта, че не бе спал гол.

— Къде е екипът? — попита той.

— На позиция. Каръл и Нина днес отново се включват. Джебз също. Тео е намерил една бабка — Олдрич погледна листа в ръката си — Пени, ще играе жена му. Двойка старци. Винаги действа като прикритие.

— Да — промърмори Кел, който го слушаше с половин ухо и наблюдаваше Клекнър. — Ето, започва се.

Олдрич се обърна и погледна към монитора. Клекнър беше посегнал към хотелския телефон на нощното шкафче. С бързо, отработено движение Олдрич натисна три копчета, грабна два чифта слушалки, подаде едните на Кел и надяна другите на главата си.

— Можем да слушаме какво си говорят. Нищо чудно да са камериерките, да питат кога могат да влязат в стаята.

Но не бяха камериерките. Още щом си сложи слушалките и приклепна срещу монитора, Кел чу в ушите си гласа на Рейчъл, преливащ от нежност, изкусително напевен, с онази сладна дяволитост, която доскоро си мислеше, че е запазена единствено за него.

— Добро утро, сънчо!

— Рейчъл?

— Рейчъл, я! Ти друга ли очакваше? — Тя се изкиска закачливо. — Сега ли се събуждаш? Каза, че ще ми се обадиш...

— Колко е часът?

— Минава обед. Дванайсет и половина. А такъв махмурлук ме тресе...

— И мене. Какво стана?

— Ами... ти заспа. Някъде към два, два и половина. Трябваше да се прибера у дома, за да се преоблека за работа. Реших да те оставя да се напиш.

— Не помня такова нещо. Всъщност нищо не помня.

— О, много мерси! — Отново дяволит кикот. С върховно усилие на волята Кел си наложи да слуша нататък, без да отделя поглед от

Клекнър на екрана. — Ама наистина ли *нищо* не помниш? — попита тя.

Американецът прехвърли телефона в другата си ръка и се пресегна за бутилка вода.

— Е, помня, как да не помня — каза той колкото да не я обиди. — Помня например как се прибрахме, беше ми адски гот, че сме заедно. Всичко това го помня. Просто ми се струва, че на теб не ти е било чак толкова хубаво с мен.

Рейчъл не отговори веднага, може би за ефект или гледаше да не нарани суетата му.

— Дали пък не е било от трите мартинита, двете бутилки червено и няколкото мохито, дето изпихме после в „Бужи“, а? Бяхме вързали тотално кънките.

— Заспал съм? Това никога не ми се е случвало.

— Заспа, я! И двамата сме се трупирали.

— Божичко!

Настана продължително мълчание. Кел улови погледа на Олдрич, но не прочете нищо в него. Загледа се отново в монитора. Клекнър отпи глътка вода.

— И така, какво ще правиш днес? — попита Рейчъл. — Сега, да кажем? — Тя май искаше да се видят отново. За второ действие.

— Днес ли? — Клекнър огледа стаята, Кел проследи погледа му по посока на телевизора. — Днес... ъъ, имам доста работа. Мамка му, нямах представа колко е късно! — По линията се чу припукване от статично електричество. Олдрич потръпна и нагласи нещо на слушалките си. — Трябва да пия един аспирин. Довечера имам среща със състуденти. Мисля, че ти бях казал.

— Да, в „Галвин“.

— Ъхъ. На Бейкър Стрийт ли каза, че се намирало?

— Има две заведения с това име. — Разбира се, на Рейчъл можеше да се разчита да знае такива подробности. Тя познаваше най-добрите ресторанти. Най-добрите места, където да се отиде. — Едното е на „Шордич“, другото на Бейкър Стрийт. Провери за всеки случай.

— А какво ще правиш след това?

Клекнър се беше изправил; явно мозъкът му беше зацепил, в гласа му се прокрадваше прелъстителна нотка.

— Тази вечер? Искаш да кажеш, след срещата ти със състудентите?

— Ами да! Да не си заета?

Кел се молеше Рейчъл да го отреже.

— Не мога, Райън. Не и довечера. После се връщам в Истанбул.

Кел беше смаян от чутото. Рейчъл не бе споменавала нищо за ходене в Турция. Усети внезапно стягане в гръдния кош и шията.

— Значи ще пътуваш все пак? — попита я Клекнър.

— О, да! Мама иска да направя нещо за последно около къщата. Но и ти се връщаш до събота, нали?

— Разбира се. Такъв е планът. Утре през деня съм зает, но мога да хвана късния полет, предполагам.

— Е, добре. Да се видим за вечеря в Истанбул. В събота вечер. Ех, че ми е приятно да го кажа! Звучи толкова космополитно и романтично...

— Звучи страхотно, така звучи. Искам да бъда с теб, Рейчъл. Искам да се видим.

Кел затвори очи.

— Това е добре. Защото, щещ не щещ, ще *бъдеш* с мен. Ще ме *видиш*. Освен това съм доволна за снощи.

— В какъв смисъл?

На Кел му идваше да смъкне слушалките от ушите си и да избяга от стаята.

— Ами доволна съм, че оставихме нещата да се развиват по-полека.

— Аха, ъм... окей. — Американецът очевидно нямаше нищо против и по-бързо развитие и не беше свикнал да се церемони чак толкова с жените. — И аз така — добави той не особено убедително.

— Е, ще се видим в Истанбул. Ще ме разведеш из любимите си местенца. Ще отидем пак в бар „Бльо“.

— Непременно. Ти сега на работа ли си?

— Да — отвърна Рейчъл. — И трябва да затварям, защото ще си имам неприятности. Чао, сладък!

— Чао. До след два дни. И умната!

Докато Кел наблюдаваше екрана, Клекнър стана от леглото, отиде в банята, порови в тоалетния си несесер и извади бурканче с някакво лекарство, което приличаше на аспирин. Наля си вода от

мивката, глътна две таблетки, после пусна душа. Върна се в стаята и започна да рови в кошчето за боклук. После направи същото и с това в банята.

— Какво става? — попита Олдрич. — Какви ги върши тоя?

— Представа нямам — каза Кел.

Едва когато свали слушалките си и излезе в коридора, го осени идея: Клекнър търсеше използван презерватив. Наистина ли е бил до такава степен пиян и дезориентиран, че да не помни дали е чукал Рейчъл?

— Всичко наред ли е, шефе?

Харолд все така седеше на канапето и четеше „Дейли Мейл“. Кел се бе запътил към терасата за една цигара, но седна до него. Даде си сметка, че без Клекнър да усети, Рейчъл бе измъкнала разписанието му за следващите два дни. *Днес имам доста работа. Утре през деня съм зает, но мога да хвана късния полет.* Тя им помагаше. Това беше ценна информация за екипа. Рейчъл бе изолирала периодите от време, през които Абакус би могъл да се срещне с водещия си офицер, като при това бе съкратила престоя му с двайсет и четири часа.

— Интересно ли е? — попита той Харолд, като забеляза заглавието за връзка между рака и пазенето на диета.

Харолд свали надолу вестника и му се ухили.

— Много — отвърна той. — Всички ще изпукаме, освен ако не почнем да ядем пица. Тоя Клекнър трябва да се откаже от коремните преси и лицевите опори и да заживее като човек.

Кел се усмихна. Трябваше да преодолее шока от чутото и видяното. Трябваше да се съсредоточи върху работата. Имаше да лови къртица. Беше жизненоважно да проследи Абакус до водещия му офицер. И въпреки това не се съдържа да зададе въпроса, който го измъчваше:

— Какво стана снощи? След като си тръгнах?

Усети, че е затаил дъх в очакване на отговора. Не беше ли очевидно какво е станало? Двама млади се бяха харесали взаимно. Бяха си легнали. И въпреки че Рейчъл си бе тръгнала преди зазоряване, тя скоро пак щеше да бъде в прегръдките на Клекнър, да се чука с него на вилата още в събота. А това, че предпочиташе да изчака нещата да се развиват по-полека, показваше само, че наистина възприемаше сериозно връзката си с него.

— Ами... шантава история — отвърна Харолд, като остави вестника на канапето. — Този път младежът не успя да вдигне самолета. Сигурно онази го беше нашмъркала едно хубаво.

— Сигурно — отвърна иронично Кел, който не знаеше какво да мисли.

Канеше се да стане и да си тръгне, когато Харолд се намръщи.

— Коя беше тя, шефе? Познаваш ли това момиче?

— Не.

Лъжата излезе от устата му, преди още да му бе хрумнала дори теоретичната възможност да каже на Харолд истината. Кел държеше личният му живот да си остане личен.

— Шантава история — повтори Харолд.

— Защо?

— Наредиха ми да изтрия записите.

— *Какво?!*

— Да ги унищожа. Тази сутрин. Да изхвърля всичко.

— Но защо?!

— Казва ли ти някой...

Още докато задаваше очевидния въпрос, Кел вече знаеше очевидния отговор.

— Кой те накара да го направиш? Кой ти нареди да изтриеш записите?

— Шефката, шефе. Амилия.

Кел слезе с асансьора до партера, излезе от сградата, закрачи по Ридан Плейс и набра личния номер на Амилия.

— Къде си?

— Том?

— Трябва да говорим. Колкото може по-скоро.

— Звучиш ми разтревожен. Всичко наред ли е?

Сухият ѝ служебен тон с нотка на снизхождение, едва ли не презрение, го раздразни допълнително.

— Аз съм добре. Но трябва да се срещнем.

— Защо?

— *Защо?!* — Кел се спря на място и отлепи за миг телефона от ухото си, като изруга наум. — Защо, мислиш? — каза той. — По работа. Заради Абакус.

— Спешно ли е? — Тонът на Амилия подсказваше, че си има поне десетина по-належащи задачи за решаване.

— Да. Спешно е. Къде си?

— Ти не трябва ли да си в офиса? — попита тя, сякаш го обвиняваше в самоотлъчка. — Къде е Абакус сега?

— Дани го наблюдава. Дани води проследяването. Това тук е по-важно.

Дълга пауза. Най-после Амилия благоволи да отговори:

— Ще трябва да почака. Имам обяд, който не може да се отмени. Можеш ли да дойдеш при мен у дома в три и половина?

— Става — отвърна Кел. — В три и трийсет.

Кел бе подранил. Този път на входа имаше едър намусен охранител, който го пусна да чака във фойето, колкото да се скрие от проливния дъжд. Когато получи есемес от Амилия, че е заседнала в задръстване, Кел излезе навън, отвори чадъра си и закрачи по Кингс Роуд, извървя Байуотър Стрийт в двете посоки и излезе на Маркъм Скуеър покрай къщата на североизточния ъгъл на площада, някога

принадлежала на Ким Филби. Купи си пакет цигари и допушваше една пред къщата ѝ, когато тя най-после пристигна със служебната си кола и го покани с кимване да влезе.

Минути по-късно Кел пристъпваше напрегнато напред-назад в дневната ѝ, очаквайки я да се появи. Амилия го бе помолила да я изчака, докато смени деловия си костюм с „нещо по-удобно“. В нейно присъствие Кел винаги се чувстваше някак незрял, не напълно оформен, с едно поколение по-млад. Отдаваше го на някаква смес от професионална завист и естествено страхопочитание.

— Защо си толкова нервен? — чу той гласа ѝ и се обърна. Амилия беше влязла в стаята и закопчаваше кожения колан на джинсите си. Под бялата блуза той зърна за момент бронзовата кожа на стегнатия ѝ корем. — Като че ли си дошъл да искаш ръката ми...

Беше си пръснала парфюм. „Ермес Калеш“.

— Не идвам за това — отвърна той.

Тя го огледа преценяващо и стигна до извода, че посетителят ѝ едва ли ще се остави да бъде забаламосан с женския ѝ чар. Кел беше гневен и Амилия знаеше защо.

— Нещо за пиене? — попита тя.

— Обичайното.

Кел веднага съжали за отговора си, понеже съдържаше намек за близост, за прошка, а последното нещо, което искаше в този момент, бе да създаде впечатление, че ѝ е простил.

Амилия пристъпи към барчето с напитките и измъкна бутилка малцово уиски.

— Нямам лед — каза тя и тръгна към кухнята, когато Кел я спря.

— Няма нужда от лед. Остави. Само чаша вода.

— Звучиш ми напрегнат, Том.

Той не отговори. Амилия продължи да му налива уискито, обичайните три пръста, и му подаде чашата през облегалката на канапето. Кел я пие, без да помръдне от мястото си, а Амилия се настани в любимото си кресло; така канапето щеше да служи за бариера между тях, за мрежа между опонентите в предстоящия мач.

— Е?

По улицата покрай прозорците минаха две деца, които подрънкваха със звънчетата на велосипедите си. С тона си, с езика на тялото си Амилия му показваше, че може да му отдели пет, най-много

десет минути, преди да ѝ се наложи да се заеме с нещо далеч по-важно.

— Защо унищожих записите? — започна направо Кел.

За негова изненада, тя се усмихна.

— Не бяха ли това думите, с които Дейвид Фрост започна интервюто си с Никсън? Само че аз бих обърнала въпроса: защо *ти* не унищожих записите?

— Рейчъл — каза Кел.

Амилия дори не вдигна глава.

— Какво Рейчъл? — попита тя.

— Защо беше в хотела? Ти знаеше ли, че е там? Знаеше ли, че е с Клекнър? Ти ли я насърчи в тази връзка?

— Сърдиш се на мен, докато всъщност би трябвало да се сърдиш на Рейчъл.

Кел за малко не се хвърли да я удуши, но успя да отбие майсторски топката.

— Не се бой, и до Рейчъл ще стигна. В момента съм изключително ядосан на теб.

Амилия погледна встрани, сякаш претегляше възможностите си за реакция. Можеше да използва старшинството си, за да заповяда на Кел да се върне незабавно на Ридан Плейс и да върши онова, за което му се плащаше; можеше да го порицае за греховната му връзка с Рейчъл Уолинджър; можеше и да го поощри за съобразителността и силата на характера, които му бяха помогнали да се добере до истината за случилото се в „Рембранд“.

Или просто да си замълчи благоразумно, обвивайки в тайнственост намеренията си.

— Ще те излъжа, ако ти кажа, че не знам нищо за чувствата ви един към друг — каза тя накрая.

Тези три думи — „един към друг“ — накараха сърцето на Кел да подскочи обнадеждено. С тях Амилия му показваше, че Рейчъл ѝ се е доверила. И че все още го обичаше. Той отпи глътка уиски.

— Откъде знаеше за връзката ни?

— Досетих се.

— Как?

— Толкова ли е важно?

— Бих искал да знам.

Кел нямаше особена нужда да чуе отговора ѝ, но се дразнеше от факта, че е бил разкрит, че е оставил следи, по които тя бе научила за тях. Или може би Рейчъл бе споделила всичко с нея.

— Ще ти кажа друг път — отвърна тя. — Ела да седнеш, Том. Нервираш ме. — Тя му посочи с ръка едно от креслата. Той заобиколи канапето и застана пред креслото, но не седна. Амилия, сплела пръсти, обмисляше внимателно онова, което се готвеше да каже. — Положението при вас е сериозно, така ли?

— Ти ми кажи — отвърна Кел.

— Искам да чуя твоята гледна точка. Знам само онова, което Рейчъл ми каза.

— Извини ме, че те питам, но защо се бъркаш?

— Ти лично ме набърка, идвайки днес при мен. Изглеждаш силно разстроен.

— И ужасно ядосан. Искам отговор. Искам да знам какво, по дяволите, се върши зад гърба ми и какво още криеш от мен.

Лицето на Амилия, обикновено безизразно, постепенно помръкна от нещо, напомнящо съжаление.

— За теб е важно да знаеш, че Рейчъл постави едно-единствено условие.

— Условие за какво?

— За да ни гарантира съдействието си.

Кел си спомни какво му бе казала Елза предишната вечер. *Когато за пръв път срещнах Рейчъл, двете с Амилия като чели бяха приятелки.* Всичко започваше да се изяснява. Всяко парче от мозайката си идваше на мястото.

— Рейчъл се съгласи да сътрудничи, да ми помогне, стига ти да не разбереш. Знаеше, че може да се случи нещо между нея и Райън, което да взриви връзката ѝ с теб. Тя много те обича. Харесва те. Но Абакус беше по-важен.

Кел се улови, че повтаря наум фразата „Абакус беше по-важен“. Загледа се през прозореца към сивата, подгизнала от дъжда улица. Гордостта му, самочувствието му на човек и професионалист бяха дълбоко наранени.

Амилия се извърна в креслото и посегна към чашата си, но се сети, че такава нямаше. Кел пиеше сам.

— Би било неискрено от моя страна да твърдя, че споразумението ми с Рейчъл не беше в интерес на Службата — каза тя, после добави: — При това изцяло.

— И какво е това споразумение? — попита Кел, но вече знаеше отговора, както бе знаел още от първия миг, че не друг, а Амилия бе наредила на Харолд да унищожи записите.

— Споразумение да следим заедно Клекнър. Да знаем във всеки момент къде се намира, какво прави, с кого се среща, какво си казват.

Кел се потърси от погнуса; неговата Рейчъл беше накисната в мръсотииите на Службата.

— Трябвала ти е Рейчъл като гадже на Клекнър.

— Нещо такова. — За чест на Амилия, тя успя да си придаде засрамен вид.

— Тоест искаш да ми кажеш, че съзнателно и преднамерено си ме заобиколила в една операция, която трябваше да се проведе под мой технически контрол? Като си използвала за целта приятелката ми? Това ли ми казваш?

Нямаше нужда Амилия да отговаря. И двамата знаеха отговора. Вместо това тя заяви:

— Боях се, че ще отнеме месеци, ако не и години, да съберем доказателства за Клекнър, които да са достатъчни за арестуването му. Дори не бях сигурна, че Абакус е къртицата. Искях да имаме и резервен план за всеки случай. По очевидни причини не можех да искам от теб разрешение. А пък твоето шесто чувство, което ти подсказа да се насочиш към чайната, Том, откриването на тайника — твоят *триумф!* — ми дадоха увереност да приведа плана в действие.

Кел пресуши чашата си, замисляйки се за миг върху способността на Амилия — подобно на Тони Блеър — да превръща поражението в победа; да принуждава опонента си да мисли, че не я е преценил вярно; да нахлузва непроницаема маска на неукорима добродетелност дори след като е допуснала неппростим, циничен гаф.

— Значи моят триумф се превърна в мое унижение? — каза той. — Това ми казваш. Така излиза от приказките ти.

Тя кимна. Кел стана, отиде до барчето, наля си още три пръста от уискито на Амилия, без да предложи и на нея, после седна в креслото и въздъхна примирено.

— В такъв случай най-добре ми разкажи цялата история — каза той, като дори си запали цигара в дневната ѝ в крещящо нарушение на правилата за поведение в собствения ѝ дом. Тя не настоя да я угаси. — Започни отначало — подкани я той, като се настани удобно на креслото и кръстоса крака. Уискито се разля приятно по жилите му. — И гледай да не пропуснеш нещо.

И тя му разказа. Всичко.

През следващите четирийсет и пет минути Амилия потвърди пред Кел, че е постигнала лична договорка с Рейчъл да съдейства за изправянето на Райън Клекнър пред правосъдието.

След като се запознала с Рейчъл в Истанбул и установила, че Клекнър намира Рейчъл за привлекателна, тя споделила с нея, че в западната разузнавателна общност има къртица, която заплашва всички операции на МИБ в Близкия изток и не само там. Наличните улики сочели към Райън Клекнър като най-вероятен двоен агент. Освен това Амилия ѝ казала, че е възможно Клекнър да е замесен и в смъртта на баща ѝ.

— Това не може да си го знаела от самото начало — прекъсна я Кел. — Нямахме никакви доказателства.

Амилия сякаш прие аргумента му. Тезата за някакво решаващо участие на Клекнър в смъртта на баща ѝ беше примамката, което тя лично бе използвала, за да привлече Рейчъл на тяхна страна. Кел познаваше рисковете и цинизма на професията и остави Амилия да говори.

В случай на доказване на вината му, каза тя, Рейчъл била приела да търси сближаване с него, като най-напред инсценира случайна среща в Истанбул. Малко след като Кел открил тайника на острова, Клекнър си намерил повод да отиде до Лондон. И — хоп! — от малкото си черно тефтерче веднага изровил номера на Рейчъл Уолинджър, която му се била изплъзнала в Истанбул. Красивата дъщеря на загиналия британски шпионин, която го била загледала на погребението на баща си. Това било такъв невероятен късмет, че Амилия чак се усъмнила, но не можела да си позволи да пропусне шанса. Рейчъл била готова да отмъсти за баща си, дори с цената да загуби Кел.

Поканата на Клекнър им дошла тъкмо навреме. Той пристигал в Лондон, свободна ли е Рейчъл? *Бих се радвал да вечеряме заедно. Да разгледам родния ти град.* Това им било достатъчно. От този момент нататък нещата се наредили от само себе си; операцията получила зелена светлина. Важно било, че Рейчъл е умна, уравновесена и със самообладание — идеални качества за отредената ѝ роля. Все пак тя бе дъщеря на майстор в шпионския занаят, наследила от баща си интелект и сила на характера.

— Ти знаеш, че се опитахме да я вербуваме още в Оксфорд, нали?

Кел я погледна, сякаш го бе ударила с чук по главата.

— *Какво?!*

— След като завърши, кандидатства за място в МИБ с възможности за бързо повишение. Стигна до курса за обучение на разузнавачи, но се отказа. Нямала нужната нагласа.

Кел бе вторачил невиждащ поглед пред себе си. *Ненавиждам шпионите*, бе му казала Рейчъл. Като не бе споменала нищо за кандидатстването си в МИБ, нито за курса. Спомни си думите ѝ: *Нещо в него беше мъртво, повехнало. Парче от душата му липсваше. Почтеност. Нежност. Честност.*

— Честност.

— Моля? — попита Амилия.

Кел ѝ даде знак с ръка да продължи.

— Поставих ѝ две задачи — каза тя, сякаш Рейчъл беше неин служител. — Трябваше да се доберем до блекбърито на Клекнър, а по възможност и до чантата, която носи винаги със себе си. В „Технически операции“ са разработили батерии за блекбъри, които могат да го захранват с енергия, като същевременно ни предават разговорите, водени от него, както и точни данни за местонахождението му.

— Значи това е правила Рейчъл снощи в хотела? Това е бил нейният шанс? Затова се е качила в стаята на Клекнър?

Амилия кимна.

— А успяла ли е?

Шефката на британското разузнаване кимна, доволно усмихната, като лъвица, оценила първия улов на лъвчето си.

— О, да. Справи се блестящо.

— А трябвало ли е да го изуча преди това? — Въпросът излезе от устата му като плунка.

— Том, за бога...

— И това ли я накара да свърши? Дотам ли паднахме? До равнището на руснаците? На МОСАД?

Амилия не бе мърдала от креслото си близо час. Сега стана и пристъпи до прозореца, за да спусне завесите. Минаха няколко минути, докато благоволи да отговори на въпроса му, сякаш я бе засегнал не просто като професионалист, а и като жена.

— От самото начало — каза тя — Рейчъл ни бе заявила съвършено ясно за какво е готова и какво не би направила за нищо на света. Мисля, че подобно на много жени, и тя намира Клекнър за привлекателен мъж. — Кел прие забележката ѝ като опит да го подразни. — С други думи, тя беше готова да флиртува с него, да го прелъсти, ако предпочиташ, защото подобно нещо едва ли щеше да ѝ причини особено душевно страдание. Това дотук звучи ли ти логично, Том?

— Да, Амилия, звучи ми — отвърна натъртено Кел, докато усещаше как обичта му към Амилия, лоялността му към неговата стара приятелка и към мръсната им професия се разпада с всяка изминала минута като дрипа. — Това, което не ми звучи...

— Не съм свършила! — почти кресна Амилия, която си наливаше чаша вино. Лекциите по морал на Кел в момент като този ѝ се струваха абсурдни. — Рейчъл беше готова да целуне Райън, дори да си легне с него. Всичко това беше въпрос на неин свободен избор...

— Я стига!

— На неин свободен избор — повтори Амилия, ясно и с равен тон. — Нито за момент не съм вярвала, че ще преспи с него, че ще прави секс, че ще си позволи с Клекнър физическа интимност от вида, за който намекаваш. Никога не съм смятала, че съм създавала проститутка или курва или че онова, което е споделила с теб, значи толкова малко за нея, че да е готова да те замени с човек, когото презира.

Кел остана безмълвен. Срамът от проявената ревност отнемаше от силите му и го караше да се чувства безкрайно унижен. Но Амилия още не беше приключила.

— Сам провери дали са се чукали! — Тя едва ли не му се смееше в лицето, сякаш нещо толкова маловажно като краткото съвкупление

на пияна глава между двама души имаше каквото и да било значение за когото и да било. — Не, не са, ако това е единственото, което те интересува, Том. Ех, тези тъпи мъже с тяхното тъпо его. Защо според теб Рейчъл го бе напила до такава степен снощи, първо на вечеря, после и в бара? Защо му беше обещала бурна нощ в „Рембранд“, а го остави да заспи в леглото тъкмо когато бяха започнали да се разгорещават?

— Тя го е упоила.

— Бинго! Радвам се, че най-после си с нас. Добре дошъл в операцията.

— Но как е могла да го направи?

От професионален опит Кел знаеше, че използването на приспивателно, дори слабо, беше извънредно рисковано.

Спомни си думите на Клекнър от хотелската стая: *Заспал съм? Това никога не ми се е случвало.* Ами ако вече подозираше Рейчъл, че е сложила нещо в питието или храната му? Ами ако отвореше блекбърито си и забележеше, че е пипала батерията?

— Приспивателно — потвърди Амилия. — Мисля, че се казва лоразепам.

— Колко е силен?

— Достатъчно. Но е със забавено действие. — Кел поклати глава. Усещаше как отново го хваща яд на Амилия. — Достатъчно силен, за да направи един пиян, изморен и стресиран мъж още по-пиян, изморен и стресиран. След което да го приспи. Както и стана.

— И затова Клекнър се събуди днес по обед.

— Затова — отвърна Амилия, някак по-сговорчиво от преди.

— А по какъв начин Рейчъл му е дала лоразепама? Не, не ми казвай. Флаконец с бял пращец, което е изсипала в мохитото му?

Амилия отпи от виното си.

— Нещо такова — отвърна тя, отбивайки с усмивка ехидността в тона на Кел. — Всъщност бяхме ѝ го приготвили във вид на дъвка. И като течност, резервна опция, в случай че Клекнър не клъвнеше. Но той държеше да освежи дъха си след „Бужи“, тя му предложи дъвка, той прие, подъвка десет минути, после я целуна и след около час спеше дълбоко. Изпитият алкохол свърши останалото.

— А Рейчъл?

— Какво Рейчъл?

— Ами ако Клекнър се досети, че е изпързаян? Ами ако се усъмни в новата батерия? Ами ако вече знае, че го следим и че пътуването на Рейчъл до Истанбул утре е само примамка, за да го върнем там? Та той може да я убие!

— Това е леко пресилено, не мислиш ли? СВР едва ли ще рискува трета световна война, убивайки служители на британското разузнаване.

— Те убиха Цецилия Шандор, която работеше за тях.

— Именно. — Амилия изглеждаше доволна, че толкова лесно е спечелила спора. — В моменти на разочарование руснаците убиват своите. — Тя изненада Кел, като го докосна по рамото, минавайки покрай него. — Освен това на Рейчъл може и да не ѝ се наложи да се вижда с Клекнър в Истанбул.

— В смисъл?

— Ами тя си свърши работата. Смени батерията. — Амилия си позволи тънка усмивчица. — Телефонът работи. Виждаме Клекнър, чуваме го. Стига да си носи телефона на срещите, дори да извади батерията, ние ще улавяме от петнайсет метра всяка дума от разговора им.

Всичко се разви както Амилия бе обещала, точно според плана ѝ. Абакус отиде на вечерята със състудентите си от „Джорджтаун“; Абакус се върна в стаята си и си легна; Абакус се събуди в петък сутрин и после Абакус отиде да се види с Александър Минасян.

Кел и екипът за наблюдение не го изпускаха нито за момент, по простата причина че батерията можеше да се повреди, обезсмисляйки подвига на Рейчъл. Видяха го да влиза в посолството в четвъртък следобед, от там го проследиха до едно кино в „Уестфийлд“. Вечерта на същия ден беше в „Галвин“ за вечерята с още седем души, след което едно такси на МИ5, уж случайно преминаващо в един през нощта по Бейкър Стрийт — точно в момента, когато тайфата от „Джорджтаун“ се изнасяше шумно от заведението, — го качи, за да го откара обратно до „Рембранд“. На следващия ден, когато вече имаше резервация за полета на Бритиш Еървейс до Истанбул в 18:40 ч., американецът бе нагласил будилника си за седем сутринта и осъществи една толкова дълга, усукана и изтощителна операция по контранаблюдение, че на Кел не му оставаше друго, освен да се възхищава на безупречния му професионализъм чак до дванайсет и шест минути, когато Клекнър се изгуби из улиците на „Кларкънуел“ и повече не го видяха.

Но това, че екипът още веднъж бе оставил Абакус да се изплъзне, нямаше особено значение. Кел изпълни доблестно дълга си към Джез, Тео и Каръл и дори към негодната за нищо Нина, успокоявайки ги, че имат насреща си превъзходно трениран агент на ЦРУ и че няма нищо срамно в това да го изтърват за втори път. И това наистина нямаше значение, защото блекбърито на Клекнър продължаваше да изпраща сигнал, микрофонът работеше и ги заведе чак до скромното хотелче, помещаващо се в едната от две къщи близнаци в „Снеърсбрук“, където Минасян го очакваше, седнал във фойето.

— Къде е собственикът? — попита Клекнър, изтощен от над четиричасовото надхитряне с преследвачите си, но и зарадван от

факта, че Минасян също бе успял да дойде до мястото на срещата без опашка.

— *Ние* сме собственикът — увери го Минасян и двамата се прегърнаха като братя, които от години не са се виждали.

На входа на хотела Клекнър бе свалил спортното си яке. Бе извадил батерията и я бе оставил във вътрешния джоб на якето, закачено на една кука в коридора, а телефона бе взел със себе си на срещата.

Разговорът между двамата бе незабавно свален на хартия. Устройството, поставено от Рейчъл, бе успяло да предаде около 80% от съдържанието му.

Клекнър [К]: Къде е собственикът?

Минасян [М]: Ние [неясно] собственикът.

[неясно]

М: Изглеждаш добре, Райън.

К: Ти също.

М: Позабавлява ли се из Лондон? Заби ли някоя мацка?

К: Една. Може би две.

М: [смее се] Толкова малко?!

В началото винаги имаше размяна на банални любезности. Клекнър беше свикнал с това. Преструваха се на приятели, даваха си вид, че всичко е наред, но сърцата им блъскаха в гърдите с деветдесет удара в минута, докато и двамата си даваха сметка, че колкото по-скоро престанеха с тази клоунада, толкова по-бързо щяха да свършат и другата работа, да се отърсят от вечния страх да не бъдат заловени и да се върнат към онова, което наричаха живот.

М: Продуктът е фантасмагоричен. Правилно ли се изразих?

К: Да речем. Във всеки случай разбирам какво искаш да кажеш, та... окей, нека да е „фантасмагоричен“.

Винаги имаше и доза ласкателство в този театър на взаимното успокоение. Клекнър и с това се беше примирил. По дяволите, та той самият ласкаеше своите агенти! *Ти си най-великият. Какво щяхме да правим без теб! Не се съмнявай, че си полезен. Един ден всичко това ще свърши.*

След това преминаха по същество. Доволен ли си от тайниците? Не би ли желал да се преместиш от Бююкада? Нещо притеснява ли те в Истанбул, имаш ли чувството, че от Лангли подозират наличие на къртица? С Минасян разговорите винаги минаваха по един и същ начин.

На всички негови въпроси Клекнър даваше успокоителни отговори. Да, тайниците бяха добри, системата за сигнализиране на пълно/празно работеше добре. В Истанбул всичко беше спокойно, никой не се тревожеше за наличие на къртица. Минасян искаше да говорят за новия източник в кметството. Клекнър му каза малкото, което знаеше. Ами онази пратка с американско оръжие, пътуваща към границата при Ярабулус? *Да, ако мислиш, че можеш да я спреш и да направиш услуга на Асад, аз затова ти съобщих за нея.*

Но истинската причина Клекнър да поиска тази среща беше Пол Уолинджър. Заради него бе рискувал да се появи в „Хародс“ и да отседне в „Рембранд“. Нужно му бе да знае защо Шандор е била убита. Искане отговор на този въпрос. Настояваше за отговор. И ако останеше недоволен от отговора, ако получише *грешния* отговор, *грешното* обяснение, то майната ти на теб и майната му на СВР. Нашето малко споразумение е анулирано.

М: Както знаеш, една от целите, които гонехме, уреждайки свалката между Цецилия и висш служител на МИБ, бе да отклоним вниманието от твоята работа.

К: Разбирам това. Естествено, че разбирам.

М: Ако Възникнеше и най-малък признак за проблем, ако някой започнеше да се притеснява за Хичкок или за Айнщайн, другите, МИБ и ЦРУ, щяха да разследват връзката между Цецилия и Уолинджър и щяха да минат месеци, дори години, преди да заподозрат, че не той е източникът на изтеклата информация.

К: Така е, да. Но защо все пак я убихте?

М: [неясно]

К: [неясно]... да повярвам това?

М: Райън, ние сега разследваме, използваме източници...

К: Глупости.

М: [неясно]

К: Е, значи, ако... [неясно]

М: Това със самолета също беше неблагоприятен инцидент.

К: Инцидент? Не беше ли катастрофа?

М: Моля? [объркано] Инцидент? Още веднъж, нямаме нищо общо с тази история. Нашето разследване, вашето, на британците, всички стигнаха до заключение, че е имало механична повреда. Има и малка възможност Пол Уолинджър да е посегнал сам на живота си. Трябва да призная, че това ме интересува.

К: Окей.

М: Аз май се престарях. Исках да направя така, че Уолинджър да изгори.

К: Какво [натъртено]?!

М: [неясно]... така го искаше Цецилия.

К: И ти се съгласи?

М: Тя искаше да сложи край на връзката. Искаше да се събере отново с приятеля си, да се занимава с ресторанта. Казах си, че имам избор. Или губим изцяло достъп до шефа на бюрото в Анкара, или му даваме да разбере, че знаем за връзката му с агентка на СВР, за да го изкараме компрометиран, едва ли не вербуван, пък да видим какво ще направи тогава... [неясно]

[Забавяне — 56 секунди]

Така срещата между Минасян и Клекнър потвърди окончателно, че Уолинджър никога не бе работил за Москва. От записа излизаше също, че СВР лъжеха Клекнър, доколкото МИ6 се бяха сдобили с доказателства, че Цецилия Шандор е била ликвидирана от френски

наемен убиец на име Себастиан Гашон. Както бе предвидил Кел, приятелят на Цецилия — Лука — също бе изчезнал няколко дни след смъртта ѝ. Минасян се бе заел да премахне всички следи, които биха могли да отведат към Абакус. Трупът на Лука едва ли щеше да се намери някога.

Следващата част от разпечатката на разговора обаче хвърли Кел и Амилия в нова тревога.

[Забавяне — 56 секунди]

М: [неясно]... ли е момичето, което спомена?

К: Аха.

М: Виж, Райън, смяташ ли, че това е добра идея?

К: Какво искаш да кажеш?

М: Ти ли отиде при нея, или тя дойде при тебе? Кой направи първата крачка?

К: Ти за глупак ли ме мислиш? Запознахме се на погребението на Пол, харесахме се, аз я поканих на парти в Истанбул. [3 секунди пауза] Слушай, това изобщо не е твоя работа. Имам право на личен живот.

М: Разбирам това. Ние разбираме това. И така, ти ѝ имаш доверие? Изцяло?

К: Разбира се, че да. Сто процента. Господи, ти да не смяташ, че британците ще накарат дъщерята, скърбящата дъщеря на Пол Уолинджър да се чука с Том Кел, само и само за да ме гепи?

М: С Том Кел?

К: Рециклиран шпионин от МИБ. Онзи, дето го пратиха в Анкара след смъртта на Пол. Двамата известно време бяха нещо като гаджета. Направи справка.

М: [неясно]

К: [неясно]... параноик. Това момиче ми харесва! [Смее се.] Умна, готина. Няма никакъв риск.

М: Е, добре. Но бъди дисциплиниран. Виж се с нея в Истанбул. Само не се привързвай. Това е моят съвет към теб, макар че в твоето положение от съвети няма полза, нали така? Прав ли съм?

К: Прав си, сто процента си прав, дяволите те взели.

— Първото нещо, което Минасян ще направи, е да поиска справка за теб. Ще се опита да открие всичко, до което може да се добере, за връзката ти с Рейчъл. После ще се захване с нея. Ще прочете всичките ѝ имейли, всичките ѝ есемеси до теб, за да провери дали тя знае, че разследваш Райън.

— Известно ми е това, Амилия.

Двамата се разхождаха из „Нотинг Хил“. Беше петък вечер, дъждът беше далечен спомен, Лондон полагаше усилия да изглежда приветлив и европейски. Рейчъл вече беше в Истанбул, а Клекнър — в самолета за там. Минасян не се бе мяркал в руското посолство и се смяташе, че се е върнал в Киев.

— Какво знаем за него? — попита Кел.

— Много малко. — Откровеното признание на Амилия го изненада. — Младее на вид. Във всеки случай изглежда по-млад от теб. Постсъветски шпионин, в смисъл че не е генетично закърмен с идеологията на онези времена. По време на пуча срещу Горбачов е бил с жълто около устата. Очевидно Украйна е от стратегическа важност за Кремъл, но предполагам, че Минасян е поставен в Киев единствено за да обслужва Клекнър, а не за да се занимава с отношенията между Украйна и ЕС. Женен, с деца. Привързан към семейството си. Питърс има високо мнение за него. — Питърс беше старшият агент на МИБ в Киев. — Минасян бил усърден, хитър, амбициозен, изгряваща звезда. Според нас заповедта за ликвидирането на Шандор е дошла от Москва, а не от него и той може дори да се е противопоставил. Така или иначе, той все още е достатъчно ниско в йерархията, за да има собствено мнение по такива въпроси.

Амилия говореше, без да поглежда Кел, потраквайки припряно с токчета по тротоара. След като подминаха един полицаи на ъгъла с Лендсдаун Уок, тя заразително Кел за Рейчъл.

— Има ли нещо, в каквато и да било ваша кореспонденция, свързано с лова на къртици? — Кел ѝ хвърли изпепеляващ поглед, но

тя не му обърна внимание. — Дори да не си споменавал изтичането на информация, споделял ли си с нея защо си в Турция? — попита го тя.

— Разбира се, че сме обсъждали това. Рейчъл знаеше, че разследвам катастрофата на баща ѝ. Знаеше също и че съм посочен да го заместя. — Амилия вдиша въздух през стиснатите си зъби; само по себе си това представляваше нарушение на Закона за държавната тайна. Кел реши да бъде докрай откровен с нея. — Тя ужасно се дразнеше от факта, че не можех да ѝ казвам всичко. Опитвахме се да избягваме, доколкото бе възможно, темата за работата ми. Сега си давам сметка, разбира се, защо на нея не ѝ се говореше за Службата. Защото през цялото време е работела за теб...

— Не и в самото...

— ... и се е бояла, че може да открия малката ви мръсна тайна...

— ... която съвсем случайно произведе разузнавателна информация, достатъчна Клекнър да бъде вкаран зад решетките. Благодаря ти все пак за подкрепата и разбирането.

От известно време Кел си даваше сметка, че приятелството му с Амилия можеше във всеки момент да се вгорчи до степен, при която никога повече да не се възстанови. Между тях вече имаше твърде много натрупана горчилка. Твърде много лъжи.

— Разговаряла ли си с Рейчъл за Цецилия Шандор? — попита я той.

— А ти?

Бързият, нетърпелив поглед, който Амилия му хвърли, показваше доколко я е раздразнил. Кел ѝ каза онова, което имаше нужда да знае.

— *Разбира се*, че говорихме за нея — каза той. — Тя е била любовница на баща ѝ. Рейчъл знаеше всичко за нея. Както и Джоузефин. Рейчъл беше чела ония шибани любовни писма!

— А казвал ли си ѝ, че Шандор е от унгарското разузнаване?

Щеше да му е по-лесно да излъже, да реагира възмутено на това обвинение, но Кел знаеше, че самият той е притеснен. Нямахше избор, освен да ѝ каже истината.

— Да. Тя знае това.

— Супер! — Амилия поклати глава. — Това в разговор ли ѝ го съобщи или в имейл?

— Никога не бих изразил в писмен вид нещо такова.

Отговорът на Кел прозвуча рязко, но дълбоко в себе си бе принуден да признае, че не помнеше точно кога или как бе станало дума пред Рейчъл за кариерата на Шандор в разузнаването. Нито си призна и другия грях: че от него Рейчъл знаеше, че Шандор е била убита. На Амилия и без това ѝ се бе струпало много на главата.

— Чували ли сте се скоро? — попита го тя.

— Амилия, не съм я чувал, откакто се скарахме в ресторанта. Това искаше да чуеш, нали? Аз съм зарязаният любовник. Тя не отговаря на позвъняванията ми.

— Добре. Най-последно нещо хубаво. Щом Рейчъл се свърже с мен, Том, обещавам да ти кажа.

След като си тръгна от хотелчето в „Снеърсбрук“, Александър Минасян взе метрото за центъра на Лондон, уреди си среща с шефа на бюро на СВР в един ресторант в Шепърдс Маркет и му разправи за връзката на Кодак с Рейчъл Уолинджър.

— Кел — каза той. — Том Кел. Какво знаеш за него?

— Името ми звучи познато. Мога да проверя. Сигурно имаме досие.

— Изпратен е бил да разследва катастрофата на Уолинджър. Срещал се е с Джим Чейтър в американското посолство в Анкара. Според Кодак Кел бил довел онази жена на парти, което Кодак организирал в бар в Истанбул.

— Кел познава Чейтър? И са приятели?

Минасян показа с жест, че не може да отговори на този въпрос. Знаеше само, че Кодак изпитвал първосигнална омраза към Джим Чейтър. Че се преструвал на негов лоялен служител и поддръжник, на възхитен чирак, дошъл да учи занаята до коляното на майстора, докато всъщност презирал другия американец заради етиката и методите му на работа. На моменти Минасян си мислеше, че Райън Клекнър бе приел да работи за СВР, мотивиран единствено от омразата си към Чейтър.

— Знаеш ли на коя дата е било въпросното парти?

Шефът на бюро чоплеше с вилицата си порция пастет от пилешки дроб. На Минасян изобщо не му се ядеше.

— На рождения му ден — отвърна той. — Според жената точно тази вечер се били запознали с Кел. Трябва да проверим дали е така. Започнали връзка, която продължила до завръщането ѝ в Лондон. Във вторник се срещнали за вечеря тук и тогава тя сложила край на връзката им. По това време Кодак вече се бил свързал с нея. Тя изпитвала по-голям интерес към него.

— Кой казва това?

— Кодак. Това му била казала вечерта, когато отишла с него в хотела му. Казала му, че Кел бил твърде стар за нея. Той е може би на

четирийсет и три-четири. Тя е едва на трийсет и не искала да се обвързва с мъж, с когото няма намерение да създава семейство. Сега е в Истанбул и иска да се видят с Кодак за вечеря. Той мисли, че тя си пада по него.

— Ти на кого вярваш?

— Не е важно аз на кого вярвам — каза Минасян, като даде знак на сервитьора да им донесе сметката. — Важно е какво показват фактите.

Веднага щом полетът на Бритиш Еървейс кацна в Истанбул, Райън Клекнър включи блекбърито си. В рамките на трийсетина секунди получи есемес от майка си, няколко имейла и изпрати съобщение до Рейчъл, в което ѝ казваше с какво нетърпение очаква да се видят за вечеря на другия ден. Минаваше полунощ и той не се изненада, че Рейчъл не му отговори.

Мястото му се падаше от дясната страна на салона, непосредствено над крилото. С изгасването на двигателите настана обичайната суматоха при свалянето на чанти и куфарчета. Клекнър остана седнал няколко минути. Пътниците до него се надигнаха от местата си, взеха си нещата и застанаха на пътеката. Стюардесата направи съобщение на турски и английски език, за да предупреди пътниците, че ще има малко забавяне, преди да бъдат отворени вратите на салона.

След известно време Клекнър бе успял някак си да се добере до пътеката, да намери достатъчно пространство, за да се изправи и да свали черния си куфар на колелца от отделението за багаж на отсрещната страна. Той постави куфара върху освободената седалка и погледна напред към изморените, изнервени пътници, които нетърпеливо чакаха да слязат.

Клекнър винаги бе мразил тълпите. Безизразни лица с празни очи. Жени, допуснали да надебелят и да са вечно намусени. Деца, пищящи за храна и играчки. Той искаше просто да ги разблъска встрани и да мине през тях.

От съвсем млад Райън Клекнър не изпитваше и сянка на съмнение в превъзходството си над околните, във физическите и умствените предимства, които го правеха съвършен. Каквито и дефекти на характера да се смяташе, че притежава — суета, надменност, липса на състрадание, — за него те бяха предимства. Освен това лесно се прикриваха. Клекнър бе констатирал, че с голяма лекота печели доверието на непознати; бе усвоил това умение много преди да го бяха обучавали специално за целта. Умението да се

преструва на друг, като същевременно вижда като на рентген сърцевината на човека насреща си, бил той колега или приятел, да разбира мотивацията му — това беше дарба, която той притежаваше едва ли не по рождение. Имаше дни, в които Клекнър желаше да бъде разкрит; желаше и други да притежаваха поне толкова прозорливост и интелект, че да се убедят в превъзходството му. Но това никога нямаше да се случи.

Той се обърна и погледна към задната част на салона. Пълно с хора. Миризма на тела след тричасов полет. Беше му тясно.

Той погледна отново. Едно от лицата му се стори познато. Около трийсетгодишна жена с тъмна коса, застанала на не повече от три метра зад него. Пътуваше сама, като старателно избягваше погледа му, мислейки си за нещо свое.

Беше я виждал преди. Помнеше тези очи. Леко кривогледа, сякаш разфокусирани. А и зъбите. С коронки, вероятно след злополука в детските ѝ години. Но къде я бе виждал? В бар „Бльо“? На среща в Истанбул? На парти?

Едва на излизане от самолета, докато кимаше за довиждане на пилота и се усмихваше на стюардесата, Клекнър се сети точно къде я бе видял. От осъзнаването на този факт усети, че му прилошава.

В парфюмерийния отдел. След това, около час по-късно, на изхода в югоизточния ъгъл на сградата. Бе регистрирал присъствието ѝ, но го бе отдал на съвпадение и бе продължил за срещата с агента си.

В „Хародс“.

Не по-малко от осемнайсет оперативни служители на СВР — в Лондон, Киев и Москва — бяха зачислени да работят по случая. Десет от тях издирваха из дигиталното небитие следите на Рейчъл Уолинджър, а осем — тези на Томас Кел. Работейки непрекъснато през цялата нощ, в петък срещу събота СВР успя да идентифицира и преведе 362 имейла и 764 кратки текстови съобщения между мобилните телефони на двамата.

Всичко казано от Кодак на Минасян се потвърждаваше от събрания доказателствен материал. Кореспонденцията между Кел и Рейчъл се подлагаше на кръстосана проверка по ключови думи: „Амилия“, „Левин“, „катастрофа“, „Хиос“, „Цецилия“, „Шандор“, „смърт“, „злополука“, „къртица“, „МИБ“, „СВР“, „разузнаване“, „Райън“ и „Клекнър“. Всички съобщения, в които те се появяваха, биваха незабавно препращани на Минасян, който се бе прибрал в Киев през Франкфурт още в петък вечерта. Нищо от съдържанието им не показваше на анализаторите, че МИБ разследва Клекнър. Връзката на Кел с Рейчъл изглеждаше истинска, както и работата ѝ в лондонско издателство; разменените ѝ с приятели имейли свидетелстваха за противоречивите ѝ чувства към Кел и за все по-силната ѝ близост с Клекнър.

Минасян обаче не беше доволен. За него нямаше съмнение, че анализаторите пропускат нещо. В пет сутринта в събота той нареди цялата папка с материалите да бъде изпратена по куриер до апартамента му в Киев. Започна да препрочита лично всеки есемес, всеки имейл, включително неща, които не се отнасяха пряко до сексуалната връзка между Кел и Уолинджър. Минасян притежаваше способността да поглъща и обработва големи количества писмен текст за кратко време. Макар да не бе спал близо двайсет и четири часа, той бе достатъчно буден, за да подскочи при еднократното споменаване на „Бююкада“, което потвърди най-лошите му подозрения за истинските причини Кел да е в Турция.

Според доклада на СВР този есемес бил изпратен (без отговор) от мобилния телефон на Кел до Рейчъл Уолинджър в 17:34 ч. на 29 април. Същия следобед, в който Минасян бе отишъл на Бююкада, за да прибере продукта от тайника.

Здрасти. Правилно ли съм запомнил, че на Бююкада баща ти имал приятел журналист? Ако не полудявам, би ли се опитала да си спомниш името му? Ричардс ли се казваше? А ако полудявам, би ли забравила този есемес? Разстоянието помежду ни ме кара да си въобразявам разни работи... Т. ххх

Около осем часа в събота сутрин един анализатор, който следеше на живо картината от дома на Райън Клекнър в Тарабая, докладва, че американецът се държал странно. Абакус се прибрал в апартамента си от летището в два през нощта, но не си легнал. Вместо това прекарал доста време на компютъра, изпил цяла бутилка червено вино и в продължение на повече от час говорил по скайп с майка си в Америка. Впоследствие тонът на разговора бе определен като „меланхоличен и издаващ силна взаимна привързаност“ — удачно описание в светлината на онова, което щеше да последва.

Малко след осем Клекнър бе видян да чете есемес на блекбърито си. Американецът, по думите на анализатора, „внезапно замръзна на място, сякаш изпаднал в шок“, след което „дълго време остана неподвижен“.

Клекнър не отговорил на есемеса; вместо това отишъл в кухнята и извадил „паспорт (с неизвестен произход), значителна сума пари (в неизвестна валута) и чисто нов айфон със зарядно устройство“ от херметическа пластмасова кутия, „скрита зад сифона и почистващите препарати под мивката“. Разтревожен от тази промяна в поведението на обекта, анализаторът в съответствие с протокола позвъни на Томас Кел в дома му в Лондон. Кел незабавно удвои стандартния екип за наблюдение от четирима души, разположен около сградата.

През следващите петнайсет минути Клекнър бил зает да подрежда „голям черен куфар на колелца“. Когато свалил харддиска от лаптопа си и го поставил в куфара, анализаторът — който впоследствие щеше да бъде поздравен за проявената съобразителност и инициатива — още веднъж позвъни на Кел. Решавайки, че Клекнър се държи като „изгорял“ агент, Кел незабавно разпореди жп гарата „Сиркеджи“, летищата „Ататюрк“ и „Сабиha Гьокчен“, централните автогари в европейската и азиатската част, както и черноморският фериботен терминал в Каракьой да бъдат поставени под наблюдение от двучленни екипи. За пръв път прибягна до хора на консулството, за да попълнят липсващите бройки.

След като прибрал твърдия диск, Клекнър бил видян да поставя в куфара си две фотографии в рамки, две флакончета с разтвор за контактни лещи, „значително количество дрехи“ и втори чифт обувки. Извадил СИМ картата от блекбърито и изхвърлил телефона в кофа за боклук пред сградата. Анализаторът предполагаше, че Абакус е оставил дипломатическия си паспорт в сейфа в спалнята, но не разполагаше с доказателства.

На една пряка от сградата, в която се намираше жилището му, американецът проведе телефонен разговор от улична кабина, недалече от кафенето на „Старбъкс“, в което го очакваха Джавед Мосин и Прия. Кел предположи, че разговорът, продължил не повече от десет секунди, е бил уговореният сигнал до Минасян, че Абакус се спасява с бягство.

В Лондон нямаше още шест сутринта. Разглеждайки карта на региона, Кел заключи, че най-вероятният маршрут на Клекнър за Москва щеше да бъде с автобус или кола под наем през цялата територия на Турция до Източен Анадол, откъдето вероятно щеше да се опита да пресече границата с Грузия. Друг вариант беше екип по ексфилтриране от СВР да се опита да го изведе през Самсун или някое от другите турски пристанища на Черно море, откъдето с кораб да го откара до Одеса или Севастопол. На север през България също беше възможност, макар Абакус да знаеше, че българската граница би могла лесно да се контролира от американците. Ако имаше доверие в легендата си, можеше да се пробва и със самолет, но със сигурност щеше да очаква полетите до Москва, Киев, Ташкент, Баку и София — до всички бивши съветски сателити — да бъдат следени.

Кел разчиташе изцяло на екипа за наблюдение. Изгубеха ли Абакус сега, следващия път щяха да видят физиономията на Клекнър на цяла първа страница в „Гардиън“. Ако успееха да го проследят до уговорения пункт за ексфилтриране, все още имаше шанс британските екипи да го грабнат под носа на СВР. Кел телефонира на Амилия в дома ѝ в „Челси“, за да я постави в течение на последните събития. И двамата знаеха, че връзката на Кел с Рейчъл е била най-вероятната причина за внезапното бягство на Клекнър — след като бе преровил електронната им кореспонденция, Минасян бе стигнал до извода, че Абакус е „изгорял“. Амилия определи на Кел среща на „Воксхол Крос“ и го увери, че Рейчъл ще бъде незабавно изтеглена от Истанбул. Кел се

съмняваше, че ще има възможност да я види, преди да му се наложи да отпътува от Лондон.

Инстинктът му този път не го излъга. Екипът за наблюдение проследи успешно Абакус до фериботния терминал на Каракьой, където го видяха да разпитва за възможностите да се качи на един от двата круизни кораба, хвърлили котва от северната страна на Златния рог. Джавед Мосин придружи американеца до италианския кораб — „Серенисима“, сдоби се с екземпляр от разписанието на курса и остана два пълни часа в терминала до отпътуването на огромния съд, за да се убеди, че Клекнър няма да слезе в последния момент. По щастливо съвпадение точно в този момент той се появи на палубата и бе надлежно фотографиран, докато корабът отплаваше на север към Черно море. Един предприемчив агент за наблюдение нае водно такси и проследи „Серенисима“ чак до големия мост над Босфора.

— Клекнър пътува за Украйна — каза Кел на Амилия още щом чу новината. — Освен ако корабът не бъде пресрещнат от друг съд и той не успее да скочи в движение, ще бъде в Одеса до четирийсет и осем часа.

— Най-добре да се обадим на американците — каза тя.

Кел я изгледа изумено.

— Защо?! Абакус е наше откритие. Наша победа.

— Знаеш защо, Том.

Двамата се бяха усамотили в малката заседателна зала на първия етаж. Вратите бяха плътно затворени, завесите спуснати.

— Ако оставиш Чейтър да се набърка в това, което съм намислил, ще изтървем Абакус. Няма две мнение по въпроса.

— Това са спекулации.

— Братовчедите ще плъзнат из Одеса като хлебарки — настоя Кел. — На пристанището ще гъмжи от техни хора. Минасян ще разбере, че са там двацет и четири часа преди корабът с Абакус да е хвърлил котва. Джим не е толкова добър в тия работи, колкото сме ние.

Амилия кимна в знак на съгласие, макар Кел да забелязваше, че все още е склонна да се съобразява с политическата конюнктура. Ако изключеше Лангли от операцията, МИБ щеше да плати висока цена. А ако изтървеше Клекнър, Кел щеше да се прости веднъж завинаги с кариерата си заради своеволието.

— Остави на мен — каза Кел. — Ще използвам малък екип, почти невидим. Минасян няма да се престарава кой знае колко. Най-ценният му агент е изгорял. Ако поиска подкрепления от Москва, ще загуби престиж. Ще пратят висшестоящ офицер с по-опитен екип и ще му отнемат случая. — Кел реши да имитира руски акцент: — *Ти не се справи, Александър. Оттук поемаме ние.* — Амилия дори се поусмихна. — Минасян ще иска всичко да приключи тихомълком. Без изтичане на информация от киевското бюро, без Лондон или Лангли да надушат, че Абакус пътува за Одеса. Иска да свали своя човек от кораба, да го качи на автомобил, да го откара до летището и да му осигури екранно време за новините в шест. Така всичко ще бъде извършено като по учебник и накрая Клекнър ще опере пешкира. Аз така бих постъпил. А мисля, че и ти, нали?

Амилия кимна, но не отговори веднага. Кел виждаше по очите ѝ, че трескаво пресмята. Накрая тя се обърна към него.

— Само да си посмял да прецакаш операцията, Том! Нямаме право да изтървем Райън Клекнър.

— Няма да прецакам операцията — каза той, докато вървеше към вратата. — Просто ми дай всичко, от което имам нужда.

За по-малко от два часа Кел сглоби екип. Джавед Мосин и Нина излетяха направо от Истанбул за Одеса, като си взеха две стаи в четиризвезден хотел на плажа Аркадия — курортна зона, южно от града. За да избегнат струпване от резервации в последната минута в списъците с пътници на някоя голяма авиокомпания, седмината други агенти, отпътували от Лондон за Одеса, бяха взели различни полети от „Гетуик“, „Станстед“ и „Хийтроу“. Харолд пристигна в Киев с Бритиш Еървейс, Дани и Каръл с Украинските авиолинии. Кел направи връзка през Виена, Елза и Джек — през Варшава. По същата причина хората от екипа се пръснаха в няколко хотела в Одеса, преструвайки се на обикновени туристи. В малко вероятния случай да се стигне до разпит от имиграционните власти по-младите членове на екипа трябваше да кажат, че ги е привлякъл нощният живот на града, докато Харолд и Дани щяха да се обявят за ревностни почитатели на „Броненосецът «Потьомкин»“ и филмите на Сергей Айзенщайн.

— Ами ти, шефе? — бе попитал Харолд.

— Под града имало някакви катакомби — отвърна Кел. — Ще им кажа, че смятам да се отдам на пещерно дело.

Кел пътува до Киев с паспорта на името на Хардуик, като след Виена положи усилие да си припомни в подробности собствената си легенда, да се подготви за всяка евентуалност, да предвиди всеки шанс, който би помогнал на сформирания набързо екип да отмъкне Абакус под носа на СВР. Известно време изучава съсредоточено картата на Одеса и наизусти всичко, до което успя да се добере, за реда на преминаване на пътници през граничния контрол на пристанището. Оставил бе предварителни инструкции в папката с чернови на един профил в Джимейл, за който всичките десетима агенти имаха парола. Бе прикрепил снимки на Клекнър и Минасян и бе насрочил среща на екипа в един ресторант в центъра на Одеса за събота в осем вечерта. Извън това хората от екипа щяха да имат ограничени възможности за контактуване помежду си по чисти телефони с британска регистрация, които щяха да се включат, след като минеха паспортния контрол.

Амилия бе предложила да ползват агенти от посолството в Киев — както заради познанията им за обстановката на място, така и за оптимална численост, — но Кел настоя да не ги намесват. Ако хората на Минасян наблюдаваха персонала на МИБ в Киев, това можеше да ги отведе право към тях и да провали операцията им.

И двата самолета на Кел — в Лондон и Виена — излетяха със закъснение. Той пристигна в Одеса три часа след разписанието. От МИБ му бяха запазили кола под наем на името на Крис Хардуик, но на летището минаха още четирийсет и пет минути, преди чиновникът от фирмата да намери колата му.

— Няма коли — повтаряше отегчено той на оскъдния си английски. — Всички свършили.

Минаваше полунощ, когато Кел най-после се добра до града, ориентирайки се по джиписеа през лабиринта от булеварди в историческия център. Не бе спал от близо два дни, но успя да подремне няколко часа в хотелската стая, след като получи потвърждение с криптиран имейл, че Рейчъл е „в безопасност и добре“ в Истанбул.

Амилия бе подчертала колко важно за операцията е Рейчъл да се придържа към легендата си; ако сега бъдеше изведена по спешност в Лондон, това щеше да се изтълкува като паническа реакция от страна на СВР и щеше да потвърди съмненията им, че е разработвала Абакус. По-добре беше да остане в Турция и да продължи да търси връзка с Клекнър. За целта Рейчъл изпрати два есемеса на американеца плюс един имейл, за да му поиска сметка защо не отговаря на обажданията ѝ. Амилия ѝ бе дала указания да скъса с него в неделя сутринта („Не мога да ПОВЯРВАМ, че си позволи да се подиграеш така с мен!“), което щеше да ѝ позволи да се прибере в Лондон още в понеделник, без да предизвика подозрение.

Кел се събуди призори от тракането на климатика в стаята му. Господин Хардуик беше настанен в „Лондонская“ — реликт от романтичното досъветско минало на Одеса с високи сводести тавани, широки коридори и импозантно вито стълбище, което се спускаше надолу до пищното фоайе в стил „Бел епок“. Кел планираше да оползотвори часовете до обед, като отиде пеша с опознавателна цел до пристанището, след което да се срещне с Дани, за да обсъдят най-добрия начин за отвличането на Клекнър.

Утрото беше влажно, въздухът в Одеса миришеше на моторно масло и на море. Кел излезе от „Лондонская“ и тръгна на изток покрай шпалир от чинари към красивия площад в италиански стил, от който по Потьомкинското стълбище се излизаше долу на пристанището. Продължи пеша на юг, като оглеждаше мрежата от улици от двете страни на „Дерибасовская“ — главния пешеходен булевард. Лади от съветско време се друсаха по паважа под яркото слънце. Красиви украинки, облечени в десет сутринта като за сватба, се клатушкаха на високите си токове под плътно прилепнали рокли. Кел спря за чаша кафе в един ресторант, който рекламираше едновременно суши и наргилета, после се върна на площада.

Най-горе на Потьомкинското стълбище беше застанал разгърден юноша, а на рамото му бе кацнал огромен орел. Туристи снимаха птицата, докато млада германка оглеждаше със страхопочитание клюна и ноктите ѝ. Кел подаде на младежа банкнота от десет гривни и сам направи няколко снимки, после продължи да снима напосоки околностите, включително входа към зъбчатата железница, която се движеше успоредно на стълбището. Групичка от двайсетина туристи стояха в подножието на статуя на мъж, когото Кел разпозна по надписа на кирилица като херцог Дьо Ришелъ, френски аристократ от осемнайсети век, явно свързан по някакъв начин със славното минало на Одеса. Облечен като римски сенатор, той бе протегнал напред ръка, а в дланта му си почиваше жив гълъб. Кел приседна в основата на паметника и се загледа на юг към Черно море.

В средата на пристанищния комплекс, на около осемстотин метра по-нататък, се издигаше висока модерна сграда. Хотел „Одеса“. Кел усети раздражение. Ако експертите на „Воксхол Крос“ си бяха дали сметка, че хотелът се намира толкова близо до пристанището, където щеше да хвърли котва корабът на Клекнър, щяха да запазят стая на Дани в него. С един добър бинокъл Олдрич би могъл да проследи приближаването на „Серенисима“ от километри разстояние, като същевременно хвърля дискретно по едно око за евентуално присъствие на СВР на пристанището. Фоайето на хотела също би могло да послужи за удобен сборен пункт за екипа при нужда от спешна среща. Но такива бяха усложненията и пропуснатите възможности при една операция, планирана в последния момент. Кел щеше да се опита да наеме стая в хотела.

Той тръгна надолу по Потьомкинското стълбище. Амбулантни търговци, седнали под дърветата, продаваха матрьошки, които бяха наслагали направо върху парапета на стълбището. Със засилване на жегата възрастен мъж се спря по средата на изкачването, за да си поеме дъх, но въпреки умората се усмихна дружелюбно на Кел. Той му подаде бутилката си с вода, но мъжът отказа, като се подпря с ръка на рамото на Кел и промърмори: „Спасибо“.

В основата на стълбището минаваше оживена пътна артерия, по която в двете посоки се движеха автомобили. Кел мина през подлеза, за да стигне до входа за пешеходци към пристанището отвъд булеварда. След няколко минути се озова на широк площад срещу главния терминал, зад който се виждаха ръждясали кранове и закотвени далече в морето контейнеровози. Покрай източната страна на терминала той стигна до хотел „Одеса“. За негова изненада, хотелът беше отдавна изоставен, със заковани прозорци, а пред прага на заключената врата растяха бурени. Кел надникна вътре и зад пустеещата рецепция видя обичайните часовници, показващи времето в различни часови пояси; върху мокета бяха застлали найлон. Припомни си офиса на Николас Делфас и за миг се сети за Мариана Димитриадис. Какво ли бе станало с нея? Пред хотела преминаваха хора — родители с малки деца и двойки, излезли на романтична разходка.

Кел продължи напред, стигна до западния кей и по заобиколен път се върна обратно на терминала. Навсякъде заснемаше стълбища, изходи, алеи и подробности от пейзажа, които да покаже на екипа вечерта. В един момент се размина на не повече от пет-шест метра с Джавед Мосин; със задоволство си отбеляза професионализма, с който Мосин избегна погледа му.

След това Кел влезе в самия терминал, следвайки знаците към паспортния контрол. Изумен бе от лекотата, с която се придвижваше между различните зони и етажи на сградата, без нито веднъж да го спрат и попитат къде отива. Разбира се, на другата сутрин тук щеше да е съвсем различно, коридорите и фойетата щяха да гъмжат от полиция и служебни лица. За момента обаче сградата беше практически неохранявана — точно както се бе надявал Кел.

Той прекара остатъка от следобед с Дани в подготовка на автомобилите и средствата за комуникация. Комплектите от слушалки

и микрофони бяха изпратени с дипломатическата поща до британското посолство в Кишинев, след това докарани през границата от служител на МИБ. Олдрич и Мосин бяха наели по едно аути и на сутринта щяха да дойдат с колите до зданието на терминала, като за целта щяха да минат по страничния успореден път откъм железопътните коловози. Ако екипът успееше да изолира Клекнър още при слизането му от кораба и по някакъв начин да го вкара в една от колите — толкова по-добре, но нито Кел, нито Олдрич вярваше, че нещата ще се развият така лесно. Не биваше в никакъв случай да се игнорира факторът Минасян. В най-лошия случай фаланга въоръжени служители на СВР щеше да заобиколи Абакус в плътен кордон още щом стъпи на кея и щеше да го откара в неизвестна посока за секунди. Ако това се случеше, Кел и екипът му щяха да се приберат в Лондон с празни ръце.

Райън Клекнър просто не можеше да асимилира внезапността, с която кариерата му бе приключила. Прибирайки се в апартамента си в малките часове в петък срещу събота, той се опитваше да се убеди, че жената от самолета не е същата, която бе видял в „Хародс“. Беше съвпадение, обикновено припознаване. Разбира се, че не го следяха! С какво им бе дал повод? Какви грешки бе направил? Никакви. Той беше сигурен, че ако в операцията имаше провал, той бе дошъл от руснаците.

После пристигна есемесът от Минасян. „БЕШИКТАШ“. Една-единствена дума, сложила край на всичко. Кодак е изгорял. Напусни Истанбул. По установения ред.

Клекнър седна на леглото и известно време се взира недоумяващо в екрана на блекбърито, макар да съзнаваше, че в апартамента му има пробив и всяко негово движение се наблюдава от анализаторите на ЦРУ и турските служби. Беше унижен и посрамен. Никога през живота си не бе изпитвал такова внезапно и всепоглъщащо чувство на безнадеждност. Нямаше избор, освен да опакова най-необходимото, изоставяйки безброй любими вещи — картини, книги, дискове, дрехи, — които знаеше, че никога повече няма да види. Съмняваше се, че ще успее да стигне до вратата на апартамента си. Може би вече го чакаха отвън.

Но, за своя изненада, Клекнър успя да напусне жилището си необезпокояван. Да отиде до телефонната кабина и да набере номера, който Минасян му бе дал. Когато чу женски глас да отговаря на руски, изрече уговорения отговор: „БЕШИКТАШ ТРИ“. След кратка пауза жената повтори кода и затвори.

Клекнър нямаше как да знае дали съобщението му е стигнало до Минасян, докато не открадна мобилния телефон на кораба. Един от пътниците бе оставил апарата си на масичка в барчето и Клекнър го бе грабнал незабелязано. В продължение на часове бяха извън обхват. Клекнър бе прекарал това време в каютата си, вперил поглед в индикатора на екрана, като лекар, следящ пулса на пациент, докато

накрая, може би с приближаването на кораба до румънския бряг, бе успял да изпрати есемес на Минасян.

Серенисима. Понеделник.

Нищо сложно. Името на кораба, който СВР можеше да проследи в интернет, и деня, в който Клекнър се надяваше да го приберат от пристанището. След няколко минути Минасян потвърди получаването на есемеса с уговорената кодова дума. Клекнър искаше да говори с него, да се осведоми как е станал провалът, но знаеше, че за момента не е безопасно. Убеден беше, че и Минасян е разкрит. В нито един от сценариите, които прехвърляше в съзнанието си, той и за миг не допускаше, че е бил подведен от Рейчъл или че тя работи съгласувано с Томас Кел. Райън Клекнър не правеше грешки. Британците не залагаха любовни капани. Грешката беше на Москва.

Кел пристигна последен на срещата в осем. Останалите членове на екипа вече се бяха събрали около голяма маса на терасата на ресторанта от южната страна на „Дерибасовская“. Бяла декоративна ограда с фенери и увивни растения ги закриваше от улицата. Кел бе избрал този ресторант, защото в отзывите, които бе прочел за него в интернет, се описваше като „оживен“ и „твърде шумен“. Както и бе очаквал, от мощни високоговорители на входа дънеше руска естрадна музика, която се примесваше с изпълненията на живо на фолклорен ансамбъл от съседното заведение.

— Тук е тихо и спокойно — промърмори той, като зае мястото си в центъра на масата. Ръкува се с Харолд и Дани, целуна Елза и Каръл, кимна усмихнато на останалите: Нина, Джез, Джавед и Алисия — владеещата руски анализаторка, която водеха със себе си за преводач. — Е, как върви ваканцията дотук?

— Аз се забавлявам страхотно — отвърна Елза.

Джез се присъедини към думите ѝ и допълни, че прекарал следобеда на плажа Аркадия с Каръл.

— Ами ти? — попита Кел Харолд.

— Аз пък просвещавах масите за историята на този прекрасен град — отвърна той, като размаха книжка с меки корици, отвори я и зачете. Кел беше благодарен, че Харолд притежаваше чувство за хумор, с което лесно разчупваше всякакви бариери. Това беше добре за духа на екипа. — Знаете ли, че Екатерина Велика имала таен съпруг с едно око?

— Таен съпруг с едно око? — повтори Кел, докато си поръчваше бира от сервитьора. — Не знаех това.

— Навремето Одеса е била най-оживеното пристанище в цялата Руска империя — продължи Харолд, като прелистваше книгата. Елза го гледаше озадачено; чувството му за хумор я объркваше. — Всичко е минавало оттук. Вино от Франция, зехтин от Италия, ядки от Турция, сушени плодове от Леванта...

— От какво? — обади се Нина.

— От Леванта — отвърна Харолд без сянка на снизхождение. — Иначе казано, от Близкия изток. — Кел вдигна от масата ламинираното меню, на което до названието на всяко блюдо имаше цветна снимка за илюстрация. — И изведнъж на всичко това се сложил край.

— Заради Съветския съюз? — попита Дани от края на масата.

— Заради Суецкия — отвърна Кел. — Канал.

Харолд захлупи книгата, разтворена върху масата.

„Гений и смърт в Града на мечтите“. Кел погледна черно-бялата снимка на Потъмкинското стълбище на корицата и попита:

— И така, какво ще ядем?

Това беше нещо като ритуал, на който бе ставал свидетел безброй пъти в кариерата си. Както обикновено до пристигането на храната почти не се говореше по работа. Кел знаеше от опит, че беше желателно екипът да се остави да прекара известно време заедно, да се отпусне, преди да се премине към съществуването на задачите. Той използваше това време, за да прецени всеки от членовете му. Дали някой изглеждаше уморен или напрегнат? Дали между отделни участници имаше търкания или пък особено дълбоки и силни приятелства? Макар че Каръл изглеждаше притихнала и някак не на място в тази компания, той се убеди, че няма кой знае какви междуличностни проблеми сред хората му, и започна да излага плановете си за следващата сутрин.

— Корабът трябва да хвърли котва в единайсет. Ще си държим очите отворени, Елза ще следи движението му в интернет. Има всички шансове обаче да пристигне с час по-рано или да закъснее с час, така че бъдете готови още в осем. Телефоните да са включени от полунощ. Не е нужно да ви казвам, че трябва да са и заредени. — В ресторанта беше толкова шумно, а и по улицата беше такава навалица, че Кел изобщо не се страхуваше от възможността някой да ги подслушва. — Всички сте виждали снимката на Абакус — продължи той. — Всички имаме представа какви дрехи носи със себе си и как може да е облечен. Предполагам, че всички сте видели съобщението ми в Джимейл. — Около масата закимаха, няколко души потвърдиха на глас. — Аз, Дани, Каръл, Нина и Джавед ще слезем до терминала с две коли. Изключително важно е да идентифицираме Абакус колкото е възможно по-рано. В същото време трябва да се оглеждаме и за други посрещачи. Ако делегацията е сериозна, например ако изпратят на

борда авангардна група, за да го изведе, това означава край. Бием отбой и си тръгваме.

Дани сведе поглед надолу към недоядената порция в чинията си. Той бе настоявал на военно решение: Клекнър да бъде оставен да напусне Одеса с кола на СВР, която след това да бъде прихваната и спряна от Специалните части.

Съзнавайки дипломатическите последици от един такъв план, дори и без сегашните ограничения във времето, Кел го бе отхвърлил още на момента, без дори да се консултира с Амилия.

— Ако, от друга страна, нашите приятели в Москва се опитват да бъдат дискретни. Ако се наложи да преодоляваме само Минасян с една кола горили, имаме реален шанс за успех. Поддържайте непрекъснат контакт един с друг, докладвайте ми позициите си, информирайте се за всичко, имайте си взаимно доверие, използвайте професионалния си опит.

Внезапно фолклорният ансамбъл в съседната кръчма замлъкна. Кел използва тишината, за да допие бирата си.

— Бихте ли ни казали къде ще бъде всеки един от нас? — попита Каръл.

Кел извади фотоапарата от джоба си и го пусна по масата, показвайки на всеки член на екипа стартовата му позиция за следващата сутрин. Харолд щеше да чака заедно с Кел и Дани на кея, готов да се допре уж случайно до Клекнър, за да прикрепи проследяващо устройство на дрехите му. Каръл щеше да заеме позиция вътре в зданието на терминала, за да чака Клекнър на паспортния контрол. Джавед и Нина щяха да обикалят из пристанището, за да се оглеждат за Минасян, евентуално Клекнър, както и за засилено присъствие на СВР. Елза и Алисия щяха да чакат в две таксита, паркирани отвън, близо до главния вход. Ако Минасян излезеше заедно с Клекнър, те трябваше да проследят офицера от СВР, докато Кел, Олдрич и Джек успеяха да се включат в преследването. Самият Джек трябваше да се прави на украински шофьор на такси, паркирал на площада в горния край на Потьомкинското стълбище.

Кел обясни на екипа, че идеята е Клекнър по някакъв начин да бъде накаран да се отдалечи пеша от терминала. Ако американецът не успееше да хване такси, щеше да се принуди да продължи нагоре по стълбището. Ако ли пък не клъвнеше на кукичката на Джек и се

насочеше към центъра на Одеса, щяха да се окажат въввлечени в игра на котка и мишка с един истински експерт по контранаблюдение. Затова се нуждаеха от ефективни комуникации, няколко автомобила, както и Харолд, Елза и Алисия да събират и обобщават постъпващата информация.

— А как ще накараме Райън да влезе в една от колите? — попита Нина. — Какво ще стане, ако се окажа само аз срещу него?

— Няма такава опасност — успокои я Кел. — Единствените, които ще могат да влизат във физически контакт с Клекнър, сме аз, Дани и Джек. Никой друг да не рискува! Ясно ли е?

— Ясно — промърмори Каръл.

— И как смятате да стане това? — попита Нина. Нещо в тона ѝ раздразни Кел. — Как точно ще влезете във физически контакт с него?

— Остави това на нас — отвърна Дани.

Кел успя да поспи на пресекулки няколко часа. Сънува Рейчъл и се събуди, облян в пот, в два през нощта и после отново в четири и половина. Бе изключил тракация климатик и в стаята беше непоносим задух. Стана от леглото и отвори и двата прозореца, под които се виждаха короните на чинарите, образуващи тунел над улицата отдолу. Взе си душ и поръча закуска от румсървис. Нямаше още шест, когато беше готов за излизане.

Неправдоподобно дългокрака млада жена с тънка талия и едва забележим минижуп се изкачваше нагоре по стълбището, хванала подръка тантурест, похотливо ухилен мъж на средна възраст с бръсната глава, който хвърли на Кел победоносна усмивка, докато се разминаваха. Кел едва се сдържа да не му каже нещо от рода на „Плащаш си — твоя е“, но продължи мълчаливо пътя си надолу към фойето.

Излезе на широкия тротоар пред „Лондонская“. Двойка тийнейджъри бяха седнали на дървена пейка под чинарите и се целуваха. Жена в синя престилка метеше улицата с дълга метла. Тръгна на изток към Потьомкинското стълбище. До бордюра на италианския площад беше паркиран прясно боядисан фойтон. Конят ядеше сено от торба, провесена под муцуната му, а фойтонджията бе задрямал на капрата, завит в одеяло. Едно-единствено такси чакаше на пиацата до пресечката с „Екатерининская“; до него бяха паркирани хъмър и лимузина с удължено шаси.

Кел провери телефона си. Получил бе четири съобщения. Дани, Джавед и Нина бяха будни. Според Елза „Серенисима“ имаше около час закъснение. Алисия бе превела съобщението до кораба от пристанищните власти, с което му разрешаваха да хвърли котва до западния кей. Нито Елза, нито Харолд бяха уловили и една дума, разменена между местните сили на СВР.

Кел подмина Потьомкинското стълбище и се натъкна на glutница улични кучета, които спяха на земята пред жълтеникава сграда в отсрещния край на площада. Някъде в далечината се чуваше

боботене на дизелов генератор — в Одеса често спираха тока. Той запали цигара и се качи на металния пешеходен мост, от който се виждаше пристанището.

Докъдето стигаше погледът, се простираше гора от кранове. На пътническият терминал нямаше нито един кораб. На парапета бяха закачени стотици катинарчета — според местната традиция в знак на вечна любов. Повечето бяха напълно ръждясали от дъжда и соления въздух. Старец с набръчкан нос се спря наблизо, за да прибере ризата, която се бе извадила от панталона му, и му кимна, преди да продължи пътя си.

— Кораб ли чакате?

Кел се извърна и видя Дани и Харолд, които се приближаваха.

— Господа! — поздрави ги той.

Те застанаха от двете му страни. И двамата бяха по джинси и трикотажни блузи с разтворени яки. Харолд бе преметнал през ръка найлоново яке.

— И така — попита той, — по разписание ли е?

— Леко закъснява — отвърна Кел. — Час, максимум.

— Да не са се блъснали в айсберг?

Кел стъпка цигарата си с крак.

— Кой беше онзи герой от гръцката митология, дето чакаше кораб? — попита той.

— Егей — отвърна веднага Дани. Кел си го представи в дома му в Гилдфорд, забил нос в някоя енциклопедия или справочник. Никой не можеше да се мери с Дани Олдрич в решаването на кръстословици. — Неговият син Тезей заминава на експедиция, за да убие Минотавъра. Казва му, че ако експедицията е успешна, на връщане ще смени черните платна на кораба с бели...

— Но забравя — допълни Кел.

— Именно — кимна Дани. — Като вижда кораба с черните платна, Егей си казва, че синът му е загинал, и се самоубива.

— Така е, като не са имали мобилни телефони по онова време — рече Харолд.

Кел се засмя и сложи ръка на рамото му.

— Имаме доста време за убиване — каза той. — Кафе?

„Серенисима“ хвърли котва в дванайсет и седем минути. Джавед и Нина наблюдаваха палубата с бинокли, но докладваха, че не са видели Клекнър. Денят беше слънчев и ясен и терминалът беше далеч по-оживен от предишния ден. Уличните търговци въртяха трескав бизнес с вестници и закуски, таксите се редяха на опашка, за да откарат любопитните туристи до забележителностите на Стара Одеса. Дани и Харолд бяха заели позиция на кея преди повече от час, като се оглеждаха за Александър Минасян и наблюдаваха паркираните по протежение на терминала коли за най-малки признаци на заплаха или наблюдение. Дани бе докладвал за „поне трима мъже“ в мерцедес, паркиран до пет други празни автомобили непосредствено пред митническия салон. Ако бяха от СВР, щяха да се издадат едва когато пътниците започнеха да излизат от терминала.

Кел, когото Минасян и Клекнър познаваха по физиономия, бе останал в наетата си кола до момента, в който екипажът на „Серенисима“ хвърли от носа въжето за привързване към кея. Това беше неговият сигнал за действие. От този момент нататък той щеше да се движи из района на пристанището, рискувайки да бъде забелязан. Жалко, но нямаше избор. Освен това, ако при гонитбата Абакус го забележеше, той можеше да се смути и да направи грешка, с която да ги улесни в изпълнението на задачата. От кораба спуснаха рампа, по която пътниците да слизат на кея. Кел и Дани трябваше да се приближат възможно най-плътно до там, за да грабнат плячката.

— Нещо? — попита Кел, който си пробиваше път през група деца на кея.

Връзката с Дани и останалите се осъществяваше по микрорадиостанция с микрофонче, затъкната в ухото му.

— Нищо — отвърна Дани.

В този момент телефонът в джоба му започна да вибрира. Беше Джавед.

— Станцията ми не работи — каза той. — Възможен Минасян. Сам. На петдесет метра от вас на единайсет часа.

Кел погледна напред. При всяка операция се случваше по нещо неприятно. Повредената радиостанция на Джавед беше лоша новина, но нищо не можеше да се направи.

— Опиши го — каза той.

— Тъмна коса, късо подстригана. Сигурен съм, че е той. Една блондинка стои от лявата му страна. За вас дясна.

— Виждам я. — Кел бързо различи мъжа с тъмна, късо подстригана коса. Не беше Минасян. — Не е той. Продължавай да търсиш.

Дани се бе приближил откъм морето и вече беше заел позиция до рампата, единствения изход от кораба. По нея не можеха да слизат коли, само пешеходци. Най-напред на рампата се появила група старци, двама от тях в инвалидни колички. Членове на екипажа в сини униформи им помагаша, окуражаваха ги и се смееха. Гласовете им се сливаха с крясъка на чайките горе в небето.

— Възможен Абакус. — Този път беше дразнещият глас на Нина. — Вляво от рампата. На кораба. Вече не се вижда. Сигурна съм, че беше той.

Кел погледна нагоре към огромната бяла маса на круизния кораб, два пъти по-висок от „Лондонская“. Горе около рампата се тълпяха хора, слънцето блестеше в очите му, беше практически невъзможно да различи отделни лица. Нямаше бинокъл. Телефонът му отново зазвъня. Джавед.

— Шефе, онази кола. Мерцедесът. Шофьорът току-що слезе. Изглежда сериозен. С черен костюм, мускулест.

— Минасян?

— Не е той.

— Дани ще се заеме с гумите, ако се наложи — каза Кел и даде съответното нареждане на Олдрич по станцията. — Може да е някой политик. Или бизнесмен. Или подземен бос. Или Саймън Кауъл, дявол да го вземе.

— Разбрано, край — отвърна Дани.

— Шефе? — Този път беше Каръл, от позицията си вътре в сградата.

— Казвай.

— Разпознах с положителност Минасян. Изглежда сам. Сини дънки. Бяла риза. Черен пуловер. Стои от лявата страна на гишето за

информация. Очила с черни рамки.

— Изглежда сам?

— Именно.

Нямаше логика. Всичко изглеждаше твърде лесно. Положително имаше и други. Защо му бе притрябвало на Минасян да рискува някой да му отмъкне Клекнър още от рампата? Защо да го оставят да стигне до паспортен контрол, да го предадат в ръцете на украинците?

— Не го изпускай от очи.

— Естествено — отвърна Каръл.

Кел забеляза Дани в подножието на рампата, непосредствено до двойка старци, които пристъпваха едва-едва към салона за пристигащи. Пред него се беше образувала гъста тълпа, която заобикаляше слизащите туристи; Кел се почувства като зрител на рок концерт, протягащ шия да види пръв любимия изпълнител.

— Нина? — каза той по станцията.

— Нищо — отвърна незабавно тя.

Кел вече виждаше по цялата дължина на рампата и част от вътрешността на кораба. Срецна погледа на Дани. От Клекнър все така нямаше и следа. Нима го бяха изпуснали? Вече пет минути се низеше върволицата от пътници, горе на палубата продължаваха да се редят на опашка още.

— Каръл?

— Ехо!

— Минасян?

— Тук е още. Ще ви уведомя, ако има промяна.

Гласът ѝ звучеше, сякаш бе променила позицията си, за да застане директно зад гърба на Минасян. Връзката не беше толкова ясна.

— Има ли слушалка в ухото? Разговаря ли с някого? По телефон?

— Не. Просто стои. Невъзмутим като паметник на Ленин.

Внезапно корабната сирена изсвири продължително. Нито пътниците, нито посрещачите, скупчени на кея, реагираха по някакъв начин. Кел запали цигара и огледа района. Очите му обходиха кея, палубите, пешеходния мост над главата му, където ясно различи Джавед, застанал до една скулптура на майка с дете, с насочен бинокъл.

Сирената отново изсвири. Групичката пред него избухна в смях, американски туристи изразяваха радостта си, че отново са „на твърда земя“; от количката на един от уличните търговци до носа на Кел достигна аромат на какао и печени бадеми. В този момент чу в ухото си гласа на Дани, толкова внезапен и развълнуван, че се завъртя на 180 градуса.

— Рампата!

Кел погледна нагоре към кораба. Райън Клекнър се виждаше ясно, беше на не повече от двайсетина метра и пристъпваше бавно по рампата. Зад себе си влачеше тежък куфар и поглеждаше нагоре към зданието на терминала; на Кел му заприлича на ученик, пристигнал в пансиона за откриване на учебната година.

Той се обърна с гръб — не искаше Клекнър да види лицето му — и даде командата:

— Абакус се появи — каза той. — Обезвредете Минасян.

С паспорт, издаден във Френска Канада на името на Ерик Кок, Себастиан Гашон взе редовния полет от Париж за Истанбул в ранните часове на 5 май, неделя. През нощта бе пристигнал в Париж от Кампала, където беше на почивка с приятелката си.

Гашон никога преди не бе посещавал Истанбул, не говореше и турски. Изчака реда си за такси и подаде на шофьора лист хартия, на който бе записан адресът на бутик за облекло в „Еникьой“. След час Гашон вече беше пред вилата на Уолинджър, влачейки куфара на колелца зад себе си, за да направи предварителен оглед на имота. Една-единствена предна врата. Без странични изходи. Възможност за достъп откъм морето.

Целта си беше у дома. Гашон я наблюдава известно време как минаваше от стая в стая, от етаж на етаж — млада жена, отговаряща на описанието, изпратено му от Киев. Охрана не се виждаше, в сградата нямаше външни лица. Можеше да свърши работата още сега, в този момент. Да остави куфара на улицата, да позвъни на вратата, да извърши удара, после да си тръгне незабелязан. Но Гашон имаше ясни заповеди, които бе длъжен да спазва.

Той продължи да крачи по улицата към близкия крайбрежен булевард, откъдето взе ново такси. Извика на екрана на телефона си името на хотела в „Галата“ и го показа на шофьора. Шофьорът се загледа в екрана, но не реагира. Гашон се зачуди дали човекът е неграмотен или просто мързелив. След няколко секунди шофьорът кимна и подкара на юг, към „Бейоглу“.

В колата беше горещо. Гашон свали сакото си, извади от куфара бутилка вода и отпи няколко глътки. После написа с телефона съобщение на английски език и го изпрати на номера, който му бяха дали за целта.

Пристигнахме. Сестра ти е у дома.

Александър Минасян отговори след по-малко от минута.

Благодаря. Моля да ни изчакате. Все още разглеждаме албумите. Радвам се, че сте пристигнали благополучно.

За трийсет секунди Харолд пристигна при Кел, за още десет се озова в подножието на рампата. Кел се обърна и видя как Дани се отдели от тълпата и по едно външно стълбище тръгна към салона за пристигащи. Каръл потвърди, че Минасян все още се мотаел край гишето за информация. Кел бе принуден да разчита на преценката ѝ. Ако мъжът, когото бе посочила като Минасян, се окажеше редови одесчанин, щяха здравата да закъсат. А ако истинският Минасян в този момент слизаше от черен мерцедес, заобиколен от трима яки агенти на СВР, които да грабнат Абакус от паспортния контрол и да го откарат направо на летището, с тях беше свършено.

— Изтървах го.

Беше Харолд. Клекнър бе минал твърде далече, за да се пресегне и да го „боядиса“. С наведена ниско глава и поглед, вперен в земята, американецът крачеше напред, по оградения с въжета коридор, към приземния етаж на терминала. От посрещачи нямаше и следа. Не се виждаше никой, който да се готви да дръпне Клекнър от опашката слизащи пътници и да го отведе встрани. Всичко изглеждаше прекалено лесно.

Кел се обади на Джавед.

— Какво става при колата?

— Шофьорът се върна и е в нея. Дани прецака ли им гумите?

— Още не. Отива за Минасян. Ще изчакаме с колата.

Дани потвърди по радиостанцията, че е вътре в терминала. Клекнър не се виждал, бил на паспортен контрол два етажа по-надолу. Там никой от екипа не можеше да се доближи до него. Или който и да било друг. Освен СВР.

— Потвърждавам за Минасян — каза спокойно Дани и Кел въздъхна облекчено. Каръл го бе разпознала правилно.

— Има ли компания?

— Не виждам такава.

— След петнайсет секунди съм там.

Кел изтича нагоре по стълбите и се озова задъхан в салона за пристигащи. Предишния ден терминалът беше пуст, а сега на площадката при ескалаторите се тълпяха поне двеста души. Шумотевица, блъсканица, задух. Беше невъзможно да се придвижва бързо.

Първите американски туристи бяха минали паспортен контрол и си пробиваха път към сувенирните магазини в южния край на сградата. Кел се огледа и забеляза Дани, който вече се приближаваше към Минасян. Каръл беше приблизително по средата на разстоянието между двамата и се озърташе за цивилни агенти. През цялото това време Клекнър беше някъде долу, готова плячка, а около него бяха само Джавед и Нина, които го наблюдаваха да не избяга по обратния път.

Телефонът на Кел иззвъня. Джавед.

— Мерцедесът запали двигателя — каза той. — Виждам дим от ауспуха. Задните врати се отварят. Излиза друг мъж. Без костюм, по тениска и джинси. Татуиран. Да прецакам ли гумите?

— Действай — отвърна незабавно Кел.

Вече беше убеден, че Минасян е там за отвличане на вниманието. Руснакът знаеше, че Кел ще дойде, и бе заел позиция в терминала, колкото да създава впечатление, че е единственият контакт на Клекнър, докато долу втори екип на СВР вече изтегляше Клекнър от опашката за паспортен контрол и го водеше към мерцедеса.

— Ще се справя — отвърна Джавед. Имаше нож, но гласът му не звучеше много уверено.

В този момент Кел видя Александър Минасян да оказва съпротива, но Дани Олдрич го беше обгърнал плътно с ръце, сякаш Минасян беше стар приятел, с когото не се бяха виждали от години, и го задушаваше в мечешката си прегръдка, докато кетаминът преминаваше от спринцовката в бицепса му. Минасян извика нещо на руски като отчаян човек, внезапно изгубил контрол върху ситуацията, който моли за помощ. Но Дани беше много по-силен от него, освен това го бе издебнал изневиделица, а и приспивателното вече действаше. Кел видя как Дани се смееше сърцато, докато бавно сваляше Минасян на пода. Каръл продължаваше да се оглежда за полицаи и цивилни агенти, като от време на време сигнализираше с поглед на Кел, че в терминала е чисто.

Джавед все още не бе прекъснал връзката.

— Говори! — нареди му Кел, докато около Минасян се образуваше празно пространство, тълпите се отдръпваха встрани, като около паднал на земята пияница. — Има ли движение около колата?

— Не. Моторът работи. Шофьорът изглежда напълно спокоен. Не мисля, че са те. Като че ли наблюдаваме грешните хора.

— Спукай му гумите, дявол да го вземе! — заповяда Кел и се извърна към ескалаторите.

В този момент сякаш от пода постепенно изплува главата на Райън Клекнър, шията му, раменете, торсът. На ескалатора пред него пътуваше руса жена приблизително на възрастта на Рейчъл; зад него — възрастна двойка от кораба. Преди Кел да успее да извърне глава встрани, Клекнър срещна погледа му. Лицето на американеца сякаш се разпадна. Кел видя как очите му се разшириха от ужас, долната му челюст увисна, после той хукна да бяга, изоставяйки куфара си, който се затъркаля назад по ескалатора; в този момент бе разбрал, че суматохата на етажа беше част от операцията по залавянето му. Кел извика Дани по станцията, понеже вече не го виждаше в салона.

— Отвън съм, отивам да пукна гумите — отвърна Дани.

Кел извика в отговор:

— Остави гумите. Джавед ще свърши това. Абакус е в движение.

Кел изхвърча навън през една врата на отсрещния край на терминала. Нина и Джавед бяха още на западния кей и наблюдаваха едновременно кораба и мерцедеса. Дани се опитваше да се върне при Кел. Всички те бяха временно извън играта. Кел и Каръл бяха единствените членове на екипа с пряка видимост към Клекнър.

— Отива към главния площад на пристанището. Към железницата. Движи се. Тича.

Гласът на Кел вдигна под тревога Елза и Алисия, които веднага докладваха, че са заели позиция в две отделни таксита с работещи двигатели на изхода на пристанището. Харолд се бе върнал в наетата от Кел кола, Дани също тичаше към аудито. Гласовете им се смесваха в някаква какофония в слушалките на Кел, докато тичаше по източната алея към площада в северния край на терминала. Каръл беше някъде зад него. В далечината се чуваха сирени. Той нямаше представа какво правят Нина и Джавед, но поне се надяваше да са срязали гумите на мерцедеса и да тичат покрай източната страна на сградата. Мъж на четирийсет и четири, пушещ по кутия и половина на ден, се опитваше да догони изпаднал в паника два̀сет и девет годишен американец в превъзходна физическа форма. След броени секунди Клекнър щеше да се скрие от погледа му.

— Виждам го. — Беше Харолд, паркирал до бордюра в лентата за ускоряване, която се вливаше от пристанището в главното шосе. — За малко щях да го прегазя, мамка му! Изскочи пред мен, копелето мръсно...

Кел си представи къде се намираше Клекнър в този момент. Беше подминал плацата за таксита, а от там единствената разумна възможност за него беше да напусне района на пристанището, да пресече главното шосе и да поеме нагоре по Потьомкинското стълбище.

— Виждам го.

Този път беше Елза от таксито. Клекнър бе стигнал до главния портал на пристанищния комплекс.

— Какво прави?

Кел спря на място. Дотолкова бе останал без дъх, че Елза го накара да повтори.

— Оглежда се за такси — каза тя. — Видя ме в колата, позна ме. Иначе щеше да ме наеме. Съжалявам.

— Не се тревожи.

Кел се затича отново. Беше вече на стотина метра зад нея. Стори му се, че за миг зърна Клекнър, който в този момент излезе през портала. Елза потвърди.

— Пресича шосето — каза тя. — Близо е до мен. *Minchia*. — Някой друг се опита да се включи по радиовръзката, но Кел му кресна да замълчи. — Изчакайте, моля — каза и Елза. — Отива към железопътната линия.

— Как така отива към железопътната линия?!

Под лентата за ускоряване наистина минаваха гарови коловози, но те бяха *вътре* в пристанищния комплекс. Откъм шосето нямаше достъп до тях. Освен ако Клекнър не се бе върнал назад към терминала.

— Извинявай. Искан да кажа, онова, малкото нещо. Дето води нагоре по стълбите. Не се сещам как го нарече на английски. На италиански е *fonicolare*.

— Зъбчатата железница — каза Кел, който тъкмо се бе добрал до шосето и оглеждаше отсрещната му страна.

Останал без сили, точно в този момент той забеляза Клекнър да влиза във вагона, паркиран в основата на зъбчатата железница, който щеше да го откара до горния край на Потьомкинското стълбище. Американецът беше последният пътник за този курс. Вратите на вагона се затваряха.

— Да го последваме ли? — попита Елза.

— Не, останете тук. Ще ми трябвате, ако реши да се върне.

Кел нямаше избор. Прескочи бариерата и се затича напърно през шосето, като едва не попадна под колелата на една лада, която се носеше към него. Шофьорът наду клаксона, но Кел вече се бе добрал до отсрещната страна, вдигна очи нагоре и срещна погледа на Клекнър точно когато вагонът започна бавното си изкачване нагоре по хълма.

— Дани! — извика той по радиостанцията. — Харолд! Бързо на горния край на стълбището. Искан ви на площада при Джеб, на

булевард „Приморский“!

Ако някой му отговори, Кел не го чу. Мокра от пот, слушалчицата се изплъзна от ухото му. Тупаше го ритмично по гърба, провиснала на тънката жичка, докато той тичаше под палещото обедно слънце нагоре по Потьомкинското стълбище. Краката му бяха безчувствени от усилието, дробовете му пареха отвътре, редичка дървета закриха вагона от погледа му. Кел разбра, че губи играта. След минута Клекнър щеше да излезе горе на площада, а оттам нататък им оставаше само един, последен шанс да го хванат.

С последни сили Кел продължаваше да се изкачва нагоре; минал бе седем стълбищни площадки, оставаха му три, той вземаше стъпалата по две наведнъж, привличайки любопитни погледи от минавачите. На най-горната площадка бе застанало същото голо до кръста момче с огромния орел, кацнал на рамото му. Зад него се очертаваше достолепната фигура на херцог Дьо Ришельо, но с празна ръка — гълъбът отдавна бе отлетял. Дрехите на Кел бяха подгизнали от пот, дробовете му — пълни с жарава. Последна отсечка. Абакус сигурно вече беше слязъл от вагона и се движеше необезпокояван през площада.

Десетина секунди по-късно Кел го видя. Клекнър се отдалечаваше, подтичвайки, от Потьомкинското стълбище и от Ришельо по посока към такситата в северния край на „Екатерининская“. Той се обърна и отново погледите им се срещнаха — ловец и плячка. Човекът, който се бе опитал да му отнеме Рейчъл, който за малко не бе провалил кариерата на Амилия — а сега Кел тичаше с последни сили към него, скъсяваше дистанцията, оставаха някакви 6–7 метра, когато Клекнър, оставен без избор, се обърна и отново затича напред.

Трима мъже, всичките с цигари, чакаха на пиацата, подпрени на една и съща кола. И тримата имаха вид, сякаш с дни не се бяха къпали. Кел се надяваше, че двамата си бяха получили парите.

— *Такси?* — попита мързеливо Джез с най-добрия руски акцент, на който беше способен.

Клекнър не се поколеба.

— Да! — отвърна на руски той и се метна на задната седалка. — Да вървим!

Клекнър затръшна вратата и нареди на Джек — на перфектен руски — да го закара „до аерогарата, колкото се може по-бързо“, после се извърна назад, за да види как задъханият Томас Кел жестикулираше на един от шофьорите. Още докато аудито ускоряваше нагоре по „Екатерининская“, Клекнър отвори прозореца и се опита да подреди мислите си. Ако Кел бе дошъл заради него, той положително водеше със себе си екип. МИ6 и ЦРУ бяха завардили летището, железопътната гара, главните изходни артерии на Одеса. След секунди Кел щеше да е в следващото такси и да го гони. Как, по дяволите, бе допуснал да се случи това?!

— Можеш ли да караш малко по-бързо, ако обичаш? — подкани той шофьора, който му хвърли презрителен поглед в огледалото, сякаш му беше писнало от капризите на туристи. — Следят ме. Ще ти платя. Карай колкото можеш по-бързо и се махни от главното шосе. Мини по задните улици.

— Да, да.

— Божичко! — промърмори на английски Клекнър.

Обикновено той впечатляваше хората с говоримия си руски, който му помагаше да разчупва ледовете при нови запознанства. Но не и днес. Не и с този тип. Шофьорът пропусна една съвършено очевидна странична улица, при това обозначена със светофар, и продължи упорито напред по главното шосе.

— Ей! Нали ти казах да караш по задните улици! — Клекнър започна да се пита дали този човек изобщо знае руски, или е чужденец. — Искаш ли аз да карам?

— Да, да.

Клекнър изруга отново, този път още по-гневно. Но думите му имаха нулев ефект върху шофьора, който сякаш беше имунизиран срещу всякакво чувство на неотложност и заплаха. Клекнър се извърна назад и видя едно от такситата на плацата, което беше на по-малко от триста метра зад тях. Кел го гонеше по петите. Най-после шофьорът благоволи да свие в една тиха странична уличка.

— Уф, крайно време беше — промърмори на английски Клекнър, но в следващия миг тялото му бе изстреляно към облегалката на предната седалка. Шофьорът бе ударил рязко спирачките.

Джез се обърна назад. Аудиото беше спряло до бордюра. Наоколо не се виждаше никой. Електрошоковата палка беше скита в джоба на вратата до лявата му ръка. Той посегна към нея.

— Знаеш ли какво, приятел? — каза той и видя как очите на Клекнър се изцъклиха от уплаха, когато чу британския му акцент. — Защо не млъкнеш малко, да ти го начукам!

С тези думи Джез се пресегна, допря палката до гръдния му кош и натисна спусъка.

Кел видя как аудито отби и спря встрани и нареди на шофьора на таксито да го остави на ъгъла. Докато подаваше банкнота от десет гривни, той не изпускаше от поглед предната кола. Видя как тялото на Клекнър се изпъна нагоре, после се отпусна безжизнено на задната седалка. В следващия момент шофьорската врата се отвори и Джез слезе от колата. Задачата беше изпълнена.

Кел извади телефона и се обади на Дани.

— На „Садиковская“ сме — каза той, като прочете наименованието на улицата от близката табелка на кирилица. — Вие?

— В задръстване. Харолд също. Какво става? Съжалявам, правим всичко възможно да стигнем до вас.

— Всичко е наред — каза му Кел, докато се наместваше зад волана на аудито. Джез бе отворил задната врата и бе инжектирал дозата кетамин в бедрото на Клекнър. — Наш е. — Кел усещаше дробовете си, сякаш бе вдишал киселина. — Ще се видим на пистата.

„Пистата“ беше на едно изоставено военно летище, на седемдесет и пет километра северозападно от Одеса, където Амилия бе уредила взет под наем Гълфстрийм да ги чака, готов за излитане, за да изведе Абакус от Украйна. Кел не би рискувал да измине с кола цялото разстояние до Киев предвид на това, че Минасян щеше да се събуди след по-малко от час и да вдигне под тревога всички агенти на СВР от Одеса до Архангелск, за да гонят откънатия под носа му трофей. Джез бе пребъркал Клекнър и бе открил СИМ карта в малкото джобче на джинсите му, после му бе свалил часовника. Обезпокоен, че часовникът би могъл да съдържа чип, който да разкрие местоположението на Клекнър пред СВР, Кел го изхвърли през прозореца на колата.

— Това нещо струваше поне три бона! — възкликна Джез, поглеждайки назад към нивата, където бе паднал часовникът.

— Дано да го намери някой фермер — отвърна Кел — и да си купи нов трактор.

Продължиха напред по пусти междуселски пътища, избягвайки оживените артерии и опасността някой подкупен украински полицаи да спре аудито, за да се подмаже на Москва. Клекнър лежеше безжизнен на задната седалка след трийсетсекундна напрегната, изпълнена с халюцинации борба с кетамин, който бързо се бе разлял по тялото му. Кел пресмяташе, че американецът ще се събуди приблизително по времето на излитане на самолета. След което щеше да му се наложи да отговаря на доста въпроси.

Насред безкрайната равнина имаше горичка, през която застлан с чакъл път водеше до изоставеното летище. Беше късен следобед, но задухът не намаляваше.

На пистата нямаше жива душа, ако не се брояха двамата пилоти на гълфстрийма, които пушеха в сянката на рушащата се контролна кула. Единият се казваше Боб, другият — Фил. И двамата имаха достатъчно опит с подобни операции, за да не задават излишни въпроси. Полетният план беше подаден до съответните власти, сребърниците — платени на когото трябва. Абакус щеше да бъде изведен от украинското въздушно пространство, гълфстриймът щеше да закачи южния ъгъл на Молдова, да продължи на запад над Румъния и да кацне за презареждане в Унгария, преди да завие на север към Австрия и Германия. Боб очакваше да кацнат в базата „Нортхолт“ на Кралските военновъздушни сили някъде около девет вечерта по Гринуич. Кел щеше да отведе Клекнър в една тайна квартира в Райслип; там екип на МИБ щеше да се опита да установи вредите, нанесени от Абакус на агенти и операции в региона, след което Клекнър щеше да бъде предаден на американците.

Дани и Харолд пристигнаха пет минути след Кел. Нямаше усмивки и тържествуващи ръкостискания, когато двамата се доближиха до аудито и видяха отпуснатото тяло на Клекнър на задната седалка. Всички знаеха, че ги чака още много работа. Дани потвърди, че останалата част от екипа вече напускаше Одеса — някои с кола, други с влак, трети със самолет през Киев, след което сграбчи Клекнър за краката и го измъкна от колата. Кел беше застанал до задната врата,

за да поеме американеца за раменете. Усети напомнимите мускули на атлетичното му тяло. Същото, което Рейчъл бе целувала.

Той не изпитваше никаква радост, никаква еуфория от залавянето на Абакус. Напротив — докато Джеб му помагаше да положат Клекнър на една двойна седалка в предната част на самолета, Кел си мислеше само за Истанбул и тихо се молеше на Бог, в когото все още понякога вярваше, всичко с Рейчъл да е наред и тя да е в безопасност.

Тя се бе вживяла напълно в легендата си. Изпрати няколко есемеса на Клекнър, звъня на мобилния му телефон, накрая му написа един гневен имейл. Дори след като Амилия успя да ѝ изпрати шифровано съобщение, че Абакус е избягал от Истанбул, тя продължи да играе ролята — обади се на една приятелка в Лондон, за да ѝ се оплаче, че Райън — „онзи американец, за когото ти бях разправяла“ — ѝ вързал тенекия, не изпълнил обещанието си да я заведе на вечеря в Истанбул.

— Бедното ми момиче — отвърна приятелката, без да подозира, че всичко е маскарад и че СВР слухтят на линията. — Ти май наистина си хлътнала по него. Може пък да са го извикали някъде по работа? Или да си е загубил телефона?

— Абе майната му на тоя перко — каза Рейчъл. — Като постъпва така, само ми става мъчно за Том.

Тя знаеше, че е важно да се държи естествено, че хората на Минасян най-вероятно я наблюдават. И че може би имаше потенциална заплаха за нея от страна на СВР, но само ако успееш да докажат, че бе работила срещу Абакус по поръчка на МИБ.

Затова тя се опитваше да извлече максимума от времето, прекарано в Истанбул. Или поне да живее така, както би живяла при нормални обстоятелства, ако съдбата ѝ поднесеше няколко дни отпуск в този град. Отиде до „Топкапъ“, обиколи Синята джамия, разходи се с корабче по Босфора и през цялото време си мислеше за Томас Кел. Питаше се дали ще ѝ прости, че е допуснала Абакус до себе си.

В събота вечер направи грешката да се напие сама в един ресторант в „Еникьой“, след което се прибра у дома по тъмно. Бе погълнала твърде много алкохол на гладен стомах; към самотата ѝ се добавяха и тъга, и нерви, пък и Лора Марлинг, която слушаше от айфона си, не помагаше особено в такива ситуации. Рейчъл беше усилила музиката почти докрай, особено когато стигна до любимата си песен — протяжно меланхоличната „Сбогом, Англия“.

Рейчъл се изкачи по стъпалата към входната врата на вилата, като бъркаше в чантата за ключовете си. Музиката в слушалките ѝ заглушаваше всички звуци на града. Тя завъртя ключа в бравата.

Не се обърна да погледне назад. Не чуваше нищо около себе си. Затвори вратата зад гърба си и пристъпи напред.

Гълфстриймът излетя срещу залязващото слънце. Джеб и Харолд подкараха аудитата обратно към Одеса. Докато Кел поглеждаше през илюминатора надолу към бетонната писта и неясните очертания на контролната кула — далечна и самотна като изоставена църква, — той видя едно малко момченце, застанало на края на гората, да маха с ръка след издигащия се самолет, сякаш отнасяше труповете на негови близки.

Райън Клекнър започна да идва на себе си някъде над Румъния. Отначало с мътна глава и забавени движения, той се събуди окончателно, като видя белите пластмасови белезници на китките си и усети стегнатия колан около кръста. Тялото му се сгърчи за миг, сякаш имаше епилептичен припадък, но се отпусна на седалките, когато осъзна безнадеждността на положението си.

Първият, когото видя, беше Томас Кел.

— Мамка му.

— Ще бъдеш отведен в Лондон — каза му Кел, който беше седнал на сгъваемия стол зад пилотската кабина, за да го наблюдава. — Задържан си от МИ6.

— МИ какво?! Какви са тия дивотии? Я ме развържи, ако обичаш!

Чувайки гласа му, Кел се почувства някак странно. Толкова пъти бе слушал този глас на записи, в реално време по мониторите, на флашки и къде ли не, а само един-единствен път бе попадал в компанията на американеца — онази вечер в бар „Бльо“. Той зачака Клекнър да се усмири; беше въпрос на време професионализмът и силата на характера му да надделеят над обзелата го ирационална ярост. Човек, абсолютно имунизиран срещу морални задръжки като Райън Клекнър, вероятно си мислеше, че със сладки приказки може да се измъкне и от плен. Самонадеяността му не знаеше граници.

— Ще ми обясниш ли какво става? Има ли с вас хора от Управлението?

— За съжаление, не можах да се присъединя — отвърна Кел.

— Значи така действат сега МИБ? Хващате един от своите, дрогирате го, връзвате го като прасе за пазара? И си го *предавате* едни на други? И ти нямаш никакви угризения по въпроса?

Кел знаеше, че Клекнър се прави на хитър, пробва го за слабо място в постановката. Готовността Джим Чейтър да предаде Ясин Гарани в ръцете на египетските власти — както и неуспехът на Кел да го спре — на практика бяха стрували работата и репутацията му.

— Нека запазим спокойствие, Райън. Не си ли жаден?

— Какво предлагате? Кайпириня? Не беше ли това любимото ти?

— Имаш добра памет.

— Рейчъл ми каза.

Устните на Клекнър се изкривиха в усмивчица, когато забеляза реакцията на Кел. Ах, как искаше Кел да му каже, че Рейчъл го бе изиграла, че влюбването ѝ в него беше просто мираж, че всяка нейна целувка, всеки миг на страст и близост помежду им бе капан и измама. Рейчъл обичаше Райън Клекнър точно колкото една компаньонка обича клиента си.

— Как вървят там нещата? — попита той.

— Кое по-точно? Свалката ми с гаджето ти ли?

— Ъхъ. Планирате ли ходене до Париж? Няма ли да я запознаеш с майка си?

Клекнър се наведе напред, доколкото позволяваше коланът, и впери поглед в Кел. В тона му имаше нотка на тържествуващо превъзходство, когато каза:

— Когато кацнем и щом успея да разговарям с хората, които знаят какво става, които *знаят* защо се свързах със СВР, и когато тези хора открият, че от МИБ на практика са *отвлекли* служител на ЦРУ без разрешение и в разрез с установените правила и процедури, имам чувството, че кариерите на всички вас, на вашите преки и непреки началници, всъщност цялата система от отношения между Управлението и вашата мижава служба ще бъдат прецакани за следващите сто и петдесет години.

За миг Кел изпита тревожно предчувствие, но бързо се успокои, че Клекнър блъфира.

— Не се бой, Райън — каза той. — Ще имаш възможност да обясниш позицията си.

После стана и отиде в задната част на пътническия салон. На последната седалка Дани дремеше, подпрян на прозореца. Кел погледна часовника си. Минаваше пет украинско време, три в Лондон. Притесняваше се за Рейчъл. Запита се защо ли Амилия още не се бе свързала със самолета, за да говори с него. Може би самата липса на новини беше добра новина — сигурно Рейчъл вече се бе прибрала в Лондон.

Половин час по-късно Кел си наливаше чаша вода в кухнята, когато усети, че самолетът започва да се снижава. Отначало не обърна внимание, но когато погледна през прозореца, видя отдолу голям град и разбра, че скоро ще кацнат. Постави чашата на плота и тръгна напред, към пилотската кабина. Вратата беше отворена. Той я затвори зад гърба си и попита пилотите:

— Къде сме? Защо сме толкова ниско? Ще презареждаме ли?

Слънцето вече не се виждаше напред. Самолетът бе сменил посоката.

— Имаме нов полетен план, сър — отвърна Фил.

— Кой казва това?

— Имаме нареждане да кацнем в Киев.

— *Какво?!* От кого е това нареждане?

— Боя се, че не мога да ви кажа, сър.

Кел се подпря на стената на тясната кабина; самолетът бе навлязъл в турбулентна зона. Запита се дали пилотите не бяха вербувани от СВР; ако на Фил му бяха дали достатъчно пари, за да приземи самолета в Киев, едва ли някой щеше да разбере.

— Ще те попитам още веднъж — каза той. — Кой ти нареди да правиш това?

В далечината вече се виждаха светлините на летище; самолетът щеше да кацне след не повече от пет минути, а след десет агентите на СВР щяха да се намесят.

Фил се облегна назад, свали слушалките от ушите си и небрежно ги спусна на шията си.

— Най-добре да ви помоля да седнете, сър.

В молбата му се съдържаше нотка на снизходителна заплаха — командирът на полета нареждаше на пътника какво да прави.

— Кое е това летище?

— „Бориспол“. Киевското.

— Международното летище на Киев?

— Същото — отвърна Боб.

Фил мърмореше нещо неразбираемо в микрофона си, вероятно разговаряше с диспечерите.

Кел погледна към редиците лампички и бутони над главите на пилотите, загадъчни и недостъпни за него като формулата на ДНК. Нямаше избор, освен да се върне на мястото си. Всеки момент щяха да кацнат. Когато отвори вратата на кабината, Клекнър го гледаше право в очите.

— Проблем ли има, Том? — попита той с дяволита усмивка.

— Защо мислиш така? — отвърна Кел и се пристегна с колана за кацане.

Гълфстриймът се спусна грациозно надолу в падналия мрак. Колелата допряха пистата и машината продължи да се движи към един отдалечен край на летището. След като спря, Фил излезе от пилотската кабина, отиде до средата на пътеката и обяви, че към самолета се движи автомобил и че „всички пътници са помолени да останат на борда“.

— Това включва и мен, така ли? — попита Клекнър.

На лицето му, макар и уморено, беше изписано тържество, сякаш знаеше, че вече нищо не може да попречи на благополучното му отпътуване за Москва.

— Да — отвърна Кел. — Това включва и теб.

Кел разкопча колана си и се приближи до американеца. Извади нож от задния си джоб и го прекара пред лицето на Клекнър.

— Ей, я чакайте малко — обади се Фил.

Кел се пресегна зад гърба на Клекнър и преряза пластмасовите връзки, с които бяха пристегнати ръцете му. Дани се усмихваше. Веднага щом усети ръцете си свободни, Клекнър освободи токата на предпазния си колан и стана от мястото си. Все още вдървен и с болки по цялото тяло, той посегна да разтрие с длан бедрото си, където Джеб бе инжектирал кетамина.

— Какво ми сложихте? — попита той.

Кел не му обърна внимание.

Докато двигателите на самолета бавно утихваха, Фил се прибра в пилотската кабина. Някъде отвън просветваха оранжеви светлини; ако не се брояха те, наоколо беше почти пълен мрак. Кел надникна през прозореца и видя втори частен самолет, паркиран непосредствено до техния. Регистрационният номер започваше с N — машината беше с американска регистрация. В съзнанието му отекна мрачният спомен за друго такова предаване на агент при извънредни обстоятелства.

Клекнър вече крачеше напред-назад из самолета, за да се разкърши, и разтриваше китките си. Силата му постепенно се възвръщаше, а заедно с нея — и първичната, безскрупулна хитрост на

хищник. Кел го наблюдаваше внимателно, като се питаше какво ли го бе подтикнало към измяна. Но Клекнър изглеждаше не по-различно, отколкото онази вечер в бар „Бльо“ — със слънчев загар, в превъзходна физическа форма, красив млад мъж. Хвърлиш ли камък на някой плаж в Калифорния, ще удариш поне десетина като него. Най-вероятно се бе продал за пари, плюс някакво перверзно удовлетворение от това, че бе измамил своите — едва ли действията му бяха идеологически подплатени, просто измяна заради самата измяна.

— Изглеждаш уморен, Том — каза Клекнър, обръщайки се към Кел.

И този път Кел не отговори. Пресече салона и отиде до отсрещната редица прозорци. По бетонната настилка се задаваше автомобил. Жълтите фарове се приближаваха с голяма скорост. Боб излезе от пилотската кабина и отвори главната врата на самолета. В салона нахлу въздушно течение заедно с рев на реактивни двигатели. Клекнър запуши ушите си с длани. Дани потръпна и си седна на мястото. Кел отиде до вратата и огледа навън.

— Кой е в колата? — попита той Боб.

— Знам ли? Вие ми кажете — отвърна Боб, надвиквайки се с шума.

В автомобила имаше трима души. От мястото си до отворената врата Кел проследи с поглед черния мерцедес, докато спря на няколко метра от гълфстрийма. Над пистата духаше силен напречен вятър, два пътнически авиолайнера се придвижваха на позиция за излитане на по-малко от триста метра от тях. Шофьорът на лимузината угаси фаровете, спря двигателя и отвори задната врата.

Първа слезе Амилия Левин. Кел вече гледаше към отсрещната страна на мерцедеса, където вратата също се отвори. Над главите им премина самолет, мощните му прожектори осветиха за миг пространството около тях. От колата се подаде ниската набита фигура на Джим Чейтър. Беше с костюм. Обърна се и погледна нагоре към гълфстрийма. Кимна почти незабележимо на Кел. Кел не се помръдна. Чейтър се пресегна назад към седалката, взе нещо, което приличаше на мобилен телефон, после затръшна вратата.

Кел се обърна към Дани и двамата пилоти, които се бяха събрали в предната част на салона.

— Дайте ни малко време — каза той. — Чакайте в колата.

— Няма проблем — отвърна Дани и последва Боб и Фил надолу по стълбите.

Тримата се спряха за момент, за да се здрависат с Амилия, сякаш беше чужд държавен глава, пристигнал на официално посещение. Чейтър не им обърна никакво внимание. Кел, който беше застанал на вратата на самолета, се извърна назад и подвикна на Клекнър:

— Райън! Твоите приятели са дошли да те видят.

Кел видя как в очите на Клекнър просветна за миг лъч на надежда, лицето му засия от радост, че от Москва се бяха сетили да го приберат. Но изражението му почти не се измени, когато видя Джим Чейтър да се качва по стълбата на самолета. Кел бе очаквал Клекнър да помръкне, да се спихне, но той сякаш изпитваше облекчение от развързката.

Чейтър мина покрай Кел, без да го поздрави, и се спря пред Клекнър, фиксирайки го с поглед. Клекнър се извърна и погледна навън през прозореца. Кел усети внезапен, смразяващ пристъп на страх, че МИ6 са изиграни, че Абакус ще се окаже троен агент, използван срещу Минасян с някаква толкова тайна мисия в някаква толкова брилянтна игра, че да си е струвала да бъдат жертвувани Хичкок и Айнщайн.

Амилия вече се бе изкачила по стълбата и влезе в салона на самолета. Кимна на Кел; картите бяха раздадени наново, тя държеше ръката си близо до гърдите и Кел можеше само да гадае какви козове ще извади. Чейтър повдигна нагоре стълбичката на гълфстрийма и затвори херметически вратата. Изведнъж вътре стана много тихо.

— Ето че се събрахме — каза Амилия.

Кел усети как сърцето му заби учестено. Той знаеше, че ако Клекнър пръв вземе думата, ако сега стане от мястото си и отиде при Чейтър, играта приключва. Едно ръкостискане между доверени колеги, поредната провалена операция и двама високопоставени британски шпиони, които да операт пешкира. Изражението на Амилия беше непроницаемо. Чейтър изглеждаше просто ядосан и уморен. Кел чувстваше нужда да си напомня, че самата идея за невинност на Клекнър беше пълен абсурд.

— Райън — каза Амилия, като присви очи, сякаш ѝ беше трудно да фокусира погледа си върху него. Фактът, че не Чейтър, а тя проговори първа, беше многозначителен. — Джим даде любезното си съгласие двамата с Том да прекараме няколко минути с теб, преди да бъдеш отведен под охрана в американски арест.

Още докато осмисляше казаното от нея, Кел изпита мощен прилив на облекчение. МИБ щяха да получат възможност да разпитат Клекнър, за да се убедят от първа ръка в дълбочината на неговото вероломство. Абакус беше улов на Кел, триумф на Службата, но от Лангли си го отвеждаха у дома.

— Райън? — повтори Амилия. — Чуваш ли какво ти казвам?

— Чувам — промърмори той.

Очевидно Клекнър се канеше да увърта и протака. Да се преструва на невъзмутим, да запази спокойствие на всяка цена. Беше притиснат в ъгъла, но бе твърдо решен да не даде на онези, които го бяха заловили, удовлетворението да го видят прекършен.

— Моята служба има някои въпроси относно един наш източник В...

— Сигурен съм, че имате...

— Не я прекъсвай, Райън.

Това бяха първите думи на Чейтър, откакто се бе качил в самолета. Той се обърна към Клекнър на малкото му име и това се стори на Кел донякъде трогателно. Колко ли пъти Чейтър бе седял с Райън Клекнър на съвещания, в звукоизолирани стаи, в заведения... оценявайки го, обучавайки го, доверявайки му се?

— Благодаря ти, Джим — каза Амилия, царствено учтива.

Клекнър се надигна от седалката и тръгна към тях, но в този момент Чейтър изригна:

— Сядай долу, дяволите да те вземат!

Избухването му ги свари неподготвени. Кел забеляза дълго стаяваната омраза, изписала се внезапно на лицето му. Спомни си за Кабул, за тясното помещение, за миризмата на пот и страх при разпита на Гарани. Спомни си Чейтър, подивял от ярост, пръскащ отровни слюнки в жегата. Беше човек на резките смени на настроенятията.

Клекнър седна. Явно си даваше сметка за ситуацията, в която бе изпаднал, но на лицето му бе изписана фалшива надменност, сякаш бе

решил да не се даде без бой. Кел чу приглушения тътен на самолет, който кацаше в далечния край на пистата.

— И така — каза Амилия, поглеждайки часовника си, докато сядаше срещу Клекнър, — както ти казах, имаме към теб въпрос относно наш източник в Иракски Кюрдистан. С когото се занимаваше Пол Уолинджър.

Времето беше от значение наистина, но Кел инстинктивно усещаше, че Амилия твърде бързо пристъпва към разпита. Той не се изненада, когато Клекнър отклони въпроса.

— Познавате се добре с Том, нали?

Амилия се извърна и се усмихна на Кел.

— Да, от много години.

— Значи знаете за тия двамата? — Той посочи с пръст Чейтър. — Позната ви е историята им. — Амилия въздъхна изморено. Нямаше никакво желание да се въвлеча във второразредни игри по надхитряне. — Сигурно се чувствате като едно време, а?

— Точно така.

— А, нали? Не искаш ли да ме удариш, Том? Да ми нахлузиш торба на главата? Сигурно ноктите ми ти се струват особено привлекателни. — Той вдигна ръцете си нагоре, с длани към лицето. — Не се съмнявам, че Джим ще намери отнякъде клещи. Хайде, заповядайте, момчета, чувствайте се като у дома си. За това поне ви бива.

Кел не изпитваше нищо. Съвестта му беше чиста. Амилия също седеше невъзмутимо на мястото си. И двамата бяха твърде опитни в играта, за да реагират на елементарната тактика на Клекнър.

— Значи такава била работата? — попита Чейтър. Кел почувства известно разочарование, че толкова лесно клъвна. — Не ти харесват методите ни. — Чейтър направи крачка към него. Кел видя, че Клекнър изпитва физически страх от доскорошния си началник. За момент в очите му премина сянка на боязън. — И сега си решил да си го кажеш, че да ти олекне?

— Определено имам какво да кажа — отвърна Клекнър.

— Остави го да говори — каза Амилия.

Клекнър се облегна назад в седалката си. След дълга пауза продължи:

— Знам какви сте ги вършили, Джим. — Гласът му лепнеше от морално негодувание; глас на млад мъж, чиято невинност е отнета от онези, на които някога сяпо е вярвал.

— Ами? И какви сме ги вършили? — попита Чейтър.

— Водили сте арестанти за каишки, като кучета. Знам, че ти лично си давал нареждане да давят затворници през кърпа. Знам, че си поискал от ОМС да провери здравословното състояние на Гарани, за да се убедиш, че ще издържи на изтезанията.

ОМС беше медицинската служба към ЦРУ. Амилия скръсти ръце и пак въздъхна тихо. Кел чакаше търпеливо, той поне не бързаше за никъде. Нямахше желание да си хаби приказките с Клекнър.

— Как се чувстваш, работейки за служба, която всеки ден убива невинни жени и деца?

Първоначално не стана ясно към кого е адресиран въпросът на Клекнър.

— За дроновете ли ще говорим пак? — отвърна Чейтър, на когото започваше да му писва. — Това ли искаш? Ама наистина?

Клекнър се обърна към Кел.

— Ами ти, Том?

Кел знаеше, че този разговор си е чист театър.

— Ние бяхме във война, Райън — каза той, като се опитваше с тона си да подсказже на Клекнър, че неговите морални и философски съждения са му толкова безразлични, колкото и му звучат глупаво.

— Стига бе! Във война? Така ли му викате? Хиляди хора живеят в гета и ги е страх да си подадат носа от къщите си, страх не само от кръвопролитие, но и от самия шум на прелитация дрон? Това е чисто психическо изтезание! А ти го наричаш война?!

Клекнър се напомпваше със собствената си риторика. Амилия стана и закрачи напред-назад из самолета, все едно се намираще в бар и изчакаше свой мъртво пиян познат да изтрезнее.

— В тези квартали гъмжи от хора с душевни заболявания, децата се страхуват да отидат на училище, за да получат тъкмо образованието, което би могло да ги откъсне от ислямския екстремизъм. — Последните думи Клекнър изпръхтя презрително. — А през цялото това време ние поддържаме и разпространяваме по целия свят представата, че за моята страна, за Съединените американски щати, е

окей да участва в извънсъдебни саморазправи, в убийства и атентати. Ние създаваме тероризъм. Ние генерираме заплахи.

— И ти си помисли, че най-добрият начин да се сложи край на това е да си събуеш гащите пред СВР?

Амилия зададе въпроса си от задния край на самолета. Малко хора по света успяваха да изразят с думи толкова презрение като Амилия Левин.

Чейтър се намеси:

— Каза си, че начинът да помогнеш на тия нещастници е като дадеш на СВР източниците на МИБ и ЦРУ в иранската ядрена програма? Като изпратиш един камион с доброволци на Червения кръст на заколение при Башар Асад? Каж ми, Райън, по какъв начин взривяването на един високопоставен ирански генерал, на един човек, който имаше всичкото намерение да съдейства на Запада за разрешаване на конфликта между Иран и Съединените щати...

Клекнър го прекъсна:

— Нямах никаква представа, че Шахури ще бъде убит — каза той, поглеждайки към Кел, сякаш само той си бе направил погрешните изводи от участието му във фиаското с Хичкок.

Кел беше изумен от силата на неговата самозаблуда. Един социопат, надянал върху измяната си мантията на морално превъзходство.

— И ти не допусна, че Москва ще подаде информацията на Техеран? — попита Амилия и се върна в предната част на самолета. — Между другото, знаеше ли, че Минасян те лъже в тайната квартира? Цецилия Шандор е била убита по заповед на СВР. Лука Зигич е изчезнал безследно. Това известно ли ти е?

Клекнър не отговори. Чейтър измърмори нещо под носа си, докато гледаше с укор човека, който го бе предал. Зад гърба му имаше сгъваема седалка. Той се отпусна на нея, приглаждайки нервно костюма си, който изглеждаше не съвсем по мярка, сякаш го бе заел набързо за срещата. Кел остана прав. Мотивите на Клекнър бяха колкото прозаични, толкова и предвидими. Инфантилни аргументи от един иначе първокласен мозък. Почти всички в разузнавателната общност, с които Кел бе обсъждал използването на безпилотни самолети, изразяваха известно съмнение относно дългосрочната ефективност в битката за умовете и сърцата на местното население. Но

нито един — от Амилия Левин през Джим Чейтър до самия него — не се съмняваше в тяхната политическа целесъобразност и военна ефикасност.

Клекнър говореше като оратор на политическа демонстрация, но това беше само поза. Предателството си беше предателство. Както и да се извърташе американецът, под каквито и маски да се криеше, съдбата на бедния селянин във Вазиристан го интересуваше точно толкова, колкото и животът на Рейчъл Уолинджър. Мотивираше го единствено манията за собственото му величие. За нарцисист като него не беше достатъчно да повлияе върху хода на събитията; той трябваше да бъде забелязан, да остави своя отпечатък. Моралните и философските аргументи за поведението му бяха много лесни за формулиране — важното беше да убеди себе си.

— Колко ти плащаха? — попита Чейтър, но преди Клекнър да успее да реагира, телефонът на Кел зазвъня в джоба му.

Погледна екрана; номерът беше украински, вероятно Харолд или някой от екипа, останал в Одеса. Той натисна бутона да откаже повикването, но от другата страна очевидно държаха да се свържат с него и продължиха да звънят.

— Дайте ми две минути — каза той, после влезе в пилотската кабина и затвори вратата зад себе си.

Седна на едната от пилотските седалки и отговори на позвъняването.

— Ало?

— Томас Кел?

— На телефона.

— Тук е Александър Минасян.

Нямаше встъпителни любезности. Минасян уточни, че се обажда от руското консулство в Одеса. Знаел, че понастоящем Клекнър се намира „в ръцете на американското правителство“. Каза също, че предлага сделка.

— Сделка? — повтори Кел.

— В наши ръце е една жена. В Истанбул. Рейчъл Уолинджър. Мисля, че се познавате.

Кел усети как всичко в него внезапно се преобърна; болката беше толкова всеобхватна, че отначало мозъкът му отказваше да отговори.

— Познавам я — каза накрая той.

Минасян не продължи веднага. Явно беше очаквал по-бурна реакция.

— Тя се намира на определен адрес в Истанбул. Ако през следващите шест часа господин Клекнър бъде откаран до нашето посолство в Киев и предаден на руски дипломатически представители, ние ще откараме Рейчъл до вашето посолство в Истанбул. Може да ме откриете на същия този номер, за да ме информирате за решението си. Имате шест часа.

Линията прекъсна.

Кел постави телефона на седалката до себе си и остана известно време загледан в черната нощ навън. В зоната на летището се виждаха сякаш по-малко светлини, пистата беше притихнала. Той вдигна телефона и набра номера на Рейчъл. Не успя да се свърже. Нямаше и гласова поща. Не успя да чуе гласа ѝ, дори на запис.

— Том?

Беше Амилия. Без да я усети, бе влязла в пилотската кабина и бе затворила вратата след себе си. Кел се извърна и тогава тя видя изражението му.

— Какво има? — попита тя.

— Казах ти, че Рейчъл не е в безопасност. Казах ти, че има нужда от охрана.

— Но какво се е случило?

Кел посочи телефона.

— Беше Минасян. Отвлекли са я. И искат да я разменят срещу Клекнър.

Увереността напусна Амилия, както въздух изтича от пробит балон.

— О, господи! Толкова съжалявам.

Сякаш в един миг цялата ѝ жизнена сила, целият ѝ професионален опит бяха издухани в небитието от думите на Кел. Той си представи положението, в което се намираше Рейчъл. Ужаса в душата ѝ, пълната ѝ изолираност от света. В този момент той изпитваше към Минасян същата ярост, която и към Клекнър, когато го бе видял с Рейчъл в онази хотелска стая. Но Кел не можеше да знае дали Амилия изобщо би се съгласила да обсъждат идеята за евентуална размяна на Клекнър срещу Рейчъл.

— Къде са я хванали?

— Не знам — отвърна той.

— От Службата обаждали ли са се?

— Ти ми кажи.

Амилия извади телефон и започна да търси номера в указателя.

— Кога за последен път си се чувала с Рейчъл? — попита я Кел.

Амилия сякаш не чу въпроса му.

— Какво?

— Откога имаш последно потвърждение, че Рейчъл е жива и в безопасност?

— От неделя — отвърна неуверено тя. — Мисля, че беше неделя.

Оттогава бяха минали повече от трийсет и шест часа. През това време Амилия Левин се бе тревожила повече как да не развали отношенията си с Джим Чейтър, отколкото да осигури безопасността на дъщерята на Пол.

— Ще позвъня в Истанбул — каза тя. — Ще разбере какво се е случило.

Кел гледаше навън през прозореца. Шофьорът на мерцедеса беше застанал под носа на самолета и безгрижно пушеше цигара. Кел знаеше, че е въпрос на време Амилия да съобщи на американците. След това животът на Рейчъл щеше да бъде в ръцете на Джим Чейтър.

— Остави това на мен — каза Амилия, като посочи с очи пътническия салон. — Продължавай да говориш с Клекнър. Опитай се

да разбереш каквото можеш за други операции. — Кел с раздражение установи, че дори сега Амилия не беше изцяло концентрирана върху безопасността на Рейчъл, макар да разбираше, че възможностите на Службата да разпита Клекнър се бяха стеснили още повече. — Дай ми пет минути — каза тя.

Кел прибра телефона си, отвори вратата на пилотската кабина и се върна в салона. Чейтър тъкмо излизаше от тоалетната в задния край на самолета, като оправяше вратовръзката си. Клекнър повдигна иронично вежди.

— Проблем? — попита той.

Кел беше обхванат от безсилната ярост на човек, останал без избор. Съдбата на Рейчъл вече беше извън неговите ръце. Всичките му усилия — да се съвземе от измяната ѝ, да издири и залови Клекнър — бяха обезсмислени от изнудването на Минасян.

— Разправи ми за Ебру Елдем — каза той.

Искаше да затвори устата на Клекнър, да изтрие наглата, тържествуваща усмивчица от физиономията му, да го разобличи в безкрайното му лицемерие. Чейтър улови погледа му, докато се връщаше към предната част на самолета.

— Какво за Ебру Елдем? — отвърна Клекнър.

Кел направи крачка към него.

— Искам просто да чуя историята ѝ. Какво означаваше тя за теб?

— Какво *означаваше* за мен?

— Не е ли вярно, че тя е споделяла някои от политическите ти възгледи, както току-що ги изрази? За ударите с дроне? За Абу Граиб, а също и за Ирак? Не е ли вярно, че двамата сте имали много общо помежду си?

Чейтър седна и се наведе напред, гледайки в упор Кел, питайки се накъде насочва разговора. Кел си даваше сметка, че Клекнър се страхува от капан. Американецът изглеждаше твърдо решен да не отговаря.

— Доколкото имам представа за личността на госпожица Елдем, придобита от четене на нейни статии, на блога ѝ, на седмичната ѝ колонка, аз мога да заключа, че тя се е възмущавала от тормоза срещу Брадли Манинг, от целенасоченото убийство на Осама бин Ладен, от инвазията в Ирак. — Докато говореше, Кел гледаше Клекнър, но си мислеше за Рейчъл. Той се спря за миг, като се опитваше да овладее

тревогата си, и после попита: — Какво мислиш ти по всички тези въпроси?

— Не сме говорили за такива неща — отвърна Клекнър.

Това бе лъжа. Чейтър също го усещаше. Клекнър все повече се оплиташе в собственото си лицемерие.

— Аха, само дето това не е истина, нали, Райън? — Мозъкът на Кел работеше трескаво, формулирайки и отхвърляйки идеи как би било най-добре да се постъпи с Чейтър, когато моментът настъпеше. Дали Лангли щеше да приеме размяната? Дали Чейтър щеше да се опита да печели време? Кел искаше в този момент да се намира в друг самолет, на път за Истанбул, да помага при издирването на Рейчъл. Клекнър с неговия фалшив идеализъм само му пречеше, отвлечаше вниманието му, докато Амилия провеждаше телефонните си разговори. — В деня, когато бе убит Бин Ладен, двамата сте разменили имейли. — Кел вече усещаше колко лесно Клекнър ще капитулира. — И двамата сте били на мнение, че е трябвало да бъде заловен и изправен пред съд. Ти вярваше ли искрено в това, или просто се прикриваше?

— Да, вярвах го.

Чейтър поклати глава и само промърмори „Божичко“. В този момент Амилия излезе от пилотската кабина. Кел се извърна към нея, опитвайки се да прикрие отчаянието, с което чакаше новини. Тя му подаде бележка, на която пишеше: „Не е ясно къде и кога е отвлечена Р. Лондон разследва случая. Истанбул отива във вилата“. Раздразнен, че двамата имат тайни от него, Чейтър я изгледа намръщено. Кел, който бе сигурен, че Рейчъл е отвлечена в Истанбул, запази мълчание; той за нищо на света не искаше да дава надежди на Клекнър, че може да си възвърне свободата. Вместо това се обърна към него и каза:

— Ебру не е знаела, че работиш за американското правителство.

— Това въпрос ли е или констатация? — заяде се Клекнър.

— Просто факт.

Клекнър изглеждаше в шок от отговора на Кел. Сякаш вече разбираше, че е притиснат в ъгъла. Понечи да каже нещо, но млъкна; от гърлото му излезе само задавен звук.

— Моля? — каза Кел. — Би ли говорил по-силно, не те чувам.

— Казах: тя знаеше, че работя във фармацевтичния бизнес. Всички така знаеха.

— „Всички“ означава жените, с които си спал? Приятелките ти? И Рейчъл ли мислеше така?

— Да, и тя — отвърна Клекнър, доволен, че Кел най-после я бе споменал.

— И въпреки това ти предаде Ебру — каза Кел, като се молеше вътрешно Рейчъл да не е уплашена до смърт. Да не са ѝ сторили зло. Лондон вече да преговаря с Москва за скорошното ѝ освобождаване. Искаше Клекнър да го няма в самолета, да го натоварят в една кола и да го махнат от очите му. — Отказа се от нея. Допусна турското правителство да разбере, че е наш източник. Защо го направи, Райън? Защо човек като теб, вярващ в това, в което твърдиш, че вярваш, би обрекъл някого, който споделя политическите му възгледи, някой, когото уважава и от когото се възхищава, на репресии и затвор?

— Не съм я предал. Това е лъжа.

— Имаме доказателства — тихо каза Амилия. — Говорихме с турските власти.

Кел ѝ беше благодарен за прекъсването, но не се изненада, че Амилия толкова лесно се досети какво се опитваше да постигне. Нейната реакция разпръсна и последните останки от двуличието на Клекнър.

— Беше ми *писнало* от нея. Окей? — буйно извика Клекнър, който вече не се прикриваше; цялата му арогантна безскрупулност изведнъж лъсна на показ. — Само искаше. Не спираше да ми повтаря колко била влюбена в мен. Обиждаше се от най-малкото нещо, досаждаше ми. Освен това работеше за теб! — Той погледна косо Чейтър. Гласът му звучеше като на разглезено дете. — Ето в какво положение се бях озовал. Имах поети ангажменти към Москва. Носех отговорност за поддържане на баланса на силите.

— Пълни глупости — изсумтя Чейтър и стана от мястото си, като клатеше глава.

Амилия знаеше същото, което и Кел: че един изключително способен млад човек се бе оставил да го поквари не системата, не събитията, а собственото му „аз“. Усецдайки настроението им, Клекнър се опита да настоява, сякаш все още хранеше някакви надежди да спечели спора.

— Аз вярвах, че върша нещо важно, което все още може да...

Кел реши, че е чул достатъчно. Време беше да говори за Рейчъл директно с Чейтър. Разпитът на Клекнър можеше да почака.

— Остави, Райън — каза той. — Разговаряш с хора, за които си напълно прозрачен. Всичко си вършил за удоволствие. Удоволствието да манипулираш. Удоволствието да се плезиш на държавата. Садистичното удоволствие да се разпореждаш със съдбите на хора, които смяташ за по-нисши от теб. Ти унижаваш човешкото страдание, гавриш се със сериозните проблеми, за които твърдиш, че си загрижен, свеждайки ги до оправдание за собственото си мерзавство. Спал си с Ебру Елдем, после си я изпратил в затвора. Това е всичко, което е нужно да се знае за теб.

— Качете го в колата — каза Амилия, давайки да се разбере, че МИБ не се интересуваше повече от Клекнър.

Чейтър я погледна учудено.

Кел изпита мощен прилив на благодарност към нея. Той отвори вратата на самолета, спусна стълбата, слезе няколко стъпала надолу и направи знак на Олдрич. После се върна в салона.

— Дани ще дойде да го прибере — каза той на Чейтър.

Американецът, който в този момент си обличаше сакото, бе усетил, че нещо не е наред. Сега мълчаливо кимна. Лицето на Клекнър си оставаше все така безизразно. В салона нахлу порив на вятъра, но летището беше почти напълно утихнало. Дани се появи на вратата с чифт пластмасови белезници в ръка.

— Остави на мен — каза Чейтър. Той пое белезниците от Дани и се обърна към Клекнър. — Стани!

Клекнър се подчини, като му подаде ръцете си със събрани китки. Чейтър му постави белезниците и ги притегна с рязко движение; Клекнър примижа от болка. В това време Кел си мислеше за Рейчъл. Прилошаваше му от страх, че може да я загуби. Запита се колко ли време е нужно на хората им в Истанбул да стигнат до вилата. Десет минути? Петнайсет?

— Да чака в колата — каза Чейтър.

Телефонът на Амилия иззвъня. Тя кимна на Кел, натоварвайки го с отговорността да води предварителните преговори с Чейтър. Малко по-късно Дани вече бе извел Клекнър от самолета и Кел отново бе затворил плътно вратата. Гласът на Амилия се чуваше от пилотската кабина, но не се разбираше какво казва.

— Е? — попита Чейтър. — Казвай, какво става?

После седна на мястото на Клекнър, скръсти ръце на гърдите си и се усмихна по начин, който напомни на Кел за срещата им в Анкара. Чейтър напълно бе възвърнал естествената си арогантност.

— Хората на Минасян са отвлекли наша служителка в Истанбул. Предлага ни да я замени за Клекнър.

Чейтър погледна невярващо нагоре.

— Мамка му, как е станало пък това? — попита той тавана. — И коя е тази служителка?

— Има ли значение? — попита Кел.

— Коя е, Том?

Кел не искаше да му съобщава името на Рейчъл. Нямаше доверие на Чейтър, че ще я опази жива. Накрая каза:

— Дъщерята на Пол Уолинджър, Рейчъл.

Реакцията на американеца го изненада. Чейтър го погледна и се усмихна одобрително.

— Господи! Привлекли сте я да работи за вас? Рейчъл е ваш човек? — Той сякаш беше по-впечатлен от находчивостта на МИБ, отколкото разтревожен от отвличането на Рейчъл. — И как стана това?

— Дълга история — отвърна Кел, който вече усещаше как постепенно отвътре го изпълва дълго потискана ярост.

Обаждането на Минасян го бе изкарало от равновесие. Той запали цигара и прибра пакета в джоба си, без да предложи на Чейтър. Гласът на Амилия още се чуваше откъм пилотската кабина. Спокойствието на Чейтър не му харесваше.

— Знаеш ли къде е отведена? — попита американецът. Кел поклати глава. — А откъде сте сигурни, че Минасян не блъфира?

— Не сме — отвърна Кел.

— Значи така, само преди няколко часа той се мотае из Одеса. А сега се оказва, че е организиран отвличането на агент на МИБ на хиляда километра от там?

— Така изглежда. — Кел не желаше да допусне, че Минасян би могъл да го лъже; рискът бе твърде голям. Надпреварваха се с часовника. Той продължи: — Да речем, че Рейчъл е била отвличена през последните трийсет и шест часа. Като застраховка, в случай че Райън не успее да се измъкне.

— Да речем — отвърна Чейтър, сякаш Кел нарочно се правеше на наивник. — А имате ли доказателство, че е жива?

Въпросът беше ужасяващ в своята простота. По тона на Чейтър не личеше да го е грижа особено много какъв би могъл да бъде отговорът.

— Амилия се опитва да научи повече.

Доказателство, че е жива. Дали Чейтър знаеше нещо повече, отколкото показваше? Кел дръпна от цигарата, вдишвайки дима дълбоко в дробовете си. Той не изпитваше никаква лоялност към Службата, изобщо не го бе грижа, че от Лангли биха могли да се оставят на СВР да им измъкнат Абакус под носа. Интересуваше го единствено безопасността на Рейчъл. Всичко останало бяха играчки на шпионаж.

— Разполагаме с по-малко от шест часа — каза той. — Ако ще правим размяната, трябва да отведем Клекнър до руското посолство в Киев, а те ще отведат Рейчъл до...

Чейтър не го остави да довърши.

— Ако ще правим размяна — каза многозначително той.

Кел вече с мъка удържаше яростта си. Той съзнаваше, че сега е особено важно да не се конфронтира с Чейтър, да не го кара да се чувства, сякаш друг е взел решението вместо него. Същевременно не искаше да оставя у ЦРУ впечатлението, че животът на Рейчъл подлежеше на договаряне.

— След като получим доказателства, че Рейчъл е жива — каза той, — аз бих ти предложил да подготвиш съобщение за печата по случая с Райън, за да контрираш всякакви твърдения на Москва относно естеството на работата му за СВР, да ги изпревариш в пропагандната война, преди...

Чейтър отново го прекъсна, като клатеше глава и мърмореше:

— Том, Том, Том. — Сякаш Том Кел беше някакъв наивник. — Нека да не изпреварваме събитията. Нямам намерение да предприемам каквото и да било, докато не разполагаме с всички факти за момичето.

Кел бе допуснал грешка, като му каза, че Минасян им бе дал шестчасов срок. Чейтър щеше да се опита да протака, докато времето изтече. Той очевидно не се интересуваше от Рейчъл. Пет пари не даваше за живота на един британски агент. Единственото му желание бе да изобличи Клекнър като изменник, да го разпита и след това да го

предаде на правосъдието. И младокът да прекара остатъка от живота си зад решетките. Чейтър си даваше сметка, че Лангли едва ли щеше да преживее още един шпионски скандал. Москва бе успяла да отбележи твърде много точки срещу Америка в областта на шпионажа.

— Всички факти — повтори Кел, влагайки в забележката си толкова презрение, колкото му се стори уместно да рискува. — Ето ти фактите, Джим. Рейчъл работи за нас. Животът ѝ е в опасност. Ако не предадем Клекнър на Минасян, ще я убият. Толкова е просто.

За негово изумление, Чейтър отвърна:

— Разбирам.

Отначало Кел си помисли, че не е чул добре, но американецът го погледна и кимна, сякаш го уверяваше, че последното нещо, което би направил, бе да рискува живота на Рейчъл.

Известно време Кел не знаеше какво да прави. Толкова дълго време бе смятал Джим Чейтър за най-обикновен гангстер, олицетворяващ определен тип американско безразсъдство, което го караше да обикаля от държава в държава, за да раздава мъст и да държи нещата под контрол. Ала се бе оказало, че под цялото това перчене и благочестив гняв се крие остър интелект на образован човек, дори здрав разум. Неспособен да се отърси от спомена за Кабул, убеден, че Чейтър с готовност би рискувал живота на Рейчъл в преследване на целите си, Кел си бе позволил да забрави това.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Казвам само, че очевидно нямаме избор. Трябва да ти върнем момичето, нали така? Но не обичам да бъда пришпорван. Не искам да предприемаме каквото и да било, докато не разберем какво е намислил Минасян. Той казва, че имаме шест часа. Майната му! Той знае, че ако нещо се случи с Рейчъл, ще откарам Клекнър обратно във Вирджиния и... край с кариерата на Минасян.

Кел изпита огромно чувство на облекчение, като едновременно с това си даде сметка, че вече не чуваше гласа на Амилия от пилотската кабина. Редно беше да я включат в разговора колкото се може по-отрано, да изработят заедно стратегия, приемлива и за двете страни, после да се свържат с Минасян, независимо дали все още беше в Одеса или на път за Киев.

Сякаш прочел мислите му, Чейтър каза:

— Трябва да посветим Шефката в нашия план.

Кел кимна и пушна цигарата си в празна бутилка от минерална вода.

В този момент вратата на пилотската кабина се отвори. Амилия пристъпи с наведена глава в салона; когато вдигна лице и го погледна, Кел усети, че се е случило нещо ужасно. В очите ѝ имаше сълзи.

— Какво има? — попита той.

Но знаеше отговора. Онзи, от който се беше страхувал. Амилия го гледаше покрусена.

— Том...

Той искаше да я прекъсне, да не ѝ позволи да го каже. Готов бе да пожертва живота си, за да не чуе думите ѝ.

— Толкова съжалявам. — Очите ѝ го молеха за прошка. Тя пристъпи към Кел и го хвана за ръцете, ноктите ѝ се впиха в китките му, точно както на погребението на Пол. — Било е блъф. Минасян е блъфирал. Не е била при тях. От Службата са отишли в къщата. Там е било пълно с полиция. Нямахте да има размяна. Рейчъл е убита.

Едно момче, излязло да поплува на плиткото в Босфора, забелязало кръвта, изпръскала прозорците на приземния етаж на вилата. Трупът на Рейчъл Уолинджър бил открит в кухнята с малка огнестрелна рана в главата.

Минасян, останал по принуда в Одеса със съзнанието, че за по-малко от шест часа Клекнър ще бъде изведен от страната, бе изиграл един последен, отчаян коз, без да знае, че шефовете му в Москва бяха разпоредили Рейчъл да бъде ликвидирана.

Кел и Дани незабавно излетяха за Истанбул. Амилия се върна с гълфстрийма в Лондон, за да съобщи новината на Джоузефин в апартамента ѝ на Глостър Роуд. В яростта и отчаянието си от случилото се Кел бе дотам претръпнал за всичко останало, че дори не обърна внимание на зловещата лекота, с която МИБ уреди с турските власти убийството да бъде представено като случаен инцидент. Медиите описваха Рейчъл като „дъщеря на бивш британски дипломат, загинал при самолетна катастрофа в началото на годината“. Макар Кел да обвиняваше себе си за смъртта на Рейчъл поне толкова, колкото и Амилия, той избягваше да разговаря с нея и ѝ отказа среща, когато тя го покани на обяд, за да обсъдят случая.

„Какво има да обсъждаме? — написа ѝ в отговор той. — Рейчъл е мъртва.“

Наред с това ѝ даде да разбере, че вече не изпитва интерес към поста Анкара/1.

През нощта преди погребението на Рейчъл Кел се събуди в пет часа от звъна на телефона. Беше Елза Касани, която му каза, че засякла в ефира съобщение за смъртта на двайсет и девет годишен американски дипломат в Киев. Материалът, впоследствие публикуван в международните раздели на всички сериозни британски вестници, описваше Клекнър като „аташе по въпросите на здравеопазването“ към американското консулство в Истанбул.

Свидетели твърдят, че Клекнър, който е бил в Киев на почивка, се оставил да бъде въввлечен в разгорещен спор с непознати пред един нощен бар в малките часове на нощта в понеделник срещу вторник. Трупът му бил открит в едно предградие, източно от столицата.

— СВР? — попита Елза.

— Не — отвърна Кел. — Руснаците винаги са се гордели с уменията си да прибират своите у дома.

— Значи американците?

— Да.

Сигурно Чейтър бе издал заповедта: нека да изглежда като хулиганско сбиване. Местни мутри реагирани на заяжданията на нахакан млад американец, като му пуснали куршум в мозъка. Още на следващия ден щяха да се появят „свидетели“, които да разправят как са видели Клекнър в някакъв долнопробен бардак или стриптийз клуб, пиян и войнствен. Нужно беше да се постави леко петно върху репутацията му, за да не се завръща в Мисури като герой. Нещо, от което близките и роднините му да се срамуват, докато гледат затворения ковчег.

— Беше твърде неудобен за Лангли — каза Кел. — Те нямаше да понесат скандала.

— Ами ти? — попита го Елза.

— Какво аз?

— Как я караш, Том?

Кел погледна през стаята към черния костюм, повесен на закачалка до прозореца. Отвън започваше да се развиделява. След няколко часа щеше да тръгне с колата за Картмел, където щеше да седне в църквата, заобиколен от семейството и приятелите на Рейчъл. Никой нямаше да подозира за случилото се между тях, за това какво бе означавала за него Рейчъл Уолинджър. Той не се чувстваше способен да предложи утеха на Джоузефин и Андрю. Имаше усещането, че ги е предал, всичките.

— Ще се оправя — отвърна Кел. — Ти ще бъдеш ли днес?

— Да.

Вече беше напълно буден. Изправи се в леглото и посегна за цигарите си.

— Трябва да им отмъстя — каза той, издишвайки дима в слушалката. — Минасян трябва да си плати.

— Разбира се. — Нещо в тона на Елза му подсказа, че не възприема сериозно заплахата му. — И тъй, ще се видим ли по-късно? — попита тя.

Елза му бе позвънила на домашния телефон. Кел знаеше, че от СВР подслушват всяка негова дума. Той стисна слушалката в ръката си и каза бавно и отчетливо:

— Да, ще се видим много скоро.

БЛАГОДАРНОСТИ

Дължа благодарност на Джулия Уиздъм, моята редакторка в „Харпър Колинс“, както и на целия чудесен екип в издателството: Кейт Стивънсън, Роджър Казалет, Джейми Фрост, Оливър Малкъм, Кейт Елтън, Лиз Досън, Ан О’Брайън, Луси Ъптън и Таня Бренанд-Роупър.

Също и на Кийт Кала, Хана Братън, Стив К., Сали Ричардсън и всички от Сейнт Мартинс Прес в Ню Йорк за тяхното търпение, професионализъм и подкрепа.

На моите агенти Уил Франсис и Люк Джанклоу и на всички в „Джанклоу & Несбит“ от двете страни на океана, особено на Кърсти Гордън, Ребека Фоланд, Джеси Ботърил, Клеър Дипъл, Дмитри Читов и Стефани Либерман.

Благодаря също на Марика и Малачи Смидос, моите водачи на Хиос. На Оуен Матюс за неговата щедрост и доброта, а също и за жеста да ме представи на чудесната Ебру Таскин в Анкара. Оуен е автор на две велики книги — „Децата на Сталин“ и „Славно злополучно приключение“, — които горещо препоръчвам на всички. Джони Деймънд, Кансу Чамлибел, Ник Локли, Бану Бююрган, Алекс Варлик от хотел „Джордж“ в Истанбул, Омар, Дж. Дж. и Франк Р. бяха чудесни източници на сведения в Турция. Благодаря на А. Д. Милър и Саймън Сибег Монтефиоре за ракурса в Одеса. Наргис Байоли и Кристофър дьо Белегю, автор на „Патриот от Персия“ и „В розовата градина на светците“, ми предоставиха полезни наблюдения върху живота в Техеран.

Признателен съм също така на Хари дьо Кетвил, господин и госпожа Адам льо Бор, Богларка Варкони, Бен Макинтайър, Иън Къминг, Марк Пилкингтън, Сиобан Върнън, Марк Мейнел, Роуланд Уайт, Франсес Уийвър, Робин Дюри, Алис Карман, Рори Паджет, Катрин Хийни, Бард Уилкинсън, Ана Билтън, Хасмук и Минеш Какад, Борис Старлинг, Пат Форд, Саверия Калаги, Мередит Хиндли, Рос О’Шонеси, моята майка, Каролин Пикингтън и всички от редакцията на „Уик“ в Лондон.

Безкрайно съм задължен на Елизабет Бест и Сара Гейбриъл — без насърчението на първата не бих дори започнал „По-студената война“, а без настойчивостта на втората не бих я завършил. Благодаря ви.

Ч. К.

Лондон, 2013 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.